

fuit, quam fabri aut figuli, quam medici aut harioli, v. Od. P. 383. sqq. Hesiod. "Erg. 25. Hymn. in Apoll. 165. sqq. etc.; honorem autem publice privatimque habuit longe maximum. Sive enim in oppidis suis manebant, s. varia loca, populorum conventus, regumque epulas obibant, cari diis et venerabiles hominibus habebantur. Eadem rhapsodis dignatio, eadem vita fuit, donec res sensim cum studiis et moribus hominum immutata, et, argento certaminum præmio proposito, ad levem quæstum deducta evilit: Io ap. Plat. 535. 'Εάν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσσομαι, ἀργύριον λαμβάνων· εἰ δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσσομαι, ἀργύριον ἀπολλύς. Verum hoc alias: nunc illud quæramus, utrum e libro, an memoriter cecinerint rhapsodi, et quali discendorum carminum modo usi sint, quando libros non haberent. Qua in re nemo nisi veteris Græciæ plane hospes dubitet, quin illi memoriter pronuntiarent omnia: ita jam fecerant prisci vates omnes, trium Musarum, Μελέης, Μνήμης, 'Αοιδῆς, cultores; quin adhuc Socratis ætate, cum scripta exemplaria Homeri a rhapsodis maxime couquirentur, Xenoph. M. S. 4, 2, 10. ipsa recitatio non est facta de scripto. Ineptus videor mihi ipse, qui talia doceam. Sed ne illud quidem assecuti sunt multi; imo e Plat. Ione opinionis suæ præsidium captarunt, ubi tamen rhapsodo maxime necessarium esse dicitur memoria valere 539. nihilque aliud inest, quod ad usum exemplarium spectet. Denique adde, quod in verbis, quibus rhapsodorum recitatio notatur, nullum est, quod illuc pertineat. Dicunt Græci de ea ᾄδειν, ψάλλειν, μελοδεῖν, μνημονεύειν, ἀπαγγέλλειν, διατιθέναι, similia, nunquam ἀναγιγνώσκειν, aut ἀναλέγεσθαι. Stupes fortasse ad tantam capacitatem memoriæ, quæ totum Homerum complecti potuerit? Mihi vero id etiam parum videtur, multoque plura nonnunquam bonos rhapsodos tenuisse suspicor. Etenim si etiam tum, cum multiplex doctrina, ad lectionem librorum revocata, cultissimæque vitæ negotia obruebant memoriam, Athenis fuerunt liberaliter educati, qui universam Iliada et Odysseam tenerent, Xenoph. Symp. 3, 5.; quid ambigis de iis hominibus, qui in tali re assidue operam locabant, et illis in sæculis, ubi brevior orbis discendorum ingeniis quasi vacuitatem dabat, sapientiæque fama longe aliis studiis parabatur? Quid? Plato quidem in Phædro 274. atque alii vet. philosophi judicarunt, hanc facultatem animi nostri metiendam non esse eorum temporum modulo, cum apparatus subsidiorum illius culturam impediret; inventas literas profuisse disciplinis, sed obfuisse discentibus, adeo ut quæ inventio medicamen memoriæ dicta esset, eadem non immerito noxa ejus et perniciēs diceretur. Quod verissime monitum esse, illiteratorum hominum et doctrinæ nostræ expertium populorum contemplatio docet. Neque enim nobis opus est afferre singulæ specimina validioris memoriæ, ut Hortensii oratoris, quem Cicero narrat ea, quæ secum commentatus esset, sine scripto omnia reddere potuisse iisdem verbis, quibus cogitasset, s. poetarum, tum αὐτοσχεδιαζόντων, qui Italici Improvisatores vocantur, tum aliorum multorum, quos constat, præsertim interdictos usu scripturæ, plura millia versuum et fecisse in animo, et memoriæ infixæ sæpius repetiisse. Quippe non agimus de raris quibusdam miraculis naturæ, verum de ordine hominum, per totam vitam huic arti vacantium, ut vel pangerent carmina, quæ mox canendo divulgarent, vel divulgata ab aliis discerent. Atqui tales fere ordines hominum in aliis quoque populis reperimus, ap. Hebræos Scholas, quas dicunt, Prophetarum, tum cognatiores nobis Bardos, Scaldros, Druidas. De his quidem postremis Cæsar B. G. 6, 14. et Mela 3, 2. referunt, propriam eorum fuisse disciplinam, in qua nonnulli ad vicanos annos permanserint, ut magnum numerum versuum ediscerent, literis non mandatorum. Simile quiddam et alias sæpe et nuperrime de natione Ossiani narratum est a G. Thorntono in Transact. of the American Philosophical Society at Philadelphia 3, 314. In illa natione etiam nunc senes esse, qui tantam copiam

antiquorum carminum memoria custodirent, ut velocissimum scribam per plures menses dictando fatigaturi essent. Quam vellem tantillum nobis Græci tradidissent de vatibus et rhapsodis suis! Nam et horum propriam quandam disciplinam et singulare studium artis fuisse, pro comperto habendum arbitror. Age igitur, rhapsodicæ διδασκαλίας modum, antiquitatis tenebris obscuratum, similibus rerum comparatione eruamus. Fuit is, si quid video, idem, qui diu adhibitus est in scena, et tragica et comica, in variis generibus chororū, denique in scholis et ludis, priusquam scribendi legendique facultas vulgo frequentari cœperat. Is autem modus qualis fuerit, ipsa vocabula testantur. De poetis enim proprium est et e re ductum, διδάσκειν δράματα, Lat. Docere; de actoribus, μανθάνειν, Discere partes; hinc διδάσκαλοι, ὑποδιδάσκαλοι, ἀντιδιδάσκαλοι, διθυραμβοδιδάσκαλοι, et alia hujusmodi: post ea, quæ ex Harpocr. et Hesych. v. Διδάσκαλος a nonnullis VV. DD. breviter, et a Casaub. in Athen. 6, 7. didascaliarum causa notata sunt, nemo, quod sciam, in hanc rem accurate inquisivit, expectatque ea adhuc lucem suam cum multis aliis, quæ ad ludos scenicos Græcorum pertinent. Nimirum, ut chironomiam, ut reliquos. motus corporis, ut totam saltationem actores discebant aspectu præmonstrantium magistrorum, ita etiam verba, præcinnente ipso poeta, auditione, non, sicut hodie, e libellis arripiebant. Itaque hoc instituto usi videntur rhapsodi, ut alter alterum doceret coram, mox exercitatio et frequens recitatio artem pararet. Neque sane est, quod hanc rationem incommodam vel memoriæ molestiorem putemus hac nostra: certe id quisque nobis concedet, eam non potuisse non multo efficaciorē esse ad optimam pronuntiationem atque verborum sententiarumque omnium veram vim et sonum assequendum. Huc accedit, quod acerrima studia auditorum cum summo amore domesticæ historiæ in antiquis ἔπειν haud dubie operam istam facilem et jucundam efficiebant. Quæ omnia, ex illorum temporum ingeniis ac moribus existimata, locum non relinquunt dubitationi, qui fieri potuerit illud, quod factum esse historicæ rationes pervenerunt. Hæc autem reputanti mihi vehementer errare videntur ii, qui putant literis non usum Homerum statim totum immutari et sui dissimilem reddi necesse fuisse. Id sc. effecisset vaga auditio, non legitima et bene composita διδασκαλία. Veruntamen ipsi veteres a rhapsodis repetebant originem variarum lectt., in eorumque creberrimo cantu præcipuum fontem videbant corruptionis et interpolationis Homericiæ. Atque hoc iudicium, ab Alexandr. Criticis profectum, servatum ap. Joseph. (c. Apion. 1, 2. p. 439.) ejusmodi est, ut natura rei cogitantem facile eodem perducatur. Neque enim ne tenacissima quidem memoria, a scriptis exemplaribus destituta, non vacillat interdum, et paulatim longius a fide desciscit. In primis vero recitatio ipsa, vivido impetu et ardore animi peracta, infirmari oportet memoriam, multisque mutatt. causam dederit, in eo præsertim sermone, qui quasi sponte concluderet versum, neque hanc artificiosam concinnitatem haberet, quæ aliunde illata respueret, cum omnia tanta simplicitate sententiis verbis conferta sint, omnia ita membratim et incisim decurrant, ut mutandi, detrahendi, addendi ubique maxima facilitas sit. Postremo mirum fuisset, nisi rhapsodi generosioris spiritus, et qui ipsi poetæ essent, passim aliquid a se melius dici posse, alia etiam in auditorum gratiam clarioribus verbis exprimenda, alia denique intertexenda pluribus carminibus uno filo nectendis putarent. Ut enim ab omnibus intelligerentur, et cum voluptate audirentur, summa illorum cura esse debuit, non hæc, ut carmina sincera servarent, qualia primum fuerat vates. Itaque nominatim Cynæthi familia insimulatur illum tum aliis modis corrupisse, tum proprios versus inculcasse, Schol. Pind. l. c. et ex eo Eust. (l. c.) Quare equidem crediderim, si e talium rhapsodorum ore exceptum hodie extaret exemplum Homeri, ab insequentibus Criticis non limatum, eandem illius faciem

futuram esse, quam majores nostri Hymni Homericorum habent. Admonet me hoc nomen Hymnorum, ab Hemsterh. et aliis inductum, ut adjiciam aliquid de interpolatione rhapsodorum, e quo plane appareat, quam illi non alieni fuerint a poetica facultate, et quam sine fraude talis interpolatio facta sit. Prius quidem etiam nullo auctore verisimillimum esset, nisi adeo frigida putes illorum ingenia, ut usu pæne quotidiano optimorum poetarum non incaluerint ad aliquid simile tentandum. Verum, etsi hujus ævi tam lacunosa historia est, Pindar. tamen et Plut. de Musica 1133. (loquens de modis citharædicis et rhapsodis antiquioribus, Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς βούλονται, ἀφοσιωσάμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπὶ τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων,) satis clare tradunt, compositos a rhapsodis esse Hymnos, quibus solenni recitationi Homericorum et aliorum carminum præluderent. Itaque posteriore in primis auctore fretus jam olim Hemsterh. duce conjeci, e talibus proœmiis et fragmentis proœmiorum hanc nostram farraginem Hymnorum conflata esse, addita causa, non improbabiliter fortasse, cur illa sensim cum Homericis carminibus confusa sint, ad Hesiodi Theog. p. 60. cf. Mitscherl. ad H. in Cer. p. 101. et Groddeck. Comment. de Hymnorum Hom. Reliqq. 21. Nihil enim, ut opinor, interfuit theatrorum istorum, exploratum habere, cui quidque deberent, quod auditu dignum esset: Alexandrinorum autem tempore, quorum maxime interfuit, nihil videtur superfuisse nisi varia et obscura fama, ut de tot aliis ἀδεσπότοις, quorum partim jam ap. Herod. mentio fit. Denique de solennis justæque recitationis ratione in publicis conventibus et certaminibus paucissima sunt, quæ certa rerum fide tradantur. Unum inter omnes constat, utrumque epos Homeri non nisi particulatim ac diverso ordine decantatum esse, et particulæ cuique vulgo proprium nomen fuisse: instar omnium nobis est auctoritas veteris scriptoris, quem excerptit Ælian. V. H. 13, 14. (l. c.) Ea nomina extant tum ap. Ælian. et Eustath. in principiis rhapsodiarum, tum ap. alios scriptt. quam plurimos, qui passim Homericæ loca ad illum modum excitant. Sed eæ partes ab initio fere longiores fuerunt, neque, ut ex Eust. colligas, cum Aristarchea descriptione librorum congruentes. Ita Ἀλκίνοῦ Ἀπόλογος 4. vel 5. libros Odysseæ complectebatur: (Nota:—Cf. recte momentem Twining. ad Aristot. Poët. 365. Adde simillimum exemplum ap. Herod. 2, 116. ubi Il. Z. 289. laudantur e Διομήδους Ἀριστεία, quo nomine a Grammaticis appellatur Il. E. Quod ipsum una cum tenore constructionis valde adversatur obelo Valckenærii, delentis verba, ἐν Διομήδεος Ἀριστείῃ;) quod pensum in una solemnitate commode absolvi potuit. In aliis carminibus, ut in Καταλόγῳ Νέων, in Κόλῳ Μάχῃ, artem rhapsodi spectatam puto, præsertim in legitimis certaminibus, ut cum ceteris apte coirent, et elegans ῥαφή efficeretur: in quo tamen haud dubie plura per sæcula nihil certum et constans fuit, cum res modo a locis ac temporibus recitandi, modo ab ingenio et judicio rhapsodorum penderet." Wolf. Proleg. ad Hom. s. 22—5. "Primo quidem tempore et pæne ad Periclis usque ætatem Græcia Homerum et ceteros αἰδοὺς suos adhuc auditione magis quam lectione cognoscebat. Paucorum etiam tum erat cura scribendi, lectio operosa et difficilis; itaque rhapsodis maxime operam dabant, captique mira dulcedine cantus ab illorum ore pendebant. In clarissimis hujus sæculi rhapsodis memoratur circa Olymp. 69. Cynæthus, Piudaro æqualis, qui Chio commigravit Syracusas, vel ibi maxime artem factitavit, Schol. Pind. (l. c.) Atque hujus professionis homines cum omne tempus consumerent in ediscendo poeta, eosdem ejus primos Interpret. fuisse putes. Sed nullo id confirmatur certo testimonio scriptoris. Quod enim a nonnullis assertum Platonis, illud in isto contextu ad quemvis actorem scenæ transferri potuerat: (Nota:—Ione 530. Οὐ γὰρ γένοντό ποτε ῥαψῳδοί, εἰ μὴ συνίη τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Τὸν γὰρ ῥαψῳδὸν ἐρμηνεῖα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσιν. Speciosius est, quod re-

spondet Io, posse se κάλλιστα ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὀμήρου, eaque in re certare cum interpr. optimis. In ceteris quidem hic pulcellus interpres nihil profert tanto hiato dignum; sed potuerit id facere, ut Sydenham. censet, non quærimus de rhapsodis ætatis Platonice, sed de antiquis successoribus αἰδοῦν. Cf. p. 535. a.) Quocirca non dubito, quin antiquissimi philosophi auctores interpretationis habendi sint, et initio quidem πραγματικῆς." Idem ib. 36. Vide et Villosion. Proleg. ad Hom. p. lvi.]

[Ῥαψῳδός. Hesych. Βραυρωνίους· τὴν Ἰλιάδα ἡδὲ ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρωνί τῆς Ἀττικῆς. Ὡς δὲ ἴδον· τόπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαριῶδοι ἡγωνίζοντο.]

[* Ψευδοραψῳδός, ὁ, ἡ. "Hesych. Ψευδοραβδόθια· ψευδοραψῳδοί." Boissonad. Mss.]

Ῥαψῳδία, (ἡ,) Contextura carminum, hexametrorum præsertim, et quasi consarcinatio, de qua lege quæ modo dixi in Ῥαψῳδῶ. Aristot. de Poët., Καθὰπερ Χαίρημων ἐποίησεν Ἰπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων. [Locus est c. 3. Ed. Burgess. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὀμήρῳ καὶ Ἑρμῇ· δοκεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· δι' ὃ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητὴν. Ὁμοίως δὲ, κὰν εἰ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθὰπερ Χαίρημων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν, ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων οὐκ ἦδη καὶ ποιητὴν *προσαγορευτέον. "Supra dixerat, scriptt. qui non imitantur, licet metro epico vel elegiaco scripserint, ἐποικοῦς et ἐλεγείοικοῦς male nominari: addit nunc, poetam, si quis per metra omnigena imitationem fecerit, ut Chæremo fecit, non idcirco e metris omnigenis nominari debere, παμμετροποιῶ sc. titulo, vel aliquo ejusmodi. Ut hic sensus, qui mihi quidem verus videtur, ex h. l. eliceretur, interpunctionem tantum post μέτρων sublatam post ῥαψῳδίαν posui. Quod si Codd. Mss. sinerent, voces illas, μικτὴν ῥαψῳδίαν, penitus delerem, quas e glossemate ortas suspicor." Tyrwhitt. At, si hoc sibi voluisset Aristot., illud παμμετροποιῶ, quod emphasin haberet, exprimendum esse, non subintelligendum esse existimasset. Porro nunc loquitur Philosophus de eo, qui poeta dicitur, non de titulo ejus, qui per metra omnigena imitationem fecit. Verum vidit Hermann., qui sic edidit: Ὁμοίως δὲ κὰν εἰ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων, ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθὰπερ Χαίρημων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἦδη καὶ ποιητὴν προσγορευτέον. "Tyrwhitti constructio vulgata durior est; quare vulgatam retinui. Verba, μικτὴν ῥαψῳδίαν, glossema putat Tyrwh. absque causa idonea." Buhl. "Legitur in libris ποιοῖτο τὴν μίμησιν, et deinde Edd. habent οὐκ ἦδη καὶ ποιητὴν. Plerique Codd. οὐκ ἦδη omitunt, (ut Ven. Guelph. Parr. 2040. 2938. in Burgessii Appendix: deinde καὶ π. Guelph. Par. 2040. καὶ τοῦτον π. ap. Eund. ib. Deesse οὐκ ἦδη in Codd. Vat. Urb. 47. et Reg. Matrit. 92. testatur Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. Οὐκ ἦδη legi in Aldi Edd. 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Victorii 1573. Sylburgii 1585.; et deesse in Ed. Morelii 1555.; porro οὐκ ἦδη legi in Edd. Heinsii, Edinb. Glasg. Chandleri, Harlesii, Upton. Ox. 1760. 8. Winstanl. Matrit. 1778. Cookii, Cantab. 1785.: οὐχ ἦττον in Edd. Baizusii et Reizii, notatum est in Tabula, quam idem Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. exhibet.) Battesii conjecturam, οὐχ ἦττον ποιητὴν recepit Reizius. ('Plures Victorii Codd. necn. n. Medicei in Ed. Winstanl. excerpti omnes, Ven. Guelph. Par. 2040. 2938. sicut etiam Ed. Morel. οὐκ ἦδη non agnoscunt: male. Alii Victorii Codd. Guelph. Medic. B. et Par. 2040. Ed. Morel. καὶ τοῦτον ποιητὴν habent. Heinsius προσγορευτέον cum interrogationis nota legi jubebat: non necesse. Battesius pro οὐκ ἦδη καὶ maluit οὐχ ἦττον: pessime. Minor sane, quod Reiz. hanc lectionem receperit.' Buhl.) Videamus quæ sit harum lectionum vis et virtus. Poëtas, inquit Aristot., appellare a metri genere solent: falso. Nam poëtæ sunt, qui imitantur, ut Hom.; non sunt, qui non imitantur, ut Empedocles. Quod si quis omnibus metris mixtis imitetur, ut Chæremo, hic non erit poeta dicendus. Hic est vul-

gatae lectionis sensus. At is aperte falsus; nam, si quis imitatur, s. is uno metri genere, s. omnibus, s. nullo id faciat, poeta erit propter hoc ipsum, quia imitatur. Quod si lectionem Codd. illorum, qui οὐκ ἤδη omittunt, et Battesii spectamus, utraque huc redit: Etiam qui omnibus metris imitatur, poeta erit dicendus. At quorsum hoc dicat Aristot.? Si eum solent poetam appellare, qui metris utatur, quid dubium est, quin eum quoque dicturi sint poetam, qui omnia metra adhibeat? Quem ut non possint ἐποποιόν, vel λαμβοποιόν vocare, at vocabunt πολυμετροποιόν. Imo illorum opinioni, qui poetas appellant, quos metro uti vident, non nisi hæc duo opponi possunt: poetam esse, qui imitetur, etiam si nullo metro utatur; et poetam non esse, qui non imitetur, etiam si omnibus metris utatur. Horum primum non dixisse Aristot. manifestum est, qui et omnium metrorum usum disertim commemoret, et exemplum adhibeat Chæremoneis. Ergo alterum dixerit necesse est, non esse poetam, qui omnibus metris utatur, nisi idem etiam imitetur. Vidit hoc etiam Victor.; sed quod hic edidit, οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν, uno libro Ms. adjuvante, id duplici vitio laborat, et οὐ pro μὴ posito, et accessione articuli. Nam quod volebat Victor., id Græce diceretur, μὴ ποιοῖτο μίμησιν. (Victor. legit, εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύνων οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν,—οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον, sensu prorsus ei contrario, quem Aristot. exprimere voluit, et invitis Codd. omnibus. Vide Victorii Comment. 17. et Twiningii notam, qua nostram lectionem, Ὅμοιος δὲ καὶ εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύνων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαίρημων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον, a Victorio defudit, p. 165. sq. Buhl.) Quæ cum ita sint, scripsui una addita litera ποιοῖτο, Negligeret, et revocandam vulg. lect. οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν. Causa, quare οὐκ ἤδη plerique Librarii omiserint, manifesta est. Nam cum semel scriptum esset ποιοῖτο, quod hoc facilius accidere poterat, quo frequentius in hoc libro hæc formula dicendi occurrit, sensum videbant ineptum esse, si legeretur οὐκ ἤδη. Ceterum Chæremoneis exemplum non ideo attulit Aristot., ut hunc poetam esse negaret, sed ut ostenderet, posse aliquem omnibus metris uti. Nam ita de eo, et merito existimavit, esse eum ad legendum, quam ad scenæ usum, aptiorem. In Rhet. 3, 12. enim sic loquitur: Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, οἷον Χαίρημων ἀκριβοῦς γὰρ, ὥσπερ λογογράφος. Hanc sententiam qui exemplo confirmatam videre cupit, legat fragm. illa, quæ ad Eurip. Hec. p. 128. 130. emendavi. Ac nisi fallor, ex hac ipsa re explicari poterit, cur Aristot. hic et infra 24, 11. de Centauro tanquam de carmine epico loquatur, quem Athen. 608. δρᾶμα * πολυμετρον vocat. Videtur enim dramatum more id carmen scriptum fuisse, sed non ut in scenam afferretur, verum ut legeretur. Eodem modo non satis proprie Philoxeni dithyrambus Cyclops δρᾶμα dictus est, de quo dicemus ad 2, 6. Versus, quos e Centauro affert Athen. 676. trimetri jambici sunt; item quos Idem affert 608. qui sic scribendi videntur: Ἐθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν Ἀνθέων * ἀλόγ-
χων ἐστράτευσαν, ἡδοναῖς Θηρωμένων, * πύμμικτα λει-
μῶνος τέκνα. Ceterum Tragicum perhibet Chæremoneis, id quod et nomina fabularum et sermo fragmentorum arguunt, Athen. 43. c. 562. c. 608. c. 679. e. Suidas autem et Eudocia 436. et Anonymus Interpres ad Aristot. Rhet. 3. Comicum fuisse tradunt, eo fortasse adducti, quod suaviores, quam tristiores, ejus fabulæ viderentur. Hermann. "Chæremo in Centauro v. 1. Ἐθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν Ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν. Cum αὐτῶν non habeat, quo referatur, nam ad Ἀνθέων referri non posse, apparet e seq. Θηρωμένων, fuisse suspicabar, ἐσμός μὲν αὐτῶν, cui vocabulo jungitur ἐστράτευσαν per synesin. Pro ἀλόχων Hermann. ad Aristot. Poët. 98. * ἀλόγχων scripsit, non sine magna veritatis specie, si Chæremoneis sermonem cogites. Lenior fuisset metaphora, si scripsisset, στρατὸν Ἀνθέων ἄλογχων. Haud absimili ratione Sophocles in Achill. Amator.

δρᾶμα * πλατύλογχα dixerat, ut est ap. Hesych. v. Ὀμμάτειος πόθος. Cf. Toup. Ep. Cr. 133. (Emend. 2, 567.) V. 3. fortasse leg. Θηρωμένων τὰ τεργνὰ λειμῶνων τέκνα. Jacobs. Additt. Anim. in Athen. 325. Restat, ut pauca dicamus de lectione ἵπποκένταυρον in Aristot. loco, quam Noster exhibet pro Κένταυρον, ut hodie legitur. "Κένταυρον pro ἵπποκένταυρον reposui auctoritate Codd. Victorii, et Athenæi, qui Chæremoneis opus eo nomine citat 608. 676. In hoc autem Athen. lapsus crediderim, quod in loco priore Κένταυρον appellet δρᾶμα * πολυμετρον: Epopœiam enim, non Drama, fuisse, ex Aristot. ratiocinatione constat, et hic, et infra p. 85." Tyrwhitt. "Vulg. ἵπποκένταυρον. Ven. ἐπίταυρον, at in margine manu eadem, γρ. ἐπικένταυρον. Leid. ἐπὶ ταῦρον, supra script. eadem manu Κένταυρον. Guelph. Parr. 1741. 2040. 2938. Κένταυρον." Burgess. Append. "Vat. Urb. 47. ἐποίησε Κεν. Reg. Matrit. 92. ἐπὶ Ταῦρον." Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. "Leg. ἐποίησεν ἐπὶ Κενταύρῳ," Castelvetrus ap. Eund. ibid. p. 15. Κένταυρον exhiberi in Edd. Morelij 1555. Victorii 1573. Heinsii, Chandleri, et Reizii; ἵπποκένταυρον in Sylburgii Edd. 1585. Aldi 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Upton. Oxon. 1760. 8. Winstanl. Edinb. Glasg. Batteusii, et Harlesii, notavit Idem in Tabula, quam dedit in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. "Καθάπερ X. ἐποίησε Κένταυρον: ita recte emendavit Victor. e Codd. suis, et ex Athen. 608. ubi hic de Chæremone ait, Ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολυμετρὸν ἐστὶ κ. τ. λ. Nec aliter legunt Codd. Guelph. et Parr. 1741. 2040. 2938. Cod. Medic. A. C. et Ven. ἐπίταυρον. In marg. Ven. manus eadem correxit γρ. ἐπικένταυρον. Cod. Leid. habet ἐπὶ ταῦρον, sed eadem manu supra scriptum est Κένταυρον. E recentt. Editoribus in textu jam exhibuerunt Κένταυρον Heins. Reiz. Editor Ox. 1760. (in Ox. 1760. 8. ἵπποκένταυρον reperitur, teste Burgessio l. c.) et Tyrwh. Vulgo ἵπποκένταυρον. Cf. de Chæremone Aristot. Rhet. 3, 12. Athen. 676. Twining. Not. p. 168." Buhl. Observationem Hemsterhusii hanc ad Lucian. 1, 30. ab Aristot. Editoribus et Interpr. prætermissam, pro inedita dedit Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Consp. p. 30.:—"Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ζυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. Duplici fere sensu veteres usurpant; primum ad significandam rem s. insolitam et portentis similem, s. fictam et vera natura vacuam adhibetur: Eust. ad II. A. p. 102. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν. Quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cic. de N. D. 2, 2. Noster in Hermot. 72. cum chimæras et gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædro 1211. qui ἀμυχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cic. de N. D. 1, 38.: Quid interest, utrum de hippocentauro, an de deo cogitemus? Ad banc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vide Artem. 2, 49. 4, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. 7, 3. hippocentaurum ex Ægypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni solet hæc vox de iis, quæ dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chæremo Hippocentaurum fecerat, μικτὴν τραγῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. 224. Victorius, eumque secutus D. Heins. Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athen. proferat 608. addens, ὅπερ δρᾶμα πολυμετρὸν ἐστὶ, et 676. Ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris, an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. 252. Ἐτι δὲ ἀσπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ, (de metro heroico, jambico, et tetrametro qualis locutus,) ὥσπερ Χαίρημων. Illa μίξις ἀσποτος, qualis est hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. 33. Dialogum querentem facit,

Ἰπποκρενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξέγον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. Et in Fugit. 10. seu Lucianus, s. quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον. De quibus quæ notat Cresoll. Th. Rh. 2, 1. si ad hæc adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres.”] Aristot. Rhet. 3. Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ραψωδίαν ὁπὲ παρῆλθεν. Athen. 6. Λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ραψωδία. Sunt qui ραψωδίαν proprie dictam putent Homeri Poësin, in unum quasi corpus consutam, cum antea ejus membra divulsa a quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur; et citatur e Luciano ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, [respicitur forte 1, 499. “Οποτερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, Schol. “Οτι Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν “Ομηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρνομένους,] ac testatur Eust. veteres Totam Homeri poësin eo nomine appellasse, sed videmus non solum Totam poësin ita inscribi, sed Singulos etiam libros. Quo crediderim respexisse Hesych. cum ραψωδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen signif. posterioriorem esse puto. || ‘Ραψωδία est etiam Inanis locucitas. Vide Suid. et Hes.

[‘Ραψωδία. Hesych. ‘Ραψωδία· ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων * συρράφη, ἢ μέρος ποιήματος. “Συναφὴ Suid. (‘Ραψωδία· φλυαρία, λόγων συναφή, ἀδολεσχεία. Καὶ ραψωδός, ἢ Σφίγξ, ἢ ράπτουσα τὰς ψῆδας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ραψωδεῖν καθ’ “Ομηρον, ἢ μεθ’ “Ομηρον ἦν ἂν. Σοφοκλῆς· Πῶς οὐχ, ὅθ’ ἡ ραψωδός ἐνθάδ’ ἦν κύων, Ἡῡδας τι τοῖσδ’ ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Περὶ τῆς Σφίγγος φησι. Cf. Schol. in ‘Ραψωδός citatum.) Phot. (‘Ραψωδία· φλυαρία, λόγων συναφή, ἀδολεσχεία.) Et Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. (‘Ραψωδία· φλυαρία λόγων, συναφή, ἀδολεσχεία. Lege φλυαρία, λόγων συναφή.) Ut Theopomp. ap. Athen. 423. συνάπτειν τὸν λόγον. Bonum tamen et συρράφή.” Albert. Etym. G.: ‘Ραψωδία· λόγων συναφή, φλυαρία. “Plut. 2, 514. Garrulus Eis τὰς ἐωλοὺς καὶ * πολυπατήτους περιῶν εἰσελαίνει ραψωδίας τὸν λόγον.” Jacobs. Anth. 12, 436. notante Schæf. Mss. Cf. ‘Ραψωδέω et ‘Ραψωδήμα. J. Poll. 4, 52.: Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ψῆδα, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα, καὶ λόγοι ἔμμετροι, ἔπη, ἥρωεα, ἐξάμετρα, ραψωδία. Glossæ: ‘Ραψωδία· Collecta, Collectanea.]

[‘Ραψωδία. Zonar. ‘Ραψωδία· ἀπόκομμα ποιήματος, περιλαβὼν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· περιπέτεια δὲ ἐστὶν ὑποθέσεως σύμπωμα· ὡς ἡ α’ “Ομήρου ἔχει ὄργην ‘Αχιλλέως, καὶ ἡ β’ ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ’ ‘Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. “Η ραψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ἐμπεριελήφως τινὰ ὑπόθεσιν. Παρὰ τὸ ράπτω καὶ τὸ ψῆδ γίνεται ραβδωδία, καὶ τροπῇ τοῦ βδ εἰς ψ ραψωδία. Grammaticus ad calcem Etymologici G. 680.: Τί ἐστὶ ραψωδία; ποίημα ἐμπεριελήφως τινὰ ὑπόθεσιν. Καὶ ἄλλως· μέρος ποιήματος περιλαβὼν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· ὡς ἡ α’ ἔχει ὄργην ‘Αχιλλέως, ἡ δὲ β’ ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ’ ‘Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί διαφέρει ποίησις, καὶ ποίημα, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής; ποίησις μὲν γὰρ λέγεται πᾶσα ἡ Ἰλιάς, ἡ γοῦν τὸ ὅλον βιβλίον τοῦ “Ομήρου, ποίημα δὲ ἡ ραψωδία, ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις, ποιητής δὲ ὁ μετέχων ποιήματος. Πόσα εἶδη ποιήσεως; τρία, διηγηματικὸν, καὶ μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅταν διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητής μιμῆται (1. μιμείται,) μικτόν δὲ, ὅταν καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διαφόρων προσώπων μίμησις. Πόθεν ραψωδία; ἀπὸ τοῦ ράβδος καὶ τοῦ ψῆδ γίνεται ραβδωδία, καὶ τροπῇ τοῦ β καὶ δ εἰς ψ ραψωδία. Πόθεν εἴρηται ραψωδία; ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ράβδῳ περιερχομένου ᾄδειν τὰ “Ομήρου ποιήματα. Διατὶ δαφνίνῃ ράβδῳ (1. δαφνίνῃ ράβδῳ) κατέχοντες ἤδονται (1. ἤδον τὰ) “Ομήρου ποιήματα; διὰ τὸ αἰθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ διὰ τὸ αἰθαλὲς τῆς “Ομήρου ποιήσεως, ἢ διὰ τὸ μαντικόν. Respicitur Dionysii Thracis Grammatica in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 630.: ‘Ραψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριελήφως τινὰ ὑπόθεσιν· εἴρηται δὲ ραψωδία οἰονεὶ ραβδωδία τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ράβδῳ περιερχομένου ᾄδειν τὰ τοῦ

“Ομήρου ποιήματα. Scholia in hunc locum adeo sunt notatu digna, ut, quamvis longiora sint, integra tamen describenda esse existimamus. Loca autem hæc protulit Villosion. in Diatr. 181—6. e Codd. Ven. 652. 489. In Bekkeri libro sic p. 765. legitur: ‘Ραψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριελήφως τινὰ ὑπόθεσιν. “Επειδὴ οἱ ἀρχόμενοι ἀναγινώσκουν παῖδες πρὸ πάντων τῶν βιβλίων ἀπτονται τῶν “Ομηρικῶν, τὰ δὲ “Ομηρικὰ ποιήματα τέμνεται εἰς ραψωδίας, βούλεται διδάξαι τοὺς παῖδας αὐτὸ τοῦτο, τί ἐστὶ ραψωδία, καὶ φησι τὸν ὅρον τοῦτον. Ποίημα μὲν ἐστὶ τὸ ὅλον βιβλίον, ὡς ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ “Οδύσσεια, τὰ δὲ τμήματα αὐτῶν ραψωδία καλοῦνται. (Cod. Ven. 489. ‘Ραψωδία μέρος ἐστὶ ποιήματος περιλαβὼν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν, ὡς ἡ Α’ ἔχει ὄργην ‘Αχιλλέως, καὶ ἡ Β’ ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ Γ’ ‘Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί ἐστὶ περιπέτεια; ὑποθέσεως σύμπωμα.) Καλῶς οὖν (Cod. Ven. 652. exhibet δὲ pro οὖν) εἶπε μέρος εἶναι τοῦ ὅλου ποιήματος ἐκάστην ραψωδίαν. “Αλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος περιέχει τινὰ εἰδικὴν ὑπόθεσιν μὴ ἐμφορομένην ἐν ταῖς ἄλλοις μέρεσιν, ὡς τὸ μὲν Α’ περιέχει τὴν μάχην ‘Αχιλλέως καὶ ‘Αγαμέμνονος, τὸ Β’ τὸν ὀνειρον τὸν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν ‘Αγαμέμνονα, τὸ Γ’ τὴν μονομαχίαν ‘Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου, καὶ τὰ ἐξῆς. “Εκαστον (Cod. Ven. 652. Καὶ τὰ ἐξῆς ἕκαστον) τούτων ἐμπεριελήφει, τούτεστι περιέχει, εἰδικὴν τινὰ ὑπόθεσιν, ὃ μέρος ἐστὶ τοῦ ὅλου ποιήματος. Βούλεται λοιπὸν ἐτυμολογήσαι, τίος ἐνεκεν εἴρηται ραψωδία, καὶ φησι ὅτι (deest ὅτι in Cod. Ven. 652.) οἰονεὶ ραβδωδία τις οὖσα, τούτεστιν ἡ ἐπὶ ράβδῳ ψῆδ. Οἱ γὰρ μεθ’ “Ομηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ἤδον, ράβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον * ‘Απολλωνιακόν. “Η οὖν ἀπὸ τῆς ράβδου καὶ τῆς ψῆδς ἐτυμολογεῖται ἡ ραψωδία, (vv. “Η οὖν—ραψωδία in Cod. Ven. 652. non leguntur,) ἢ ἀπὸ τοῦ ράπτειν, ὅπερ ἐστὶ τὰ διεστώτα καὶ διακεχωρισμένα εἰς ἐν συνάπτοντα ὑγιάζειν. “Εστι γὰρ τι ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἐνθεν φάμεν καὶ τὸ (τὸ a Cod. Ven. 652. abest) ἔρῳσο ἀντὶ τοῦ ὑγιάειν, καὶ ῥῶσιν τὴν ὑγίειαν, (vv. ἀντὶ—ὑγίειαν a Cod. Ven. 652. absunt.) “Απὸ τοῦ ῥῶ οὖν τούτου γίνεται παράγωγον ῥῆμα τὸ ράπτω, ὅθεν καὶ εὖς νῦν ράπτας (ῥάπας Cod. Ven. 652. perperam) φάμεν τοὺς τὰ διεστώτα καὶ διεφθρημένα ἱμάτια εἰς ἐν συνάγοντας καὶ ὑγιέειν τὴν ἀποτελοῦντας (ἐναποτελοῦντας Cod. Ven. 652. perperam,) “Απὸ τοῦ ράπτω οὖν τούτου ὁ μέλλων γίνεται ράψω, ἀφ’ οὗ παράγωγον ραψωδία. Οἱ γὰρ μεθ’ “Ομηρον, ὡς προεῖρηται (εἴρηται Cod. Ven. 652.) περιερχόμενοι καὶ ᾄδοντες τὰ αὐτοῦ, οὐκ ἐφεξῆς, ὡς νῦν κείνται οἱ στίχοι, οὕτως ἔλεγον ἀκολουθῶς ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ’ ἐντεῖθεν κάκειθεν· λόγου χάριν, ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα σίχον, καὶ ἀφ’ ἐτέρου σελιδίου ἕνα, καὶ ἀπ’ ἄλλου ἄλλον λαβόντες, καὶ οὕτω συνάγοντες τοὺς διεστώτας στίχους εἰς ἐν, τοὺς ἀρμόζοντας τῷ πράγματι, λόγου χάριν, εἰς γάμους, εἰς ἄρχοντας, εἰς γενεθλίου ἢ ἄλλο τι προκείμενον, οὕτως ἐπεδείκνυντο. Διὰ τοῦτ’ οὖν καὶ αὐτοὶ ὁ Διονύσιος εἶπε τὰς δύο ἐτυμολογίας, ἢ ἀπὸ τοῦ ράπτειν, τούτεστι τὰ διεστώτα συνάγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ράβδον κρατοῦντας ἐπιδείκνυσθαι, (vv. ἢ ἀπὸ τοῦ ράπτειν—ἐπιδείκνυσθαι in Cod. Ven. 652. desiderantur.) “Αναγκαῖον δὲ, μετὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ραψωδίας, μνησθῆναι κάκεινον, ὅτι ἐν τινι χρόνῳ τὰ “Ομήρου ποιήματα παρεφθάρησαν ἢ ὑπὸ πυρός, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ, ἢ ὑπὸ ὑδάτων ἐπιφορᾶς (vv. ἢ—ἐπιφορᾶς a Cod. Ven. 652. absunt) καὶ ἄλλως ἄλλως (ἀλλήνᾳλλως Cod. Ven. 652.) τῶν βιβλίων διασκεδασθέντων καὶ φθαρέντων ὑπερτον εὑρέθη ὁ μὲν ἔχων τυχὸν ἑκατὸν στίχους “Ομηρικούς, ὃ δὲ χιλίους, ἄλλος διακοσίους, ἄλλος ὄσους ἂν ἔτιχε. Καὶ ἐμελλε λήθῃ παραδίδοσθαι (παραδεδόσθαι Cod. Ven. 652.) ἡ τοιαύτη ποίησις· ἀλλὰ Πεισιστράτης τις ‘Αθηναίων στρατηγός, θέλων καὶ (istud καὶ in Cod. Ven. 652. non legitur) ἐαυτῷ δόξαν περιποιήσασθαι καὶ τὰ τοῦ “Ομήρου ἀναγεῶσαι, τοιοῦτόν τι ἐβουλεύεσθαι. “Εκίρηνεν ἐν πάσῃ τῇ ‘Ελλάδι τὸν ἔχοντα “Ομηρικὸν στίχους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μισθῷ ὠρισμένῳ καθ’ ἕκαστον στίχον. Πάντες οὖν οἱ ἔχοντες ἀπέφερον, καὶ ἐλάμβανον * ἀδιαστροφῶς τὸν ὀρισθέντα μισθόν. Οὐκ ἀπέδωκε δὲ οὐδὲ τὸν φέροντα οὐς ἤδη προεἰλήφει παρ’ ἐτέρου στίχους (στίχους παρ’ ἐτέρου, Cod. Ven. 652.), ἀλλὰ κάκειν τὸν αὐτὸν ἐδίδου (ἐπέδιδου Cod. Ven.

652.) μισθόν· ἐνίοτε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἓνα, ἢ δύο στίχους ἐθρίσκε περιττοὺς, ἐνίοτε δὲ καὶ πλείους. "Οθεν τις ἔσθ' ὅτε καὶ ἰδίους παρεισέφερε, τοὺς νῦν ὀβελιζομένους. ("Cod. 489. in quo idem Scholion ad verbum, hæc quoque habet: 'Ραψῳδία δὲ εἴρηται ἢ ἐπὶ ῥάβδῳ ῥῳδή· οἱ γὰρ μεθ' "Ομηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ἦδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον *'Απολλωνιτικόν· ἦν γὰρ, ὡς φασιν, ἀπολλόμενα τὰ τοῦ "Ομήρου· τότε γὰρ οὐ γραφῇ παρεδίδοντο, ἀλλὰ μόνῃ διδασκαλίᾳ, ὡς ἂν μνήμονι," sic, "φυλάττοιτο. Πεισίστρατος δὲ τις, 'Αθηναίων τυράννος, ἐν ἅπασιν ὦν εὐγενής, κὰν τούτῳ θαυμασθῆναι ἐβουλεύσατο· ἠθέλησε γὰρ τὴν "Ομήρου ποίησιν ἐγγραφὸν διαφυλάττεσθαι· προθεὶς δὲ ἀγῶνα δημοτελῆ, καὶ κηρύξας, καὶ δούς ἄδειαν τοῖς εἰδόσι, καὶ βουλομένοις τὰ "Ομήρου ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μισθὸν τάξας στίχου ἐκάστου, ὀβλοδὸν, συνήγαγεν ὁλοσχερεῖς τὰς λέξεις, καὶ παρέδωκεν ἀνθρώποις σοφοῖς, καὶ ἐπιστήμοσιν, ὥς καὶ τὸ 'Επίγραμμα αὐτοῦ δηλοῖ. Eadem Scholia: "Αλλως. Αἰέγεται ὅτι συνερράφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου, τοῦ τῶν 'Αθηναίων τυράννου, τὰ "Ομήρου ποιήματα, καὶ κατὰ τάξιν συνετέθησαν τὰ πρὶν σποράδην, καὶ, ὡς ἔτυχεν, ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ τὴν ἀρμογὴν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διασπασθῆναι. Prius autem Scholion confirmat opinionem Josephi, Homerum scripto consignasse sua poemata sic negantis in limine prioris libri c. Apion. : Φασὶν οὐδὲ τοῦτον ἐν γράμμασι τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταλιπεῖν, ἀλλὰ διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾠμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας." Villosion.) Καὶ μετὰ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρεκάλεσεν ἐβδομήκοντα δύο γραμματικούς, ("Hæc fabella nou ita multum absimilis est ab illa, quæ de LXX. Interpr. a Pseudonymo Aristeia tradita fuit, et merito a Lud. Vives in S. Augustini de Civitate Dei L. 11. c. 42. Jos. Scal. ad Ann. Eusebii 1730. H. Hody in Diss. c. Hist. Aristæ, et in L. de Bibliorum Textibus Originalibus, atque ab Ant. Van Dale in Diss. super Aristeia, ab aliisque acutissimis Criticis explosa est. Cod. autem 489. habet, παρεκάλεσε γραμματικούς ὁ βασιλεὺς, pro οβ'." Villosion.) συντείνειν τὰ τοῦ "Ομήρου, ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ τῷ συντιθέντι (συντεθέντι Cod. Ven. 652.) καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρέποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων, ἐκάστῳ δεδώκως ἅπαντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἦν συναγαγόν. Καὶ μετὰ τὸ ἕκαστον συντείνειν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, εἰς ἓν συνήγαγε πάντας τοὺς προλεχθέντας γραμματικούς, ὀφείλοντας ἐπιδεῖξαι αὐτῷ ἕκαστον τὴν ἰδίαν σύνθεσιν, παρόντων ὅμῳ πάντων. Οὗτοι οὖν ἀκροασάμενοι, οὐ πρὸς ἔριν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀληθές, καὶ πᾶν τὸ τῇ τέχνῃ ἀρμόζον, ἔκριναν πάντες κοινῇ καὶ ὁμοφώνως, κρατῆσαι τὴν σύνθεσιν τε καὶ διόρθωσιν 'Αριστάρχῳ καὶ Ζηνοδότῳ. (Cod. Ven. 652. ἐπικρατῆσαι τὴν σύνθεσιν τε καὶ διόρθωσιν 'Α. κ. Ζ. "Stupendum legis anachronismum, cum tanto post Pisistratum intervallo floruerint Aristarchus et Zenodotus. Cf. Van Dalen de Aristeia 146. Hody de Versionis Græcæ Bibliorum Auctoribus veris 157. Fabric. B. G. 2. T. 1. p. 273. Meurs. Pisistr. 9. T. 1. p. 1060—1. Ed. Lamii, qui omnes hunc locum Diomedis Scholiastæ in Dionysii Thracis Τέχνην, e Codd. excitant. Hinc tamen patet quam fœde corrupta fuerint Homeri poemata." Villosion.) Καὶ πάλιν ἔκριναν τῶν δύο συνθέσεων τε καὶ διορθώσεων βελτίονα τὴν 'Αριστάρχου. 'Επειδὴ δὲ τινες τῶν συναγαγόντων τοὺς "Ομηρικοὺς στίχους πρὸς τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πλεονάζον μισθὸν λαβεῖν, καὶ ἰδίους στίχους, ὡς καὶ προείρηται (εἴρηται Cod. Ven. 652.) σκεψάμενοι προσέθηκαν, καὶ ἤδη ἐν συνθεῖᾳ ἐγένοντο τοῖς ἀναγινώσκουσιν· οὐκ ἔλαθε τοῦτο τοὺς κριτὰς, ἀλλὰ διὰ μὲν (ἀλλὰ μὲν διὰ Cod. Ven. 652.) τὴν συνθήθειαν καὶ πρόληψιν, ἀφῆκαν αὐτοὺς κεῖσθαι, ὀβελίσκους δὲ ἐκάστῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀλλοτρίων, καὶ ἀναξίων τοῦ ποιητοῦ στίχων παρατιθέμενοι, τοῦτο αὐτὸ ἐνεδείξαντο, ὡς ἀνάξιοι εἶσι τοῦ "Ομήρου. Φέρεται δὲ 'Επίγραμμα (Anthol. Pal. 2, 445. ubi v. Jacobs.) εἰς τὸν Πεισίστρατον σπουδάζοντα συναγαγεῖν τὰ "Ομήρου τοιοῦτον· Τρίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε Δῆμος 'Αθηναῖον (Ἐρεχθίδης Anth. Pal.) καὶ τρίς ἐπηγάγετο, Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν "Ομηρον "Ηθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον. 'Ημέτερος γὰρ κείνους ὁ χρύσεος ἦν πολὺ-

της, Εἴπερ 'Αθηναῖοι Σμύρναν ἀπφρίσαμεν. ("Αλλως. Διονύσιος, addit Cod. Ven. 652.) 'Ραψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος (ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν, Cod. Ven. 652.). Ποιήσεως ἔχρησιν εἰπεῖν, οὐ ποιήματος· ποίησις γὰρ ἢ πᾶσα 'Ιλιάς, ποίημα δὲ ἐκάστη ραψῳδία. Διαφέρει δὲ ποίημα, καὶ ποίησις, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής. Ποιητικὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἔξις ποιητῆς, ὁ μετέχων ποιητικῆς, (vv. Ποιητικὴ—ποιητικῆς in Cod. Ven. 652. desiderantur,) ποίημα ὁ στίχος, καὶ σύνταγμα, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχον, ὁποῖόν ἐστι τὸ Κ (A, Cod. Ven. 652. "leg. igitur B," Villosion. imo K) τῆς 'Ιλιάδος, ἡ Νυκτεγερσία καλουμένη. Ποίησις ἐστὶν, ἥτις ἀρχὴν μὲν οὐκ ἔχει ἐν τοῖς πρότερον, τὸ δὲ νόημα ἐν τοῖς ἐχομένοις ἀποτελεῖ. Ποίημα δὲ φράσις ἑμμετρος καὶ εὐρυθμος, ἀρχαιοτέρα καὶ σεμνοτέρα τῆς λογικῆς συντάξεως, κατὰ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων, ἢ ὡς ὑποκειμένων, τιθεμένη, ὑποκειμένων μὲν, θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων· ὡς ὑποκειμένων δὲ Σκύλλης, Χιμαίρας, καὶ τῶν ὁμοίων. Πορφύριον. (Καὶ ἄλλως, Πορφύριον. Villosion.) 'Ο ἐμπεριεχόμενος νοῦς ἐν τῇ ὑπογραφῇ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ὅτι ραψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ποίημα δὲ ἡ 'Ιλιάς, καὶ ἕτερον ποίημα ἡ 'Οδύσσεια· τὸ δὲ συναμφότερον λέγεται ποίησις. 'Εκάστη δὲ τῶν ραψῳδιῶν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἔχει. 'Ἐνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ῥάψω μέλλοντος καὶ τοῦ ῥῳδή· συνέρραπτον γὰρ τοὺς κατάλληλον διανοίαν ἀπαρτίζοντας στίχους "Ομηρικούς, καὶ ἔψαλλον τὸ ἐφαρμόζον μέλος πρὸς τὴν τοῦ 'Απόλλωνος ἑορτὴν· κατεῖχον δὲ καὶ κλάδους δαφνῶν οἱ "Ομηρίδαι (*"Ομηρίται Villos. forte typographi errore) ἐν ταῖς χερσίν, ὅτε τοὺς "Ομηρικούς στίχους ἐν τῇ τοῦ 'Απόλλωνος ἑορτῇ ἔψαλλον. Διὰ τί τοιαύτην ῥάβδον κατέχοντες τὰ "Ομηρικά ἦδον; διὰ τὸ ἀειθαλές τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ καὶ ἡ τέχνη ἀειθαλής ἐστὶ, οὐδέποτε φυλλοροοῦσα, καὶ ὅτι τοῦ "Ομήρου ἡ ποίησις καὶ μαντικῆς ἐπέχει, οἱ δὲ μάντις δάφνη ἐστέφοντο, τοῦ 'Απόλλωνος κατὰ τὴν ἱστορίαν Δάφνης τινὸς κόρης ἐρασθέντος, διώκοντος δὲ καὶ μὴ καταλαβόντος, στεφανωθέντος δὲ ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῆς, ἐπεὶ ἀπεδενδρώθη παρὰ τῆς γῆς διασχούσης καὶ ταύτην λαβούσης ὡς μητρὸς, καὶ ἀνταποδοούσης ἀντὶ γυναικὸς τὸ φυτόν. Πού δὲ φαίνεται ὁ ποιητὴς μαντευσάμενος; καὶ ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς, πλὴν καὶ ἐν τούτοις. Φησὶ γὰρ προσώπῳ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὸν Αἰνείαν, ὅτι (Il. Y. 307.) Νῦν δὴ (δὲ δὴ) Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται. (Hodie legitur μετόπισθε γένωνται.) "Οτι δὲ ἀλήθειαν ἔμαντεύσατο, δηλοῦσι τὰ πράγματα· ἐξ Αἰνείου γὰρ ἡ 'Ρωμαϊκὴ ἀρχὴ, καὶ Αἰνείαδαι οἱ βασιλεῖς. "Schol. Cod. 489." Ἡ δὲ τὸ ἀειθαλές τοῦ φυτοῦ, καὶ τὸ ἀειθαλές τῆς "Ομήρου ποιήσεως, ἢ ὅτι μαντικὴ ἢ δάφνη· οἱ γὰρ μαντευόμενοι *ἐδαφνῆγάγουν· μαντικὴ δὲ καὶ ποιητικὴ· οὐκ ἂν γὰρ εἴη τέλειος ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ ἱστορήσει, καὶ διηγήσεται, καὶ μαντεύσεται, ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς φαίνεται μαντευσάμενος, ἐν οἷς φησὶν ἐκ προσώπου τοῦ Ποσειδῶνος· Νῦν (δὲ) δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται. "Οτι δὲ ἀλήθειαν ἔμαντεύσατο, δηλοῦσι καὶ μαρτυροῦσι τὰ 'Ρωμαϊκὰ πράγματα, ἐκ τοῦ 'Αγχίσου Αἰνείου τὴν βασιλείαν διαδεξάμενα, καὶ ἔως τοῦ νῦν τῶν ἔτι οἰκούντων τὴν Τροίαν βασιλεύοντα. Ἡ ὅτι ἐνθουσιαστικὸν τὸ φυτόν, καὶ ἐνθουσιαστικὴ δὲ καὶ ἡ ποιητικὴ κατὰ Πλάτωνα· φησὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος· "Οστις ἄνευ μαντείας ἐπὶ ποιητικὰς ἔρχεται θύρας, ἀτελής αὐτοῦ ἡ ποίησις. 'Επιστητέον δὲ, ὅτι, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς 'Ιλιάδος οἱ "Ομηρίδαι φοινικοῦν ἐφόρον στέφανον, τὸ περὶ ἐκχύσεως αἱμάτων λέγειν αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς 'Οδυσσεΐας, κνάνεον, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸ θαλάττης χρῶμα . . . Τρία εἶδη ποιήσεως· διηγηματικὸν, μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν, ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅτε διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητὴς μιμεῖται· μικτόν δὲ, ὅτε καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διάφορον πρόσωπον μίμησις. "Αλλως. Διηγηματικόν, ἡνίκα ὁ λόγος ἐκ ποιητικοῦ μόνου προσώπου λέγεται. Μιμητικόν, ὥσπερ αἱ κωμῳδαὶ καὶ αἱ τραγῳδαὶ· ἐν τούτοις γὰρ τὸ τοῦ ποιήσαντος οὐκ ἐμφαίνεται, ἀλλὰ μιμεῖται ἕτερα πρόσωπα. Μικτόν, ὡς αἱ ραψῳδαὶ τοῦ "Ομήρου.]

[* "Ραψωδικός, (ἡ, ὄν,) Ad rhapsodos pertinens. Plato 1, 538. b. ΣΩ. Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν, ὡν εἶπες, εἴτε καλῶς λέγει "Ομηρος, εἴτε μὴ, σὺ κάλλιον γνῶσκει ἢ ἡνίοχος; ΙΩΝ. Ἡνίοχος. ΣΩ. 'Ραψωδὸς γάρ

που εἶ, ἀλλ' οὐχ ἡνίοχος. ἸΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ ῥα-
ψωδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς * ἡνιοχικῆς; ἸΩΝ. Ναί.
ΣΩ. Εἰ ἄρα ἑτέρα, περὶ ἑτέρων καὶ ἐπιστήμῃ πραγμά-
των ἐστί. ἸΩΝ. Ναί. ΣΩ. Τί δὲ δὴ, ὅταν Ὀμηρος
λέγῃ ὡς τετρωμένῳ τῷ Μαχάονι Ἑκαμήδῃ ἢ Νέστορος
παλλακὴ κυκῶνα πίνειν δίδωσι; καὶ λέγει πως οὕτως,
Οἶνῳ πρᾶμνείῳ, φησὶν (Π. Α. 638.) ἐπὶ δ' αἰγείον κνῆ
τυρὸν Κνήστῃ χαλκείῃ· Παρὰ δὲ κρόμμον ποτῶ ὄψον,
(Π. Α. 629. ἐπὶ δὲ κρόμμον, ποτῶ ὄψον) ταῦτα εἴτε
ὀρθῶς λέγει Ὀμηρος, εἴτε μὴ, πότερον ἱατρικῆς ἐστὶ δια-
γνώαναι καλῶς, ἢ ῥαψωδικῆς; ἸΩΝ. Ἰατρικῆς." Wakef.
Mss.]

[* Ῥαψωδικῶς, Rhapsodi more. Eustath. 3. Bas. :
Καὶ * σημειωτέον, ὅτι, καθάπερ ἔπος ἀπλῶς μὲν ὁ λό-
γος, ὡς τὸ, ἔπεα πτερόεντα, ἰδίως, ἔπος ὁ ἔμμετρος λό-
γος· οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν, καὶ ἐστὶν ἡ
χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχού, ἰδιάζεται δὲ ἡ
λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψωδούντων, κατὰ τι ἐξαιρετικὸν διὰ τὸ
τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλο-
γον· ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος καὶ τὸ
ῥαψωδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν * συνθέτως ἐποποιούς, τοὺς
ἐν ἀπλότῃ λεγομένους καὶ ποιητὰς, μάλιστα δὲ τοὺς
ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ * ἡρῳίζοντας.]

[* Ἀναῤῥαψωδέω, Rhapsodi more decanto. Jensii
Lectt. Lucian. 309. Vox in Indice Luciano non re-
peritur.]

* Ἀποῤῥαψωδέω, Verba fundito. Xenoph. Κ. Π. 3.
Εἰ δέ τοι ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅλοις, ἐν τούτῳ δυνήσε-
ται τις ἀποῤῥαψωδέσας, παραχρήμα ἀγαθοὺς ἄνδρας
ποιῆσαι, πάντων ἂν ῥᾶστον εἶη καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι
τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετὴν. Quæ verba
sunt Cyri elevantis auctoritatem imperatoris adver-
sarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos
pulcre animasse ad prælium, ut inquit Bud. qui
etiam exponit hic ἀποῤῥαψωδεῖν, Verba fundere, Lo-
quitari sophistice, vel Inaniter multa proloqui.

[* Ἀποῤῥαψωδεῖν. Π. 3, 3, 24. p. 193. δυνήσεται
τις ἀποῤῥαψωδέσας ἄνδρας πολέμικους ποιῆσαι. Ver-
tunt varie. Philephus: Brevi agenda commentatus.
Camerar. et Leuncl.: Oratione subito concinnata.
Morus: Breviter et summatim recitare, quid agen-
dum sit, vel, Veluti decantare officium, ut respiciatur
ad tale quid, quale fecisse dicitur Tyrtæus, qui ante
prælium milites carmine cohortatus est. Placet hæc
explicatio. Verterem: Laudibus virorum fortium
ex antiquis carminibus deprædicandis. Sic Aristoph.
Eccl. 764. ῥαψωδεῖν τοὺς ἀνδρείους. Similiter Zeun.:
Sententiis undecunque ἢ poetis decerptis uti." Lex.
Xenoph.]

* Ἐπιῤῥαψωδέω, Recito more eorum, qui ῥαψῶδοι ap-
pellantur. Luc. Ὁ μὲν αὐτῶν παρήναι πονεῖν τὰ πάντα
καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, συνεχῆς ἐπιῤῥαψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-
τῆς ἔπη, Bud. interpr. Carmina illa allegans et velut
accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommo-
dans. Ego existimo ἐπιῤῥαψωδῶν esse, ut vis verbi
exprimatur, Recitans, velut assuendo ea suis sermo-
nibus. [Locus est 1, 460. Ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρή-
ναι τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι·
τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον· ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, πονεῖν
τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν,
ρυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχερῶντα, καὶ
λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπιῤῥαψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα
τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωτὰ, καὶ
τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. Ubi vertitur: Dum con-
tinuo inculcat illa pervulgata Hesiodi de virtute car-
mina.] Citatur e Philone in VV. LL., Τὸ ἔπος αὐτῶ
ἐπεῤῥαψώδει, Carmen in ipsum canebat. [Jacobs.
Anth. 12, 131. Boissonad. in Philostr. 423. (Μέ-
χρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῶ ἐπεῤῥαψώδει ὡς δειλῶ, Schol.
κατ' αὐτοῦ ἔλεγεν.)" Schæf. Mss. In VV. LL. pro
Philostrato irrepererat nomen Philonis.]

* Καταῤῥαψωδῆσαι, Hesychie est φλυαρῆσαι, quod
"infra gemino ῥ." "Καταῤῥαψωδῆσει, Suidæ φλυα-
" ρῆσει, Nugabitur." [Zonar. Καταῤῥαψωδεῖ φλυα-
ρεῖ. Etym. G.: Καταῤῥαψωδεῖ καταφλυαρεῖ. Suid.:
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε· κατεῤῥαψώδησεν, ἢ κατὰ στίχον
δεῖλθεν. "Rhapsodi olim virgam vel baculum lau-
reum manu tenentes, carmina tum aliorum poetarum,
tum præcipue Homeri, recitare solebant: de quo

more leg. est Salm. ad Solin. 609—10. Hinc ergo
apparet, quare Suid. h. l. τὸ Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε
exp. κατεῤῥαψώδησεν." Kust.]

* Ῥαβδῶδοι, pro ῥαψῶδοι, et Ῥαβδῶδια pro ῥαψῶδια
quidam scribendum putarunt, quod in componendis
vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent.
Vide Eust. 6.

* Στιχῶδοι, Idem qui et ῥαβδῶδοι, Qui inter compo-
nendum vel recitandum carmina virgam lauri s. ra-
mum manu tenebant, ut per στίχον intelligamus
ῥάβδον. Eust. ["Heyn. Hom. 8, 795." Schæf. Mss.]

* Ἀρψῶδοι, sic dicti iisdem Rhapsodi, utpote quibus
agnus propoueretur præmium recitationis versuum.
Eust. ["Fabric. B. G. 1, 369." Schæf. Mss.]

* Σιμῶδος, ὁ, ἡ. Athen. 620. Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ
ἰλαρῶδοι· οὗς νῦν τινὲς Σιμῶδους καλοῦσιν, ὡς Ἀριστο-
κλῆς φησὶν ἐν πρωτῷ Περὶ Χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα
* Σίμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἰλαρῶδεῖν ποιη-
τῶν· συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. "Cum Σῆμον scri-
batur in utroque nostro Cod., et Σιμῶδους etiam in

Ms. Ep. unde et Eust. habet ad Od. Ψ. p. 806.
(Bas. "Ὅτι δὲ ῥῆς πολλὰ συνθέσεις καὶ διάφοροι, δηλοῖ
καὶ Ἀθήναιος· οὐ γὰρ μόνον ῥαψῶδοι οἱ πολλαχοῦ δη-
λούμενοι, ἔτι δὲ καὶ τραγῶδοι, ὧν δὴλῃ καὶ ἡ τῆς κλῆ-
σεως ἐννόμησις, καὶ ἡ τῆς τέχνης μεταχειρίσις, ἀλλ' εἰσὶ
τινες καὶ Σιμῶδοι διὰ τὸν Μάγνητα Σῆμον, ὃς μελωδίας
βιβλιακαῖς * ἐνδιέπρεψεν.) videri poterat majus mo-
mentum scripturæ per η tribuendum. Nec invitus
tamen tenui editam scripturam per ι vocalem, suspi-
cans Simum illum, quem Alexidi in fabula Hercule
memoratum vidimus 164., eundem fortasse hominem
esse, quem hic dixit Aristocles, e quo hæc tradit
Athen. Sed editam ap. Athen. scripturam Strabo
etiam tuetur 648. ubi pariter * Σιμῶδια per ι scribi-
tur: ("Ἄνδρες δ' ἐγένοντο γινώριμοι Μάγνητες, — καὶ
* Σίμων ὁ μελοποιός, καὶ αὐτὸς παραφθεύρας τὴν τῶν
πρωτέρων μελοποιῶν ἀγωγὴν, καὶ τὴν Σιμῶδιαν εἰσαγα-
γών:) homo autem, a quo id genus nomen invenit;
non quidem Σίμος vocatur, sed Σίμων ὁ μελοποιός;
quo in nomine ibi fortasse librarii peccarunt, aut
typotheta: nam mox ibid. (Μετὰ μέλους δὲ ἄνους;
καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σίμος,) ὁ Σίμος scribitur. De
hilarodis, et id genus aliis, cf. Salmas. Exerc. Plin.
76. et præsertim Voss. Inst. Poët. 2, 21. * Ἰλαροτρα-
γῶδιαν nominat Suid. in Ῥίνθων, quæ ab ἰλαρῶδια
nihil videtur differre." Schweigh. "Bergl. ad Al-
ciph. 67." Schæf. Mss.]

* Τεινωδός, ὁ, ἡ. Zonar. Τεινωδός· παρὰ τὸ ἐκτελ-
νεῖν τὴν ῥῆδην.]

* Τεινωδέω. " * Τεινωδάω, Suid. (Τεῖνον, καὶ τε-
νωδάω, τεινωδῶ, ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ τείνειν τὴν ῥῆδην.)"
Boissonad. Mss. et Valck. Mss. Sed forma τεινωδάω
cum analogiæ prorsus repugnet, leg. est τεινωδέω.

Vertitur Carmen produco.]

* Τετραῤῥδιον, (τὸ,) Hymnus magno Sabbato
cani solitus, ita dictus, quod quatuor partibus con-
staret, quas ῥῆδᾶς appellabant. Hunc antea a Patri-
archa Thoma inceptum implevit Marcus Monachus.
Docet hoc Cedrenus in Hist. Compendio p. 493.
"Ὁ σοφώτατος μοναχὸς Μάρκος, οἰκονόμος ὢν τῆς τοιαύ-
της μονῆς, ὃ τὸ Τετραῤῥδιον τοῦ μεγάλου Σαββάτου
ἀναπληρώσας τοῦ κύρου Θωμᾶ, πολλὰ κατεδέθη τοῦ
βασιλέως, Sapientissimus Monachus Marcus, ejus
monasterii dispensator, qui tetraodion magni sabbati
domini Thomæ complevit, multis Imperatorem de-
precatus est. Pro κύρου Κοσμᾶ leg. esse κύρου Θωμᾶ,
probat Meurs. Gloss. Cedreni locum non bene intel-
lexit Xylander, quando τοῦ κύρου Κοσμᾶ vertit, Quod
habet Cyri Cosmæ. * Κύρος positum pro κύριος, pro
quo recentiores Græci frequenter scribunt * κύρ.
Typicum Sabæ, c. 21. p. 46. Καὶ τὰ Τετραῤῥδια τοῦ
κύρ Κοσμᾶ, καὶ τοῦ κύρ Ἰωάννου, Tetraodia domini
Cosmæ, et domini Joannis." Suicer. Thes. Eccl.]

* Τριῤῥδιον, (τὸ,) Liber Græcorum Ecclesiasticus,
in quo Officium, in Ecclesiis eorum recitari solitum a
Septuagesima, quam ipsi vocant Dominicam Publi-
canti et Pharisæi, ad Sabbatum sanctum, continetur.
Cum Canones et Hymni in solemnitates Domini
nostri Jesu Christi, beatæ Virginis, et aliorum San-
ctorum novem habeant strophas, ut ita dicam, Odas

nuncupatas, quasi Cantiones liber hic Canones hujusmodi, ut plurimum, qui ternas Odas non excedunt, complectitur. Nicephorus Callistus in Synaxario: Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἡμέραν σὺν θεῷ καὶ τοῦ τριψδίου ἀρχόμεθα, ὃ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων μουσουργῶν ἡμῶν πατέρων ἄριστα καὶ ὡς ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος * ἐμελούργησαν. Πρῶτον δὲ πάντων τούτ' ἐπενόησε, τὰς τρεῖς φημι τῶν ψδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ * ὡσαυτίκῃς Τριάδος ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμάς, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐβδόμαδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδὸν ἐκαστῆς ἡμέρας διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐπινόησας τὰ μέλη· ἐξ οὗπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρος τε καὶ Ἰωσήφ οἱ Στουδίται κατὰ ζῆλον ἐκείνου, καὶ ταῖς λοιπαῖς ἐβδομάσι τῆς ἁγίας μεγάλης τεσσαρακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τῶν Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ψδὰς κατατάξαντες καὶ ῥυθμίσαντες. Hoc vero die, ita Deo annuente, Triodion incipimus, quod multi Sancturum et Deiferorum vatum nostrorum Patrum optime, et uti decebat, a Spiritu Sancto moti, modulati sunt. Primus omnium illud, tres inquam Odas, in figuram, ut existimo, sanctæ et vivificæ Trinitatis excogitavit magnus poëta Cosmas, in magna sanctaque passionis Domini et Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi hebdomade, appellatione fere ejuslibet diei per acrostichides cantus concinnans: e quo et reliqui Patres, et inter eos præcipue Theodorus et Josephus Studitæ eum æmulari in aliis hebdomadibus sanctæ magnæ Quadragesimæ componentes proprio Studiorum monasterio tradiderunt, Odas istas magis ac magis protrahentes et accommodantes. Et paucis interjectis: Καταχρηστικῶς δὲ Τριψδίου ὀνομάζεται, οὐ γὰρ αἱ Τριψδία ἔχει· καὶ γὰρ ὁλοτελεῖς κανόνες προβάλλεται. Ἄλλ' οἶμαι ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἥ διὰ τὰ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρῶτως γινόμενα. Σκοπὸς μέντοι τοῖς ἁγίοις ἡμῶν πατράσι διὰ τῆς βίβλου τοῦ τριψδίου παντὸς ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνησσαι, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐνθεῖναι. Triodion porro improprie dicitur, non enim semper Triodia habet, cum integros etiam Canones proponat. Puto tamen nomen ex abundanti assumpsisse; vel propter magnæ hebdomadis Canones sic dictos. Scopus sanctis Patribus nostris fuit per universum Triodii volumen, quasi in compendio, divinum erga nos beneficium ab ipso principio recensere, et in memoriam omnium inducere. Et sane Triodion magis late patet, quam ut acceperunt nonnulli, qui e Gennadii verbis ambiguunt, c. 4. Ἀιδονται μετὰ μελωδία καὶ ἡμέραν, καὶ μηνιαία, καὶ Τριψδία, καὶ λόγοι. Et e Menologio, Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὸ προεόρτιον Τριψδίου εἰς τὸ ἀπόδειπνον ψάλλεται, Canticum divisum in tres partes, quas Odas appellabant, Triodion esse existimant. Attamen e verbis Ritualis Græcorum: Ψάλλομεν τῆς * ὁκτοῆχου ἀναστάσιμα τρία, καὶ ἀνατολικά τρία, καὶ τοῦ Τριψδίου * ἰδιόμελα δύο. Et ex Euchologio: Εἶτα τὸ μαρτυρικόν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριψδίου, καὶ τὰ τρία τοῦ μηνιαίου: non de Cantico, sed de libro, in quo ejusmodi Cantica sunt, intelligendum esse manifesto concluditur, cum genus id Troparii, quod ἰδιόμελον et προσόμοιον vocant, Cantici ejusmodi Troparion esse non possit, cum illa omnia ad alterius cantum et εἰρμὸν accommodentur, et ἰδιόμελον, præsertim vagum, et per se proprium cantus modum habens, qui Triodion dici haud potest, quia tamen in libro Triodio dicto legitur, Triodii Troparion fuerit. Hic etiam illud obiter animadvertendum, quemadmodum hymnus, s. cantus, s. malis, Canon, qui tribus Odis perficitur, Triodion dici solet, ita et eum, qui duabus constat, Διψδίου, Diodion dici; (e Menologio, Ἐτερον Διψδίου, ὃ ἦχος αὐτὸς, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, τρίτη τε, Meurs.) et eum, qui quatuor, Τετραψδίου, de quo vide suo loco. Hæc fere e L. Allatio, Diss. 1. de Libris Eccl. Gr. Vide etiam Gl. Meursii. Suicer. Thes. Eccl. "Montfaucon. Palæogr. 386. 409. Andr. Cret. 252." Kall. Mss.]

[* Φιλῶδός, ὁ, ἡ, i. q. φιλαιδός, de quo supra egi-

mus, Qui cantu delectatur. Suid.: Φιλῶδόν γένος· οἱ βάτραχοι, παρὰ τὸ φιλεῖν ᾄδειν. "Aristoph. Ran. 242. Ἄλλ', ὃ φιλῶδόν γένος, παύσασθε: Vesp. 269. καὶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ Φιλῶδός. Eust. in Il. A. p. 8. Plut. Symp. 2, 633. (T. 8. p. 505.) Οὐκ ἀηδῶς γοῦν Δημοσθένος ὁ Μιτυληναῖος, φιλῶδός τινος καὶ φιλοκιθαριστοῦ θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν, Ἄν' πρῶτον, ἔφη, τὴν κιθάραν δήσης." Scott. App. ad Thes. Arrian. de Exp. Alex. 6, 3. Ἐς ὅσους δὲ τῶν ἡδὴ Ἀλεξάνδρῳ προσκεχωρηκότων Ἰνδῶν ἡ βοή τῶν ἐρέτων ἢ ὁ κτύπος τῆς εἰρεσίας ἐξέικετο, καὶ οὗτοι ἐπὶ τῇ ὄχθῃ κατέθεον, καὶ ξυνείποντο ἐπάδοντας βαρβαρικῶς· φιλῶδοι γάρ, εἶπερ τινὲς ἄλλοι, Ἰνδοὶ, καὶ φιλορχήμονες ἀπὸ Διονύσου ἔτι, καὶ τῶν ἑμα Διονύσῳ βακχευσάντων κατὰ τὴν Ἰνδῶν γῆν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Φιλῶδός· ὁ φιλῶν ᾄδειν. "Ælian. H. A. 715." Wakef. Mss.]

ἈΗΔΩΝ, ὄνος, ἡ, Luscinia, ab αἰδῶ, Æolica mutatione diphthongi εἰ in η. Hesiod. ad etymologiam hujus nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς αἰδοῦν, ut dixi antea in Ἀοιδός. Idem eodem loco (Ἐργ. 201.) ἀηδόνα appellat ποικιλόδειρον. Od. T. (518.) χλωρῆς ἀηδῶν. Lycophro Sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν αἰδούσας, inquit Eust., Festive canentes. || Hesych. ait ἀηδόνα esse Tibiarum lingulam, et λωτῖνας ἀηδόνας, Tibias. Item ἀηδόνα vocari Minervam a Pamphyliis. Sunt qui ab αἰεὶ et ᾄδω derivari velint, quod luscinia semper canet, ubi semel inceperit. Sed longe tutius est alteram etymologiam sequi, quam sequendo, et subscribi debet ipsi η.

Ἀηδῶ, ὄος, et οὖς, per contractionem, i. q. ἀηδῶν. Soph. Ajace (629.) Οὐδ' οἰκτρὰς γόνον ἡρνυθὸς ἀηδοῦς Ἦσει δύσμορος. Ubi Schol. ait, ἡ ἀηδῶ δὲ, ἀηδοῦς, ὡς Σαπφῶ, κατὰ Μιτυληναίους, [alii Schol. ἡ ἀηδῶν, τῆς ἀηδόνας, καὶ ἡ ἀηδῶ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς, ποιητικῶς addunt Laud. Bodl.] et Suid. ait, ἀηδῶν et ἀηδοῦς, ut Σαπφῶ, secundum Mitylenæos. Eust. quoque nominativum ponit ἀηδῶ, ut Λητῶ, unde reperi ait ἀηδοῦς genitivum, et ἀηδοῖ dativum. In VV. tamen LL. scriptum est ἀηδῶς.

["Ἀηδῶν, Musgr. Troad. 332. El. 126. Jacobs. Anth. 6, 421. 431. 7, 13. 302. 9, 195. 10, 251. 324. 12, 109. Huschk. Anal. 13. Fischer. ad Weller. 1, 111. Epigr. adesp. 519. 717. Boisson. in Philostr. 559. Verheyk. ad Anton. Lib. 80. Valck. Adoniz. p. 379. Ruhnke. Ep. Cr. 82. 174. 293. Valck. Phœn. p. 168. 513. Jacobs. Specim. p. 14. ad Lucian. 1, 233. Valck. Phœn. p. 111. ad Callim. 1, 193. Brunck. Electr. 1065. De radio textoris, Jacobs. Anth. 8, 30. Ὁ ἀηδῶν, Fischer. ad Weller. 1, 386. Epigr. adesp. 535. Ἀηδῶ, Huschk. Anal. 100. Aristoph. Av. 679." Schæf. Mss. "Ἀηδῶν, Abresch. Æsch. 373. Origo vera, Eust. ad Il. A. p. 7. fine (in Ἀείδω citatus.) Ἀηδῶν et ἀηδῶ sæpe Eust. Vide Stolberg. ad Ajac. p. 179. Poëmata, αἱ δὲ τεαὶ ζῶουσιν ἀηδόνας, Callim. Epigr. 2. Poëtæ se vocant ἀηδόνας, Salmas. ad Ovum p. 162. Ἀηδόνα Μοισᾶν, Eurip. Palamede. Ἀηδόνα σοφιστῶν Dionem quis dixerat, Dio Chrys. 527. a. (Καλῶς μετὰ τὴν ἀηδόνα ἔφη τῶν σοφιστῶν, λοιδορῆσαι βουλόμενος· διὰ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι καὶ τὴν ἀηδόνα γλώσσαργόν φασιν οἱ ποιηταί.) Philostr. 516. noluit ibi morari, Τὴν α. φήσας ἐν οἰκίσκῳ μὴ ᾄδειν: 589. ἡκροῶντο ὡς εὐστομούσης α. non intelligentes. Æsch. Agam. 1149. * Φρενομανὴς τις εἰ θεοφόρητος, ἀμ-Φὶ δ' αὐτὰς θροεῖς Νόμον ἀνομον, διὰ τις ξουθῆ Ἀκρόρετος βοᾷς, φεῦ, ταλαίνας φρεσὶν Ἴτυν, Ἴτυν, στένονο· ἀμφιθαλὴ κακοῖς Ἀηδῶν βίον. (Sequuntur hæc: KA. Ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνας· Περίβαλον γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας Θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα, κλαυμάτων ἄτερ· Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.) Soph. El. 107. τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδῶν: 149. Ἄλλ' ἐμέ γ' ἀστονδέσο· ἄραρεν φρένας, Ἄ Ἴτυν, αἰδὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, Ὅρνις ἀνυζομένη, Διὸς ἄγγελος. Ubi Schol. vocat ἔπαρος ἄγγελον." Valck. Mss. Vide Hermann. ad h. l. Scholiastæ verba sunt hæc: Διὸς δὲ ἄγγελος, ὅτι τὸ ἐαρ σημαίνει. Ὁμηρος (Od. T. 518.) Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆς ἀηδῶν Καλὸν αἰείδησιν ἔπαρος νέον ἱσταμένοιο. Ἡ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. Ἡ ὅτι τὰ ἐαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν * παραθρυλλομένην, (πε-

πιθρ. Brück.) ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. Ἡ ἀγγελον A
εἶπεν, οἷον τέρας, καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ (αὐτῆς Br.) γι-
γνόμενον εἰς τερατείαν, (τερατείαν Br.) τῆς φύσεως.
Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἀγγελος ἡμερόφωτος ἀηδών. Alius
Schol. Ἦτοι σημαίνουσα τὸ ἔαρ, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Διὸς, ἡ
* ἡχητικὴ, ἡ ἀνυπομένη, ἥτις αἰεὶ θρηνεῖ τὸν Ἴτυν.
Triclin. Διὸς ἀγγελος ἡγουν ἡ ἀηδών, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐ-
τῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἡ μαρ-
τυρεῖν αὐτὸν φιλόανθρωπον. Ἡ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ
ἔαρ ἐρμηνεύει. Ἡ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ὥδης,
ὅτε τὰ Διάσια ἐγένετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διὸς.
Suid.: Ἀηδών, καὶ ἀηδοῦς· ὡς Σαπφώ κατὰ Μιτυλη-
ναίους. Σοφοκλῆς, Aj. 629., Οὐδ' οἰκτρὰς γόνον ὄρνιθος
ἀηδοῦς· Ἀσει (Ἡσει) δύσμορος, ἀλλ' ὀξύτουνος (adde
μὲν) ὥδ' ὅρηνῃσει, χερόπληκτοι δὲ στέρνοις (l. δ' Ἐν
στέρνοις) πεσοῦνται Δούποι. “H. l. proculdubio sic
leg. et integritati suæ restituendus est: Ἀηδών καὶ
ἀηδῶ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδῶ, quæ in omnibus
Edd. desideratur, ad sensum h. l. suppleendum neces-
sariam esse manifesto patet. VV. κατὰ Μιτυληναίους
esse nothas et παρεμβεβλημένας non dubito, quo-
niam a sensu h. l. omnino alienæ sunt.” Kust. Imo
sensus erit planus, modo legas, verbis transpositis,
Ἀηδών, καὶ ἀηδῶ, ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς
Σαπφώ, nempe in hoc versu, Ἦρος ἀγγελ', ἡμερόφω-
τον ἀηδοῖ. Sequitur in Suida: Καὶ αὐτῆς· Ἀλλ' ἐμέ γ' ἄ-
στονέσσω ἄραρε φρένας, Ἀ· Ἴτυν αἰέν, Ἴτυν γ' ὀλοφύρε-
ται Ὀρνις ἀνυπομένη Διὸς ἀγγελος. Ἀττικῶς ἄραρέ
με, αὐτὴ ἴση μοι ταῖς φρεσίν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσ-
σομεν ἐγὼ τε καὶ ἡ ἀηδών ἔνεκα τοῦ θρηνεῖν, οἷον ἡρ-
μοσταί μου ταῖς φρεσίν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν
ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. (Schol. ad Ajac. 144.
Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ ἡρεσέ μου ταῖς φρεσίν.
Καὶ Ἀριστοφάνης, Ran. 103., Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει·
τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ
ἀηδών ἔνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἀλλως. Οἷον συνήρμοσταί
μου ταῖς φρεσίν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν αἰεὶ τὸν
Ἴτυν στενάζουσαν.) Διὸς δὲ ἀγγελος ἡ ἀηδών, ὅτι ἔαρ
σημαίνει, ἡ ὅτι τὴν ἡμέραν. Καὶ Ὁμηρος· Χλωρὴς
ἀηδών. Ἡ ὅτι τὰ ἐαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν θρυσ-
λουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. Ἡ ἀγγελος, οἷον
τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύ-
σεως. Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἀγγελος ἡμερόφωτος ἀηδών.
Ἀηδών δὲ ἀηδόνας, συστέλλει. Quod vero ad Sap-
phonis verba attinet, fragmentum id legitur in Blom-
fieldii collectione n. 73., (in Mus. Crit. Cant. 1, 28.)
qui de verborum ordine nihil tradit; n. 59, p. 118.
Volger. qui hæc notat:—“Metrum est Æolicum.
Alias hirundo audit Veris nuntia: cf. Simonid. ap.
Schol. Aristoph. Av. 1410.” Locus est p. 393. Gaisf.:
“Ἀγγελε κλυτὰ ἔαρος ἀδυνόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Utrum-
que V. D., et Blomf. et Volgerum, præterit Suidæ locus,
ubi est ἡμερόφωτος pro ἡμερόφωτος. Benth. legit, Ἦ-
ρος ἀγγελ', ἡμερόφωτον ἀηδοῖ, versu Sapphico: v. Wal-
polii Translat. 87. et E. H. Barker. in British Critic
Nov. 1813. p. 489. Lectionem ἀηδοῖ firmat Suidas,
prout a nobis supra correctus est: Ἀηδών, καὶ ἀηδῶ,
ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς Σαπφώ, nempe in versu,
Ἦρος ἀγγελ', ἡμερόφωτον ἀηδοῖ. Unice vera est Suidæ
lectio ἡμερόφωτον. Noster:—“Adj. Ἰμερος, Deside-
rabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur.
Sed reddi etiam potest Amabilis, Suavis. Affertur
ex Anthol. et in superlativo gradu ἡμερώτατον κάλλος.
Ab Hesychio ἡμέρων exp. ἐρασμίων, ποθεινῶν: ἡμεροι
autem, ποθεινοὶ et ἐπιθυμητοί, necnon ἀγαθοί, ἐρα-
στοί, ἀγαπητοί, ἀγαστοί. Rarum tamen esse puto
vocis hujus usum pro adj. nomine, licet inveniat et
compos. ἡμερόφωτος, in eodem libro, pro Dulciloquus.”
“Ἰμερος, adj. Wakef. ad Bion. 6, 10. et in Adden-
dis ad h. l. Antip. Sid. 76. Thess. 29. Jacobs. Anth.
9, 296. (“Ἰμερα δακρύσασα πυρῆς ἐπι, ἡμερα Vat.
Cod. utroque loco.”) Schæf. Mss. “Ἰμερος, Nonn.
Dionys. 1, 67. (καὶ Ἰμερος ἐπλετο ναύτης.) Ἰμερόφω-
τος, Theocr. (28, 7. Χαρίτων ἡμερόφωτων ἱερὸν φυτόν.)
Nonn.” Wakef. Mss. Noster:—“Ἰμερόφωτος, Diem
inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo
dictum a Simonide ap. Athen. 9. (p. 374. Σιμωνίδης
ἡμερόφωτον ἀλέκτωρ ἔφη.) Sic ab Ovidio, Lucis præ-
nuntius ales. Sed in vulg. Ed. Athenæi ἡμερόφωτος
cum i perperam legitur.” “Censeo verius ἡμερόφω-
nos, Diei nuntius.” Casaub. “At non ἡμερόφωτος,
sed ἡμερόφωτον scribitur cum in editis, tum in Ms. A.,
e quo certe nulla varietas enotata. In Epit. hæc
desunt. Reperiri autem v. ἡμερόφωτος, pro Dulci-
loquus, in Anthol. annotavit HSt. Tenuitque illud
h. l. Dalecamp., Dulci voce amabilis, Latine reddens.
At equidem facile Casaubono assentior, cui idem
quoque HSt. præverat, mendosam esse h. l. ubi de
gallo gallinaceo agitur, scripturam per ι, et ἡμερό-
φωτον potius scriptum oportuisse.” Schweigh. Ἰμερό-
φωτον tacite dedit Gaisford. ad Simonid. Fr. 130. p.
395. at rectius Bos. ad Thom. M. 34. “ἡμερόφωτον
ἀλέκτωρ, Galle diei nuntie.” Ἰμερόφωτον, Dulci voce
amabilis, nemo de gallo gallinaceo dixerit, quippe
quod epitheton ei avi minime conveniret. “Ἰμερό-
φωτος, Jacobs. Spec. 14.” Schæf. Mss. Ἰμερόφωτος
affert et Schneider. Lex. e Simonidis versu, ubi pul-
cre lusciniæ dicitur ἔαρος ἀγγελος, Veris nuntius, et
ἡμερόφωτος, Diei nuntius. “Soph. El. 1082. ὅπως
Ἀ· παρόδυστος ἀηδών: Trach. 106.; et 980. ὀξύφωτος
ὡς ἀηδών: Œd. C. 17. * πυκνόπτεροι δ' ἔσω κατ' αὐ-
τὸν ἐύστομοις ἀηδόνες, (ubi Schol. εὐστομοῖσιν) * ἐπὶ
φθογγούσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, J. Poll. 2, 100. Καὶ
ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ εὐστομοῖσιν:) 665. Ἐνθα λί-
γεια μινύρεται Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών Χλωραῖς ὑπὸ
βάσσαις, Τὸν οἶνωπ' ἀνέχουσα κισσόν, Καὶ τὰν ἄβατον
θεοῦ Φυλλάδα * μυριόκαρπον, ἀνάλιον, Ἀνάνεμόν τε
πάντων χειμώνων. Eurip. Hel. 1115. (Σὲ τὰν * ἐναυ-
λείους ὑπὸ δεινδοκόμοις Μουσείᾳ καὶ θάκου ἐνίζουσαν
ἀναβοάσω, Σὲ τὰν αἰδοτάταν ὄρνιθα μελωδὸν Ἀηδόνα
δακρύνουσαν, Ἐλθ' ὦ διὰ ζουθῆν γεννίων ἐλελιζομένα,
Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός, κ. τ. λ.) etc. Theocr. 12, 7.
ὅσσην ἀηδών Συμπάντων λιγύφωτος αἰδοτάτη πετηνῶν.
Ἀηδόνα ἀμελεῖν ὑπνον solam inter aves Ælian. 12, 20.
notat. (Hinc Proverb. ap. Suid. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες
ὑπνώουσιν, l. ὑπνούουσιν ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούων.) Idem
H. A. 3, 40. Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρίστης, οἷον τὸ
τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου, ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί. (Vide
Schneideri not.) Ἀέγει δὲ Ἀριστοτέλης (H. A. 4, 9,
quem excerpit etiam Plut. de Sol. Anim. 973.) ἰδὲν
αὐτὸς τὰ νεόττια τῆς ἀηδόνας ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκόμε-
να ᾄδειν. Ἦν δὲ ἄρα ὄρνιθον ἡ ἀηδών ἐλευθερίας ἐρά-
στρια ἰσχυρῶς, καὶ διὰ ταῦτα ἡ ἐντελής τὴν ἡλικίαν ὅταν
θηραθῇ, καὶ καθεργμένη ἐν τῷ οἰκίσκῳ φυλάττηται, καὶ
τροφῆς καὶ ὥδης ἀπέχεται, καὶ ἀμύνεται τὸν ὄρνιθοθήραν
ὑπὲρ τῆς δουλείας τῇ σιωπῇ. (Philostr. 516.) Οὐπὲρ οὖν
οἱ ἄνθρωποι πεπειραμένοι, τὰς μὲν ἡδὴ πρεσβυτέρας καὶ
ἀλούσας μεθίσαι, σπουδάζουσι δὲ θηρᾶν τὰ νεόττια.
Philostr. 665. ΑΜΠΕΛ. Καὶ οὐπῶ, ἔξενε, τῶν ἀηδό-
νων ἡκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐναττικίζουσιν, ἐπειδὴ
δείλη τε ἦκη, καὶ ἡμέρα ἀρχεται. ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι
ἀκκοέναι, ξυντίθεσθαι τε μηδὲ θρηνεῖν αὐτάς, ἀλλὰ
ᾄδειν μόνον.” Valck. Mss. Schol.: Ἐναττικίζουσιν
* πεπαιδευμένως ᾄδουσιν. Plato Phædone 35. p. 227.
Forster. Καὶ οὐ λογιζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει, ὅταν
πεινῇ, ἢ ῥιγοῖ, ἢ τινὰ ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ ἀπὴ
ἢ τε ἀηδών, καὶ χελιδών, καὶ ὁ ἐποψ, ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην
θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμε-
να ᾄδειν, οὔτε οἱ κύκνοι. “In Christodori Ecphr. 377.
bene editum Οὐδ' Ἀλικαρνησοῦ με παρέδραμε θέσπι
αἰοῖδός. Imo e præclara Codicis Vat. lectione ἀηδών.
Epigr. adesp. 535. de Eurip. Τὸν σκηνῇ μελίγηρην
ἀηδόνα, ubi cave scribas, quod in Epigr. adesp. 717.
recte legitur, τὴν—μελίγηρην ἀηδόνα. Eust. 376=285.
Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν
ἀηδόνα. Masculinum hujus nominis genus Lexica
ignorant.” Schæf. Melet. Cr. in Dionys. Art. Rhet.
65. Vide et Jacobs. ad Anthol. Pal. 3, 227.]
[Ἀηδών. Hesych. Ἀηδών· εἶδος πετεινοῦ. Ἀηδόνα·
γλωσσίδα, μεταφορικῶς, Εὐριπίδης Οἰδίποδι, καὶ τοῖς
αὐτοῖς δὲ λωτίνας ἀηδόνας που ἔφη. (“Γλωσσίδα·
intellige Lingulam tibiam. Λωτίνας ἀηδόνας: hoc
ideo, quia e loto olim conficiebantur tibiam, unde et
Tibia olim λωτὸς dicta fuit. Vide Suid. v. Λωτός.”
Kust.) Ἀηδών· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφυλίου. “Vide
Callim. 117. et ibid. Vulcan.” Schr.]
[Ἀηδών. Zonar.: Ἀηδών· ἀπὸ τοῦ αἰδῶ αἰδῶν,
καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς η, ἡ μόνου τοῦ ε
εἰς η ἀηδών. Etym. M.: Ἀηδόνα· ὥδην καὶ γλωσ-
σίδα, οἱ δὲ, χελιδόνα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.:

Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ Τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν, ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. Ἡ λέξις Διδύμου. Etym. M.: Ἀηδών· παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδῶν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. Οὕτως Ὡρίων. Ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ ε εἰς η· τὸ δὲ ἰ προσγεγραμμένον. Etym. G.: Ἀηδών· ὄρνεον, παρὰ τὸ αἰεῖ ἄδειν ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι, ἢ παρὰ τὸ αἰδῶ ἀηδών κατὰ διάλεκτον τῶν Αἰολέων, ἢ διὰ τὸ *ἡδυτάως λαλεῖν. Etym. M.: Χλωρίς ἀηδών· ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα τὰ χλωρά. Οἱ δὲ, τὴν χλωροῖς ἡδομένην. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. Καὶ Σιμωνίδης, Εὖτ' ἀηδόνες *πολυκῶτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. "Fortasse scr. χλωρῆς ex Od. T. (518.) Cum τὰ χλωρὰ repetendum e præced. φαίνεται, aut absque articulo leg. ὅτε πάντα χλωρὰ, subaudito verbo substantivo, Cum omnia sunt viridia." Sylb. "Etym. M. Ms. Dorv. Χλωρῆς—ἢ δὲ (pro οἱ δὲ)—ἄλλοι (pro κρεῖττον)—ἔχει. Σιμωνίδης." Gaisford. ad Simonid. Fr. 158. p. 401. Pseudo-Did. ad Od. T. l. c.: Χλωρῆς· ἦτοι ἐν χλωροῖς διατρίβουσα, ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα, καὶ παρὰ Σιμωνίδην (l. Σιμωνίδην) δὲ χλωραύχενες λέγονται αἱ ἀηδόνες. Eust. 710. Bas.: Χλωρῆς δὲ ἀηδών, ἢ ὡς ἐν χλωροῖς φασὶ διατρίβουσα, ἢ ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη· ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα. Διό φασὶ καὶ παρὰ Σιμωνίδην χλωραύχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται.] [Ἀηδών. Eust. 395.: Φανερὸν δὲ καὶ ὅτι ἄρρενες τέττιγες ἄδουσιν, οἱ καὶ ἀχέται παρὰ Ἡσίοδῳ (l. ἡχέται, Ἔργ. 580. καὶ ἡχέα τέττιξ, Scut. 393. κνανόπτερος ἡχέτα τέττιξ)· ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, οἱ καὶ *τιγόνια, l. *τιγίγονια, (v. nos supra 307. n.) ὁ διδασκαλία εἶη ἂν σιγῆς κοσμοῦσης γυναικας, κατὰ τὸ, Γίναται, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει. Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀηδόνων *ἀμελές, (ubi nota ἀμελῆς ex a priv. et μέλος, Carmen:) 601. Χρήσις δὲ τῆς Γοργῶς πολλαχού, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἢ Γοργῶν, ὡς τρυγῶν· οὕτω δὲ καὶ ἀηδών μὲν τὸ κοινόν, εὐρηται δὲ καὶ ἀηδοῦς γενικῇ, ὡς Λητοῦ, καὶ κλητικῇ ἀηδοῦ, ὡς χελιδοῦ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Av. 1410. Ὅρνιθες τίνες οἶδε, Οὐδὲν ἔχοντες περοποῖ- κίλοι, Τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῦ;) 716. Τὸ δὲ Γοργῶς κλίνεται ὡς ἡ Σαπφῶ, τῆς Σαπφούς, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀηδοῦς, ὁ ἔστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλέϊ, καὶ τὸ χελιδοῦ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλήθησαν: 1875.] [Ἀηδών. Lycophro 653. *Ἀρπυιογούνων κλῶμακας τ' ἀηδόνων Πλαγχθέντας, (Schol. ἀπὸ μέρους ὀρνιθογόνων, λέγει δὲ περὶ Σειρήνων.—Ἀηδόνων· τῶν Σειρήνων, διὰ τὸ *θελεκτικόν;) 670. Τίς οὐκ ἀηδών στεῖρα *Κενταυροκτόνος, Αἰτωλῖς, ἢ Κουρήτις αἰδῶ μελεῖ Πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμήνους βορᾶς; Schol. Ἀηδόνας τὰς Σειρήνας λέγει διὰ τὸ λάλον.—Ἄλλως. Ἀηδόνας τὰς Σειρήνας, διὰ τὸ *θελεκτικόν. Phot. Bibl. 190. p. 488.: Τὸ δὲ ἐκτὸν βιβλίον (Ptolemæi Hephæst.) κεφάλαια περιέχει τάδε—ὡς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων εἶπε (ἴσ. εἰπὼν,) Ποῖα δ' ἀηδών στεῖρα Κενταυροκτόνος, τὰς Σειρήνας Κενταυροκτόνους εἶπεν: p. 484. Ἡ δὲ πέμπτη βίβλος,—ὡς οἱ Κένταυροι φεύγοντες Ἡρακλέα διὰ Τυρηνίας, λιμῷ διεφθάρσαν, θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων *ἡδυφωνίας. Eust. 9. Καὶ ἡ ἀηδών δὲ ἐκ τοῦ αἰδεῖν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς η. Διό καὶ τὰς Σειρήνας ὡς καλὸν αἰεδοῦσας, ἀηδόνες ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε.] [Ἀηδών ποικιλόδερος. Hesiod. Ἔργ. 201. Ὡδ' ἔρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδεiron. "Atqui lusciniā non est ποικιλόδεiros, sed χλωραύχην. Simonides ap. Etym. M. 813. Eust. 1875.: Εὖτ' ἀηδόνες *πολυκῶτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. Quæ fortasse causa fuit, cur Tzetz. (Οἶον τὸ ποικιλόδεiron, τὴν ποικιλόφωνον λέγει, ἢ τὴν ἐστιγμένην καὶ ποικίλην ἔχουσαν τὴν δειρὴν, ἥγουν τὸν τράχηλον,) et Moschopulus ποικιλόδεiros, sine exemplo, *ποικιλόφωνος explicarent. Sed vix dubito, quin affinis sonus literarum ei et η, qui tot mēda peperit, huic etiam loco eorumpendo occasionem dederit. Lege *ποικιλόγηρον. Epigr. ap. Gruter. p. 1118, 9. τὴν κνανῶπιν Μοῦσαν ἀηδόνα τὴν μελίγηρον, Theocr. Ep. 4, 11. Philippus, Anal. 2, 221. Nec tamen reticere debeo, vulgatum scripturam magnis patronis niti, Ammonio v. Αἴνος, Theone Progymn. p. 31. Nonno 26. p. 688.;

A 47. p. 1204. Huc accedit, quod lusciniā, auctore Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 221. cum voce etiam colorem mutat: Εἰ γὰρ καὶ τῶν ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλειν κατὰ τὰς ὥρας λέγεται, καὶ τὸ χρῶμα, καὶ τὴν φωνὴν· οἶον ὁ κόσσυφος, ξανθὸς μὲν ἐκ μέλανος, *παταγητικός δὲ ἐξ ὠδικῷ γενόμενος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀηδών καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὦδην συµμεταβάλλει ταῖς τροπαῖς· ἀλλ' οὐ τι γε τὴν φύσιν αὐτὴν ἀµείβουσιν, ὡς (καὶ Nov.) θῆλυ γίγνεσθαι ἐκ τοῦ ἄρρενος, κατὰ μετασχηµατισµόν· ἀλλ' ἡ μὲν τῶν πτερῶν *νεοφύια, νεαρᾶς ἐσθῆτος δίκην, ἐξανθεῖ βαφὴν τινα πτερῶν· ὀλίγῳ δ' ὕστερον διαπνεῖ, κατὰ τὴν χειμέριον ἀπειλήν, καθάπερ ἄνθος μαραινομένης τῆς χρόας· ἢ φωνὴ δὲ καὶ αὐτὴ τὸν ὅμοιον τρόπον, τῷ κρῦνι πεπονημένη, μαραίνεται· πυκνουμένης γὰρ τῆς ἐπιφανείας ἐκ τοῦ περιέχοντος, αἱ περὶ τὸν αὐχένα πιεζόμεναι τε καὶ πυκνοῦνται ἀρτηρίαι, *προσαναθλίβουσι τὸ πνεῦμα· στενοχωρούμενον δὲ ἄγαν τοῦτο, πνιγόμενον ἀποδίδωσι τὸν ἦχον. Αὐθις οὖν συνεζοµοιούμενον τῷ περιέχοντι, καὶ τῷ ἦρι *συγχαλῶμενον, ἐλευθεροῦται μὲν τῆς στενοχωρίας τὸ πνεῦμα, φερόμενον δι' εὐρυχώρων, τῶν τῶς μεμυκῶτων, ἀρτηρίων, ('Grammaticæ regula postulat μεμυκῶτων ἀρτηρίων, nisi neutro genere scriptum putes μεμυκῶτων ἀρτηρίων, sc. ὀργάνων, ἀγγείων, quod est insolens.' Sylb.) οὐ μινυρίζει δὲ ἐτι τὸ μέλος τὸ μεμαραμμένον, ἀνθεῖ δὲ ἤδη λιγυρόν, καὶ χεῖται πλατύτερον τὸ φθέγμα αὐτῶν, καὶ ἤδη γίνεται τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων ἔαρ, ἢ ὠδή." Ruhnk. "Ποικιλόδεiron E. Etym. M. 467. pen. h. v. citans, vocem ultimam omittit." Gaisford. Aristot. H. A. 9, 36. p. 486.: Τῶν δ' ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν φωνήν· οἶον ὁ κόττυφος ἀντὶ μέλανος ξανθός, καὶ τὴν φωνὴν δ' ἀλλοίαν ἴσχει· ἐν μὲν γὰρ τῷ θέρει ἔδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ καὶ φθέγγεται θορυβῶδες· Μεταβάλλει δὲ καὶ ἡ κίχλη τὸ χρῶμα· τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος ψαρά, τοῦ δὲ θέρους ποικίλα τὰ περὶ τὸν αὐχένα ἴσχει· τὴν μέντοι φωνὴν οὐδὲν μεταβάλλει. Ἡ δ' ἀηδών ἔδει μὲν συνεχῶς ἡμέρας καὶ νύκτας δεκαπέντε, ὅταν τὸ ὄρος ἤδη δασύνηται· μετὰ δὲ ταῦτα ἔδει μὲν, συνεχῶς δ' οὐκέτι· τοῦ δὲ θέρους προϊόντος ἄλλην ἀφίησι φωνήν, καὶ οὐκέτι παντοδαπὴν, οὔτε ταχεῖαν καὶ ἐπιστρεφῇ, ἀλλ' ἀπλὴν· καὶ τὸ χρῶμα μεταβάλλει, καὶ ἐν γε Ἰταλίᾳ τὸ ὄνομα ἕτερον καλεῖται περὶ τὴν ὥραν ταύτην. Φαίνεται δ' οὐ πολὺν χρόνον· φωλεῖ γάρ. Ἐlian. H. A. 12, 28.: Ἡ ἀηδών διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέψει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φῶνημα· οὐ γὰρ ἔδει *πολυῶχος καὶ ποικίλως, ἐτέρως δὲ ἡπεροῦν διὰ τοῦ ἦρος. Plin. 10, 43.:—"Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermisso cantus, densante se frondium germine.—Postea paulatim desinunt—mox æstu aucto in totum alia vox fit, nec modulata aut varia. Mutatur et color. Postremo hieme ipsa non cernitur." Theophr. de C. P. 5, 8. Τῶν δὲ, καὶ τελειωμένων ἤδη κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ σώματος, αἱ γίνονται διὰ τὰς ἐπετεῖους ὥρας, ὥσπερ ταῖς ὕρμισιν. Ἐπὶ τούτων γὰρ μάλιστα καὶ λέγεται, καὶ ἐνδηλος τῶν χρωμάτων μεταβολὴ καὶ τῶν ὄλων σωματων, ὥστε δοκεῖν ἐτέρους εἶναι. "Διὰ τὰς ἐπετεῖους ὥρας, innuit pennas et voces avium. Καὶ τῶν ὄλων σωματων: non est verum, aves toto corpore mutari; nam mutare pennas, quid id tandem est? quid etiam mutare vocem? Mutat etiam per ætatem homo vocem. Ideo dicit, δοκεῖν ἐτέρους. Sane lusciniā tam a verno suo cantu diversum canit sub autumnum, ut nulla ratione persuaderi possit agrestibus, eandem esse avem. Non ergo licuit ei dicere, τῶν ὄλων. Non enim verum est, omnem corporis mutari partem. Notabis omnino." J. Cæs. Scal. De hac questione J. Stackhousius, ab E. H. Barkero consultus, respondit:—"In reply to what you ask about the Nightingale changing its colour, the same thing, which Clem. Alex. asserts, is mentioned by Ælian. Pliny of course says the same. With us as the bird is an emigrant, this fact cannot be ascertained. I should think that this could not be without a double moulting. But the changes of plumage in different ages is very striking, and has occasioned the establishment of different species, as may be seen in Montagu's Ornithological Dictionary, and his Paper in the Linnæan Transactions." Bath,

Jan. 2, 1816. In alia Epist. Jan. 17, 1816. vir doctus nobisque amicissimus scripsit:—"The fact is undoubted, that there is no variation in the plumage of the neck of the Nightingale, such as spots or stripes, to justify this expression. But the word is applicable to motion or sound, of which I need not cite examples. (V. ποικίλος quidem de voce, sono, et motu dici posse concessit Barker. Sed compos. v. ποικιλόδειρος Idem de voce usurpare licere negavit, cum δειρή Collum sit, non Larynx. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. 5. Ἀνχὴν μὲν, i. e. Cervix, τὸ ὕψισθεν τοῦ τραχήλου· δέρη δὲ, i. e. Collum, τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ. Noster tamen:—"Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ ποικιλόφωρον s. ποικιλόδον, quod vario modulamine canat. Synonymum est αἰολόδειρος.") When the Nightingale sings, and the same may be observed in the Canary-bird, the organs of modulation, situated in the larynx, are put into a tremulous agitation, and are much inflated. I therefore translate ποικιλόδειρος, The warbling-throated Nightingale." In tertia Epist. Feb. 7, 1816.:—"With respect to ποικιλόδειρος, my opinion has fluctuated, and will continue to do so, as I think the plumage of the Nightingale so uniform, that there is little probability in any season or country that it should vary. But Ælian expressly says it does, and so do other Authors; so then the issue would be joined against an asserted fact in nature. I have had to alter some passages in Theophr. on this strong ground. But I have preserved the original text in the margin. It is not to be supposed that ποικιλόγηρος in any kind of Ms. writing should have been read ποικιλόδειρος, (imo nihil facilius, ut nobiscum fatebuntur rei palæographicæ periti,) and as the fact of the changing of plumage must be decided in those countries, where the bird resides all the year, I shall only add that from the reasons adduced by you, who are so conversant with the Greek language, I think that my interpretation is not tenable. There are errors sanctioned by antiquity, such as the dying notes of the swan. There is, however, a strong resemblance in Oppian's epithet for the Nightingale's voice *αἰολόφωρος." Vide Hal. 1, 728. Nunc audiendus esse Dav. Jac. Van Lennep. in Epist. Ms. ad Barker. scripta Amstelodami Apr. 18, 1816.:—"Luscinia epitheton ποικιλόδειρος ap. Hesiod. non valde urgendum arbitror. Potest poeta respexisse ad maculas, quibus quasi distinctum est luscinia collum. Simonidi dicta est eadem χλωραύχην, ut Homero Od. T. 517. χλωρῆς, quæ nec ipsa valde premissa sunt epitheta, nisi dicere velis, alium esse luscinia colorem in Græcia, atque in nostris regionibus. Et hic ἐπέχω. Sed ποικιλόδειρος interim veram lectionem habeo, et inter alias vocis explicationes rationem quoque habendam puto ejus, quam ex Aristot. aliisque sumtam a te probari video." Idem vir humanissimus in alia Epist. scripta Amstelodami 4. ante Cal. Sept. 1816.:—"Epitheta χλωρῆς et χλωραύχην luscinia tributa alterutrum probare mihi videntur, vel colorem illi aviculæ in Græcia alium esse, atque in his Europæ regionibus, vel poetas in talibus epithetis tribuendis non valde accuratos fuisse. Prius facile verum existimarem, cum haud dubie magna cœli in omnium animantium habitum vis observetur, nisi obstatet, quod passim Græcis etiam ξουθή luscinia vocatur, (Theocr. Ep. 4. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι, Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὅπα, v. Blomf. Æsch. Agam. 1111.) qui color idem nostrarum est lusciniarum. Itaque restat alterum, minus accurate dictam esse χλωραυχένα lusciniam. Sic vero potest illa etiam minus accurate dicta esse ποικιλόδειρος. Hoc volebam superiore Epistola provocans ad vv. χλωρῆς et χλωραύχην. Dices inter χλωρότητα et ξουθότητα quandam tamen esse coloris affinitatem. Fateor: sed, ut hinc excusari potest poeta, qui χλωραυχένα lusciniam vocavit, ita aliquid etiam extare puto, unde Hesiodi ποικιλόδειρος tuearis. De maculis negat Stackhousius, vir doctissimus. At sunt tamen, (nam

lusciniā vivā observare mihi contigit,) in luscinia collo parte anteriore, s. qua collum pectori committitur, plumæ albis intermixtæ cineræ; in cervice autem, s. qua parte collum dorso jungitur, color rufus ad certam lucem viridi nigrore varius apparet. Quod si δευρὴν latius accipere volueris, ut Collum ac Cervicem simul complectatur, vide, an non optimo jure ποικιλόδειρον lusciniam dixerit Hesiod. Hoc teneo, veram illam habendam esse lectionem. Antiquissimo ævo formæ dos omnium maxima habebatur. Itaque poetæ quoque cum aliquem aliquidve commendare vellent, hinc potissimum epitheta sumebant."]

'Αηδονίς, (ἴδος, ἦ,) Luscinia, vel Luscinia, ut diminutivi formam habeat, non etiam significationem. Theocr. (8, 37.) αἶπερ ὁμοῖον Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quam sunt luscinia. Callim. H. in L. P. (94.), Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων Ἄγε βαρὺ κλαίωσα. ["Valck. Adoniaz. p. 401. Koppiers. Obs. 86. Wessel. Probab. 82. Toup. Opusc. 1, 400. Eichstædt. Quæst. 36.35. Boisson. in Philostr. 559." Schæf. Mss. "Eurip. Rhes. 550." Wakef. Mss. Toup. Emendd. 2, 138.]

'Αηδονίς, Locus ubi caneant, inquit Hesych. (τόπος, ἔνθα ἦδον,) addens καὶ ἐργαστήριον. [Vide 'Αηδόνειος.]

'Αηδονεύς, ἔως, ὁ, i. q. ἀηδὼν, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinus, aut Luscinolus. Theocr. (15, 121.) Οἷοι ἀηδονίηδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. Videtur esse factum ex ἀηδονίς. ["Voci vulgatæ, ἀηδονίηδες, literam interjeci: idem Ed. renovata exhibet Brunckii, qui initio versus οἷον, in fine posuit δένδρων." Valck. ap. Gaisford. "Οἷον A. G. k. οἷα 7. i. ἀηδονίηδες A. G. K. P. ἀηδωνίηδες 10. οἷοι ἀηδονίηδες ἀεζόμενων ἐπὶ δένδρων Tolet. Junt. ἀεζόμενοι k. ἀεζόμενων A. C. K. P. S. W. 7. 10. h. i. m. ἀηδὼνα ἀεζόμενοι 1." Gaisf. "Voci vulgatæ, ἀηδονίηδες, per Codd. propagatæ, literam d inserui.—Quia H. St. errorem in v. 'Αηδονεύς secuti sunt, ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma est confirmanda. 'Αηδονεύς idem esse dicitur, ac ἀηδὼν, omnino male. Primum vox Theocriti leviter fuit vitata. Corrigo, οἷον ἀηδονίηδες. Nomen fuit ἀηδονιδεύς. Vulgatur ap. Hesych. 'Αηδόνος νεοσσός. Corrigitur 'Αηδονίς, vel νεοσσός. Imo vox excidit restituenda: 'Αηδονιδεύς ἀηδόνος νεοσσός. Lusciniarum pulli hic propria sua appellatione dicuntur ἀηδονιδῆες. Theocritus Luporum catulos eadem forma dixit λυκιδεῖς, 5, 38. Θρέψαι καὶ, vel δὴ, λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τινι φάγωντι. (Mirum vero et in Mss. et in Edd. quoque nonnullis, ut ap. Schol. legi constanter λυκαδεῖς, non λυκιδεῖς: nam analogia potius exigit λυκιδεῖς, ut αἰτιδεῖς et πελαργιδεῖς. Casaub. 'Λυκαδεῖς P. e. h. k. l.' Gaisford.) In pullis animantium designandis deus erat forma velut patronymica. Hæc debemus Æliano N. A. 7, 47.: Τῶν ἀγρίων ζῶων τὰ ἔκγονα τὰ νέα διαφόρως ὀνομάζεται καὶ τάγε πλείω διπλὴν τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Λεόντων γοῦν σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ, in Opusculo, probabiliter, Περί Ὀνομασίας Ἑλικίων, ('in Opere Περί Ὀνομασίας Ἑλικίων, uti docet Valck.' Schneider.: imo ut conjicit quidem Valck., sed ut docet Eust. 1625. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Περί Ὀνομασίας Ἑλικίων γράφει ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, —σὺν δὲ ἄλλοις διαφόροις παραδίδωσι καὶ ὅτι λεόντων μὲν τὰ νεογνὰ σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς καλοῦνται.) Παρδάλεω δὲ σκύμνοι τε καὶ ἄρκηλοι· εἰσι δὲ, οἳ φασὶ γένος ἕτερον τῶν παρδάλεω τοὺς ἀρκήλους εἶναι. (Aliter in eodem Aristophane legerat Eust. l. c.; nam habet hæc: Πορδάλεω δὲ, σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι. Cod. alter Gesneri ἀρκηλοι, et sic J. Poll. 5, 2, imo 15. Καλεῖται δὲ τὰ μὲν τῶν λεόντων ἔκγονα, σκύμνοι, τὰ δὲ τῶν ἄρκτων, ἀρκηλοι, τὰ δὲ ἐλάφων, νεβροὶ, τὰ δὲ τῶν ἀλπεκίων, ἀλπεκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, σκύλακες, ἰδίως δὲ τὰ τῶν λύκων, λυκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λαγῶν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν λαγιδίων, καὶ λαγιδεῖς, παρὰ Ξενοφῶντι δὲ, λάγια. Eustath. ἀρκηλοι scribere monet Gesner, eique dicuntur sic Catuli ursarum.' Schneider. Noster:—"Ἀρκηλοι, Ursorum catuli, τὰ τῶν ἀρκτων,

ἄγκων ἄρκων, νεογνά. Ita Eust. qui alibi σκύμους A quoque appellat. Notandum vero est ap. Polluc. scribi ἄρκυλοι ab ἄρκτος, cum υ'. 'Ἀρκτύλοι: HSt. notandum ait, quod Pollux ad hunc modum, cum alias ἄρκίλοι scribatur.' Seb. 'Phavor. in Τράγος, ἄρκι-λοι, alii legunt ἄρκυλοι: Salmas. ἄρκυλον.' Kuhn. 'Ms. ἄρκυλοι, antepenult. acuta.' Jung. 'Ἀρκτύ-λοι prius, sed jam ἄρκυλοι in textu reposuit Kuhn. Phavor. in Τράγοι habet: "Ἀρκτων, σκύμνοι καὶ ἄρκι-λοι.' Lederlin. Phavorinus sua sumsit ex Eust. Utrum vero ἄρκυλοι an ἄρκυλοι scribas, parum re- fert. Eust. 1156. 'Ἡ δὲ ἄρκτος, ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγε-ται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως. "Ἀρκτον, οὐχὶ ἄρκον' τὸν μέντοι ἄνεμον, ἄνευ τοῦ τ, ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὐφωνον, καὶ τὴν ἐκείθεν πνοήν, ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκείνος χρῆσιν ταύτην. Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή "Ἀρκιος ὡς, ναύτησιν ἀσκεύους μολῶν. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: "Ἀρκτον' ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. "Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριστέρ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ζωὴ * ἄνευφερῆς, sic. Τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ, ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὐφωνον, καὶ τὴν πνοήν ἄρκιον. B Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή "Ἀρκιος. Eust. 1535.: "Ὅτι δὲ καὶ οὐ μόνον ἄρκτος τὸ ζῷον λέγεται σὺν τ, ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ, διείληπται καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὡς τὰ ἀπ' αὐτῆς δίχα τοῦ τ ἐν πολλοῖς εὐρηται δι' εὐφωνίαν. "Ὅθεν καὶ ἄρκιλοι, τὰ τῶν ἄρ-κτων, εἴθουν ἄρκων, νεογνά, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κύκλωπος φανεῖται. Καὶ Ἀρκὰς, τό τε ἔθνικόν καὶ τὸ κύριον. Καὶ ἀπαρκίας ἄνεμος, ὡς ἐν "Ῥητορικῷ κεῖται Λεξικῷ καὶ ἡ αὐτοῦ πνοή, ἄρκιος. Καὶ ἄρκυες, λίνα περιτιθέ-μενα θηρίοις, οὗ τὸ * πρωτόθετον, ὡς ὁ Πausanias φη-σιν, ἀπὸ τῶν ἄρκων.)—Πιθήκων δὲ ἀκούομεν σκύμους τε καὶ * πιθηκίδεις τοὺς αὐτοὺς. Βουβαλίδων δὲ πώ-λους, εἰ δὲ καὶ ὀρύγων, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης φησί, (Eust. atque ex eo Phavor.: βου-βάλων δὲ, πῶλοι) κυνῶν δὲ καὶ λύκων σκύλακες κα-λοῦντ' ἂν, ἥδ' ὅς, (sic et Eust. Κυνῶν δὲ καὶ λύκων, σκύλακες) ἥδη δὲ καὶ λυκίδεις καλοῦνται οἱ τῶν λύκων ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτο ἂν * μονόλυκος. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν, λαγίδεις ὁ δὲ τέλειος, καὶ πῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί, Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχί-ναν. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα * ἄλωπεκίδεις κέκλην-ται.—Τὰ δὲ πρόσφατα * ὀρνίθια νεοττοῦς, καὶ ὀρταλί-χους, ἀλεκτρύωνων τε ἀλεκτορίδας λέγουσι καὶ τόνγε περύσιον ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον καὶ αὐ πάλιν χηνίδεις, καὶ * χηνάλωπεκίδεις, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσι. Hæc omnia forma sua legitima in deus, vel deis, exhibentur, præter unum ἀλεκτορίδας, in ἀλεκτορίδεις facile mutandum: veteris formæ in deus non recordabatur Oudend., cum ad Thom. M. 33. Pullos gallinaceos, ἀλεκτορίδας dici potuisse arbitraretur. (Ἀλεκτορίδας edidit etiam Schneider., in nota tamen, sed paulo timidius, scri- bens:—'Valck. ἀλεκτορίδεις præfert.') Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam scriptum, alia quædam addam: cognitum illum ha- buit Jung. ad Poll. 5, 15. (vide infra,) ubi prodie- runt e Codd. ἄλωπεκίδεις, λυκίδεις, et λαγίδεις. No- verat etiam rariora, avium pullis indita, Eust., qui ad Il. I. p. 655., "Ὅσπερ, ait, χηνίδεις λέγονται, καὶ περδικίδεις, καὶ κορωνίδεις, καὶ * ἱερακίδεις, καὶ πε- ριστεριδεῖς, οἱ χηνῶν, καὶ περδικῶν, καὶ τῶν ἑξῆς γό-νοι, οὕτω καὶ χελιδονίδεις, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter scripserat Achæus: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος. Nam secundum Eust., cui versum istum uni, ni fallor, debemus l. c., dixisse debuerat Tra- gicus, νεοττόν, ἢ * ὀνοματικῶς, sic corrigo vulg. ἢ γοῦν ἀλλὰ, χελιδονιδῆα. (Ælian. 7, 47. Ἀχαιοὶ δὲ, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητῆς, τὸν νεοττόν τῆς χελιδόνος μό-σχον ὠνόμασεν.) Ad hos hirundinum pullos, χελιδο-νίδεις, proximi accedunt Theocritei ἀηδονίδεις s. (poëtice) ἀηδονιδῆες. Neminem nunc futurum puto, qui ægre sit laturus, literam a me vulgatis ap. Theocr. semel absque Codicum auctoritate interjectam, su- umque sic nomen lusciniarum filioli restitutum. ('Certissima est et extra omnem dubitationem Valck. emendatio ἀηδονιδῆες. Eruditæ notæ, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eust. 1625. ex Aristoph. Grammaticilibro Περὶ Ὀνομασίας Ἑλλικῶν, Πορδάλεων

δὲ σκύμνοι, καὶ * πορδαλιδεῖς, imo, leg. ut ap. ipsum Eust., Πορδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ πορδαλιδεῖς. 'Unde in Oppiani C. 3, 467. versum misere corruptum, et in quo sensus nullus, emendaram: Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήσει πορδαλιδῶν.' Brunck. Schneiderus edidit, Ἀμφιέσας ῥινοῖσιν ἀναιδέσει πορδαλέοισι, in nota scri- bens, 'Vulgatur πορδαλίεσσι, Vat. παρδ.' Cf. C. 3, 336.) His scriptis cum vix quidquam præterea in editis reperiri Grammaticis putarem, schedulam ad me misit amicus, harum etiam rerum, si quis alius hac ætate, longe peritissimus D. R.:—'Grammaticus Ms. SGerm. (Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. 1, 88.) Γαλιδεύς ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος "Ἦραις. Eundem Cratini locum respexit Hesych.: quem ita corrigendum puto: Γαλιδέα Κρατῖνος, λέ-γει δὲ οὕτως τὸν εὐτελῆ καὶ ὡς γαλῶν παῖδα. (Ante Ruhnck. sic correxerat Noster his verbis:—'Γαλιδεύς, ἑως, ὁ, Catulus felis. Hesych. γαλιδέα a Cratino dici innuit τὸν εὐτελῆ ὡς γαλεῶν παῖδα. Dicitur ut ἄλω- πεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, et hujusmodi alia. Sed ap. Hesych. scriptum γαληδεὺς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam, quæ i requirit.' In Codice est γαλιδεύς pro edito γαληδέα.) Idem Gram- mat. Ms. (105.) Κορωνιδεύς ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαία. Eadem habet Hesych. sed sine auctoritate.' E Philemonis Lex. Ms. (p. 41. Ed. 1812.) quod nuper adeo Parisiis accepit Villosionii beneficio, hæc tandem mecum communicavit: Λα- γίδης πατρωνυμικόν, ἐκ τοῦ λαγωῦ ὡς ὁ τοῦ πελαρ-γοῦ γόνος, * πελαργίδης τοῦ λύκου, * λυκίδης * ἀλε-κτορίδης * χηνίδης * περδικιόνης, (sic, sed forte per descriptoris errorem pro * περδικίδης, ut legitur in Ed. 1812., et ut occurrit ap. Eust. 1821., Philemo- nis verba describentem: "Ὅτι δὲ ὁ λαγὼς οὐ μόνον καὶ πτωξ, καὶ δασύπους λέγεται κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ταχίνας εὐρηται παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τοῦ φνυσκοῦ, οἱ πα-λαιοὶ γράφουσι παρ' οἷς καὶ ὡς οἶον πατρωνυμικόν, ὁ λαγίδης, ὡς καὶ πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, καὶ λυκίδης ὁ τοῦ λύκου, οὕτω δὲ καὶ ἀλεκτοριδῆς φασι, καὶ χηνίδης, καὶ περδικίδης, καὶ ἄλλα.) Ptolemæus, hu- jus nominis primus Ægypti rex, non quidem erat, censebatur tamen, Pausan. 15., filius * Λάγου. Is erat * Λαγίδης, et ejus posterī Λαγίδαι. Par ratio est in aliis. Lepusculus Græce, a λαγός, λαγιδεύς, Leporis filioli λαγιδεῖς dicebantur. Si sic ista scripsit Philemo, erravit procul dubio: hujus quidquid fuerit, ista saltem omnia, ut Græca sint, et antiquiorum observatis congruant, in deus sunt terminanda: περ-δικιόνης (s. potius περδικίδης) mutandum in περδικι-δεύς." Valck. Adoniaz. p. 400. "Pullum hirundi- nis, quem νεηγενὲς * χελιδονίδος τέκνον vocat Anti- pater, Achæus Tragicus, teste Eust. (l. c.) dixerat χελιδόνος μόσχον: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδό-νος." Quicum cf. Juvenal. 10, 230.: Ipse ad con- spectum cænæ diducere victum Suetus, biat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem Ore volat pleno mater jejuna, quoniam sc. ut ait Hom. Il. I. 323. Ὡς δ' ἦρπς ἀπῆλθι νεοσσόισι προφέρῃσι Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Plato Symp. 239. Bip. Καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Istam Achæi audaciam non ferens Eust. affirmat, poetam dicere debuisse non μόσχον, sed νεοττόν, aut χελιδονιδῆα. Ita enim Græci pullos animalium vocare solebant, nomine parentum flexo in deus, ut λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dice- bant, Leporum, Leporum, Columbarum pullos, de qua re suo more disputavit Valck. ita quidem, ut in editis Grammaticis vix quicquam præter ea loca, quæ ibi congesta sunt, repertum iri sibi ipse persuaderet vir unus omnium eruditiss. Quod tamen secus est. Extant duæ glossæ ap. Suid. quæ non modo doctri- nam illam egregie confirmant, sed illustrant etiam locum quendam Aristophanis, cujus venustatem in- terpres non satis assecuti esse videntur. Suidas igitur: * Χαριδεῖς ὑπὸ τοῦ * Χαρίδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητῆς Θηβαῖος ἄμουςος. Οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικὸι ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περισσεύσεως περιστεριδεῖς. (Sequuntur hæc: Οὗτος δὲ ἡλῆει ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δὲ κιθααρῆδος. Ἀριστοφάνης Ὡς, ἦν Χαῖρις ὑμᾶς ἰδῆ, Πρόσεισιν, αὐ-

λῆσαν ἀκλῆ-Τος, Av. 951. ubi Brunck., quem vide, A edidit, Ὡς Χαῖρις ἦν ὑμᾶς ἴδῃ. Καὶ παροιμία, Χαῖρις ἄδων ὄρθιον, ὄρθιος δὲ, αὐλητικὸς νόμος οὕτω καλούμενος, οἷον εὐτονος, καὶ ἀνάτασιν ἔχων. Καὶ Ὀμηρος, Il. A. 10. "Ἐνθα σπᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινὸν τε, Ὀρθί' Ἀχαιοῖσι. Duo hic Aristoph. Scholia confusa sunt: unum, quod legitur ad Pac. 951. Χαῖρις τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρωδός. Unde Kust. Suidæ restituendum censuisse videtur, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρωδός, pro vulg. ἦν δὲ κιθ. Alterum vero Scholion, ad quod Suid. respexit, reperitur ad Ach. 16. Καλῶς τὸ παρέκλυψεν, ὅσον δὲ τὸ κυψάνει κιθαρωδός καὶ αὐλητῆς φαῦλος. Ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος, διὰ τὸ εἶναι εὐτόνος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὥς δηλοῖ καὶ Ὀμηρος. "Ἐνθα σπᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινὸν τε, Ὀρθί' Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστω. Unde in Suida pro Ὀρθί' Ἀχαιοῖσι, supplendum est, Ὀρθί' Ἀχαιοῖσιν δὲ μ. σ. ἔ. ἔ.) Exscripsit Suidas Scholiasten ad Aristoph. Acli. 864. Παῦ' εἰς κόρακας· οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; Πόθεν προσέπταν ('προσέπταν vulgo, προσέπτανθ' recte Inverniz. Elmsl.) οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι, Χαριδεῖς βομβάυλιοι, ('Χαριδεῖς: Χαριδεῖς vulgo ante Brunck. qui Atticam formam reposuit.' Elmsl. Scholiastæ verba sunt hæc: Τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητῆς Θεβαῖτος ἄμουςος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος. "Ὅτε δὲ παρέκλυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Ἀττικῇ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν, ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαριδεῖς, καὶ ἀπὸ τοῦ περιστερᾶς περιστεριδεῖς.) Dicaeopolis, qui tibicines istos Thebanos appellarat σφῆκας, ut sibi constet, eosdem deinceps vocat Χαριδεῖς, q. d. Pullos Chæridis, qui a Chæride, tanquam vespæ a parentibus, didicissent τὸ βομβεῖν. Similis locus est in Av. 860. Παῦσαι σὺ φουσῶν. Ἡράκλεις, τουτί, τί ἦν Τουτί; μὰ Δι' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δειν' ἰδὼν, Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβωμένον. Eodem respexit Suid.: Περιστεριδεῖς· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Paululum conturbati ista Vælc. ratio videbatur animadversione aliqua, quam e Philemonis Lex. delibatam cum amico communicarat D. R.: Λαγίδης· πατρωνυμικόν, ἐκ τοῦ λαγωῦ, ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος πελαργίδης, τοῦ λύκου λυκίδης, ἀλεκτορίδης, χηνίδης, περδικιόνης. Huic etiam glossæ astipulatur Suidas: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωῦ. Sed, ut a Philemone de gradu se dejici non passus Vælc., ista omnia in deus terminanda esse recte statuit, ita et Suid. aut errasse arbitror, aut scripsisse λαγιδεύς." Huschk. Anal. Cr. 100. Suid. ipsum errasse putat E. H. Barker. Ep. Cr. ad Gaisford. in Classical Journal 25, 175. Certe Zonar.: Λαγίδα· ὁ τοῦ Λάγου παῖς. "Scr. Λαγίδας. Sine dubio Ptolemæus Lagi. Theocr. 17, 14. Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. Sed ridiculo errore, nisi me omnia fallunt, ap. Suid. legitur: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωῦ. E rege leporem. Neque enim λαγίδης Catulus leporis dicitur, (quanquam agnoscit H. St. sed sine auctoritate,) sed *λαγιδιον, λαγῶδιον, λάγιον, (Xenoph. Cyn. 5, 13.) et λαγιδεύς, Ælian. 7, 47. (Cuniculos λαγιδέας vocat Strabo.) Eust. 35, 32. Quare recte Jungerm. ad Poll. 5, 15. pro λαγίδες restituit λαγιδεῖς, et rejecit λαγίδης a Steph. aliisque fictum. Sed ap. Suid. pro lepore regem restituiamus." Tittmann. Noster:—"Λαγίδης, Catulus leporis, ὁ τοῦ λαγωῦ γόνος, ut πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου. At λαγιδέος, Lepusculus, et λαγιδέος γεώρυχος, Cuniculus; nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo 3. p. 62(=450. inquit Schneider. Lex. sed ibi nihil aliud legitur, vel in Casauboni, vel in Almeloventii Ed.) Τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπανὶς, πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἐνιοι *λεβορίδας (sic) προσαγορεύουσι· λυμαίνονται γὰρ φυτὰ καὶ σπέρματα *ρίζοφαγούντες." Huc respexit Jungerm. ad Poll. l. c.:—"Λαγῶν, λαγίδια, καὶ λαγίδες. Ms. λαγῶν, λαγιδεῖς, καὶ λαγίδια. Ξενοφῶν δὲ καὶ λάγια, εἶπεν. Ἐφ' ὧν etc. Facessat itaque et hic vulg. λαγίδες. Λαγιδεῖς et Ælian. H. A. 7, 47. Putem autem ego hæc talia ἀλωπεκιδεῖς, λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, esse a rectis singularibus ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, λα-

γιδεύς, quod ita dico, quia video et miror VV. DD. in suis Thesauris scribere, λαγίδης, ὁ λαγωῦ γόνος, uti πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου. Imo et πελαργιδεῖς est a πελαργιδεύς, sicuti et αετιδεῖς ab αετιδεύς. Fingunt vero ibidem VV. DD. et alium nominativum λαγιδέος, quasi hic verum esset ὑποκοριστικόν, et alterum λαγίδης, Leporis pullum saltem designaret. Sed falso puto fingere: nam Strabonis illo loco de cuniculosa Celtiberia, qui non longe ab initio lib. 3. extat, eos abuti credo. Ubi enim ait, Πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἐνιοι *λεβορίδας (sic) προσαγορεύουσι, ibi λαγιδέων cur non sit genitivus potius a λαγιδεῖς, causam non video, quæ prohibeat. Imo sicut puto et ipsum Eust. docebo velle. Is enim sic ad Il. A. (p. 35.) ubi de Smintheo Apolline: Εἰ δὲ καὶ ἀκρίδες, ἢ ὄφεις, ἢ λαγιδεῖς τόπους τινὰς ἠρήμωσαν, ἔστιν ἐξ ἱστοριῶν ἀναλίσσασθαι. Ubi ad Strabonem illum respexisse mihi maxime verisimile; nil enim frequentius quam hujus auctoris laudatio, nomine Γεωγράφου, occurrit in eo." Etym. M. 165. Βῆλος, Βηλίδης· Λάγος, Λαγίδης; 554. Κρόνος Κρονίδης· Λαγός (sic,) Λαγίδης. "Λαγιδεύς, ad Herod. 252." Schæf. Mss. "Atque hinc intelligitur, quo spectet brevis illa, sed docta Wyttenbachii animadversio ad Plut. de Educ. Lib. c. 2. ubi vulgo legitur: Πάννυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης· οἵτινες Ἀρχιδάμον, τὸν βασιλέα ἐαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναικα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινε, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχέιν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in v. βασιλίσκους, exhibentes *βασιλειδία, βασιλειδας, βασιλιδεῖς. Wyttenb. (in Annotatione textui subjecta:) 'Forte βασιλιδεῖς, licet a nullo Cod. confirmatum, verum est.' Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. 566. Βασιλειδία Θεοφραστος 1, 597. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμυν, ἀλλὰ βασιλειδία γεννάσει." Huschk. l. c. Vide et Wyttenb. Animadvv.] "Ἀετιδεῖς, (ίδος, ὅ,) Pullus aquilæ; "dicuntur enim αετιδεῖς, οἱ αετῶν παῖδες, quemadmodum πελαργιδεῖς nominantur Pulli ciconiarum." [Zonar. Ἀετιδεῖς· οἱ νεοσσοὶ τῶν αετῶν. Suid.: Ἀετιδεῖς· οἱ αετῶν παῖδες, Αἰλιανός. Καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν. Ælianum, auctorem Variæ Historiæ, intelligit Perizon. p. 1005. Suid.: Πελαργιδεῖς· Αἰλιανός, (οἱ) πελαργῶν παῖδες, ὥσπερ αετιδεῖς οἱ τῶν αετῶν. Extat in Perizonii Fragm. p. 1044. ubi tamen K. consuli jubet Ælian. H. A. 7, 47. "Ἀετιδεῖς, Synes. 61." Wakef. Mss.]

Ἀηδόνειος, [et *Ἀηδόνης,] ὁ, ἢ, Ad lusciniæ pertinens. Ἀηδόνειος ᾠδῇ, Lusciniæ cantio, et pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var. [Suid. Ἀηδόνειος ᾠδῇ, καὶ ἀηδόνειον μέλος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρηστ.: Ἀηδόνειος θρήνος. Αἰσχύλος· Ὁρνειὶ δὲ γόνον τὸν ἀηδόνειον. (Blomfield. ad Callim. Eleg. in L. P. 94. Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, corrigat in Addeudis p. 348. ἀηδόνιον, et correctionem repetit ad Æsch. Agam. 1113.) Ἀηδόνειος κλαγγή. Νικομάχος· Μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν. Ubi ἀηδόνιον leg. esse monuit idem Blomf. ad Æsch. Agam. l. c.) Ἀηδόνειος ὕπνος. Νικόχαρις· Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντα σταντὸν αἰτιῶ. Quæ verba in versus redigenda aliis relinquimus. Aristoph. Ran. 683. Κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαντον ἀηδόνιον Νόμον, ὡς ἀπολείται, Κᾶν ἴσαι γένωνται. Schol. Ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ὁ ἀηδὼν τὸν ἐαυτοῦς αἶδον ἴδων θρηνεῖ. "Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. (Τὼς καὶ ἐγὼ *φιλοδύρ-Τοῖς Ἰαονίοισι νόμοις Δάπτω τὰν ἀπαλὰν *Νειλοθερῇ παρειᾶν, *Ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν,) legi in Codd. aliquot ejus antiquis, (Schol. Ἰαονίοισι· ἀντὶ τοῦ, Ἑλληνικῇ φωνῇ. Ὁ Γραῖς; Ιαones enim dicti Græci a barbaris: v. ad Pers. 563. Alii ἀηδονίοισι, quod magis probat.) Stanl. Ἰαονίοισι Ald. αἰνδοῖσι Turn. Non temere rejicienda est Stanl. conjectura, Pearsono quoque probata, ἀηδονίοισι. Butler. Imo ἀηδονίοισι non est Stanl. conjectura, nec eam sibi ipse vindicat, sed aliorum est, ut scribit, vel ex emend. virorum doctorum, vel e Codicum lectione. 'Non est vertendum

Ionicis modis, quasi linguam Græcam significet, sed flebilibus Ius, quam paulo ante *ματρός ἀρχαίας* nomine designarat, modis.' Schutz. Imo unice vera est lectio *ἀηδονίοισι*.) et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri *ἀηδόνων*, s. Lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa *ἀηδόνων* voce, juxta Cyrill. Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. (1.) 255. Ed. ult. ac inde etiam *ἀηδόνιον* citra aliud, quale hic additur, epitheton de lugubri cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque lusciniæ, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu, Ityn filium lugentis, Comicus Av. 211." Spanh. Plura v. ap. Blomf. ad Æsch. Agam. 1113. Ælian. V. H. 12, 20.: *Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνον, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν.* "Lusciniæ somnus Proverbio jactatur in eos, qui somnum leviter degustant, aut noctes agunt pervigiles, quia avicula illa tam *βραχύπνος* est, ut fere non dormire videatur. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνύουσι (l. *ὑπνόουσι*.) Græci aiunt de pervigilibus, Suid. in *Ἀηδών*, (ubi perperam legitur *ὑπνύουσιν* in utraque Ed. et Mediol. et Kust.) Hesych. *ἀηδόνων*, supple e Phav. *ἐργαστήριον*, Lusciniarum officina, de somno quidem brevissimo, luctu vero acerbissimo. Auctor ipse H. A. 1, 43. (imo auctor Historiæ Animalium non est idem, qui auctor Variæ Historiæ, ut censet Valck. ad Phalar. p. xviii.:— 'Sunt in his Epistolis permulta, quæ mihi persuaserunt, earum scriptorem linguam Græcam non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Variæ Historiæ scriptore Æliano constat, a quo, me quidem iudice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A., et libellum mirificum *Περὶ Προνοίας*, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.) carnes lusciniæ ad vigilias inprimis facere scribit: (*Ἡ ἀηδὼν ὀρνίθων λιγυρωτάτη τε καὶ εὐνουστάτη, καὶ κατὰ τῶν ἐρημαίων χωρίων εὐστομώτατα ὀρνίθων καὶ τορώτατα. Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κρέα αὐτῆς εἰς ἀγρυπνίαν λυσιτελεῖν. Πονηροὶ μὲν οὖν οἱ τοιαύτης τροφῆς δαιτυμόνες, καὶ ἀμαθεῖς δεινῶς πονηρὸν δὲ τὸ ἐκ τῆς τροφῆς δῶρον, φυνὴ ὕπνου, τοῦ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων βασιλέως, ὡς Ὀμηρος, II. Ε. 233. λέγει. De usu carnis ad vigiliam præstandam, quem Magi e consuetudine avis noctem voce sua personandi finxerunt, habet Plinii et Kiranidis loca Gesnerus Hist. Avium 574.' Schneider. Per Magos intelligendos esse medicos, non sacerdotes, alibi docuimus.) Unde Philes in Jambis s. 17(=18.) *Ἀηδόνος δὲ ποῦ τις εἰ φάγοι κρέας, Ἄγευστον ὕπνον τὴν φύσιν ἐργάζεταί.*" Kuhn. "Hesych. *Ἀηδόνων* ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ πένθους τὸ σφοδρότατον. H. e. De somno quidem, quod est brevissimum, minimum, de luctu vero, quod gravissimum, dicitur *ἀηδόνων*. Sed lege *ἀηδόνιον*. Phavorinus quidem, probante Kuhnio, legit *Ἀηδόνων ἐργαστήριον*. Sed hoc posterius vocabulum, e superioribus ap. Hesych. *Ἀηδονίς τόπος, ἔνθα ἦδον, καὶ ἐργαστήριον*. (Ubi Cod. exhibet, *ἔνθα ἦδοναί ἐργ.*) hisce per errorem aut incuriam Phavorini adjectum est. Præterea ex interpr. ipsius Hesychii satis liquet exponi adjectivum aliquod." Perizon. "Nisi malis *ἀηδόνειον*. Vide Suid. (l. c.) Quid si simpliciter juncta serie continuantur verba? *Ἀηδονίς τόπος, ἔνθα ἦδον, καὶ ἐργαστήριον ἀηδόνων ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον*. Idque Hemsterhusius præferre novi. H. St. ad oram libri sui has glossas ita constituisse videtur, ut ap. Phav. legitur." Albert. *Ἐργαστήριον* post *ἀηδόνων* supplendum statuunt Th. Bruno et Grab., notante Eodem. Sed omnino leg. est *Ἀηδόνων ἐπὶ μὲν ὕπνου*. "Eurip. Ion. 1482." Schæf. Mss.]*

[* *Ἀηδόνιον*, τὸ, demin. "Jacobs. Anth. 10, 13. (ubi affertur e Dione Chrys. 66. p. 607. "Ὅταν αὐτοὶ μὲν ὀρνυγὰς ζητῶσιν, ἡ ἀλεκτρούνας, ἡ ἀηδόνιον.") Schæf. Mss. Vulgo legitur *ἀηδόνειον*. "Posset *ἀηδόνειον* accipi pro Corte et grege lusciniarum; mallet tamen *ἀηδόνιον*, Luscinolam, in diminutivo." Reisk.]

Ἀηδόνος Hesych. exponit *νεοσσός*, Pullus, Nisi

A forte leg. est *νεοσσού*, Pulli, ut sit *ἀηδόνος* genitivus, quem exponat itidem per genitivum. Eodem nomine vocari ait Pudendum muliebre ab Archilocho. [Vulgo legitur: *Ἀηδόνος νεοσσός* καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. "Forte *ἀηδών*," G. "F. *ἀηδών*," Wakef. Mss. "Malim conjungere *ἀηδόνος νεοσσός*, ut est ap. Phav. et sic Is. Voss. nisi quod per ω scribat *ἀηδόνος*. *Ἀηδονίς* scribit D. Heins. ut *υῖς*. At H. St. *νεοσσού*, in genitivo." Albert. Forte rem acu tetigit Noster. Sc. *νεοσσός* pro *νεοσσού*, e terminatione præcedentis vocis *ἀηδόνος* facile irrepserit. "Scr. *Ἀηδονιεύς* *ἀηδόνος νεοσσός*. Theocr. 15, 121. *Οἱ ἀηδονιῆς ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων*, ubi Schol. *οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων*." Toup. Emendd. 3, 350. *Ἀηδονιεύς* est vox nihili. Vide notata in *Ἀηδονιδεύς*. Valckenærii emendationem: *Ἀηδονιδεύς* *ἀηδόνος νεοσσός*: nos calculo nostro comprobavimus supra 307. n. ubi omnino vide notata. Sequentia ea, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ, pertinent non ad caput articuli *Ἀηδονιδεύς*, sed ad v. *ἀηδών*, quæ in *Ἀηδονιδεύς* latet. "Ἀηδόνος νεοσσός, Jacobs. Anth. 6, 169. ('In carminibus in laudem Neobules locum habebant hæc: *Ἀηδόνος νεοσσός*—τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.') Schæf. Mss. Sed Archilochum τὸ *ἀηδόνος νεοσσός* pro Pudendo muliebri usurpasse, nunquam nobis persuaderi potest. Phavorinus, pro Hesychii vulgatis: *Ἀηδονίς τόπος ἔνθα ἦδον, καὶ ἐργαστήριον*. *Ἀηδόνων* ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον. *Ἀηδόνος νεοσσός* καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ: legit hoc modo, probante HSt. ad oram libri sui: *Ἀηδονίς τόπος ἔνθα ἦδον, ἡ ἐργαστήριον, καὶ ἀηδόνος νεοσσός, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*. *Ἀηδόνων ἐργαστήριον* ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον. Sed cum *ἀηδονίς* sit i. q. *ἀηδών*, Lusciniæ, ut **χελιδονίς* i. q. *χελιδών* (v. Huschk. Anal. Cr. 100.) *υῖς* i. q. *υῖος*, lectio, *Ἀηδονίς*—καὶ ἀηδόνος νεοσσός, stare nequit.]

"*Ἀδόνες*, e Theocr. affertur pro *ἀηδόνες*, Lusciniæ." [In Theocr. nusquam legitur *ἀδών*, ἡ, pro *ἀηδών*. Sed in Moscho 3, 9. est: *Ἀδόνες, αἱ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις*. Et **Ἀδονίς, ἴδος*, ἡ, 3, 47. *Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἄς ποτ' ἔτερπεν*. "Formæ perraræ, ab Huschkio quoque Anal. Cr. 99. prætermisæ," inquit Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 97.]

"AZΩ, Veneror, cujus tamen passiva vox *ἄζομαι* est potius in usu. Eust. postquam dixit *ἄζω* spiritu tenui notatum significare *ξηραίνω*, subjungit, *ἄζεσθαι* significans *σέβεσθαι*, aspirari, a *χάζω*, quod est *ὑποχωρῶ*. At Etym. M., vel potius Orio ap. Etym. M. vocem activam *ἄζω* ponit, quæ prout vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel *σέβομαι* vel *ξηραίνω* declaret. Cur autem *ἄζω* pro Veneror a *χάζω* deducatur, hanc reddit rationem, quod quem veneramur, via ei cedimus, ubi pro *τοῦτον ὑποχωροῦμεν*, malo *τοῦτω ὑποχωροῦμεν*. Ego autem quamvis in derivatione *τοῦ ἄζω* pro *ξηραίνω*, illis subscribam, in deductione tamen *τοῦ ἄζω*, vel potius *ἄζομαι* pro *σέβομαι*, ut longius petita, ab iisdem dissentio; atque adeo prototypi locum ei tribuo. Multo tamen placet minus Herodiani sententia, qui ab *ἄγος* format *ἀγίζω*, e quo per syncopen *ἄζω*, ut e *σκέλος* fit *σκελιζω*, e *τεῖχος* fit *τεχιζω*, et pro suæ sententiæ confirmatione affert ex Alcmane *ἀγίσδεο* pro *ἄζεο*. Quæ quidem spiritu tenui scribo, non meam opinionem, sed ea, unde hæc sums, exemplaria sequens. Quæ tamen in *ἄγιος*, scriptum habent *ἄγιοι* in ea tantum significatione, qua pro *μαρὸν* ponitur, ut dicitur in *Ἄγος*.

"*Ἀζομαι*, Veneror, Colo, Revereor, potius in usu est, uti dixi, quam *ἄζω*. Utuntur autem τῷ *ἄζομαι* cum alii poëtas, tum Hom. aliquoties, ut II. E. (434.) *Ἀλλ' ὄγ' ἂρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζεο*. Et II. A. (21.) *Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκχέβλον Ἀπόλλωνα*. Ubi *ἄζόμενοι* exp. Venerantes, Veneratione prosequentes, sed malo Reverentes. Itidem Od. P. (401.) *Μῆτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον Δμῶων*, Ne reverearis meam matrem, i. Nullam rationem

habeas eorum, quæ tibi hac de re mater mea mandavit. Ceterum pro Veneror s. Colo, non solum accusativo, sed et genitivo jungi a Gregorio, scribitur in VV. LL. Hesych. ait ἄζομαι esse et αἰσχύνομαι, necnon ap. Eurip. poni pro ἀγανακτεῖν, Indignari. In VV. LL. additur ἄζεσθαι pro Minari, ap. Sophoclem.

[Ἀζω. Etym. M. Ἀζω, σημαίνει δύο· τὸ σέβομαι ὅπερ ἀπὸ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται· ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν, ("usitatus tōtōw καὶ ὑποχωροῦμεν." Sylb.) δασύνεται· ἀναχωρήσαντος οὖν τοῦ χ, ἔμεινεν ἀναλογουσα τῷ χ ἢ δασεία. Καὶ τὸ ζη-
ραίνω, ὅπερ φιλοῦται· ἀπὸ τοῦ ζῶ, κατὰ στέρησιν ἄζω-
τὰ γὰρ ξηρὰ, οὐ ζῇ. τὸ δὲ ζῶν, καὶ ὑγρόν ἐστιν. Οὕ-
τως Ὀρίων. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ Παθῶν
λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν· ἀπὸ τοῦ ἄγος, ἀγίζω· καὶ
κατὰ συγκοπὴν ἄζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τευχίζω.
Πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο,
ἀντὶ τοῦ ἄζεο. Vide Tittm. Proleg. ad Zonaræ Lex.
cxiii.]

"Ἀζω, aspiratum significat Veneror, Colo, σέβο-
μαι: tenuatum autem, Ἀζω, Sicco, Arefacio, ut
tradunt Etym. M. et Eust. derivantes illud a χάζω,
quoniam videlicet ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν,
hoc autem ex α priv. et ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέ-
ρηται τοῦ ζῆν. Hesych. quoque meminit hujus
differentiæ; nam ἄζετο pro ἐξηραίνετο ait ψιλῶς
scribi et proferri, cum vero significat ἄγιον ἡγεῖται
καὶ σέβεται, efferri δασέως, simulque exempla affert
utriusque significationis. Prioris quidem, hoc, ex
II. Δ. de populo arbore succia, Ἡ μὲν τ' ἄζομένη
κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Posterioris autem, hoc,
ex II. E. Ἀλλ' ὁ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο. Atta-
men hoc discrimen ap. eum non semper observatum
comperitur; nam aliquoties hoc posterius tenui
spiritu ap. eum scriptum legitur, veluti cum dicit,
"Ἀζεο" ἐντρέπον, σέβον, εὐλαβοῦ, αἰσχύνον. Et
mox, "Ἀζεσθαι" σέβεσθαι. Item, Ἀζομένη· ξηραι-
νομένη, ἐντρεπομένη. Porro notandum est, verbi
ἄζω rarum admodum esse usum: ideoque Hom.
passiva semper voce uti. Sophocles tamen activa
usus est, e quo Eust. affert, οὐδὲν ἄζοντα, expo-
nens itidem σεβόμενον. Hesych. certe ἄζω exponit
tantum ξηραίνω, nulla facta mentione alterius
significationis, cujus exemplum ap. Hesiod. ("Erg.
585.) ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει, Arefa-
cit, ξηραίνει." [Sc. 397. ὅποτε χρῶα Σείριος ἄζει.]
"Ἀζοίμην, idem Hes. affert ex Eurip. Δίκτυι pro
ἀγανακτοίμην, quemadmodum ἀγάζομαι quoque
non solum pro σέβομαι et θαυμάζω ponitur, verum
etiam pro ἀγανακτέω καὶ βαρέως φέρω. "Ἀζω non
solum φιλοῦται ἐπὶ τοῦ ἄζειν significante ξηραίνειν,
verum etiam ὅταν ἀσθμά τι δηλοῖ, κατὰ τὸν εἰπόντα
ὅτι Ἀζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν,
inquit Eust. 983. Meminit hujus signific. Etym.
quoque, a qua est verbale Ἀσθμα. Vide et T. 1.
p. 122. e." [Nicand. Th. 779. Zonar.: "Ἀζω·
τὸ ξηραίνω, ἄζω τὸ σέβομαι, ὃ καὶ δασύνεται. Apol-
lon. Lex.: "Ἀζετο· ἔαν ψιλῶς, ἐξηραίνετο, καὶ γὰρ
ἄζη τῇ ξηρασίᾳ δηλοῖ, (Od. X. 184.) Καὶ κατὰ με-
τοχὴν φησὶ πον, Ἡ μὲν τ' ἄζομένη κεῖται ποταμοῖο
παρ' ὄχθας, (II. Δ. 487.) ἀντὶ τοῦ ξηραينوμένης,
τοῦ ψιλῶς ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κατὰ
τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. ("Nullam corruptelam suspi-
catus vertit Villosius: 'Spiritus tenuis oppositus
hoc indicat tenui, qua effertur, pronuntiatione.' Sed
leg. omnino est τοῦ ψιλῶς ἀντιστοίχου τοῦ T ἐπιμαρτ.
Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Consonan-
tes, quæ aliæ aliis, tenues asperis, respondent: K, X.
Π, Φ, T, Θ. Vide Eust. 900, 12. 1048, 27. 1577, 47. Tale
hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ T, in verbis, Ἡ μὲν τ' ἄζο-
μένη κ. τ. λ., indicat satis leni spiritu efferendum esse
τὸ ἄζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυρεῖται τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν
ἀναγνώσει." Herm. Toll. Forte leg. T οὕτω pro τούτῳ.)
Καὶ τὸ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων, (Od. A. 586.) ἐπὶ
τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ * κατεξήρανε. Καὶ ἀζαλέην, τὴν
ξηράν. Καὶ βῶν Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαῖρινον
πολεμίζειν, (II. H. 238.) Δασυνόμενης δὲ, ἔτερὸν τι δ." Villosius.)
Ἀζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θεῶ ἀποθύμια ἔρδοι, (II. E. 261.)
ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. (Pseudo-Did. ἐντρέπετο.) Καὶ

A Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα, Σχέτλι', ἐπεὶ ζεῖνους οὐχ
ἄζεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσέβου, (Od. I. 478.
Pseudo-Did. ἐντρέπετο.) Καὶ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱόν,
ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι, (II. A. 21. Pseudo-Did. ἐντρέπο-
μενοι, σεβόμενοι.) Ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες,
αἰδούμενοι, ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται
τοῖς (an τούτοις;) οὐς σέβεται, ("alldita interpretati-
onis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβ. ἀρεστὸν ἔ. ἐ. efficit fere, ut ipsam
interpretationem αἰδούμενοι corruptam censeamus ex
ἀδούμενοι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt semper
qui venerantur, sed qui placent." Herm. Toll.) Οἱ
δὲ κατὰ συγκοπὴν ἄζομενοι, ἀντὶ τοῦ ἀγίζομενοι, ἄγιον
ἡγούμενοι, ὃ ἐστὶν σεβάρων, "I. σεβαστόν." Villosius.
Etym. G.: Ἀζόμεναι παρὰ τὸ ἄζω, ὁ σκληρὸς (sic.)
ἀποβολὴ τοῦ χ, ὡς λείβω εἴβω. Οἱ γὰρ ἄζοντες καὶ
τιμῶντες ὑποχωροῦσι. Ἀζομαι ἐντρέπομαι, σεβάζο-
μαι, ἢ ὑποχωρῶ. Hesych.: Ἀζεο· ἐντρέπον, σέβον,
εὐλαβοῦ. ("II. E. 830. μηδ' ἄζεο θούρον Ἀρηα,
Pseudo-Did. φοβοῦ, σέβον, quem versum allegat
Schol. Eurip. Alcest. 326. ubi οὐχ ἄζομαι reddit,
οὐκ εὐλαβοῦμαι. Vide infra Οὐχ ἄζομαι οὐ σέβομαι,
οὐκ ἐντρέπομαι, et Μηδ' ἄζεο θούρον Ἀρηα· μηδ' ἐντρέ-
πον τὸν πηδητικὸν Ἀρη." Albert. Vide Wessel. Obs.
44.) Ἀζεο· ἄζω, ἐντρέπον, αἰσχύνον. ("Pro po-
steriori ἄζω, quod delendum censet Soping., leg.
videtur ἄζον. An forte huc pertinet ἄζεν, Od. P.
401. nisi forte pro ἄζέω quis ascripserit ἄζεο, et
utrumque postea in textu remanserit." Albert.)
Ἀζεσθαι· σέβεσθαι. Ἀζετο· ἐντρέπετο, ἐξηραίνετο,
ψιλῶς, ὡς, Ἡ μὲν τ' ἄζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ'
ὄχθας. Καὶ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων. Δασέως δὲ,
ἀγιάζεται (I. ἡγιάζετο) καὶ ἄγιον ἡγεῖτο, καὶ ἐσέ-
βετο. Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο. ("Hesych.
primo affert locum, ubi τοῦ ξηραίνεσθαι notio attinet,
II. Δ. 487. Ἡ μὲν τ' ἄζομένη κ. τ. λ. ubi Schol.
ξηραينوμένη explicat, additque, ψιλῶς ἀναγνωστέον
ἐσχημάτισται γὰρ παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ζῆν. Inf.
Ἀζω· ξηραίνω. Secundo loco citat hemistichium
ex Od. A. 586. quod tamen huc proprie non per-
tinet, Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαί-
μων. Recte Phavor. καταζήνασκε, quod infra vide,
ut et Ἀζήνασκε, et ante v. Κατεπάρδεσθαι legitur:
Κατεζήνασκε· κατεξήρανε," I. κατεξήρανε, Pseudo-
Did. Καταζήνασκε· κατεξήρανε, ἄζη γὰρ ἢ ἡρα-
σία. "Postremo pro σέβεσθαι occurrere, probat
ex II. E. 434. ubi pro Ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ. legitur, Ἀλλ'
ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, Pseudo-Did. ἐσέβετο.
Illud autem Ἀλλὰ γὰρ in Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' mutare nolui,
quia est varians lectio." Albert. Noster forte e
Codice suo habet, Ἀλλ' ὁ γάρ.) Ἀζομαι αἰσχύνο-
μαι. Ἀζοίμην ἀγανακτοίμην. Εὐριπίδης Δίκτυι. II.
Z. 266. Χερσὶ δ' ἀνίπτουσι Διὶ λείβειν αἶθρα οἶνον
Ἀζομαι: Od. I. 199. Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχύ-
μεθ', ἥδὲ γυναικί, Ἀζόμενοι, ubi Pseudo-Did. σεβό-
μενοι, ἐντρέπομενοι. Eust. 28.: "Οτι ἄζω μὲν τὸ
ξηραίνω, φιλοῦται παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ζῆν· οὐ
ζῶσι γὰρ τὰ ξηρὰ· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄζη ἐν Ὀδυσσεΐ ἢ
ἡρασία· καὶ Ἀζανία τόπος ἐν Πελοποννήσῳ οὐ πάν-
πολυῦδρος. Ἀζεσθαι δὲ, τὸ σέβεσθαι, δασύνεται ἀπὸ
τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ. Ἰστέον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν τριῶν
ψιλοῖς συμφώνοις, ψιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο· τοῖς δὲ τριῶν
δασέσι, πνεῦμα δασύ. Τοῦ τοίνυν χάζω κατὰ τὸν λό-
γον τοῦτον δασυνόμενον, τὸ δασύ πνεῦμα ἐναπέμεινε τῷ
α μετὰ τὴν τοῦ δασέος χ ἀναχώρησιν: 694. Διφορεῖται
δ' ὁμοίως καὶ τὸ διορίζεσθαι, ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, Φῆμαι
μαντικά διώρισαν (Soph. Œd. T. 723.), καὶ τὸ νοσφι-
ζεσθαι δὲ τὸ Ὀμηρικόν, ἐν τῷ, Τὰ μεσόμφαλα γᾶς
ἀπονοσφίζων Μαντεῖα (Œd. T. 482.) καὶ τὸ ἄζεσθαι
δὲ, ἐξ οὗ παρ' Ὀμήρῳ μὲν οἱ ἄζόμενοι, παρὰ Σοφοκλεῖ
δὲ τὸ, Οὐδὲν ἄζοντα, ἡγουν σεβόμενοι. Respicitur
Œd. C. 133., ubi tamen: τὰ δὲ νῦν τιν' ἦκειν λόγος
οὐχ ἄζονθ', ubi Schol. Οὐδὲν σεβόντα, ἀσεβῆ. Γρά-
φεται, οὐδὲν λιάζοντα, ἀντὶ τοῦ, ἐκτρέπομενον ἃ προ-
σέκει: Œd. T. 155. Ἀμφὶ σοὶ ἄζόμενος, τί μοι ἢ
νέον, Ἡ περιτελλομέναις ὤραις πάλιν, Ἐξανύσεις χρεός.
Æsch. Eum. 392. Τίς οὖν τάδ' οὐχ ἄζεται Τε καὶ δέ-
δοικε βροτῶν, Ἐμοῦ κλύων θεσμὸν Τὸν * μοιρόκρατον
ἐκ θεῶν Δοθέντα τέλεον; (οὐ χάζεται Guelph. vide
Wessel. Obs. 44.) 1004. Παλλάδος δ' ὑπὸ περὶ
ὄντας ἄζεται πατήρ: 660. Ἀζονται γὰρ ὁμαίμοι,

Ζηνὸς *ἴκτορας ἀγνοῦ. “Aζω, Athlet. Stat. 41. A Ruhnk. ad H. in Cer. 76. Unde? ad Timæum 12. (vide Ἄγος,) ad Thom. M. 107. (‘Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω. Additur, teste Oudend., in Ms. Oxon. Καὶ ἀζομαι ἢ ἀζω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τι ἐχόντων μέλους μέλοντας.) “Aζομαι, Wakef. Alc. 333. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 89. 154. 6, 581.” Schæf. Mss. “Dionys. Hal. A. R. 1, 38. (Καὶ κατάρχασθαι θυμάτων ἀγνῶν, ἐπὶ καθαρῷ πυρὶ ἀζομένων.)” Gul. Adams in Mss. “Ἀγιαζομένων pro ἀζομένων habet Euseb. quod probat Steph. Sed non minus verisimile existimat ἀγνιζομένων, aut etiam ἀγνιζομένων, cum et ἀγνίζεω, et ἀγίζεω, et καθαιγίζεω ap. Dionys. reperiantur.” Reisk. “Lex: de Spiritibus Dictionum 208. (Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, ἄγαν, ἀγείρω, ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν· τὸ μέντοι ἀγνός, ὁ καθαρὸς, καὶ ἄγιος, καὶ ἀγιάζω, καὶ ἀγιωσύνη, καὶ ἀγνίζω, καὶ ἀγνισμός, καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ἀζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασείαν φυλάττουσιν. Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, ἀζω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ ἀζαλέος ὁ κατάξηρος, καὶ Ἀζαρίας κύριον, Ἀζωτος πόλις· πλὴν τοῦ ἀζω, τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, ἀζομαι, ἀζόμενος.)” Wakef. Mss. Rutgersii Gloss.: “Aζονται· σκευάζονται. “Scr. ἀζονται.—Legitur in Orpiani H. 1, 187. (Ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπίλος, ὃν περὶ ναῦται Aζονται.) Ubi Schol. editus per τὸ τιμῶσι καὶ σέβονται, (τιμῶσι, P. 2. et S. σέβονται, S.) interpretatus est. Eandem fere signif. τὸ σκευάζομαι sustinere, ex eo patet, quod Aliquem exornare ac servorum more colere notat. Phavor.: Σκευή· ὀξυτόνως τὸ ἐνδυμα, ὅθεν καὶ σκευάζομαι τὸ ἐνδύομαι, σκευή δὲ τὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐπιτήδεια. Xenoph. K. A. 5. p. 364. (imo 6, 1, 7.) Ὁρχηστρίδα εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. Ceterum Rittershus. (atque etiam Schneider.) edidit hæc verba ita, “Ὁν περὶ ναῦται ἀζονται, veluti hoc verbum cum præpos. περὶ construeretur. At vero solum accusandi casum recipit, sicubi Colere notat. Hom. Il. A. 21. Ἀζόμενοι Διὸς υἱόν. Quare τὸ περὶ ad verbum refero, et scribo, ὃν περὶ ναῦται Aζονται.” Strunz. Orph. Lith. 193. ὅφρα θυηλὰς Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν: 599. Παιδὸς ἐοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἀζόμενοι: 676. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν Ἀζέο. Theognis 280. 736. 746. 1136. Hesiod. Th. 532. ubi v. Wolf.] “Aζω, Sicco, Arefacio. Hesych. Ἀζω· ξηραίνω. “Lobeck. Ajac. p. 267. Wakef. Phil. 954. Heyn. Hom. 4, 644.” Schæf. Mss. Etym. G.: “Aζω· τὸ ξηραίνω, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ζῆν, τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι, ἐνθα διέρος βροτὸν ἰζ . . . Reliquum verbi penitus erat deletum.]

[“Aζω. “Aω. Hujus verbi afferunt vulgo formas ἀάω, ἀάσκω. Debebat vero ἄω poni, quod primam syllabam brevem habet, ut et poetarum loci ostendunt, et Eust. docet 1625, 58. Ex hoc verbo formant ἄτω, unde ἄσα et ἄσθην derivant. Ἀτω memorat Etym. M. 162, 51. Sed in Aldi Horti Adonidis p. 25. a. ubi eadem annotatio legitur, ἄτῳ scriptum. Sed inde cur ἄσα et ἄσθην deducantur, non video: quæ recte fiunt ex ἄω. Ita Etym. M. 1, 20. 25. Ἀτω certe equidem vereor ut usquam extiterit. Nam ἀτάω ab ἀτῇ factum, ut e longa α cognoscitur. Ac quod pro illa forma, ἄτω, afferri posset ἀταίω prima brevi ex Etym. M. 162, 15. et qui ex hoc corrigendus est, ex Eust. 1881, 18. id ipsum dubiæ auctoritatis est, quippe e quorundam sententia pro ἀγαιομένον in Homero repositum. (Cf. Nostrum in Ἀτάω.) Eodem modo nihili est *ἄσω, τὸ βλάπτω, ap. Etym. tum editum p. 39, 42. tum scriptum, quod ille effinxit, ut inde derivaretur αἰσυλος. Paulo melius Grammaticus in Hortis Adonidis 217. a. Ἀζω, ὅθεν ἀύριστος πρῶτος ἄσθην καὶ ἀάσθην. Res ita se habet. Ἀω princeps forma est, Spiro significans. Hinc aliæ et signif. et formæ ortæ sunt. Ac primum Satiandi significatio, non illa propria, sed ducta ab eo, quod qui labore fatigati sunt, anhelant: v. Etym. M. 16, 48. Hinc ἄσεν, ἄσαι, ἄσεσθε ap. Hom. Hesiodus Sc. 101. Ἥ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄσαι πολέμοιο. Schol. Ἀημι γὰρ τὸ ἐκπνέω, καὶ τὸ παθητικὸν ἔσαι, ἄσαι, ἄσαι. Idem est ἄδειν prius longa ap. Etym. M. 164, 51. Hesychius ap.

tissime ad veram verbi vim declarandam: Ἀδεταί· πίμπλαται, κοπιᾶται. Ἀδηκότες· ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι ὑπνῶ. Vide Apollon. Lex. 44. Indidem ἄδος, Satietas, v. Etym. M. 16, 50. et Hesych. et ἀδινός: v. Apollon. Lex. 40. et ἀδαῖος Sophronis ap. Eust. 1394, 36. Ceterum ἄδειν scripsit Apollon. Lex. 8. quod ἄδειν scribere debebat: interpretatt. autem adjecit, quæ ad ἄδειν pertinent. Deinde Calido halitu spirare, quod dicebatur hac forma ἄζειν. Etym. tum editus p. 22, 52. tum Ms. Ἀζειν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνέειν. (Ubi Sylb.: ‘Pro ἄζειν in Halandi significatione ap. Aristot. legitur ἀάζειν. Est autem vox e sono ficta.’) Quæ corrigi debent ex Eust. 983. Τὸ δὲ ἄζετο, δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱόν, καὶ τὰ κατ’ αὐτὸ, ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἢ λέξeis, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἄσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνέειν τῷ στόματι θερμὸν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ αἰεὶ τὸ θρηγεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται. (Zonar.: Ἀζειν, ἢ ἀζειν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνέειν. ‘Pro τὸ στόμα f. l. διὰ τοῦ στόματος.’ Apud Hesych. confundi videntur αἰάζειν, et ἄζειν.” Tittmann. Hesychii locus est: Ἀζειν· στενάζειν, ἢ ἐκπνέειν διὰ στόματος. ‘Pro ἀάζειν.’ HSt. ‘At στενάζειν pertinere videtur ad v. αἰάζειν. Inf. Αἰάζω· στενάζω.’ Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Brunckius Lex. Soph. αἰάζειν leg. esse dicit. Iterum Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνέειν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἥχον τοῦ πνεύματος. Οὕτω Νικόχαρις. Vide quæ supra 349. n. conguessimus.) Hinc ἄζειν etiam ξηραίνειν significat, cujus falsam originem posuit Etym. M. 22, 27. Hinc ἀζαλέος: Etym. M. 22, 51. Hac demum signif. factum, ut ἄειν etiam Nocere esset: quod vel αἶος, et αἰαίνειν, quæ ejusdem originis sunt, demonstrant. Eademque verbi ἄζειν vis est. Hesiod. Th. 98. Εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδεῖ θυμῷ Ἀζηται κραδίην ἀκαχήμενος.” Hermann. Gr. Gr. 261. Gaisfordius edidit ἀκαχήμενος. “Wakef. S. C. 1, 24. (‘Quamvis non dampnem vocem ἀζηται, mallet tamen ἰζηται: ita enim loqui solent optimi auctores. Eurip. Iph. A. 1184. ἐπὶ δὲ δακρύοις Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνηφδοῦσ’ αἰεῖ: Virg. Æn. 11, 349. totamque videmus Consedis urbem luctu. Sed nihil muto, et elegantem locutionem, ἀζηται, nobis fortasse posthac continget illustrare.’) Schæf. Mss.]

[Derivata et Composita ex ἄζω, Sicco, Arefacio:]

“ἧ Ἀζα, ης, ἡ, Fuligo, Sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Hesychio non solum ἄσβολος, sed etiam κόνις, παλαιότης, κόπρος ἐν ἀγ· “γείω ἀπομείνασα, Pulvis, Situs e vetustate, Sordes quæ in vase remanserunt, quemadmodum Theocr. “quoque Schol. ἄζαν dici scribit τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις. Infra Ἀζῆ pro eodem.” [“Scr. παλαιότης. Vide inf. Ἀζαντός· παλαιότης, καὶ κόνις, (‘scr. *ἄζατός.’ Salm. Is. Voss. ‘An huc pertinet quod Constantin. Porphyrog. Them. 1. p. 35. habet de longimano et ambidextro, “Ὁν κατὰ τὴν τῶν Ἀρμενίων διάλεκτον *ἄζατον ἐκάλουν? Idem voluit Ans. Bandur. Imp. Orient. T. 2. sive ad Const. Porphyrog. de Adm. Imp. 58. Ἀζάτος, inquit, est vox Armenia.’ Albert. ‘Leg. παλαιότης, Lat. Situs.’ Toup. Emendd. 4, 247.) Nescio an Pulverem intelligat palæstricum, (ut scribatur παλαιστική κόνις,) cujus usus etiam fuit ap. Medicos.” Vales. “Ἀπομείνασα, l. ὑπομείνασα.” Bruno. Sic Phavor. notante Albertio. “Παλαιότης, l. μελανότης, κελαινότης.” Schleusner. Mss. “Nostrum Asch, (Cinix,) contulit Reiz. Belg. Græc. 167. Vide sup. Ἀδαλός. Schol. Theocr. 5, 109. Ἐντὶ γὰρ ἄβαι τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ’ ἡμῖν ἀντιγράφοις, οἷον ἄβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι· καὶ αἶαι, ἡγουν ξηραί· καὶ ἄζαι, ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται, ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αἶται, καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόαι.” Cf. Ἀοῖς· κόνις.” Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀζα· ξηρασία, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ ὀλίγον ὑγρόν. Οὕτω

Πραξιφάνης.] “Ἀδαλὸς Hesychio est ἄσβολος, Fu-
“ligo.” [“Pro αἰθαλός,” Salmas. “Revocanda est
litera, Hesychii culpa prætermissa, ἄρδαλος.” Hem-
sterh. ap. Albert. Auct. Emendd. in Hes. “Miror cur
ἄρδαλος Hemsterhusio placuerit. Mihi hoc, æque ac
præcedens ἀδάλαιον, e Glossario videbatur Laconico.
Fac ibi vitiose scriptum ἄδαλ: ut Græcum videretur.
os adijci potuit ab Hesychio. Genuina forma fuisse
videtur: “Ἀδδα ἄσβολος. Est ἄζη, vel ἄζα. Hesych.
“Ἀζα ἄσβολος, κόνις. “Ἀζη ξηρασία, κονιορτός. “Ἀζη-
σία ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. Lex.
SGerm. Ms. penes D. R. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1,
348.) “Ἀζησία οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ κα-
λεῖται, οἱ δὲ τὴν εὐτραφή. Ut Lat. Siccus, aŭs Græce
dicebatur Pauper, Egenus, Horat. Epist. 1, 17,
12. Lucian. 2, 523. 3, 319. ἡ ἐνδεῖα dicitur αὐχμὸς
σκεναρίων in Aristoph. Pl. 840. Forma loquendi est
Theocriti 1, 50. ἐπὶ ξηροῖσι καθίζει, In sicco ponere.
Plautina est, Aulul. 2, 4, 18. Pumex non æque est
aridus, atque hic est senex. Hæc posui, ut lectori
docto persuaderem, ubi vulgatur ap. Hesych. ἄδα,
restituendum, “Ἀδδα, (i. e. “Ἀζη, αὐχμὸς, ξηρότης,)
ἐνδεῖα, Λάκωνες. Οὕτω καὶ, imo οὕτως, “Ἀριστοφάνης
ἐν Γλώσσαις.” Valck. Adoniaz. p. 292.] “Ἀδα,
“Egestas, Inopia, Laconice pro ἐνδεῖα. Sic Hesych.
“quæ addit, οὕτω καὶ “Ἀριστοφάνης ἐν γλώσσαις.
“Quæ verba male exponuntur in VV. LL. quasi
“dicat Aristoph. Poëtam ita usum esse in Co-
“mædia quæ vocata sit Γλώσσαι, cum Hesych. indi-
“care velit Aristoph. Grammaticum in libro, quem
“inscripsit Γλώσσας, vocabulum illud ἄδα, ita ex-
“ponere. Affertur autem et ab Athen. Aristopha-
“nis Grammatici liber, inscriptus Γλώσσαι Λακωνι-
“καί.” [“Sic Aristoph. Grammat. exponit in Γλώσ-
“σαις Λακωνικαῖς, non autem, Ita usurpat Aristoph.
Poëta, ut in Vet. Lex. exponitur.” HSt. ap. Albert.
At Noster ea verba non in suo Vet. Lex., i. e. veteri
Lexico, sed in V. L. i. e. Vulgaribus Lexicis, quæ
ante Thesaurum editum in usu erant. Abbreviatione
ista, V. L., parum intellecta, Albertius Vet. Lex.
pro VV. LL. posuit. “Ἀδα: ab ἄδα, κόρος, ἄδα.”
Schr. “Hispan. Nada.” J. Vlit. Mox: “Ἀαδεῖν—
ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν. Convenit Belg. Nood.” Albert.
“Ἀαδα, Heyn. Hom. 6, 113.” Schæf. Mss.] “Ἀζη,
“i. q. ἄζα supra, et Ionice pro eo usurpatum, ut
“videtur. Ab Hesych. exponitur ξηρασία, κονιορτός,
“εὐρώς, Ariditas, Pulvis, Situs vel Putredo ex humi-
“ditate, quemadmodum Homeri quoque Schol. ἄζη
“exp. ξηρασία vel εὐρώτι, in Od. X. (184.) σάκος εὐρὺν,
“γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη. Ubi quidam ἄζη πεπαλα-
“γμένον accipiunt etiam pro κεχρωσμένον ὑπὸ μελα-
“νίας, ut annotat Schol. Nicandri, qui itidem ab An-
“tigono ἄζην exponi ait τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ
“μελανίαν, a Demetrio τὴν ξηρασίαν, in Ther. (747.)
“de phalangio myrmecio, a formicæ similitudine
“denominato, Δειρῇ μὲν πυρόεν, ἄζη γε μὲν εἰσατο
“μορφήν. Ipse vero ἄζη ibi exponit τῇ ἀπὸ σήψεως
“μελανίᾳ τοῦ μύρμηκος ἡ ξηρασία, Nigriori e putredine
“orto aut squalori. Nigredinis certe aliquam signi-
“ficationem habet, et ejus quidem, quæ est eorum,
“quæ inarescendo fiunt nigriora. Unde etiam sub-
“jungit mox, Αἰθαλή δ' ἐπὶ τυτθὸν αἰρεται αὐχένα
“κόρη.” [“Αὐχένα vulgatum vitiosum puto esse,
“et in αὐχένι mutandum, τυτθὸν ἐπαίρεται αὐχένι
“κόρη.” Schneider. Scholiastæ verba sunt hæc:
Τῇ ἄζη μὲν οὖν, ἡγουν τῇ ἀπὸ σήψεως μελα-
νία τοῦ μύρμηκος ἡ ξηρασία, ὁμοιοῦνται κατὰ τὴν
μορφήν. Δημήτριος μὲν οὖν ἄζην τὴν ξηρασίαν φησὶν.
Ἀντίγονος δὲ ἐναντιούμενός φησιν ἄζην τὴν ἐπίχροιαν
τοῦ σώματος καὶ μελανίαν καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐνιοὶ
ἀκούουσι Πεπλασμένον ἄζη, ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ
μελανίας. “In loco Homérico editur πεπαλαγμένον
ἄζη rectius.” Schneider. et sic tacite legerat Noster.
Vide Toup. Emendd. 4, 54. Nicand. Th. 303. αἱ
δ' ὑπὸ γυίοις Ὀτρεῖλαι ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς
ἄζη. “Ridicule Lonicæ, Cutes enim fuligine con-
trahuntur, quasi χροὸς scriptum legisset. Hinc
Grevinus: Quadamque cutis fuligine marcet. Et sic
Euricius Cordus. Sane ἄζη est Fuligo Ther. 748.
Sed v. ἄζει Ther. 779. ἀζαίνω, et derivatum inde

A. ἀζαλέος meliora docere poterant interpretes istos, si
advertere animum voluissent.” Schneider. Eust.
1924.: “Ἀζη δὲ, ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη
λευκότης, ὁ παλάσων εὐρώς, κατὰ στήρην τοῦ ζῆν
οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρανθέντα. Etym. M.: “Ἀζη λέγε-
ται ἡ ξηρασία, ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται. Οὕ-
τως Ὀρίων. Etym. G.: “Ἀζη ἡ ξηρασία. Oppian.
C. 1, 133. Ἐν δὲ θέρει χρεῖω φυγέειν φλογόεσσαν ἐν-
πὴν “Ἀζαν τ' ἡελίοιο. “E Cod. R. recepimus.
Schneiderus ἄζην τ' dedit, (at Idem in Ed. 1813.
ἄζαν τ' habet.) Schottus p. 89. in membranis reperit
ἄζοντος, unde ἄζαντ' restituit. In aliis αὐζαν τ'.
D'Arnaud. 190. αὐγὰν conjecerat.” J. N. Belin De
Ballu. Sed αὐγὴ Splendor est, non Ardor, et lectio-
nem ἄζαν satis tuetur alius ejusdem Oppiani locus,
quem in Mss. indicavit Wakef.: Cyn. 3, 324. εἰσό-
κεν ἄζης Ἡέλιος παύσαιτο καὶ οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ.
“Ad Callim. T. 1. p. 9.” Schæf. Mss.]

“Ἀζαίνω, Arefacio, Sicco, Exicco. Suid. enim
“ἀζαίνεισθαι exp. ξηραίνεισθαι. Itidemque ἀζάνθη
B “Hesych. affert pro ἐξηράνθη, quod est aor. 1. pass.
“augmento carens. Sed et ἀζήνασκε huc pertinet,
“quod Idem affert pro ἐξήρανε: est enim aor. 1.
“act. Ionicus pro ἄζηνε s. ἡζηνε, ut τύψασκε pro
“ἐτυψε, necnon ἀζήνησι, de quibus infra.” [“Inf.
Ἐζάνθη ἐξηράνθη. (Cyrill. Ἐζάνθη. Leg. Ἐζάνθη
ἐξηράνθη, propr. Vento siccari, a ζαίνειν. Sed vide
Ἡζάνθη. Is. Voss. Sed rectius Kuster.: “Male pro
ἀζάνθη, vel ἡζάνθη, ab ἀζαίνω.) Cf. Ἡζάνθη. Ita
sup. in Ἀέρσαν eadem literarum permutatio.” Albert.]
“Ἀζήνασκε, Ionice pro ἄζηνε s. ἡζηνε, ut ὠσα-
“σκε pro ὠσε, τύψασκε pro ἐτυψε, aor. primus act.
“verbi ἀζαίνω, ut supra docui. Similiter ἀζήνησι
“poëticam et Ionicam paragogen τοῦ σι habet pro
“ἀζήνη, ut λάβησι pro λάβη: ap. Nicand. Ther.
“(367.) ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, Cum aquam Si-
“rius arefacit s. exiccat, i. e. Facit ut loca aquosa
“exiccentur et inarescant ardore illo vehementi.
“Sunt tamen qui ἀζήνασκε malint dicere esse præ-
“imperfectum thematis Ἀζήνάσκω.” [Schol. Ther.
C I. c. “Ἔως ἂν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος: Ther. 204. εἰσόκε λά-
χυν Σείριος ἀζήνη.]

[* Ἀνεξηνάσκετο ἐξηνάσκετο, ἀνεξηραίνετο. Hesych.
“Male pro ἀνηζαίνασκετο, ἡζαίνασκετο, quæ sunt
imperf. pass. Ionica, pro ἀνηξαίνετο, vel omisso au-
gmento, ἀναζαίνετο, ab ἀζαίνω, Arefacio, quod est
ab ἄζω.” Kust. “Scr. per 2: Ἀνεξηνάσκετο ἐξη-
νάσκετο. (Cod. Ἀνεξηνάσκετο ἐξινάσκετο.) Infra:
* Καταζήνασκε κατεξήρανε. Pro quo deinde κατε-
ζήνασκε etc. Nec offendet ε pro η, in augmento.
Sic enim, Ἐζάνθη ἐξηράνθη, legitur infra, pro quo
postea suo loco ἡζάνθη.” Albert.]

[* Καταζήνασκε. Od. A. 586. Γαῖα μέλαινα φά-
νεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων, ubi Pseudo-Did. κατε-
ξήρανε, l. κατεξήρανε. ἄζη γὰρ, ἡ ξηρασία. Hesych.
Καταζήνασκε κατεξήρανε. Κατεζήνασκε κατεξήρα-
νε. Eust. 1701.: Τοῦ δὲ ἀζήνασκε, πρωτότυπός μὲν
ἄζω, παράγωγον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀζαίνω, ἀφ' οὗ κατὰ
δευτέραν παραγωγὴν τὸ ἀζήνάσκω, λέξις μόνοις ποιηταῖς
χρήσιμος.]

D “Ἀζάνω, i. q. ἀζαίνω, sed magis poëticum, Arefacio, Sicco. Pass. Ἀζάνομαι, Arefio s. Aresco,
“Siccor s. Sicesco. Hom. H. in Ven. (271.) Ἀζά-
“νεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά, Φλοῖος δ'
“ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὀζοι, Τῶν δὲ χ'
“ὁμοῦ ψυχὰ λείπει φάος ἡελίοιο.” [“Τῶν δὲ θ':
vulgo τ. δὲ χ', quod non erat tam diu ferendum.”
Hermann.]

“Ἀζαλέος, (έα, έον,) Aridus, Siccus, ξηρὸς, ut
“Hesych. exponit. Il. A. (494.) Πολλὰς δὲ δρύς ἀζα-
“λέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας Ἐσφέρεται: Od. I. (233.)
“φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὑλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποιεῖται
“πιον εἴη. Et Apoll. R. (2, 52.) ἱμάντας Ὀμοῦ
“ἀζαλέους, Lora e crudo et sicco corio, quemad-
“modum Hom. βῶν ἀζαλέην vocat Scutum sicco
“bovis tergoe intactum: Il. H. (238.) Οἷδ' ἐπὶ
“δεξιὰ, οἷδ' ἐπ' ἀρστέρα νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην.
“|| Hesychio ἀζαλέον est etiam ἄγαν ζέον, θερμόν,
“Admodum fervens, Calidum s. Torridum. Secun-
“dum quam expositionem esset ex a epitatico et v.

“ζέω. Est tamen potius derivatum ab ἀζαίνω s. “ἄζω.” [Pseudo-Did. ad II. H. I. c. ‘Ἀζαλήν’ ξηράν : Λ. et Od. I. II. cc. ‘Ἀζαλέας’ ξηρᾶς. II. Y. 490. ‘Ὡς δ’ ἀναμαιμάει βαθέ’ ἄγκα θεσπιδαῖς πῦρ Οὐρεὸς ἀζαλέοιο, ubi Pseudo-Did. ξηροῦ. Schol. Apoll. R. I. c. : ‘Ἀζαλέους δέ, ἀντὶ τοῦ ξηροῦς. “Ὅθεν τινὲς οὐκ ἀπὸ ‘Ἀζᾶνος βασιλέως, ἀλλὰ διὰ τὸ τραχεῖαν εἶναι, ‘Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν ‘Ἀρκαδίαν’ τραχεῖα γὰρ ἐστὶ καὶ ξηρά. Schol. e Cod. Par. : ‘Ἀζαλέους δέ, τοὺς καταξήρους. Διὸ καὶ τινες τὴν ‘Ἀζανίαν οὐκ ἀπὸ ‘Ἀζᾶνος βασιλέως ὠνομάσθαι φασιν, ἀλλὰ διὰ τὸ κατὰ-ξηρον εἶναι. Apoll. R. 2, 58. “Ὅσον ἐγὼ ῥίνους τε βοῶν πέρι τ’ εἰμὶ ταμέσθαι ‘Ἀζαλέας : 115. “Ἰφίτον ἀζαλὴν κορύνην στυφέλιξεν ἐλάσσας, ubi Schol. τῇ ξηρᾷ, ἐπεὶ ἐστὶ ξυλίνη, Schol. e Cod. Par. ‘Ἀζαλήν δέ τὴν ξηράν’ ἐστὶ δὲ ξυλίνη κορύνη : 4, 143. “Ὡς τότε’ ἐκείνο πέλων ἀπειρεσίᾳς ἐλέλιξε ‘Ρυμβόνας ἀζαλὴνσιν ἐπη-ρεφῆας φολίδεσσι, uterque Schol. ‘Ἀζαλείς’ ξηραῖς : 678. Οὐπω διψαλέφ’ μάλ’ ὑπ’ ἡέρι πιλθεῖσα, Οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἡέλιόιο ‘Ἰκμάδας αἰνυμένη. Hesiod. Sc. 152. ὅστέα δέ σφι, περὶ ῥινόιο σαπίσης, Σερῖου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη. Nicand. Th. 37. “Ἄλλοτε δ’ ἀζαλὴν δαίων Γαγγίτιδα πέτρην : 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χεῖλῃ ὑπ’ ἀζαλέης ἀναίνεται ἄβροχα δίψης. “Ἀναίνεται M. G. cum glossa ξηραίνεται. Vulgatum ἀζαίνεται propter antecedens ἀζαλέης repudiavi.” Schneider. Huc respexit Hesych. Ἀναίνεται ξηραίνεται, φθείρεται. Ubi tamen Albert. :— “Cyrill. Homil. Pasch. 13. p. 179. Τὰ φυντὰ—ἀναίνεται καὶ *ἀκαρποῦται. Vide Suicer. Suppl. L. Gr. 322. et Thes. Eccl.” (Ἀκαρποῦται contra Gr. L. rationem forinatum est. “Ἀκαρπος, ἀκαρπῆς, non ἀκαρπῶς.) “Heyn. Hom. 4, 591. 5, 348. 6, 206. Jacobs. Anth. 9, 222. 388. 10, 315. 11, 217. 12, 156.” Schæf. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. : *‘Ἀζάλιον’ ξηρόν, ἢ ἄγαν ζέον. Lege ἀζαλέον. Sed vide nos supra 11. n. Hesych. : ‘Ἀζαλέας’ ξηρᾶς. (Ex II. A. 494. Cyrill. Lex. Ms. Brem. ‘Ἀζαλέας’ ξηρᾶς.) ‘Ἀζαλήν’ ξηράν. (Ex II. H. 239.) ‘Ἀζαλέον’ ἄγαν ζέον, θερμόν, ἢ ξηρόν. ‘Ἀζαλέοιο’ ξηροῦ. (Ex II. Y. 491.) Zonar. : ‘Ἀζαλήν’ κατάξηρον. “Ὀμηρος, Βοῦν ἀζαλήν, II. H. 239. Tittmanni Cyrillus Ms. : ‘Ἀζαλαίας (l. ‘Ἀζαλέας’) ξηρᾶς. Eust. 679. : Βῶν δὲ ἀζαλήν, ἡγουν ξηράν, ἔφη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὑγρᾶς, ἥτοι ζωῆς βοός’ ὥσπερ καὶ ἀλίζαντες μὲν, οἱ νεκροί, διερός δὲ βροτός, ὁ ζῶν. “Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἀπλῶς οὕτω ἐπὶ βύρσης τέθεται τὸ βοῦς ὄνομα, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης τινός, ὡς ἔχει τὸ, βόας ἀνάς (II. M. 137.) ὁ ταῦτόν ἐστι τῷ, βῶν ἀζαλήν, καὶ τὸ, βοῶν εὐποιητῶν (II. Π. 636.) ἡγουν εὖ τε τεχνιτευμένων, ὁ πρὸς διαστολὴν τῶν ὠμοβοείων εἴρηται. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ εἰδὼς νωμῶν βῶν ἀζαλήν, εἰκότως καὶ ταλαύρινος λέγεται’ ἂν πολεμιστῆς, ὡς πού καὶ αὐτὸς φησιν ὁ ποιητής’ ἐνθα καὶ διασαφεῖται ἡ τοιαύτη λέξις πρὸς ἀκρίβειαν’ ἡ γὰρ ἀζαλέα βοῦς, τάλας ἐστὶ μῖνός, ὁ ἐστὶ καρτερικὸν καὶ στερὸν δέρμα, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ταλαύρινον.” διὸ καὶ ὁ ποιητικὸς “Ἐκτωρ ἐνταῦθα εἰπὼν, εἰδέναι νωμῶν βοῦν ἀζαλήν, καὶ δηλῶν πολεμιστῆς καὶ αὐτὸς εἶναι διὰ τοῦτο ταλαύρινος, ἐπάγει, διὸ μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν. Etym. M. : ‘Ἀζαλήν’ ξηράν, ἢ σκληράν, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω.] D “Ἀδάλαιον, Hesych. affert pro ξηρόν, Aridum. “Ἀδδανον, Lacones vocant ξηρόν, Siccum s. Aridum, “teste Eodem.” [“Ἀδάλαιον, l. ἀδάλαιον.” Is. Voss. “Inf. ‘Ἀζάλεον’ ξηρόν. Z sæpius mutatur in δ. Cf. Ἀναλέον. Idem Kustero in mentem venisse video : “Ἀδάλαιον pro ἀζαλέον, vel ἀναλέον.” Albert. “Ἀδδανον videtur referendum ad αἶον.” Kust. “Ἀδδανον : lege, “Ἀδδαν’ τὴν ξηράν. Vide Ψάδδα(ἢ κινάβαρις.)” Schleusner. Mss. “Ἀδδανον. Gujetus e superioribus notat : ‘Ἀδάλαιον’ ξηρόν : non absurde, licet incunabula vocis non habuerit explorata ; nam legi debet ἀδαλέον, et hoc, qui sub manibus est, loco, *ἄδδαλον. Utrumque remota dialecti Laconicæ forma dabit ἄζαλον et ἀζαλέον, cui vocabulo ap. Hom. satis frequenti, declarando ξηρόν adhibere solent Grammatici. Oritur ab ἄζα, vel ἄζη, quam inter alia ξηρασίαν exponunt. Indidem nascuntur *ἀζάω, ἀζάνω, et ἀζαίνω, unde in Hesychio ἐζάνθη, quod alibi melius ἡζάνθη, scribitur, ἀζήνασκε, et cor-

ruptius ἀνεξηνάσκετο, καταζήνασκε ex Od. A. 586. et κατεζήνασκε.” Hemsterh. ap. Albert. “Genuinam formam esse videram : ‘Ἀδδαλέον’ ξηρόν, Λάκωνες : pro vitiosis ἀδάλαιον et ἄδδανον. Quas corrigit in ἀδδαλέον, et in ἄδδαλον T. H. Ex istis mira fugit Ang. Caninius in Hellen. 145.” Valck. Adoniaz. p. 292. Suid. : ‘Ἀζαλήν’ ξηρά. ‘Ἀζαλέας δρῦς’ πρὸς τὸ σημαίνον. Πότερον ὅτι φυλλορροεῖ κατ’ αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραίνοντα τὰ δένδρα, (adde καὶ) ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάρρων ; ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ ὅπερ ὑγίης ; “H. I. Suidas proculdubio excerpit ex aliquo Schol. vet., qui enarrat II. A. 494. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας. Ibi enim poeta loquitur de fluvio, qui, postquam imbribus ultra solum modum intumuit, aridas quercus aliasque arbores secum abripere solet. Adducam hic verba Eust. ad loc. illum Homeri, quoniam Suidam non parum illustrent : Δρῦς δὲ ἀζαλέας ἢ ἀπλῶς εἶπε τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκσπασθεί- B σας, καὶ χρόνῳ ἀφανανθείσας, καὶ οὕτω εὐρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάρρῳ παρασύρεσθαι, ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης, ὡς εἰκός’ ὁ δὲ πολλαχῶς γίνεσθαι οἶδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰν ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάρρου, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅπου χρεῶν.” Kust. Schol. Ven. : ‘Ἡ διπλῇ, πρὸς τὸ σημαίνον, πότερον ὅτι φυλλορροεῖ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραίνοντα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάρρων ; ἢ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμούς ἐμβάλλουσι κόπτον- C τες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρωνται τῷ ὄμβρῳ, ὁ καὶ ὑγίης ; Schol. Ven. B. : “Ἡ τὰς μὴ περὶ τὸν ποταμόν, ἀλλ’ ἄνω πού οὐσας, ἵνα τὸ πλῆθος τοῦ ρεῖθρου δηλοῖ’ ἢ ἄς οἱ δρυτόμοι τιθέασιν πρὸς τὸ ξηρανθῆναι, διὰ δὲ τὸ *δυσμετακόμιστον ἐῷσι τὸν ποταμόν ἀγαγεῖν’ διὰ δὲ τοῦ πολλαπλασιάζειν τὸ πολλὰς, ἐπαίρει τὸν λόγον.]

“Ἀζηλόεν, Suid. dici scribit τὸ μέλαν, Nigrum, “ut ἄζη quoque pro μελανία accipi dictum est, et “tali quidem nigredine, qualis eorum est, quæ inare- “scent et squalescunt.” [Zonar. : ‘Ἀζηλόεν’ τὸ μέλαν. “Sic D. K. Cod. A. ἄζηλον.” Tittm. An ἀζηλόεν ponitur poetice pro ἀζαλέον ? Imo antepenultima in ἀζαλέον brevis est, atque adeo poetice et dialectice in η longam mutari nequit. Legendum igitur et in Suida et in Zonara ἀζαλόεν pro ἀζηλόεν.]

“Ἀζον, Hesychio μέλαν, Nigrum s. Atrum, quo “significatu supra ἀζηλόεν habuimus e Suida. Ex- “ponit etiam ὑψηλόν, Altum, Celsum. Priore “signif. aliquid affinitatis habet cum ἄζω, significante “ξηραίνω : in posteriore, cum ἄζομαι s. ἄζομαι, “significante σέβομαι.” [Ubi Soping. Stephanus, Bruno, Albertus, et Schleusner. Mss. μέγαν restituendum esse censent, et quidem μέλας et μέγας sæpe confusa esse ipse Albert. ad Hes. v. ‘Ἀκροκελαινίων docet. Sed nobis istud μέλαν recte se habere vide- tur, at ἄζον perperam scriptum esse pro ἀζηλόεν, et hoc pro ἀζαλόεν. Sedes glossæ forte est Nicand. Alex. 427. ‘Ἡ ἐσὺ γ’ ἀναλέον κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ’ αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ’ ἀμέλξαι, ubi olim legi potuerit synonymum ἀζαλόεν. Certe in Ther. 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χεῖλῃ ὑπ’ ἀζαλέης ἀναί- D νεται ἄβροχα δίψης, ξηραίνεται legebatur pro ἀναίνε-ται, quod jure prætulit Schneider. Cf. Alex. 551. καὶ ποτε κνίδην Ἐψαλήν κρίμνοισι παλυνάμενος ψαφαροῖσιν Σὺν λίπῃ χραίνοιο, ubi Schol. ἐψαλήν, ἥτοι ἐψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑπὸ ἡλίου. Jam vero τῆς κνίδης semen nigrum esse res est satis nota, atque huc Grammaticorum explicatio per μέλαν referenda esset. Quid si statuamus Hesychii “Ἀζον’ μέγαν, ὑψηλόν, corruptam esse lectionem, ab ipso Lexicographo alicubi repertam pro, ‘Ἀδρόν’ μέγαν, ὑψηλόν ? Vide Grammaticorum loca in ‘Ἀδρός citata.]

“Ἀζανία, as, ή, Locus in Peloponneso οὐ πάνυ “πολύυδρος, ideoque sic denominatus ab ἄζω s. “ἀζαίνω, significante ξηραίνω, ut tradit Eust. Idem “alibi Arcadiæ partem esse Ἀζανίαν ait, ejusque “incolas nominari Ἀζᾶνας. Steph. Byz. quoque “Arcadiæ partem esse scribit, denominatam ab “Azane Arcade ; ejusque incolas vocari Ἀζανεῖς, “et Ἀζήνας et Ἀζανίους. Ἀζανοὶ autem s. Ἀζᾶ-

“*νιον*, teste eodem Steph., Phrygiæ urbs est, cujus A
“cives *Ἀζανῖται*, et femin. gen. *Ἀζαντίδες*.” [Eust.
28. 301. “*Ἀζαν*, Ilgen. ad Hymn. 257.” Schæf.
Mss.]

“*Ἀζειθω*, Ferveo. Suid. enim *ἀζειθει* affert pro
“*ῥέει*.”

“*Ἀζειρέω*, idem cum *ἀζαίνω* s. *ἀζάνω*, Sicco,
“Arefacio. Hes. enim *ἀζειρεῖ* affert pro *ξηραίνει*,
“addens etiam *ξαίνει*, Carpit. Suid. paroxytonos
“in hac signif. scribit *ἀζήρει*, simulque per η, diver-
“sam significationem tribuens τῷ *ἀζειρω*, quod et
“ipsum paroxytonon ap. eum est: *Ἀζήρει*, inquit,
“τὸ *ξηραίνει*, *ἀζειρεῖ* δὲ τὸ *ῥέει*. Aliquanto tamen
“ante ap. eum legitur, *Ἀζειθει* τὸ *ῥέει*, *ἀζήρει* δὲ,
“τὸ *ξηραίνει*. Constanter ergo scribit *Ἀζήρω* pro
“Sicco, Arefacio: inconstanter autem *Ἀζειθω* et
“*Ἀζειρω* pro Ferveo.” [Kust.:—“*Ἀζειρεῖ*. Vide
paulo ante v. *Ἀζειθει*, et nota varietatem lectionis.
Ed. Mediol. utroque in loco agnoscit τὸ *ἀζειθει*, sed
τὸ *ἀζειρεῖ* esse veram lectionem non dubito.” Zonar.:
Ἀζειρεῖ ἀντὶ τοῦ *ῥέει*, *ἀζήρει* δὲ ἀντὶ τοῦ *ξηραίνει*, η. E
“Hinc confirmanda lectio ap. Suid.: v. Kust. Sed
ap. Hesych. *ἀζηρεῖ*.” Tittm. Imo ap. Hesych. est
ἀζειρεῖ. *Ἀζηρεῖ* tamen et in Hesychio et in utroque
Suidæ loco legendum, ut vidit Schneider. Lex.
“Kuster. Bibl. Choïs. 91.” Schæf. Mss.]

“*Ἀζηρος*, Non siccus. Ita VV. LL. fortassis pro
“*ἄζρος*.” [Suid. et Zonar.: “*Ἀζηρος* ὁ μὴ *ξηρός*.
“Kuster. Bibl. Choïs. 91.” Schæf. Mss.]

“*Ἀζόκροτος*, teste Eust. dicitur ἡ *ξηρασία*, Ari-
“ditas, παρὰ τὴν *ἄζην*. Pro eodem vero et *αἰζό-*
“*κροτος* dici testatur Idem, ut *αἰεῖ* pro *αἰεῖ*, *αἰέλιος*
“pro *ἑλιος*, *αἰζήος* pro *ἄζήος*. Ubi etiam nota
“*Ἀζήος*: pro quo tamen frequentius *αἰζήος* dicitur,
“i. e. Juvenis: παρὰ τὸ *ἄγαν* ἢ *αἰεῖ* *αἵματι* *ῥέειν*,
“facta compositione ex ἄ epitatico et v. *ῥέω*.” [Lo-
cus est p. 648, 46.]

“*Ἀζωλέω*, Indignor, Ægre fero, Succenseo.
“Hesych. enim *ἀζωλεῖ* affert pro *ἀγανακτεῖ*. Simi-
“liter *ἄζομαι* *ἀγανακτεῖν* accipi, annotavi ex Eodem
“in *Ἀζω*.”

“*Ἀζωπες*, Hesychio *αἱ* *ξηραὶ* ἐκ τῆς *θεωρίας*, Siccæ
“e contemplatione, compos. ex *ἄζα*, s. *ἄζη*, et *ὥψ*.”
[“Sc. ἀπὸ τῆς *ἄζης*, καὶ τῆς *ὥπης*, quæ facie sicca et
adusta erant ob spectulorum solem et calorem.
Spectabant enim Græci Olympia, et Isthmia, et alia
spectacula, sine velis et umbra.” Palmer.]

[Derivata ex *Ἀζω*, Veneror:]

“*Ἀζητός*, (ἡ, ὄν.) Suidæ ὁ *σεβαστός*, Venerandus,
“Venerabilis, ab *ἄζομαι*, significante inter alia *σέβο-*
“*μαι* et *αἰδέομαι*. Sunt qui hæc aspirate proferenda
“dicant.” [Zonar.: *Ἀζητός* ὁ *σεβαστός*. “F.
ἄζητός,” Tittm.]

[* *Ἀζητῶς* * *σεβαστῶς*. Zonar. “L. *ἄζητῶς*. Sic
Cod. K. Est ab *ἄζω*, *σέβω*.” Tittm.]

“*Ἄγος*, τὸ, Res venerationem habens, Res quam
veneramur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes.
ἄγνισμα, Purificatio, *ἄγνισμα* *θυσίας*, Lustratio; nam
Lustratio exponitur sacrificium expiationis. Expli-
catur ab eodem *τέμενος*, Delubrum. Quæ duæ
significationes a prima non recedunt; nam lustratio
ad venerationem pertinet: item delubra veneratione
dignamur. Fit enim *ἄγος* ἀπὸ τοῦ *ἄζω*, ut vult Eust.,
quod Veneror significat. At Soph. Schol. ab *ἄγαμαι*
videtur velle deducere. Hesych. et Suid. exp. *σε-*
βάσματα, Venerationes; et hic addit a Sophocle ita
usurpari. Sed per *εὐφημισμὸν*, inquit Schol. Soph.,
ἄγη dicuntur etiam *μιάσματα*, i. e. Piacula. At Etym.
auctor ait, *ἄγος* duo significat, proprie Mundum s.
Purum: at per antiphrasin, Sordidum. In qua ex-
positione duo miror, et quod Purum, vel contra Sor-
didum significari velit nomine *ἄγος*, et quod per
adjectiva exponat. Potius enim per substantiva
explicare debuerat Munditiem s. Puritatem, et Sordes.
Sed neque illi priori etymo ab *ἄζω*, neque posteriori
ab *ἄγαμαι*, congruit hæc significatio Puritatis, quam
propriam esse dicit. Fortasse autem Etym. auctorem
impulit in errorem illa recepta passim expositio, ut
ἄγος significet *μίασμα*: quæ vox *μίασμα* ab illis ac-
cipitur pro Scelere s. potius Piaculo, ut et passim

usurpatur, ita tamen ut proprie sonet Inquinamentum,
a *μιαίνω*, quod Inquino, s. Polluo significat: quo
etiam modo Lat. Polluere se scelere, et Impurum
hominem dicunt. Sed qua metaphora *μίασμα* sumi-
tur, non item *ῥυπαρότης*, vel, ut illic legitur, *ῥυπαρόν*.
Præterea *ἄγος* non significat *μίασμα*, nisi quatenus per
antiphrasin, vel potius *εὐφημισμὸν* usurpatur. Sed ut
in pauca, quæ de *ἄγος* dici posse videntur, conferam:
primum quod ad significationem attinet, dico *ἄγος*
proprie Venerationem declarare, aut Rem veneratione
dignam: significare et Puritatem, quemadmodum et
ἄγιος ab *ἄγος* deductum, Venerandum s. Venerabilem,
aut Veneratione dignum, itemque Purum, Hesych.
teste, significat, vel Purificationem et lustrationem,
quia idem *ἀγέων* exponit *ἀγνισμάτων*. Præterea
ἄγος declarare Sanctitatem, ut ex *ἄγιος* inde ducto
apparet. Quod autem ad etymologiam attinet, *ἄγος*
ab *ἄζω* deducit Eust., uti dixi, a quo verbo *ἀγνός*
Etym. format. At hoc nomen *ἀγνός*, sicut et *ἄγιος*,
ab *ἄγος* fieri constat. Quare ab *ἄζω* immediate, ut
ita loquar, derivari dicendum non est: sed *ἄγος* ab
ἄζω deduci, ab *ἄγος* autem, *ἄγιος* et *ἀγνός*. E qui-
bus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba.
Sed alia etymologia videtur Soph. Scholiastæ pla-
cuisse, videlicet ab *ἄγαμαι*, siquidem, postquam dixit
ἄγος esse τὸ *ἱερὸν σέβας*, citat hosce duos Hom. locos,
ἄγη μ' ἔχει: et, *ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι*. Pro qua ety-
mologia posset facere etiam *ἄγασμα*, quod nomen
itidem pro Veneratione accipitur. Sed et *ἀγνός* ab
ἀγάζω deducere Etym. aut Orionem ap. eum, uno
in loco, cum in altero deducat ab *ἄζω*, docebo in
Ἀγνός. Verum deducendo ab *ἄγαμαι*, scribendum
esset *ἀγνός* cum tenui spiritu. Eo porro nomine ma-
gis placeat fortasse deductio ab *ἄγαμαι*, quod faci-
lius et minus longe petita videatur, quam ab *ἄζω*.
Malo tamen cum Etym., et cum Eustathio, quem puto
vett. Grammaticos hic secutum esse, ab *ἄζω* dedu-
cere: tum quod *ἄζω*, vel potius *ἄζομαι*, proprie Ve-
neror significet, cum verbi *ἄγαμαι* propria et usita-
tissima non sit hæc significatio; tum quod *ἄζω*
C spiritu aspero notetur, quo et *ἄγος* notari debere,
non solum e derivatis *ἄγιος* et *ἀγνός*, sed et e v.
ἀγχατεῖν probare possum: quod aspirandum esse,
si pro *ἄγος* ἐλαύνειν sumatur, Suid., Soph. Schol. et
Eust. testantur.

“*Ἄγος*, Piaculum, Scelus, sive per *ἀντίφρασιν*, ut
dicitur de *ὕμνεϊν* et *κυδάζειν* pro *κακολογεῖν* s. *λοι-*
δορεῖν, s. per *εὐφημισμὸν*, ut e Soph. Schol. retuli.
Valla non male, meo iudicio, Piaculare crimen inter-
pretatur ap. Herod., ut 6. *Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῳ ἐνέχεσθαι*,
Eum piaculari crimine teneri. “*Ἄγος* ἐλαύνειν, i. e.
Sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt, exterminare.
Thuc. 1, (126.) *Καὶ πρῶτον μὲν πρέσβεις*
πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους
τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Utitur hoc loquendi ge-
nere et aliis aliquot locis. Greg. *Περὶ Φιλοπ.* plu-
rali numero utens dixit, *Οὐδ' ἂν ὦσιν, ὥς ἄγη ἀπελά-*
νομεν. Sophocles *ἀγχατεῖν* uno verbo pro eodem
dixit, sequendo quorundam expositionem in CEd. T.
D (400.) *Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ συνθεῖς τάδε*, “*Ἀ-*
γχατήσιν, ubi Schol. scribit, si cum aspero legatur,
significare τὸ *ἄγος* ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν *Λαῖον*: si
cum tenui, esse pro *βασιλεύσειν*. Vide Eust. 437.
1704. Quamvis autem scribam *ἄγος* cum spiritu
aspero, tanquam ab *ἄζω*, ut antea dictum est, passim
tamen *ἄγος* pro Piaculo s. Scelere scriptum inveniri
fateor: excipio Grammaticos, et præsertim Eust.,
cum alibi, tum 647. et 1356. et aut temere et ex
errore hanc scripturam invaluisse, aut aliam huic
voci derivationem datam fuisse putandum sit: quod
posterius confirmat quod ap. Etym. legitur in “*Ἄγιος*:
videlicet *ἄγιοι* scribi, cum pro *μαροῖ* ponitur.

[“*Ἄγος* *μίασμα*, *μύσος*. Timæi Lex. Ubi Ruhn.:—
“Plato, si bene memini, non usus est hac voce, ut
suspiciari liceat, eam ex Herodoteis huc irrepsisse.
Herod. 6, 56. *Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῳ ἐνέχεσθαι*. Quod
inde sumsit Dionys. Hal. A. R. 6. p. 410. “*Ὡς ἄγει*
τῷ μεγίστῳ ἐνόχους. Ab *ἄγος*, vel *ἄγος*, est *ἄγιος*,
ἀγνός, *ἀγνίζω*, *ἄζομαι*, et Lat. Sancio, Sancio

ctus, Sacer, Sagmen etc. Prima potestate ἄγος est Mundities, quæ venerationem parit. Hesych. "Ἄγος ἄγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρα. (Pro ἄγνισμα θυσίας P. Maasvicius legit ἄγνισμα, θυσία. Quod firmat Bekkeri Συναγωγή Δεξ. χρῆσ.: "Ἄγος—σημαίνει δὲ καὶ ἄγνισμα, καὶ θυσίαν. Vulgatum retinuit Brunck. Lex. Soph. Hesych.: 'Ἀγέων ἄγνισμάτων, ἱερῶν, μiasμάτων.) Suid.: "Ἄγος τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est Res Deo devota, Deo sacra. Jam ut Latini hominem, cuius caput ob admissum scelus Deo devovissent, Sacrum appellabant, sic etiam ἄγος ap. Græcos de Scelere, quod piaculo luendum sit, usurpari cæpit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet: ἐναγής, Scelere pollutus; εὐαγής, Purus, Castus. Κυλώνειον ἄγος Cicero de LL. 2, 11. vertit Cylonium scelus. Aptius fuisset Piaculum, ut Justin. 8, 2. Græcum ἀγλατεῖν Latine reddidit Piaculum exigere. Sed, ut aliquid non de medio sumtum afferamus, adjektivum quoque ἄγιος eodem sensu, quo Lat. Sacer, Græcis usitatum fuit. Lex. SGerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 337.) "Ἀγιος ὁ σεβάσμιος, καὶ ἄγιος, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον, λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἄγιος ὁ μαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κράτης, (Κρατῖνος a Bekkero editum est.) Interdum μiasma et μύσος, quæ hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. Plut. Solone p. 14. c. "Ἀγῆ καὶ μiasμούςσους δεομένους καθαρῶν. Phalar. Ep. 141. (p. 254.) "Ὡς περ τι ἄγος ἢ μiasma ἰδὼν ἀποφόρον, ἢ ἀπότροπον, αὐτόθεν ἀπεστράφη. (HSt. Thes.:—"Ἀποφόρος videtur et pro Non sufferendus s. Aversandus positum, in h. l. Ep. Phalar. ad Agemortum, quæ est n. 139. "Ὡς περ τι ἄγος κ. τ. λ.' 'Etsi multa insunt in his Epistolis singularia, dubito tamen, an vere ἀποφόρον scriptum sit a Nostro. Equidem, nisi Codd. Mss. omnes in eo convenirent, suspicarer, aliud latere. Legit autem Ruhnck. ἀπότροπον, nec diffiteor, idem aliquando mihi placuisse. De usu nominis v. Obs. Misc. 1, 105. Albert. ad Hes. ad Aristoph. Eccl. 787. σεισμός εἰ γένοιτο πολλάκις, "Ἡ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλή. Quæ, prætermisso auctoris nomine, ap. Suid. leguntur v. Σύμβολα. Si quid tamen mutandum, nostro in loco, nunc malo ἀπόφορον. Qui sæpius Euripidea sectatus est, sophista inde etiam sumere hoc potuit. Sic ille in Orest. 163. "Ἀδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν, ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος: 192. "Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφορον αἶμα δὸς Πατροφόρου ματρός. Lennep. Sed aliud ἀπόφορος φόνος, ἀπόφορον αἶμα: aliud ἀπόφονον μiasma, quam locutionem donec exemplis firmatam viderimus, nobis unice placebit Ruhnkenii (ἀπότροπον.) Appian. de B. C. 2. p. 718. Τό, τε ἄγος αὐτῷ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανῶν ἐπιβαλῶ. Basil. de Vita Theclæ 1. p. 84. Τοιούτων μελλούσης ἀνατίμπασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in Timæo μύσος pro μύσος, quod Ms. habet, scripsimus. Suid. v. Παναγής: ἄγος, καὶ ἄγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν. Quæ voces perpetuo confunduntur. In Orig. c. Cels. 3. p. 147. recte editur ἄγνος ἀπὸ παντὸς μύσους, reiecto in marginem altero μύσους. Contra perperam μύσος pro μύσος relictum est in Athen. 602. c. (Ἐπιμενίδου καθαίροντος τὴν Ἀττικὴν ἀνθρωπείῳ αἵματι διὰ τινα μίση παλαιά, ubi Schweigh.:—"Ferendum non fuisse μίση, quod vulgo scribebatur, sed in μύση mutandum, perspecte monuerat Ruhnck. Eadem notione ἄγος dixit Laërtius 1, 110. ubi de Epimenide et Cratino eadem narratur historia.) Appiano 1. c. Libanio 1, 894. b. Schol. Soph. CEd. T. 33. (Ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος φανῇ καινοῖς μύσεσιν ἔνοχος,) et aliis locis." "Locis a Ruhnck. congestis addo hæc: Liban. 1, 93. 2, 342. 4, 409. et Themistocl. Ep. 9, 12. Οὐδὲ ἐπιχωρήσομεν Ἀθηναίους μὲν ἐναγέσι γενέσθαι τοῦ ἡμετέρου μύσους. Cod. Pal. Vat. n. 398. habet μύσους." Bast. App. ad Ep. Cr. 13. "Eurip. Med. 1320. Pors. ὦ μύσος. Heathius Lectt. ad Eurip. p. 45.: Apud HSt. legitur ὦ μύσος. In alio Lectt. Heath. exemplari mihi viso hæc adduntur: 'Non sine metri detrimento, cum μύσος primam corripit.' ('Rom. A. ante corr. C. μύσος. Rom. A. a

corr. B. Pseudo-Gregorius v. 282. μύσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit HSt. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μύσος hoc sensu passim ap. Tragicos legitur: Heracl. 52. 941. Elmsl.) Schol. Aristoph. Pl. 908. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις. Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Hemsterh. p. 309.:—"Quod ante Kusterum omnium fuit Edd. μύσος, stare non poterat in fine jambi: μύσος non tantum syllabam primam habet ancipitem, sed loquendi formulæ congruit λαβεῖν εἰς χεῖρας, secus ac μύσος. Firmabit emendationem Kusteri detectus aliquando versus Euripidis: in Bacchis certe non reperiri, verum est.' (Sed v. Musgr. ad Eurip. Bacch. 1328.) Dionys. Hal. A. R. 5, 34. σὺν αἰσχύνη τε καὶ μύσει. Reiskius p. 1281. a.:—"Μύσει de meo dedi, pro vulg. μύσει. Piaculi rei facti fuerant in hoc Tarquinii, quod legatos obsidesque, qui ambo in rebus sacris habentur, violatum essent." Schæf.] ["Ἄγος, Ruhnck. H. in Cer. 484. Jacobs. Spec. 30. Thom. M. 756. Wakef. Eum. 164. Brunck. Soph. 3, 492. Mitscherl. H. in Cer. 228. "Ἄγος ἀποπέψασθαι, ἐλαύνειν, ad Timæum 41. Wytttenb. Sel. 94." Schæf. Mss. "Per antiphr. T. H. Theocr. 154. a. Soph. Antig. 262(=256.) Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὧς, ἐπὶ κόνις, ubi Schol. (Οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔχει, ἐνυχε Brunck., ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμον χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὀρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ *ἐναμεινομένοι, ἐπαμεινόμενοι Brunck. e Valck. ad Herod. 630., κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. "Ὡς περ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκου. Καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίῳ ἐνεκα πεποιήται. Λύγος δὲ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα. Triclin.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροί, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὀρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἡξιώσθαι. Καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγῆς εἶναι ἐξέφυγεν:) CEd. T. 1425. τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύται. Æsch. Agam. 1260. Τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσίνεται; Scelus. Male ἄγος (vulgo legitur, et sic Porson. 'Emendationem ἄγος, etsi verissima sit,' et Jo. Aurato, Cantero, 'et Stanleio probata, nec probat nec improbat Pauw.' Butler. Sed receperunt Schutz., et Blomf. quii Stanleii nomen prætermisit:) 1587. Φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαύρους Θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγῃ, (vulgo ἄχῃ. "Ἀγῃ probant Aurat. Canter. Is. Casaub. Pauw. Schutz. Pors. 2. et Blomf.) 1487. (Ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως *αἱματολόιχος Νείρη τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι Τὸ παλαιὸν ἄγος, νέος ἰχώρ. Vir doctus igitur etiam hic cum Stanleio reponendum censet ἄγος, et sic Is. Casaub. Schutz. 2.; sed invitis Pauw. Heath. Blomf. recte. Nam vulg. ἄγος metaphoræ, qua poëta usus est, unice convenit. Perperam Blomf. edidit ἰχώρ pro ἰχώρ.) Choëph. 153. (Ἰετὲ δάκρυ *καναχὲς ὀλομένον Ὀλομένῳ δεσπότη, Πρὸς ἔρμα τόδε κακῶν, κεδνῶν Τ' ἀπότροπον ἄγος, *ἀπεύχεται, Κεχυμένων χοῶν.) Eum. 168. αἱμάτων Βλοσυρὸν αἰρούμενον ἄγος ἔχειν: Suppl. 380. 381. (Sept. c. Th. 1025. ubi Schol. ἄγος μύσος, ἢ μύσος.) Thuc. 82. 361. Epist. Socr. p. 12. Ἐκριφέντες οἷόν τι κοινὸν ἅ. τῶν Ἑλλήνων accusatores Socratis. Emend. Antipho 116. ἄγους καταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους. (Ibi legitur, Ἐπὶ τε τὰς τραπέζας ἰόντα, *συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους.) Philostr. 532. Ὡν ἀμελουμένων ἄγῃ φέται. Plut. 1, 985. "Ἄγος ἡγούμενος μέγα πατρὸς φονεὶ διαλέγεσθαι." Valck. Mss.] ["Ἄγος. J. Poll. 1, 32. "Ἀγεῖ προσερχόμενοι, μiasματι ἐνεχόμενοι: 33. ἄγος ἀποπέψασθαι, μύσος (ἢ μύσος) λύσασθαι: 8, 119. Ἀφοσιούμενος τὸ ἄγος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνηρημένων ληστῶν. Hesych. "Ἄγος τιμώτατον. Suid.: "Ἄγος μiasma, ἢ ἀγκών. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱερεῖαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης (1, 126.) Πέμπαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. "Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα, τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι. Καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἄγος δὲ οὐτόνως ὁ ἡγεμῶν. Thuc. ipsius verba longe aliter se habent.

“Hesych. quoque ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: (*Αγος* τὸν ἀγκῶνα, τὸ δὲ ἄγος, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς αἰεὶ ἐφ’ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγομέθα τι. Ἀπολλόδωρος δὲ, τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος.) Ubi tamen VV. DD. una voce legendum monent ἀγοστὸν, quod valde arridet. Ἀγοστὸς enim non solum ipse Hesych., sed etiam Suid. Eust. et alii ἀγκῶν interpretantur: at τὸ ἄγος significare Cubitum, haud alibi legas.” “Ipse Hesych. mox: Ἀγοστὸς τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ ἀγκῶν. Cf. in Ἀγοστούς. Præstare tamen credidi, ne quid temere mutarem in textu. Meurs. in Glossario citat quoque Glossas Græcobarbaras: Ἀγος ὁ ἀγκῶν, ὁ ἀγκόνας.” Albert. “Cf. Etym. (Ἀγκῶν ὁ ἄγαν ὁστῶδης τόπος· ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστός, οὕτω παρὰ τὸ ἄγαν ἄγος καὶ ἀγοστὸς. Οὕτως Ὡρίων ὁ ἐτυμολόγος. Ἡ τὸ ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν *ἐπικάμψιν τῆς χειρός· ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τοῦτω τινὰ ἀγχειν. Ἀγοστὸς est caput articuli, ut in Cod. Aug. ap. Tittmann. Proleg. ad Zonaræ Lex. cxhii., non Ἀγκῶν.) Unde patet ab ἄγω, Frango, ἄγος, et ἀγοστὸς ductum haberi: itaque in Hesychio ἄγος servari posse.” Heyn. ad Apollodori Fragm. 446. Ceterum in Hesychio pro vulg. τὸ δὲ ἄγος, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς αἰεὶ ἐφ’ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγομέθα τι, leg. cum Heinsio, οἱ δὲ ἀγοστὸν, — ᾧ αἰεὶ. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀγος μίasma, ἢ ἀγκῶν. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱερεῖαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγνη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινά. Ubi pro ἀναγεῖς, reponendum esse παναγεῖς supra 91. c. notavimus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσθ.: Ἀγος τὸ μῦθος, κατὰ ἀντίφρασιν, κυρίως δὲ τὸ ἀγνόν. Ἀγος κατ’ ἀντίφρασιν τὸ μῦθος· καὶ ἐναγῆς ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει· καὶ ἀγνητατεῖν, τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. Ὁ δὲ παναγῆς τὸν ἀγνόν καὶ καθαρὸν σημαίνει. Καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄγους· ὁ δὲ παναγῆς ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦ καὶ καθαροῦ. Σημαίνει δὲ καὶ ἄγνισμα, καὶ θυσίαν, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγκῶνα. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ (αἱ) ἱερεῖαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Etym. M.: Ἀγος σημαίνει δύο, τὸ τε καθαρὸν, ὅπερ κυρίως, καὶ τὸ ῥυπαρὸν, κατὰ ἀντίφρασιν. Excerpta e Grammatica Nicephori Gregoræ ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. p. 1.: Τὸ τύραννος, βασιλικὸν ὄνομα ὃν πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ χυδαῖοι, πεπληθυσμένοι, ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ πανοῦργος, ἐπὶ φρονίμων λαμβανόμενον πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ ἐξάισιον, καὶ ἐκδικον, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο, νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ ἀνόσιος· πάλαι μὲν τὸν ἀταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβεῖ· καὶ τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον· καὶ τὸ κάθαρμα, ἀπὸ τοῦ καθαίρω· καὶ τὸ ἄγος, καὶ ἐναγῆς, ἀπὸ τοῦ ἄζω, τὸ σέβομαι, γινόμενα, πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου· τὸ δὲ παναγῆς ἐπὶ ἐπαίνου μόνον, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενον. Eust. 108. Καὶ ἐκ τοῦ ἄζω, τὸ σέβομαι, ἄγος, δι’ οὗ δηλοῦται τὸ μίasma: 647. Ἔστι δὲ ὑπότροπος, ὁ ἐν καλῷ νοστήσας, καὶ σῶος ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελθὼν, ὅθεν ἄλλως παρ’ Ἰπποκράτει τὸ, Ἐπ’ οὐκ ἀγαθῷ ὑποτροπιάζειν νόσους. Ἰστέον δ’ ὅτι τε προῖων αὐτὸς ὁ ποιητῆς διασαφεῖ τὸ ὑπότροπος, εἰπὼν· Οὐ γάρ μιν ἔφαντο (ἔτ’ ἔφαντο) ὑπότροπον ἐκ πολέμου ἔξεσθαι. Καὶ ὅτι πολλὰ καὶ ἄλλαι μέσαι λέξεις, ὡς καὶ ἡ τύχη, καὶ ὁ κατ’ αὐτὴν δαίμων, καὶ ὁ * παντοῦργος, ὁ οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πανοῦργου κατὰ τὸ, Ἀνδρὶ παντοῦργῳ φρένας, (Soph. Aj. 445. Nῦν δ’ αὖτ’ Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντοῦργῳ φρένας Ἐπράξαν. Eust. 524, 38. 647, 32. 1848, 51. Thom. M. 677. ἀνδρί. Vulgatum tuetur Suid. v. Παντοῦργῳ.) Herm.) Καὶ ἡ καθοσίωσις δὲ καὶ ἡ καθωσιωμένη, ὁσιότητὰ τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς δηλοῦσι καὶ πίστιν, καὶ ἀντίθεσιν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον, κατὰ τῶν ὁσίων τῷ θεῷ βασιλέων. Καὶ ἡ συνωμοσία δὲ ἦν μὲν ὅτε σύμπνοιαν ἀπλῶς ἐδήλου μόνον ἔνορκον, ὕστερον δὲ * φρατριασμόν στασιωτικόν. Καὶ τὸ ἄγος δὲ μεσοῦται· ἀφ’ οὗ περ οὐ μόνον ὁ ἅγιος, καὶ ὁ ἁγιάζειν, καὶ ἡ ἁγιστεία, καὶ ἡ παναγῆς θυσία, καὶ ὁ εὐαγῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγῆς, καὶ ὁ ἐξάγιος, καὶ τὸ ἀγνητατεῖν. Ἔτι καὶ οἰῶντος ὁ μὲν τις, αἴσιος· ὁ δὲ, μὴ τοιοῦτος. Καὶ ὀνειδος δὲ, τὸ μὲν καλὸν, τὸ δὲ ἑτεροῖον ὡς οἱ τραγῳδοῦντες δη-

λοῦσι. Καὶ ἡ φύσις δὲ, πῇ μὲν μέγα κακὸν τοῖς κακῶς, πῇ δὲ σωτήριον τοῖς καλῶς χρωμένοις κατὰ τὸν εἰπόντα. Καὶ ἡ συμφορὰ δὲ οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ’ ἀγαθῷ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο, (Soph. Electra 1230. κατὰ συμφοραῖσι μοι Γεγηθός,) πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἕτερα: 1356. Κάνταυθα μὲν, ἰδίᾳ εἶπε τὸ αἷμα, καὶ ἰδίᾳ τὸ μαρὸς, ἀλλαχοῦ δὲ, ὁμοῦ παράκεινται ἐν τῷ, μίανθην αἷματι μηροῖ· ἐν δὲ γε τῷ, μαιφόνος Ἀρης, συνετέθη ὁ αὐτὸς νοῦς, οὐ ψόγον δηλῶν, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ πολεμικόν τι * παρακολουθήμα, τὴν ἐξ αἵματος δηλαδὴ βαφὴν, ὅποιον δὴ τινα πάσχει καὶ ἐλέφας, ὃν γυνὴ Κάειρα φοῖνικι μιῇν, ὡς προδεδίλωται. Σημειώσαι δὲ ὅτι πολλὰι λέξεις πάλαι ποτὲ μέσως λεγόμεναι, ὕστερον ἐπὶ οὐκ ἀγαθῷ ἐδέχθησαν ὥσπερ καὶ μαρὸς παρὰ τοῖς μεθ’ Ὀμηρον, ὁ λυμάτων ἄξιος, ὁ ἐστὶ ῥυπαρὸς, λυμῶν, ἀκάθαρτος. Οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μαρὸς, διὰ τὸ τοῦ ἄγους * διπλόσημον· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐναγῆς, καὶ ὁ εὐαγῆς, καὶ αὖ πάλιν, ὁ ἐξάγιος καὶ τὰ τοῦτω ἐναντία, ἡ ἁγιστεία, καὶ τὸ καθαγιαίνειν. Οὕτω καὶ φαῦλον, οὐ μόνον τὸ κακὸν, ὡς παρὰ Δημοσθένει· δηλοῖ τὸ, Οὐ γὰρ εἰ φαῖλος ἡμεῖς συμμάχοις χρῆσθε, (350. Reisk. Οὐ γὰρ εἰ φαῖλοις ἡμεῖς χρῆσθ’ εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, 326. ἢ τῶν στρατηγῶν φανότης,) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς Εὐριπίδης, Φαῦλον, κομψόν, τάχιστον, (locus in Indice Beckiano non legitur.) Οὐδὲ μόνον ἐπὶ μεγέθους, ὡς τὸ, φαῦλον στόμα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρότητος, ὅθεν καὶ φαῦλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἡ καὶ φαῦλη· γινομένη, φασὶν, ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Λέγεται δὲ, φασι, φαῦλον καὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ μέτριον· καὶ φαῦλως, τὸ ἀπλῶς καὶ ἡσυχῇ. Ἀριστοφάνης, Φαῦλως φέρεῖ νῦν τὸ κακόν, (Av. 961. τὰ θεῖα μὴ φαῦλως φέρε.) Καθ’ ὁμοίον τρόπον καὶ * παντοῦργος ἦν μὲν ὁ ὅτε (l. ὅτε ὁ) πανοῦργος, νῦν δὲ θεῷ ἢ λέξις ἐπικεῖται· καὶ καθωσιωμένος τὸ ἄρχαιον ὁ ὅσιος, καὶ οὐκ ὡς ὕστερον ἐπὶ ψόγου. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὁμοία, ἐν οἷς καὶ ἡ συνωμοσία, χρόνῳ μὲν ποτε λαγχάνουσα ἔπαινον ὡς ἐπὶ καλῷ οὐσας, νῦν δὲ ἀποκληρωθεῖσα τοῖς φαῦλως εἰς ὄρκον συνιοῦσι, καὶ ἐπιτίβρουσα τοὺς οὕτω συνωμώτας.]

“Ἀγηλάζειν, Hesychio est σώζειν, Servare, itidem Etymologo.” [“Ad ἄγω, i. e. eis ἀγέλην ἄγει, ut infra (v. Ἀγῆλαι) exponitur.” Guyet. Cf. Ἡγηλάζω. Zonar. Ἀγηλάειν· σώζειν. “Sic Codd. mei.” Tittmann.]

“Ἀγῆλατος, Valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἔλανόμενος. Lycophro (436.) Ἀγηλάτῳ μάστιγι “συνθλάσας κára, appellans ἀγῆλατον μάστιγα, Fulmen, τὸν κεραυνόν, ut annotat Etym. Apud Suid. oxytonws et substantive, Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοί, Fulmina. Idem et ἀγνητατεῖ exp. κεραυνοί, Fulminat, addens tamen et ἄγει, διώκει.” [Tzetzae verba ad Lyc. locum, in Ἀγῆς proferentur. Etym. M.: Ἀγηλάτῳ Λυκόφρων, Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κára. Λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, ἐάν μὲν δασέως, τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐάν δὲ φιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλάνομένῳ. Suid.: Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοί, ἀγνητατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοί, ἢ διώκει. “Ἀγηλατοί, scr. ἀγελάτοι.” Kust. Quid sibi velit V. D., nescimus. Sed, nobis judicibus, leg. Ἀγηλάτῳ τῷ κεραυνῷ, ut ad Lycophr. referatur. Schneider. Lex. ἀγῆλατοι legit. “Wakef. Alc. 127.” Schæf. Mss.]

“Ἀγνητατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, Persequi, Fugare s. In exilium pellere, “Injungere s. Jubere.”

[* Ἀγνητατεύω, Ἀγνητατέω. Gregor. Cor. 546.: Ἀγνητατεύειν τὸ διώκειν. “Sic Mss. Voss. et Vat. pro vitiosa priorum Edd. lectione ἐγκατεύειν, (Cod. Aug. ἐγκλητεύειν.) Schæf.) Una litera deleta ἀγνητατέειν, Ionici commatis, conveniet cum Glossario Herodoteo, (Ἀγνητατέειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, ὑβρίζειν:) et ipso Herod. 407. (Ἀπικόμενος δὲ ἀγνητατέει ἐπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τὰ οὐ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης, quod vertitur, Quo ubi pervenit, septingentas familias urbe eiecit, quas ei Aristagoras indicarat. Suid.: Ἀγνητατεῖν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν. Vide et Suid. infra.) Levis menda eximi poterit Etymologo M.: Ἀγνητατίζειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, οἱ δὲ ἀπικίζειν;

ultimam vocem mutando in αἰκίζεῖν. Nam ἀγῆλα-
τέειν etiam per ὑβρίζειν exp. Glossæ Herod. (atque
ex iis Suidas.) Hesychius autem Αἰκίζεται μαστί-
ζεται, ὑβρίζεται." Kæn. "Etym. M. οἱ δὲ, ἀττικί-
ζειν. An ὑβρίζειν, vel ex Hesychio ραπίζειν?"
Albert. ad Hes. v. Ἀγῆλατεῖν. "Pro ἀττικίζειν,
quod in Etym. M. legitur, Cod. Par. 2740. habet

ἀττυβίζειν, quod fortasse ex ἄν^τ (i. e. ἀντὶ τοῦ, cf. p.
38.) ὑβρίζειν per negligentiam librarii ortum est. Lex.
SG. Rhet. Soph. Ms. (in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.
337.) Ἀγῆλατῶν ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. Οὕτω
Νικόμαχος." Bast. Iterum Bekkeri Συναγ. Λεξ.
χρῆσ.: Ἀγῆλατεῖν ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν.
"Soph. Œd. R. 401. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ
ξυνθεῖς τάδε, Ἀγῆλατήσιν. Sic cum aspero spiritu
Brunck. qui hæc notat:—'Ἀγῆλατήσιν, Gl. ἐμὲ
δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in Codd.
ut in Ald. Ed. tenui spiritu notatur,' ('ἀγῆλατήσιν
tenui spiritu A. J. T. S.' Elmsl.) 'at melius aspira-
tur. Eust. 1704. Ἠγῆλάζειν δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς,
τὸ διώκειν, ἄγειν, φυγαδεύειν, πορθεῖν, ἵνα ἢ τὸ, Κακὸν
μόρον ἡγῆλάσεις, ἀντὶ τοῦ, κακὴν τύχην ἄγεις, καὶ τὸ
Πάγχυ κακὸν ἡγῆλάζει,' (Od. P. 217. Νῦν μὲν δὴ
μάλᾳ πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγῆλάζει,) 'ἀντὶ τοῦ ὀδη-
γεῖ, ἄγει' πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἄγειν καὶ τὸ
ἐλαύν, ὅθεν *ἀγῆλᾱν, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἡγῆλάζειν,
καὶ κατὰ τροπὴν ἡγῆλάζειν. Διὸ οὐδὲ δασύνεται ἢ
ἄρχουσα' ἐκ τοῦ ἄγειν γάρ' χρήσιμον δὲ εἰς τοῦτο καὶ
τὸ ἀγῆλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. 'Ἐκεῖνο μέντοι καὶ δασύ-
νεται παρὰ τὸ ἄγος.' (Idem Eust. p. 437. Καὶ ἐκ τοῦ
ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν, τὸ ψιλοῦμενον ἀγῆλατεῖν:
647. Καὶ τὸ ἄγος δὲ μεσοῦται, ἀφ' οὗ περ οὐ μόνον ὁ
ἄγιος, καὶ τὸ ἀγιάζειν, καὶ ἡ ἀγιστεία, καὶ ἡ παναγὴς
θυσία, καὶ ὁ εὐαγὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ ἐξάγιστος,
καὶ τὸ ἀγῆλατεῖν.) Tenuem tuetur Schneider., aliud
verbi etymon statuens, (nempe ab ἄγω et ἐλάω,) in
quo falli videtur vir egregius. Ruhnck., recte cum
ceteris ab ἄγος derivans, ad Tim. 13.: 'Justin. 8, 2.
Græcum ἀγῆλατεῖν Latine reddidit Piaculum exi-
gere.'" Schæf. ad Greg. Cor. I. c. Suid.: Ἀγῆλα-
τεῖν ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἀπελαύνειν, ἐὰν μὲν
δασέως, τὸ τὰ ἄγῃ ἀπελαύνειν, ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ
ἀπελάσειν. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ συνθεῖς τάδε,
'Ἀγῆλατήσιν. Καὶ Ἡρόδοτος' Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ
χειρὶ ἀπικόμενος, ἀγῆλατεῖ ἐπακὸσία ἐπίστια Ἀθη-
ναίων. Herodoti verba sunt hæc: Μετὰ δὲ οὐδὲν
ἥσσαν παρὶν ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Κλεομένης, οὐ σὺν μεγά-
λῃ χειρὶ ἀπικόμενος δὲ ἀγῆλατεῖ ἐπακὸσία ἐπίστια
'Ἀθηναίων, τὰ οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης. "Apud Schol.
Soph. Œd. T. p. 169. (v. 401.) unde h. l. sumtus
est, pro ἀπελάσειν recte legitur βασιλεύσειν, uti et
hic scribendum est, nisi quod pro futuro præsens
βασιλεύειν melius huc quadret." Kust. "Schol.
'Ἀγῆλατήσιν' ἐὰν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ
τὸν Λαῖον' ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν. (Alius
Schol. Ἀγῆλατήσιν' τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἦτοι ἐμὲ, ὃν
λέγεις φονέα εἶναι.) Eust. 1704. Τὸ ἀγῆλατεῖν παρὰ
Σοφοκλεῖ. Ἐκεῖνο μέντοι δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος.
Similia tradit pp. 437. (imo ibi alia tradit, v. loc.
supra cit.) 647. Veteres sc. ἄγος aspero spiritu
notabant, quæ vox in hodiernis Codd. semper,
ni fallor, levigatur. Mansit tamen asper spiritus
in derivatis, ἄγνός, ἄγιος, καθαγίζω. Infra 1426.
(τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι,) reposui.
Ceterum ἀγῆλατεῖν, Regnare, agnoscit Triclin.:
'Ἀγῆλατήσιν' ἡγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πό-
λεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρχειν νόει. Ἀγῆλατῶ γάρ,
τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν' ὅπερ εἰ εἵποις,
κατ' εἰρωνεῖαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω δοκεῖς
μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεῖς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγῆλα-
τήσιν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας' ἡγουν ἥς ἐπιθυμεῖτε
ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ἦν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο.
Κρεῖττον δὲ ἐστὶ τὸ ἀγῆλατήσιν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλα-
θῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.) Gl. in Aug. B. (imo in
Aug. C. teste Erfurdio, quem secutus esse videtur
V. D.) βασιλεύσειν. Sed hæc interpretatio Gram-
maticorum commentum esse videtur. Hesych. Ἀγῆ-
λατεῖν διώκειν, ὡς ἄγος ἐλαύνειν, φυγαδεύειν, τινὲς
δὲ ραπίζειν. Ἀγῆλατέει, Tanquam piaculo contami-
natos relegat, Herod. 5, 72." Elmsl. ad Œd. T. I. c.

A Tzetæ locus in Chil. 13, 318. a VV. DD. nondum
notatus est: Ἀγῆλατεῖ ψιλοῦται μὲν, τὸ ἄγαν ἀπε-
λαύνει. Καὶ δύο δασυνόμενα ἀγῆλατεῖ ὑπάρχει, Τὸ
ὥσπερ ἄγους τέ τινα καὶ *μίσσημα ἐλαύνειν, Καὶ τὸ ὡς
ἄγιόν τινα ἐλαύνειν κατατρέχειν. "Ὅτι δ' ἄγῃς ὁ
μισαρὸς (l. μυσαρὸς) Ἰππώναξ οὕτω γράφει' Ὡς οἷ μὲν
ἀγεί Βουπάλῳ κατηρῶντο. Ἐχεις τὸ *ἀγῆλατῆμα.
*Λεκτέον μοι τὰ ἄλλα.]

Nominis ἄγος, Venerationem declarantis, retinent
significationem plurima, quædam vero et alteram.
Primum autem de ἄγῃς, εὐαγῃς, παναγῃς, ceterisque
derivatis ejusdem formæ, deinde de ceteris tractabo.
Nam ἄγῃς, ἐναγῃς, εὐαγῃς, παναγῃς, ex ἄγος facta
esse constat; at originem nominum ἄγιος et ἄγνός,
quæ suam et ipsa sobolem habent, ab eodem verbo
repetunt Grammatici, a quo et nominis ἄγος, vide-
licet ab ἄζω, a quibus tamen dissentio.

¶ Ἀγῃς, ἑός, ὅ, ἡ, pro quo frequentius usurpatur
compos. ἐναγῃς, Scelestus, Devotus, Sacer, Qui
piaculum commisit, ut in hoc versu Hipponactis,
quem Schol. Lycophr. affert, Ὡς οἱ μὲν ἀγεί βουπόλῳ
κατηρῶντο. [Locus est v. 436.: Ἀγῆλατῳ μάστιγι
τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλῶτεος, ἢ
τῷ τοὺς ἀγείς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν *δα-
συντέος. "Ὅτι δὲ ἄγῃς, ὁ μυσαρὸς, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ
ἄγιος, ὁ μυσαρὸς, ("ὅτι δὲ ἄγῃς—usque ad ὁ μυσαρὸς
omnia in Vit. 1. et Ciz. desiderantur. Pro ὅτι δὲ
ἄγῃς—μυσαρὸς Vitt. 2. et 3. sic, ὅτι δὲ ἀγῇ, ἢ μυσαρὰ,
ἐξ οὗ λέγεται καὶ ἄγος, ὁ μυσαρὸς," Muller.) Ἰππώναξ
φασίν' Ὡς οἱ μὲν ἀγεί Βουπάλῳ κατηρῶντο. "Vitt. 2.
et 3. ἀγοί, et κατηρῶνται pro κατηρῶντο Vit. 2." Muller.
Cum Tzetæ verbis cf. Etymologi verba, quæ in
'Αγῆλατος dedimus. "Choliamborum s. senariorum
claudicantium plures commemorat species Plotius
p. 2644. cujus exempla vero mirum sunt in modum
depravata:—'Hipponactium, Ananium, claudum,
'Ακούσθ' Ἰππώνακτος' οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω. Ὡς οἱ μὲν
ἀγεί Βουπάλῳ κατηρῶντο." Gaisford. Hephæst. 251.
Tzet. Chil. 13, 322. "Ὅτι δ' ἄγῃς ὁ μισαρὸς (imo μν-
σαρὸς,) Ἰππώναξ οὕτω γράφει, Ὡς οἱ μὲν ἀγεί βουπάλῳ
κατηρῶντο. Ubi vertitur, Sicut qui scelesto asino
maledicebant. Muller. Gaisf. et Maltbuis Lex. Gr.
Prosod. 8. βουπάλῳ pro nomine proprio acceperunt,
et quidem recte. Noster e sua, ut videtur, conje-
ctura tacite βουπόλῳ exhibet. Sed recte se habet
vulg. Βουπάλῳ. Vide Interpr. ad Hesych. v. Βού-
παλον, ubi nulla eorum, quæ a Nostro v. Βούπαλον
dicta sunt, facta est mentio. Porro Noster et Mul-
ler. ὡς habent; at Gaisf. 251. 253. ὡς. Bekkeri Συναγ.
Λεξ. χρῆσ.: Ἀγῃς' τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται
τοῦ εὐαγῃς, ἢ παναγῃς. Ἐμπεδοκλῆς' Ἀθρεῖ μὲν γὰρ
ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. "In illa solis descri-
ptione sedem suam habuit, certe ad solem respicit
Empedoclis versus is, quem servavit Grammaticus
SG. "Ἀθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον.
Qui versus nova actione auget (Sturzii et Peyronii)
Reliquias Empedocleas. Eum tamen jam protule-
rat, a Ruhnck. acceptum, T. H. in docta illa disputa-
tione de v. εὐαγῃς, quam repetendam curavit in
Comment. ad Æsch. Pers. 464. Schutzius, (et quam
mox integram habebis in Εὐαγῃς.) Verum dum
Grammaticum istum reprehendit T. H., quod male
adhibuerit vocabulum παναγῃς, ipse erroris reus
tenetur. Ἀγῃς, si quid video, prorsus diversum
fuit a περιγῃς, nec Rotundum significavit Empe-
docli, sed Sacrum. Ut Grammaticus rectissime
inter se comparavit hæc: ἄγῃς, εὐαγῃς, παναγῃς.
Quod si objecerit aliquis, tum primam syllabam in
ἄγῃς corripere debuisset: ego confido Hipponactis ver-
sui ap. Tzet. ad Lyc. 436. Ὡς οἱ μὲν ἀγεί Βουπάλῳ
κατηρῶντο. Qui tum latuisse videtur Hemsterhusium.
Idem est Empedocleum ἄγῃς, et Hipponactem ἄγῃς,
eodem sensu atque eadem notione, significatione
tantum diversa. Quam in rem conferri potest, si
opus est, Ruhnck. ad Tim. v. Ἀγος. Utrum ἄγῃς
scribatur, an ἄγῃς, non multum interest, cum utrum-
que analogiam suam, qua se tueatur, habeat. Apud
Hipponactem quidem hac in re variant Tzetæ libri.
Non semel hoc sibi arrogavit Empedocles, ut e ver-
bis compositis, sed quorum compositio dudum ob-
literata esset, faceret simplicia. Ante Empedoclem

rarissimum, et post Empedoclem insolentissimum A fuit ἀγής. Eandem insolentiae notam habent ἡνεκές et ἡνεκέως. Quæ ab Empedocle demum introducta esse acute conjecit Hermann. Elem. Doctr. Metr. 54. Talia studiose arripuerunt Alexandr. poetæ, novarum rerum, ubicunque invenirent, cupidissimi. Nicandrum adhibuit Steph. Thes. Ante Nicandrum jam Callimachus Fr. 138. ἡνεκές scripserat, (pro quo Salmasius ἡνεκέως dedit, a nobis in Παφιδός citatus.) In Empedoclis versu ap. Aristot. Rhet. 1, 13. ἡνεκέως tam insolitum visum est ei, qui Cod. Reg. Dresdanum scripsit, ut etiam contra metrum scriberet, Αἰθέρος διηνεκέως τέταται. Versus est 381. Sturz." Næk. ad Chærii Samii Fragm. 179.]

'Αγίζω, f. ἰσω, p. ἰκα, i. q. ἀγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pl. (681.) "Ἐπειτα ταῦθ' ἡγίζεν εἰς σάκταν τινά. Ubi Schol. indicat, pro eo, quod dicendum erat ἡγίζεν εἰς βωμόν, dictum esse ἡγίζεν εἰς σάκταν, et ἡγίζεν positum pro Sancte recondebatur. [Verba integra sunt: Δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμόν ἡγίζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. "Ἡγίζε δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐβαλλεν εἰς δέρματος σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀγίως ἀπετίθετο. Παίζει δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερέων. Schol. Cod. D'O.: "Ἡγίζεν σεβασμῶς ἦγεν.] Addit autem ἀγίως, opinor, quia proprie ἀγίζειν est ἀγίως καῦσαι, Sancte urere, quod Lat. Adolere dicunt. ["Sensus est: In sacculum quandam collegit s. condidit. Proprie, In sacculum condita sanctificavit, quia sc. πόπανα hoc modo communi edendi usui exemta, sacerdotibus cedebant. Sed hæc non carent aculeo et sale comico." Kust. "Ἡγίζεν hic juxta quædam Scholia pro ἀγίως ἀπετίθετο, tanquam quod a dei sacerdote fieret." Spanh. "Gl. in C. ἐτίθει ὡς ἀγία ἐνέβαλεν. Simplex ἀγίζειν, ut et καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque Aliquid diis offerre, Consecrare. Menander ap. Bentr. 40. 'Εγὼ μὲν οὖν ὦν γε θεὸς οὐκ εἶσα τὴν 'Οσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμόν ἐπιθεῖναι ποτε, Εἰ μὴ καθήγίζεν τις ἡμᾶ τὴν ἐγχέλυν. Vide Lys. 238. Av. 566." Brunck. "L. ἡγίζεν. Attamen ἀγίζειν pro συνάγειν, συναλίζειν usurpari Græcis, demonstrat epitheton Plutonis ἀγεσίλας, v. Anthol. HSt. p. 193. 1019. Reisk. (Imo ἀγεσίλας nihil affinitatis habet cum ἀλίζειν.) 'Αγίζειν est propr. Consecrare, Sanctificare, deinde Consecratum ponere, 'Αγ. εἰς σάκταν, Recondere in saccum, utrem, quæ forma loquendi non caret joco festivo, sed illo amaro. Sacerdos enim πόπανα (ταῦτα), quæ relicta a sacrificantibus in altari deprehendisset, debebat ἀγίζειν εἰς βωμόν, non εἰς σάκταν." Fischer.] In VV. LL. scribitur, ἀγίζω dici pro ἀγιάζω. Quod videtur e Suidæ verbis non attente consideratis sumtum esse; exponit enim ἀγίζων pro ἀγιάζων, sed non ita ut ἀγίζων dicatur pro ἀγιάζων, quasi facta syncope. [Respexerunt illa VV. LL. locum hunc Suidæ: 'Αγίζων ἀγιάζων. 'Αριστοφάνης' "Ἐπειτα ταῦθ' ἡγίζεν εἰς σάκταν τινά. Βούθυτον ἐστὶν ἀγίζων, ἴκον. Respicitur Soph. Œd. C. 1495. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἀγιάζων.] Etym. tamen ἀγιστία itidem pro ἀγιαστία dictum existimat, ut paulo post docebo. Quod autem ad composita attinet, ἐναγίζω quære post 'Εναγής: at καθαγίζω hic subjungam, quia non est nomen, quod præcedat.

['Αγίζω. Suid.: 'Αγίσαι, καὶ καθαγίσαι τὸ καρπῶσαι. 'Αγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς. Zonar.: 'Αγίσαι, καὶ καθαγίσαι τὸ καρπῶσαι. "Sic Codd. A. K. Cod. D. ἀγιάσαι, καθαγιάσαι. Sed illud servavi. Vide Steph. Thes. 1, 124. Καθαγίζειν habet Lucian. 2. de Luctu 9, 926." Tittmann. Vide 'Αγιάζω. "Adoleo, Rutgers. Var. Lect. p. 10. (vide 'Αγνίζω.) 'Αγισθέντων τῶν ἱερῶν, Diod. S. 1, 317." Valck. Mss. "Markl. Suppl. 1211. Diod. S. 1, 317. ad Dionys. Hal. 1, 96. 3, 145." Schæf. Mss. Pind. Olymp. 3, 34. Πατρί μὲν βωμῶν ἀγισθέντων, ubi Schol. V. καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, R. ἀγισθέντων, καὶ τελεσθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, Gl. Ms. γ. καθιερωθέντων. Etym. M.: 'Αγίζειν τὸ τὰ ἱερὰ ἐσθίειν, ἢ καρποῦν, ἐνιοὶ τὸ κατεμνεῖν τὸ ἀνατιθέμενον δέρμα. "Αζω—ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τείχος τειχίζω. Πόθεν δὲ ὄντος; ἐκ τοῦ τὸν 'Αλκμᾶνα

εἰπεῖν ἀγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἄζεο. In Cod. Aug. ap. Tittmann. ad Zonar. cxiii. est: "Ὅθεν 'Αλκμᾶν ἀγίζεο ἀντὶ τοῦ ἄζεο λέγει. Vide Kæn. ad Gregor. Cor. 598. Welcker. ad Alcmanis Fragm. 75. Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρῆσ.: 'Αγίζειν ἐναγίζειν, ἀγία ποιεῖν. (Cf. 'Αγιάζω.) 'Αγίσαι τὸ καρπῶσαι.]

"'Αγισμός, Etymologo est ἀτραπὸς, Semita." ['Αγεσῆμων corrigit Kust. ex Hes. 'Αγεσῆμων ὁδὸς λεπτή. Ubi Is. Voss. ἀγέσιμον legit. Diod. S. 1, 284. Διόπερ ὡς ἡρώϊ ποιήσαντες ἀγισμούς, καὶ χῶματα κατασκευάσαντες, ἀπὸ πηλᾶγαν εἰς Τραχίνα. "'Αγισμὸς margo Steph. Mut. Cois. Clar. 2 Reg. Vat. Edd. ἀγισμὸς.—Quod ἀγισμὸς recipit Rhodom., id factum laudo, tametsi, mei si res arbitrii foret, ἐναγισμὸς præoptarem. Habet enim id vocabuli, et ἐνάγισμα, atque ἐναγίζειν, sedem quandam in Heroum sacris, cum inferiori illis mittuntur, ut hic Herculi; nam de Consecratione, qua de Interpretes, nihil omnino. Sic in Strab. 13. p. 891. Pausan. 7, 16, 17. Philostr. Her. 8, 3. Nostro 17, 17. Opportune Herod. 2, 44. de utroque Hercule, altero Olympio, altero Heroe, Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, 'Ολυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι τῷ δ' ἐτέρῳ, ὡς ἡρώϊ, ἐναγίζουσι, quæ nec D. Heraldum fugerunt Anim. ad Martial. 10, 61. Ptol. Hephæstio 3. p. 313. Gal. de Ropalo, Herculis filio, Καὶ ὡς ἡρώϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισσε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Sed hæc uberius princ. libri 4. declaravimus." Wessel. At vide in 'Αγίζω.]

'Αγιστεύω, f. σω, p. κα, pro ἀγιάζω, inquit Suid. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesych., Veneror. Item, Pietatem colo, intellige autem Pietatem in deos; et ita fortasse exponi in hoc Plat. loco possit, 'Αγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Castimouiam servo, in qua signif. videtur sumi ap. Demosth. Κατὰ Νεαίρας, ubi tale est iusjurandum sacerdotis Bacchi, 'Αγιστεύω, καὶ εἰμι καθαρὰ καὶ ἀγνή ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρώνωντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. [Locus legitur 1371. Reisk.] Scribitur et 'Αγιστέω, unde ἀγιστεῖν infinitivus ap. Hesych.

['Αγιστεύω. Suid.: 'Αγιστεύειν ἀγιάζειν. Καὶ ἀγιστεύσαντες τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρῆσ.: 'Αγιστεύειν ἀγιάζειν. Καὶ ἀγιασθέντων ἀφιερωθέντων. 'Αγιστεύσαντες τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Cf. Suid.: 'Αγίζων ἀγιάζων.—Καὶ ἀγιασθέντων ἀφιερωθέντων. Hesych.: 'Αγιστεῖν σέβειν, ἀγνεύειν. ("Abresch. Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 82. ἀγιστεύειν conjicit. Vide Eurip. Bacch. 74." Albert. Locus est: ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν Εἰδὼς, βιοτὰν ἀγιστεύει.) 'Αγιστεῖν σέβεται. 'Αγιστεύων εὐσεβῶν. Timæus: 'Αγιστεύειν * ἱεροθυτεῖν. "Legg. 6. p. 616. "Ἐπὶ δὲ μὴ ἐλαττον ἐξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων καθ' ἱερὸν νόμους περὶ τὰ θεῖα ἰκανῶς ἀγιστεύειν. Ubi hoc verbum malim cum Timæo interpretari, Peragere quæ ad sacrificium pertinent, quam cum H. Stephano Thes., Pietatem in deos colere. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 33. 'Αγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεον Ἕλληνοῖς. Philo 2, 231. Τὰς μὲν θυσίας, καὶ ἱερουργίας, καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμόν ἀγιστεύεται. Synes. de Prov. 95. Καὶ ἀπαισιότερον ἀγιστεύοντας. Sic ἀγιστεῖν pro Cultu divino, Axioch. 731. Καὶ τὰς ὁσίας ἀγιστείας κάκεῖσε συντελοῦσι, (ubi Schol. 253. ἀγασύνas, καθαρότηας, λατρείας.) Quod pluribus exemplis probavit Th. Reines. ad Inscr. Cl. 1. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam Stephanus in Platone agnoscit, locum habet. Damascius ap. Phot. 1067. "Ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἀγιστεύουσαν θέμιν. Vide H. Vales. ad Sozom. H. E. 5, 3." D. R. "Pausan. 8, 13, 8. Οὐ μόνον τὰ ἐς τὰς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἀγ. Strabo 9. p. 487. Χωρὶα τιμώμενα καὶ ἀγιστενόμενα: 506. Φυλακῆς καὶ ἀγιστείας, Sanctimonιᾶς." Schneider. Lex. "Apud Macrobi. 514. 'Αγιστεύοντας ἀπὸ τε παντὸς ἔργου καὶ συνουσίας, ἐπὶ τε καὶ τινῶν ἐδεσμάτων." Valck. Mss. "'Αγιστεῖν active, Purgare a cædis s. aliorum criminum maculis, Pausan. 10, 6.: intrans., Purum, Sanctum esse, inprimis de sacerdotibus a Venere, cibis illicitis, aliisque quibusvis, quæ puritati ac sanctitati adversari credebantur, abstinentibus, Pausan. 6, 20. 8, 13. ibique Fac. et Kuhn. ἀγιστεῦεσθαι, Purum, Sanctum haberi." Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 151.

"Wakef. Eum. 22. ad Diod. S. 1, 613. Dionys. H. A 1, 102." Schæf. Mss.]

'Αγιστεία, ἡ, ab ἀγιστεύω, ἀγιστία autem esset aliunde, ut mox dicetur, Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorum, inquit Suid. Idem exponit *ἱεροτελεσίαν, Sacrorum, vel, Rerum ad sacra pertinentium peractionem, aut brevis, Ceremoniarum peractionem. Possumus et Sacrum uno verbo interpretari. Plut. Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἀγιστεία. Sed et Ipsæ ceremoniæ ἀγιστεῖται dicuntur ab Isocr. Busir. (227.) ubi de Pythagora dicit, Καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἀγιστείας, τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε. Plato Axiocho, aut quicumque hujus dialogi est auctor, Ἐνταῦθα τοῖς μεμνημένοις ἐστὶ τις προεδρία, καὶ τὰς θυσίας ἀγιστείας κακεῖσε συντελοῦσι, Rem divinam obeunt, Sacra faciunt. [Ubi Fischer. Ind.:—"Ἀγιστεία. Τὰς θυσίας ἀγιστείας συντελεῖν, Sacra facere, 3, 20. Intelliguntur ibi Initia s. Mysteria, h. e. Sacra Cereris et Proserpinæ.—Vide Reines. Ep. 69. ad Rupert. p. 618. et ad Inscr. p. 74." Vide Rulmk., in 'Αγιστεύω citatum. Schol. Ruhnck. 253. ad b. l.: 'Αγιστείας ἀγισσύνας, καθαρότητος, λατρείας. Unde in Suida et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσθ. pro vulg. 'Αγιστείας ἀγισσύνης, καθαρότητος, λατρείας, leg. ἀγισσύνας, καθαρότητας.] Chrysost. Eucharistiam ἀγιστείαν appellat, sicut et τελετήν. Quanquam ap. eum ἀγιστεία legitur; et fortasse idem utrunque valet, estque error in Suidæ exemplaribus, ubi scribitur, 'Αγιστία ἡ ἀγισσύνη, ἀγιστεία δὲ, ἡ *ἱεροτελεστία, δίφθογγον. Nam Suidas cum diphthongo scribi ait posterius, ostendit se hoc unum discrimen statuere: adeo ut leg. sit et hoc posterius cum α, ἀγιστία. Varinus tamen ἀγιστεία ex eo descripsit. [Zonar.: 'Αγιστία, καὶ ἀγιστία ἡ καθαρότης, ἡ ἀγισσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία. "Cod. K. ἀγιστεία καὶ ἀγιστεία. Sic etiam Suid. 'Ακαθαρσία, quando ἅγιος nonnunquam est Execratus, ut Homo sacer ap. Romanos." Tittmann. Vide 'Αγος.] Etym. ἀγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, ἀγιάζω, ἀγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται, ἀγιαστός, ἀγιστία, et per syncopen ἀγιστία. Exponit autem ἀγιστίαν per ἀγισσύνην. Verum illi non assentior; sed si ἀγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἡγισται tertia persona singul. præteriti verbi ἀγίζομαι, aut ab ἀγιστῶ contracto, ejus infinit. ἀγιστεῖν ap. Hes., deduci putarem. [Sed ἀγιστεῖν istud, Abreschio jure suspectum, in ἀγιστεῖν mutandum est. Vide 'Αγιστεύω. Etym. G.: 'Αγιστεία ἀγισσύνη ἐστὶ ἀγιστὸν τὸ σέβασμα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀγιάζω, ἀγιάσω. 'Ο παθητικὸς παρακείμενος ἡγίασμαι τὸ γ ἡγίασται καὶ ἐξ αὐτοῦ *ἀγιστός, καὶ τὸ θηλυκὸν ἀγιστεία. "Emend. Chrysost. 3. p. 237. Vide 'Αγιστεία." Valck. Mss. "Τὴν περὶ τὸ πῦρ (Ignem æternum a Vestalibus servandum) ἀγιστεῖαν, Cultum religiosum, καταστήσαι, 1, 126. Κομιδὴ τὰ τῶν θυσιῶν ἔχεται τῆς *Πυθαγορικῆς ἀγιστείας, 1, 259. Ταῖς μεγίσταις ἀγιστεῖαις καθιερώμενον σῶμα, 1, 267. 'Αγιστεῖται ἱερατικαί, 8, 908." Ind. in Plutarch. Schol. Gregor. Naz. in Jul. 95. Τάφος ἐξ ἀγιστος τὸ ἀγὸς πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται τοῦ μύσου, ἀγιστεῖαν δὲ, καὶ ἀγιστεῖν ἐπὶ τοῦ καθαρῷ καὶ ἀγίῳ. 'Αγιστεῖται, ἀντὶ τοῦ καθαρεύει. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 105.: 'Αγιστεῖαν ἦτοι χειροτονίαν. Glossæ: 'Αγιστεία Sanctimonium. "Diod. S. 2, 543." Schæf. Mss. Vide et Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 154. ['Αγιστία habet Etym. in 'Αγισμός. Vide 'Αγισμός.] [*'Αφαγιστεύω, s. *'Εφαγιστεύω. Soph. Antig. 245. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως Θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν Κόνιν παλύνas, κάφαγιστεύσας ᾗ χρῆ. "Glossa in T. (et Dresd.) ἐπ' ἐκείνον καθοσιώσας, recte. Est enim, καὶ ἐφαγιστεύσας. (Vide 'Αγος.) In minoribus Scholiis glossam hanc dedi ex August. Cod. ubi minus bene περὶ ἐκείνον." Brunck. Vide Eund., in 'Εφαγνίζω citandum.]

Καθαγίζω, Consecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Hes. Exponitur etiam, Solvo justa, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Luc. de Luctu (2, 926.) Τρέφονται δὲ ἅρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. ["Cf. 'Επισκ. c. 22. No. 69. M. du S. adde mox c.

19." J. F. R. Ælian. V. H. 3, 1. "Ἀτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θύοντων, καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσιν ὁσμά συμπαρομαρτοῦσιν ἡδίσται. "Codex Oporini et Lugd. καθαγίζοντων. Et sane forma hæc activo in sensu usitatio est altera. Hinc Suid. et Hesych. καθαγίσω exponunt, ille καύσω, καθιερώσω, hic συντελέσω καὶ καθιερώσω. Dionys. Hal. 7. extr. Ἀπαρχὰς ἀλφίτοις δεύοντες καὶ καθαγίζοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν, Adolentes in aris. Diod. S. 5, (32.) Τοὺς γὰρ κακούργους μετ' ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν καθαγίζουσι. Sic ἐναγίζειν. Ælian. V. H. 5, 21. Ὑπὲρ δὲ τοῦ πολυμήματός φασι τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἰοῦναι δασμὸν τοῦτοις ἀποδιδόντες. At καθαγίζεσθαι passive accipitur, Lucian. de Luctu (l. c.) Τρέφονται δ' ἅρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, Aluntur libationibus vobis et inferiis, quæ fiunt in sepulcris." Perizon. Diod. S. 1, 269. Καὶ εἰς τὴν Κρανὴν τὸν καλλιστεῖοντα τῶν ταύρων καθαγίσας. Ubi Wessel. "Καθαγίζειν de victimis, quæ aræ impositæ igne consumuntur ap. Herod. 4, 35. unde καθαγίζειν ἐπὶ πυρὸς Ælian. H. A. 13, 21. et καθαγίζειν τὰ ἱερεῖα πάντα, Igne penitus absumere, in Pausania 717." Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut et Valla vertit ap. Herod. "Καθαγιζόμενον πυρὶ θυμῆμα. Idem: Καθαγιζομένων μηρίων ἐπὶ τῷ βωμῷ." Plutarch. καθαγίζειν et καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausan. autem (135.) pro Urere ad odorem excitandum: Τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηρούς θύουσι πλὴν ὕων τὰλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσιν. || Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesych. [Καθαγίσω συντελέσω, καὶ καθιερώσω, παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. "L. καθαγνίσω." Salmas. "Cf. sup. 'Αγνίσαι, et Καγαθῆσαι. Lex. Ms. Reg. Καθαγιάσω καύσω, καθιερώσω. Phot. Lex. Καθαγιαζέται ἀφιερῶνται, ut Lex. Ms. Bibl. Coisl. 472. et Suid. qui tamen subjicit: Καθαγίσω καύσω, ἀφιερῶσω. C συντελέσω pertinet ad κατανύσω, quod confusum cum καθάγισω. (Hesych. Καθανύσαι συντελέσαι. Κατανύσαι συντελέσαι.) Nisi sacro sensu capienda vox, ut τελεῖν, ἐπιτελεῖν etc. Cf. Ἐπιτελεῶσαι, et Τελειώσεις. (In Auctario suo Emend. in Hes. vir doctus consuli jubet Hesychii 'Ολοκαύτωμα ὄλον πυρὶ καθαγιζόμενον, ὀλόκληρον, ubi καθαγιζόμενον edidit e Sopingii monitu pro vulg. καθαγιαζόμενον.) Σοφ.—ἐπὶ τοῦ μιαίνειν: Soph. Antig. 1197 (=1081. Schæf.) "Ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνης καθήγγισαν, ubi l. καθήγγισαν, Schol. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, Triclin. eis δὲ τὸ, ὅσων, μὴ λάβης ἐξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ, καθήγγισαν, οὕτω, καθ' ὅσων ἤγγισαν, ἤγουν μεμασμένως ἔφερον" ἄγος γὰρ τὸ μῖσος, l. μῖσος, (imo μῖσος. In Erfurdii Ed., qua utimur, est: "Ἄγος γὰρ, τὸ μίσμα.) Cf. sup. Ἐναγίζειν, et Ἀγέων." Albert. "Respexit locum in Antig. 1197. Scholia: Καθήγγισαν μετὰ ἄγους ἐκόμισαν. Forsan ἐκοίμισαν. Recte Salmasius, Καθαγνίζω. Sed v. nos infra." Toup. Emend. in Hes. 3, 214. "Corrigit Salmas. καθαγνίζω. Sed recte, opinor, καθαγίσω. Herod. 7, 54. Τῇ δὲ ὑστεραῇ ἀνέμενον τὸν ἥλιον, ἐθέλοντες ιδέσθαι ἀνίσχοντα, θυμῆματά τε παντοῖα ἐπὶ τῶν γεφυρέων καταγίζοντες, καὶ μύρσινῃσι στορνύντες τὴν ὁδόν. Corrigendus igitur Soph. auctoritate Hesychii, καθήγγισαν pro καθήγγισαν. Vide nos supra 214. Hanc vocem agnoscit Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε, ubi Schol. καύσω, καθιερώσω, (atque ex eo Suidas: Καθαγίσω καύσω, ἀφιερῶσω: Hesych. Καθαγίσω συντελέσω, καὶ καθιερώσω. Aristoph. Av. 566. "Ἦν δὲ Ποσειδῶνι τις οἷν θύῃ, νήπτη πυροῦς καθαγίζειν.) "Αγνίσαι tamen utitur Apoll. R. 2, 928. (926.) Χύτλα τέ οἱ χεύοντο (χεύαντο Brunck.) καὶ ἤγγισαν ἔντομα μῆλων. Schol. "Ἦγγισαν ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκασαν. Vide et Hesych. v. Περιήγγισε, et Lucian. Necyom. 330." Idem ib. 235. "Καθήγγισαν. Vide Lexicon in Καθαγίσω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγγισαν." Brunck. "August. Dresd. καθήγγισαν." Erfurdt. Καθήγγισαν edidit et

Schæf. Macarii Hieromonachi Ecloga e Lex. Suidæ (ap. Tittmann. ad Zonar. xciv.): Καθαγίσαι· καῦσαι, ἀφιερῶσαι. Cf. Suid. et Zonar., in 'Αγίῳ citatos.] "Καθιγνίσαι, Mortuis immolare, νεκροῖς θῦσαι, in-
"quit Suid. Id tamen potius esset καθαγνίσαι." ["Pessime: scribe καθαγίσαι, idque suo loco redde." Kust. Lex. Bibl. Coisl. 472.: Καθιγνύσαι· νεκροῖς θῦσαι. Neque aliter legi potest ex ordine verborum. Sed proculdubio καθιγνύσαι pro καθαγνίσαι posuit Grammaticus. Phot.: Καθιγνύσαι· νεκροῖς θῦσαι. Corruptius etiam Hesych.: Καγαθῆσαι· νεκροῖς θῦσαι. "Per metathesin literarum pro καθαγίσαι s. καθαγίσαι. Apposite Parisienses in Specim. Ms.:— 'L. καθαγίσαι. Καθαγίζειν enim est Solvere justa, νεκροῖς θῦσαι. Lucianus, aut quisquis sit auctor libri hujus, de Dea Syria 878. Ed. Salm. Καθαγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι ὅπως ἐόντι νέκυϊ. Vide etiam 430. de Luctu." Sic et Heringa Obs. 223. ('Male, ut puto, pro καθαγίσαι.') Vide sup. Ἀγνίσαι. Cyrill. Lex. Ms. Καθαγιάσαι· νεκροῖς θῦσαι. Pro quo corrupte Suid. καθιγνίσαι." Albert. J. Poll. 1, 26. Λιβανῶν καθιγνίζειν, θυμῶν, ἀρώματα λύνει ἐν πυρί. "C. V. καθαγιάζειν. Vulgatum nihilominus malim, quia et καθαγιάζειν Inferias dare dicimus, non καθαγιάζειν, quantum quidem ego memini, nisi ap. poetas, αἰγιάζειν pro αἰγίζειν." Kühn. "Ms. καθαγιάζειν. Et sic Herod. Clione c. 202. Ὀσφραϊνομένων δὲ καταγιαζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου (εἰς τὸ πῦρ,) μεθύσκεσθαι τῇ ὁσμῇ, de Araxis insularum incolis, ('καταγίζομένου Med. Ask. Pass. F. Pa. Pc. in aliis καταγιαζομένου, Schweigh.) Sed vulgatum verius videtur; ipsa enim illa phrasis Herodotea, eadem prima Musa, ubi c. 183. ait: Ἐπὶ δὲ τοῦ μέζονος βωμοῦ καὶ καταγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα ἔτεος ἐκάστου οἱ Χαλδαῖοι. Cui libet addere et hunc nostri Historici locum, tantum ideo ut emendetur; eadem enim Musa c. 198. ubi: Ὁσακίς δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἐωυτοῦ ἀνὴρ Βαβυλωνίος, πυρὶ θυμῆμα καταγίζομενον ἵζει. Ita me admonuit Heinsius, nostri ævi decus: 'Scribe παρὰ (nempe pro πυρὶ) ἵζει, ut ap. Homerum, Ionicum poetam.' Scilicet pro παρίζει, ut solens nostro Historico conjungenda disjungere." Jung. "Περὶ Med. Arch. Ask. (et Schweigh. omnes.) Πυρὶ vulgo. Etsi πυρὶ καταγίζειν 2, 47. posuerit, certæ sunt schedæ veteres, et justa Gronovii opera. Alioquin locus Heinsianæ conjecturæ, quæ παρὰ θυμῆμα voluit, opportunus esset." Wessel. "Athen. 149. Καθ. δὲ ταῦτα ἐν κεραμέα κοτταβίδι: eadem 479. Idem 364. Εἰ μὴ καθ. in altari: 489. Τοὺς τρίποδας, τοὺς τοῖς θεοῖς καθ. Herod. 233. Τῶν μηρίων καταγίζομένων ἐπὶ τῷ βωμῷ, 435." Valck. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. 45. ad Timæum 101. ('Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564. a.') Musgr. Orest. 40." Schæf. Mss. "Perago exequias mactandis animalibus, Philostr. 32. 558. Uro, Ælian. H. A. 755." Wakef. Mss.]

Καθαγισμός, (ὁ,) Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello de Luctu (2, 931.) Τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἶχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω. Idem illa ejusdem opusculi verba, modo citata, Ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγίζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, interpr. Nostri libationibus inferiisque, quæ sepulcris inferuntur. Sed utrobique de iis, quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur ap. Lucianum verba post illud καθαγισμῶν, ut sit καθαγισμός Ipse adolendi actus. ["Valck. Phœn. p. 647." Schæf. Mss.]

Συγκαθαγίζω, Una consecro, Una adoleo. Item, Una uro, ut in loco illo Pausaniæ, qui modo citatus fuit, συγκαθαγίζουσι, ubi καθαγίζειν, quod ibidem habetur, est simpliciter Urere ad odorem excitandum, ut scribit Bud. [Plut. 2, 293. "Ἐτι δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν θυσίαν σύμπτωμα δαιμόνιον ἦν ἐν Ἀμφιπόλει θύοντος τοῦ Αἰμιλίου, καὶ τῶν ἱερῶν ἐνηργημένων, κερανὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν ἐπέφλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν.]

Ἐναγῆς, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀγῆς. Bud. hæc synonyma,

Ἐναγῆς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἐνοχος, exp. Execrabilis, Devotus Manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἄγιος Piaculum dicitur, sic ἐναγῆς commodè Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnumquam dicitur. Idem Bud. e Thuc. (1, 126.) affert, Καὶ ἀπὸ τοῦτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοι τε ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine, Ἐναγῆς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum locorum utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. Περὶ τῆς Ἡροδ. Κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ.

Ἐναγῆς in contraria signif. ab ἄγιος significante Venerationem, vide in seq. adv. Ἐναγῶς.

["Ἐναγῆς, Obnoxius piaculo, vel banno, ut medio ævo usurpabant, Exclusus communione sacrorum, 69, 5. Ἐναγῆς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος etc. 69, 13. Ἐξάγειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἐναγῆ, 70, 14." Reisk. Ind. Gr. Æschin. "Sylb. ad Pausan. 108. Ruhnck. ad Tim. 13. (in Ἄγιος citatus.) Tourp. Opusc. 2, 219. Phalar. p. 40. 318. 322. Brunck. Œd. T. 656. Thom. M. 755. (e Synesii Ep. 58. p. 202. Ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. Abresch. Æsch. 2, 41. ad Diod. S. 2, 263. Boissonad. in Philostr. 623. (e Schol. ad Philostr. Her. 230. afferens, Ἐναγῆς τὸ μυσαρὸν, κατ' εὐφημισμὸν.)" Schæf. Mss. Alciphro 3, 54. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγεῖσι λαμβάνειν. "Scriptum ἐνακίσι, quod nihil est. Posset etiam ἐναντίσι, sed nimium recedit." Bergler. "Frigeret adeo ἐναντίσι." Wagner. "Parthen. ap. Athen. 349. Heraclit. A. H. 408. 409. Herod. 311. Soph. Œd. T. 664(=654. Elmsl.) Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ ἔξω ἀφανεῖ λόγον ἄτιμον βαλεῖν." Valck. Mss. Schol. Τὸν ἐναγῆ φίλον γράφεται φίλον ἐναγῆ. Ἐναγῆς δὲ, τὸ σεβάσιμον καὶ ἄγνόν· ἄγιος γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας, ὅθεν καὶ τὸ (Il. Φ. 221.) Ἀγῆ μ' ἔχει, καὶ (Od. S. 168.) Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἄγῃ λέγεται, καὶ οἱ μιαιοὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον (λόγων Brunck.) ἄτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. Ἡ ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μίσει (μίσει Br.) οὕτως· δεόμεθα τοῦ μηδέποτε ἐναγοῦς γενομένου (τὸν μ. ἐναγῆ γενομένου) εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσης τὸν λόγον, (τῶν λόγων Br.) Alius Schol. Τὸν ἐναγῆ· τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ. "Gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρὸν φησιν. Alia: Ἐναγῆς, ὁ θαυμαστός." Brunck. Suid. et Zonar.: Ἐναγῆς· τὸ σεβάσιμον καὶ ἄγνόν. Ἄγιος ("A. ἄγῃ." Tittm.) γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας. Ἐνθεν ("Ἐνθεν καὶ Zonar.) τὸ, Ἀγῆ μ' ἔχει, καὶ, Ὡς-σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ (κατ' εὐφ. καὶ Zonar.) καὶ τὰ μιάσματα ἄγῃ λέγεται (λέγονται Zonar.) καὶ οἱ μιαιοὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ubi Tittm. "Ἀγῆ μ' ἔχει, Il. Φ. 221. Od. Γ. 227. Π. 243. Obiter moneo Hesych. permutasse verba, quæ permutare solet etiam Homerus, σέβας et ἄγῃ: (Ἀγῆ· θάμβος, ἐκπληξίς, μίασμα, i. μιάσματα, ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τὸ Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ ξίφος. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμῇ, σεβασμός.) Habuit sine dubio in mente locum Od. Γ. 123. Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα: Δ. 75. et passim." Imo non permutat Lexicographus ἄγῃ et σέβας, sed ἡ ἄγῃ, i. q. θάμβος, ἐκπληξίς, τιμῇ, σεβασμός, et τὰ ἄγῃ, i. q. μιάσματα, et ἄγῃ, Fractus est, ab ἄγνυμι, confundit. Vide nos supra 91. c. et 112. n. 1. Zonar.: Ἐναγῆ φίλων· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, (ἀλλὰ) καθαρὸν ὄντα. "Suid. φίλον. Atque sic legitur etiam ap. Soph. l. c. Sed de illa lectione amplius cogitandum puto. Hesychii Ἐναγῆ· μεμνημένον, (ubi Schr. vel Palm. leg. censet μεμιασμένον, ut in seq. glossa, Ἐναγῆς· μεμιασμένον, pro quo Codex μεμιασμένον exhibet. Wakef. ad marg.: 'Joseph. A. J. 7, 9, 4.) forte ad eund. Soph. locum referendum est." Tittm. Suidas: Ἐναγῆ φίλον· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν

ἀπολογίαν. Εἴτε ἐναγῇ, τὸν ἐνεχόμενον μῦσει, οὕτω δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῇ γεόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσης τῶν λόγων. “Manifestum est Schol. cujus verba emendatius ap. Suid. repræsentantur, hæc ita legisse: Τὸν ἐναγῇ φίλων μηδέποτε αἰτίᾳ Ἐν ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν. Ἐναγῇ, Sacramenti religione innexum, ἔνορκον, significat, monente Heath.” Elmsl. “Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ, Gl. σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει. Importune insertam a Triclinio particulam γε nullus agnoscit vett. Codd. βαλεῖν: Ald. et vett. Codd. ἐκβαλεῖν, quod compositum retinent etiam in expositione hujus loci vulgata Scholia. At Suid., qui ea descripsit in Ἐναγῆς, simplex habet βαλεῖν, quod metri ratio verum esse arguit. Legis se videtur antiquus Interpretes λόγων ἄτιμον βαλεῖν, quod minime procedit. Constructio est, ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.” Brunck. “Pro ἐναγῇ Dresd. b. εὐαγῇ. Φίλον ἐναγῇ pro var. lect. memorat Schol. Γ’ post σὺν non agnoscunt Mosq. Dresd. b. Augustani et de Britannis Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. βαλεῖν August. c.” Erfurdt. “Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν, omnes. Σὺν γ’ T. S. Ἐν ἀφανεῖ, λόγων ἄτιμον βαλεῖν L.” Elmsl. “Σὺν γ’ ἀφανεῖ λόγῳ. Lego σὺ γ’ ἀφανεῖ λόγων. Sic ἐν κακῷ χειμῶνος Aj. 1163 (=1143.) Ἐναγῇ φίλον, l. ἀναγῇ, Purum, Labis expertem. Hesych. Ἀναγῆς καθαρός. Ἐν αἰτίᾳ connecto cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν sit Culpæ, vel, Criminis arguere. Sic Trachin. 957. “Ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ. Plato p. 1287. Μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δεικνύντα, (ubi ad hunc ipsum Soph. versum respexisse videtur.) Philo J. 1, 545. Οὐ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτίᾳ τίθεμαι.” Musgr. “Ἐναγῇ ruente metro legit præter editorem Lond. A. B. Spanh. ad Callim. 463. Ern. (in Εὐαγῆς citandus.) Vulgata ἐναγῇ, quam Heath. et Brunck. vertunt, Qui jurisjurandi religione se obstrinxit, substantivo ἄγος, a quo derivatur, nunc Venerationem, nunc Piaculum significante, et Venerandum et Scelestum denotare potest. Illa potestate nostro in loco accipienda est, recteque a Schol., quem Suid. et Zonar. 713. 714. exscripserunt, per σεβάσμιος exponitur. Idem pro φίλον variam lectionem habent φίλων: unde Hermann. in Nott. Mss. corrigendum suspicatur: Τὸν ἐν ἄγῃ φίλων μήποτ’ ἐν αἰτίᾳ Σὺν γ’ ἀφανεῖ λόγῳ σ’ ἄτιμον βαλεῖν. ‘Hesych.’ inquit, ‘v. Ἀγῇ, fortasse ad hunc ipsum locum locum respiciens, παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμῇ, σεβάσμιος. Σὺν γ’, ad sensum aptissimum, metra etiam exactius æquat. Post λόγῳ necessario addendum pronomen, tollendi hiatus causa. Alius supra invenitur hiatus, τῷ ἀπ’ ἐμᾶς φρενὸς οὐποτ’ ὀφλήσει κακίαν. Qui habet tamen, quo defendi possit.’ Erfurdt. De Hesychii glossa multa diximus supra 91. c. adde et 112. n. 1. Soph. Antig. 1. Ὡ κοινὸν ἀπ’ ἀδελφῶν Ἰσμήνης κára, Ἄρ’ οἷσθ’ ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ’ Οἰδίπου κακῶν Ὅποιον οὐχὶ νῶν ἐτι ζῶσαιν τελεῖ; Οὐδὲν γὰρ οὐτ’ ἀλγεινὸν, οὐτ’ ἄγῃς ἄτερ, Οὐτ’ αἰσχρὸν, οὐτ’ ἄτιμον ἐσθ’, ὅποιον οὐ τῶν σῶν τε κάμῳν οὐκ ὕπωπ’ ἐγὼ κακῶν. “Libri omnes ἄτης ἄτερ, pro quo Brunck. e conjectura dedit ἄτῃριον. Nostrum debetur sagacissimo Coraio:—‘Si mutaris ΑΘΗΣ ἄτερ, quod ceteris manifestò repugnat, in ΑΙΗΣ ἄτερ, hoc idem erit, quod φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον, adeoque ἀνολβον, δυστυχές. Sic a Soph. opponuntur inter se ἄζηλον et ὀλβιον Trach. 284. Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον. Ἀγῇ secundum Suid. significat ζῆλος, et Hesych. Æschyli citat testimonium, ut demonstret, ἄγας esse i. q. ζῆλῳσσει. Sin ἄγῃς ἄτερ interpretari placet τιμῆς s. δόξης ἄτερ, vide eosdem Lexicographos v. Ἀγῇ, Ἀγῃτοὶ s. Ἀγετοὶ, (ἀγετὸς est vox nihili,) hæc locutio valet ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεές, id quod eodem redit.’ Prior interpretatio verior; jungitur enim ἄγῃς ἄτερ voci ἀλγεινόν. De ἄδοξία in proximo versu agitur.” Schæf.]

[Ἐναγῆς. Artemid. 2, 20.: Σημαίνουσι δὲ καὶ ἐχθροὺς ἐναγεῖς καὶ μιαινοὺς, οἰκοῦντας οὐκ ἐν πόλει. “Ἐναγῆς, Piacularis, Impurus, Nefarius, Scelestus, Τὸν αὐτόχειρα τοῦ ἀνδρὸς ἀπεστράφη, καθάπερ ἐναγῇ, 2, 443. Ἐναγῇ καὶ βάρβαρον καλεῖν τινὰ, 2, 801. Ἀπαντες αὐτοὺς, ὡς ἐναγεῖς καὶ μιαινοὺς, ἐμίσουν, 4,

A 390. (Cf. Hesych. Ἐναγῇ μεμνημένον. Ubi Schr. vel Palmer. μεμιασμένον reponendum censet, ut et supra notavimus; sed nihil mutandum.) Τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις, 8, 169. Γέγονε δὲ καὶ Περικλῆς Ἀθήνησιν ἐναγοὺς οἰκίας, 8, 188. Φαλάριδος καὶ Διονυσίου φίλους καὶ συνήθεις—ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους, 9, 114.” Ind. in Plutarch. Maximus in Dionys. Areop. 93.: Ἐναγεστάτων μεμιασμένων. Cf. Hesych. Ἐναγῆς μεμιασμένον, ubi Cod. μεμιαμένων. Æsch. Suppl. 129. Eum. 276. Ἐγὼ, διδασθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμῶν, καὶ λέγειν ὅπου δίκη, Σιγᾶν θ’ ὁμοίως. Schol. Ἐγὼ, διδασθεὶς διδασθεὶς πολλοὺς καθαρμῶν, ὅ ἐστι τηλικαῦτα ἀψυχῆσας, ἃ πολλῶν ἐδέσθη καθαρμῶν. Ἄλλως. Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσήσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τι. Καὶ παρ’ Εὐριπίδῃ (Fr. inc. 201.) Τί σιγᾶς; μὲν φόνον τιν’ εἰργάσω; Ἐπεὶ Ὀρέσθης μέλλει διαλέγεσθαι, δοκῶν ἐτι ἐναγῆς εἶναι, ἐγὼ, φησὶ, διδασθεὶς σὺν κακῷ τῷ ἑμαντοῦ, καὶ οἷον διδασκάλους χρησάμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς, ἐπίσταμαι καὶ σιγᾶν καὶ λαλεῖν ὅπου δεῖ, ἐκατέρω καὶ ἄλλῳ γινώσκων. Suid.: Ἐναγεῖς βεβήλους, ἀποτροπαίους. Δαμάσκιος. Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους, οὐδὲν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τὴν ὁμιλίαν, οὐ πλοῦτος ἐξαίσιος, οὐ περιφάνεια πολιτείας, οὐ δυναστεία ἄμαχος, οὐ κακοήθεια τυραννική τις. (Zonar. Ἐναγῆς σεβάσμιος, ἢ καὶ ὁ βέβηλος, καὶ ὁ ἀποτρόπαιος. Δαμάσκιος. Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους.) Ἐναγεῖς διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος, (v. Reisk. supra.) Διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. (Cf. Ἀναγῆς.) Ἐναγῆς σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκείνων τῇ τελετῇ προσήει ἐναγῆς. Zonar.: Ἐναγεστάτος ἀκάθαρτος, μυσαρώτατος. “Nisi fallor, e Thuc. (imo superl. ἐναγεστάτος in Thuc. nusquam legitur. At positivus ἐναγῆς est 1, 126. loco jam citato, et 139. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πρεσβείας τοιαῦτα ἐπέταξαν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως.) Utitur etiam Æschines c. Ctesiph. p. 69. ubi v. Tayl. Sed semper sensu malo occurrit, quantum sciam. (Cf. Nostrum in Ἐναγῶς.) Clem. Alex. Str. 7, 4. Cass. Dio 53, 18. Joseph. A. J. 7, 9, 4. 9, 10, 4. Cf. Harpocr. v. Ἀναγεῖς. Jungitur cum genitivo casu, ut in illo loco Æschinis, (imo genitivus ibi ad μαντείαν pertinet. Verba sunt: Ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τοὺς ἐναγεῖς κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.) et ap. Thuc. ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τοῦ θεοῦ.) Tittmann. Hesych.: Ἐναγῆς μυσαρὸν, ἀκάθαρτον. Ἐναγῆς πονηρός. (“Adde, ἢ διάπυρος, ἢ φονεύς ἄγος γὰρ, τὸ μίasma. Hæ enim voces, male insertæ in Ἐναγίζειν, huc reponendæ sunt in proprio loco.” Palmer. Vales. Heins.) Ἐναγεῖς ἀκάθαρτους. Ἐναγῶν ῥυπαρῶν. Glossæ: Ἐναγῆς Inquinatus, Sceleratus. J. Poll. 1, 21. Νεωτεριστῆς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγῆς, ἐξάγιος, βέβηλος, θεοβλαβής, ὁ δὲ θεοσυγῆς, τραγικόν: 32. Μιαιοί, παμμίαιοι, ἐναγεῖς, ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἄγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἄγνόν, εὐαγῆς, ἄχραντον τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγῆς, ἐξάγιστον, *δυσαγῆς, μιαινόν, παμμίαιον, μίasma, μῦσος (μύσος. “Ἐναγῆς. C. A. *ἐξαγῆς, quod idem est cum τῷ ἐξάγιστον: ἐξ ibi habet vim augendi. Ἐξάγιστον in G. Impurum.” Kuhn.) 8, 134. Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐναγῆς, μιαινός, παμμίαιος.]

Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo de V. M. 3. Ταῦτ’ ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Ubi Turnebus exp. Rite. Potest autem et cum ἐπιτελέσας jungi hoc adverbium. Ceterum si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς, quod aliquando suspicatus sum, monens itidem ἐναγῆς pro Pio et sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, ἢ, ὄν, Piacularis, de re dicitur, ut ἐναγῆς de persona. Plut. Pol. Præc. (9, 281.) Πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων, ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράτητα καὶ τοὺς στασιάζοντας, ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἐνφοδόμησαν. [Ἀνφοδόμησαν, Reisk. et ita etiam Xyl. e suo scripto leg. αἶτ, neque aliter edidit Wytttenb.]

Ἀναγῆς, ὁ, ἢ, Impurus, Suidæ; at Hesychio, Purus. Quas expositiones ita posse inter se conciliari

existimo, ut dicamus ἀναγής Impurum significans, esse ex α priv. et ἀγής, significante Purum; at vero ἀναγής pro Puro, esse ex ἀγής, significante Impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in Ἀγής, quod exemplum alterius non haberem. [Harpocr. Ἀναγής· Αἰσχίνης Κατὰ Κτησιφώντος. Διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, ἐὰν δὲ ἐναγεῖς, τοὺς ἐν τῷ ἄγει, τουτέστιν, ἐν τῷ μιάσματι. “Ἀναγεῖς maluimus ut responderet τῷ ἐναγεῖς.” Maussac. Liv. p. 58.: Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut consceleratos contaminatosque a ludis, festis diebus, cœtu quodammodo hominum deorumque abactos esse. Æschinis porro locus in Or. c. Ctesiph. is est p. 67. Ald. Ἀρχὴν δὲ γε, ἔφη, ὧ ἀνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ’ ἂν ὠνομάζετο τοῦνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖςδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ’ ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετε ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non potest: id enim tantum admisisse Athenienses dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, consecrarent, ob quod unicum admissum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienses? ἐναγεῖς vero p. 66. Sacros et detestabiles vocat Æschines. Idem Liv. p. 109.: An esse ulla major aut insignior contumelia potest, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?” Vales. In Æschinis loco, qui legitur p. 509. Reisk., etiam hodie reperitur ἐναγεῖς, et altum silent Interpr. Suid.: Ἀναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. Οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος. Eadem verba usque ad v. Αἰσχίνης extant in Zonara, ubi Tittmann. “Ex Harpocr. ut monuit Kust. Glossa Hesychii, Ἀναγής· ὁ ἐναγής, ἢ βέβηλος, (Schleusner. Mss. ‘I. ὁ μὴ ἐναγής,’) spectare videtur ad locum Theodoretum in Jes. 13. (p. 59.) ubi ἄγαν ἀναγής et βέβηλος junguntur: (Τὸ ἀνάθημα καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἀγίου, καὶ ἀφιερωμένου τῷ Θεῷ τίθησι τὰ θεῖα λόγια, καὶ μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἀναγούς καὶ βεβήλου. Vide Suicer. Thes. Eccl. v. Ἀναγής.) Æschines, qui laudatur, utitur verbo ἐναγής, 69, 5. 13, 70, 14.” Suidas: Ἐναγεῖς· διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος, διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. In Æschinis igitur loco minime mutanda est v. ἐναγεῖς in ἀναγεῖς, ut volebat Vales. Hesych. Ἀναγής· καθαρός. “Recte corrigunt, (imo nemo præter Schrevelium correxit,) ὁ μὴ καθαρός. Harpocr.: Ἀναγεῖς· ἀνάγνους. Sed forsitan nihil mutandum. Hesych. Ἐναγεῖς· ἀκαθάρτους. Ἀναγής igitur καθαρός.” Toup. Emendd. 3, 437. “Hinc corr. Soph. Œd. T. 669. (vide Ἀναγής,) v. 842. v. an hinc corr. Eurip. Or. 27. (ὦν δ’ ἑκατὶ, παρθένω λέγειν Οὐ καλόν· ἐὼ τοῦτ’ ἀσάφες ἐν κοινῷ σκοπεῖν.)” Wakef. ad marg. “Ad Mœrin 78. T. H. ad Eurip. Suppl. 3, 351. Lips. (in Ἐναγής citandus.)” Schæf. Mss. Vide nos supra 91. c.]

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausan. 231. Τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσφ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ἤρχετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Solone, ἐναγίζειν βούλν. Idem in Catone (2, 576.) Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ’ ἐρίφους, ἀλλ’ ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. || Etym. vult inter cetera significare φονεύειν, Occidere.

[Ἐναγίζω. “Ἐναγίζειν κριὸν, Arietem immolare, 1, 10. Οἱ Πλαταιεῖς ὑπεδέξαντο τοῖς πεσοῦσι καὶ κειμένοις αὐτόθι τῶν Ἑλλήνων ἐναγίζειν καθ’ ἕκαστον ἐνιαυτὸν, 2, 529. Parentare, Memoriam illorum renovare: Οὐ καλῶς τεθνηκότι Κασσιῶ παίζοντες καὶ γελωτοποιούντες ἐναγίζομεν, 5, 426.: Parentare, i. e. Sacrificia pro mortuis offerre, Τοῖς φθιμένοις ἐναγίζουσι τοῦ ἐνιαυτοῦ τελευτῶντος, 7, 85. Τούτοις, ὡς φθαροῖς καὶ ἥρωσι, ἐναγίζειν· δεῖν οἶεται (sc. Herodotus,) ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς 9, 404. vide etiam 461.” Ind. in Plutarch. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. “Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroibus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Paus. 133. (Φαῖστον ἐν Σκυωνίῳ

λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωϊ ἐναγίζοντας· οὐκ οὐκ ἤξιον δρᾶν οὐδὲν ὁ Φαῖστος τῶν αὐτῶν, ἀλλ’ ὡς θεῷ θύειν.) Phot. Bibl. 477. (e Ptol. Hephaest. “Ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν.”) Wakef. Mss. Timæus: Ἐναγίζειν· θύειν. “Ex Herod., ut opinor, 1, 167. Καὶ γὰρ ἐναγίζουσι σφᾶς μεγάλως: 2, 44. Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσιν· τῷ δ’ ἐτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum, etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat Mortuis heroicis honores deferre, vel Parentare, de qua notione Casaub. ad Sueton. Cæs. 88. (Atque in deorum numerum relatus est:—“Quod in antiquissimis Gr. historiis dici solet, aliquem a morte τετενχέναι τιμῶν ἡρωϊκῶν, vel ἰσοθέων, vel * ἰσολυμπίων, ut Philo, id Latini multo inverecundius dicunt, In deorum numerum referri vel consecrari, ut in Epistola Pæti de Hippocrate ἀνιεροῦσθαι. Fere autem conditoribus urbium aut aliis de publica re bene meritis, honores heroici discerni soliti, donec paulatim pro diis habitati etiam isti. Plut. in Mulierum Præclaris Factis: Τῇ Λαμψάκῃ πρότερον ἡρωϊκὰς τιμὰς ἀποδίδοντες, ὕστερον ὡς θεῷ θύειν ἐψηφίσαντο. Deferre τιμὰς ἡρωϊκὰς est quod una voce ἐναγίζειν dicitur, et longe differt a θύειν, ut notant vett. Grammatici. Adulatio postea, an superstitione, θεοποιῶν innoxit. Cujus moris extat gravis censura ap. Plut. Romulo.”) Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564.” Rubnk. Schol. Eur. Phœn. 281.: Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἐνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (v. Koen. infra.) βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. “Restitui poterit ἐναγίζουσι, (et sic exhibet Taur. teste Matthiæ,) quod a veteri positum Grammatico Codex manifestat Aug. in quo vocem γενόμενος hæc proxima sequuntur: Ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, ἐνθα ἀναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. In ἀναγίζουσι, quod Græcum non est, litera mutata verbum præbet in hac re proprium. Diis enim inferis aut heroibus sacra facere, Defunctorumque manibus parentare dicebatur ἐναγίζειν.—Proprie locutus Schol. Apoll. R. 1, 587. Τοῖς μὲν οὖν καταχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίοις ὑπὸ τὴν ἑῷ, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. “Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγίζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλὰς. Οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. “Ὀμηρὸς Ἀῖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. “Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φαῖν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγωνα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἐνορχα ἔθνον. Proprietatem neglexit illud Scholion describens, Etymologus 345. (“Ἔντομα· τὰ τοῖς κατοικομένοις θύόμενα. “Ἐντέμνεται γὰρ τούτων ὁ τράχηλος· τὰ δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἀνακλῆται. “Ἡ ἔντομα, τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων· τοιαῦτα δὲ ἔθνον τοῖς νεκροῖς, ἄγωνα, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους. Καὶ μιν κυδαίνοντας ὑπὸ κνέφας ἔντομα μῆλων. Καί· “Ἡγνισαν ἔντομα μῆλων. Prior locus est 1, 587. Καὶ μιν κυδαίνοντας, ὑπὸ κνέφας ἔντομα μῆλων Κεῖαν· posterior autem 2, 924. Ceterum cf. Schol. e Cod. Par.: Τὸ δὲ ἔντομα, ἡγουν εὐνουχα, “notandus hic usus vocis εὐνουχός,” Schæf. Εὐνουχα δὲ τοῖς τεθνηκόσιν ἐνάγιζον, “augmentum perperam omissum,” Schæf. sic tamen et alter Schol. at contra Philostr. Her. 238. Ἐνήγιζον, quod Schol. per ἔθυσιαζον interpretatur, τὰ ἄγωνα τοῖς ἀγόνοις. Διὸ καὶ τῷ Δόλοπι τοιαῦτα θύουσι. Καὶ δύνοντος ἡλίου, διὰ τὸ δύσαι κακεῖνους, καὶ πρηνῆ πρὸς τὴν γῆν ὀρώντα σφάζουσιν, ὅτι ἤδη ἀπολώλασιν. “Ὀμοίως δὲ καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς θύουσι. Τούναντίον δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἐνορχατε γὰρ, καὶ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ πρὸς οὐρανὸν ὀρώντα ὕπτια. “Ὀμηρὸς Ἀῖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat Poëta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. Evang. 4. p. 145. ubi vulgatur ἐναγίζων.” Valck. “Parentare defunctis, Athen. 344.” Valck. Mss. “Wessel. ad Diod. S. 1, 283. monet sedem quandam habere ἐνάγισμα, ἐναγισμὸν, ἐναγίζειν in heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur. Infra 230. 234. 238. 240.

usurpantur de Achilles inferiis. Heliodor. 1, 17. "Ενθα τοῖς ἥρωσιν οἱ πολέμαρχοι τὸ πάτριον ἐναγίζουσιν. Dixerunt tamen et de sacrificiis in honorem deorum factis. Idem Heliodor. 1, 28. θεοῖς ἐγγυρίους ἐναγίσαντες. Ubi tamen animadvertendum est θεοὺς ἐγγυρίους esse posse heroes dæmonum honoribus publice cultos." Boissonad. ad Philostr. Her. 518. Appian. 1, 426. Μὴ δ' ὑποκρίνεσθε ἐλεεῖν ἱερὰ, καὶ ἐστίας, καὶ ἀγορίους, καὶ τάφους· ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι· καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς θύειν εἰ θέλετε ἐπιόντες· τὰ δὲ λοιπὰ καθέλωμεν· οὐ γὰρ καὶ νεωρίους θύετε, οὐδὲ ἐναγίζετε τείχεσιν. "Albert. Peric. Cr. 83. Valck. Phœn. p. 645. Herod. 125. ad Diod. S. 1, 148. 247. ad Herod. 454. 531. Musgr. Bacch. 469. Wakef. Herc. F. 1336. ad Lucian. 1, 859. Boissonad. in Philostr. 631. Eranius Philo 170. (Μηρία καὶ μηρὸς διαφέρει· μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγίζόμενα τοῖς θεοῖς, μηρὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.)" Schæf. Mss. Etym. M. v. Μηρία: "Οτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγίαζομένων, ὡς τὸ, Μηρὸς ἐξέταμος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, Μιάνθην αἵματι μηροῖ· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἀγίαζομένων, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Etym. G.: Διαφέρει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδέτερον· ὅτι τὸ ἀρσενικὸν μὲν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγίαζομένων, ἡγουν θυομένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, Μηρὸς ἐξέταμον· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, (Il. Δ. 146.) Τοῖοι τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἀγίαζομένων μόνον, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Erotian.: 'Εναγίζειν· τοῖς κατοικοῦμένοις, ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν. "Locus est in Πρεσβευτικῇ Thessali (538.) Καὶ ξυνέταξαν δημοσίῃ Δελφούς ἐναγίζειν, Et Delphicis imperarunt, ut illi publice parentarent, h. e. Chryso, Nebri filio, Delphi publice exequias et inferias decreverunt. In Vita quoque Hipp. per Soranum scripta legitur, Παρ' ὃ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῇ μέχρι νῦν Ἰπποκράτει φησὶ τοὺς Κῶους." Foës. Œcon. Hippocr. "Apud Herod. est καταγίζειν, ut καταγίζειν πυρὶ, Igni consecrare, item Immolare et sacrificare, Clione 68. et Melpom. 35.: et ἐναγίζειν, Inferias mittere, Euterpe 44." Cam. "Illi autem καταγίζειν addendum est καταγίαζειν. Siquidem emendate scriptum est καταγίαζομένον 1, 202. Sed verum ut fatear, suspicione ap. me scriptura hæc non caret, præsertim cum et Erotian. ἐναγίζειν, non ἐναγίαζειν scribat. (Ἀγιάζω et ἀγίζω sæpissime confunduntur, ut exempla jam allata ostendunt. De loco Herod. 1, 202. supra egimus.) Sicut Hesych. χοὰς ἐπιφέρειν, vel θύειν τοῖς κατοικοῦμένοις. Sed magis priorem probō expositionem, quam posteriorem, et in posteriori placet, quod κατοικοῦμένοις tantum dixerit, non autem cum Erotiano, ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici solet. Non solum autem Inferias mittere dixerunt Latini, sed etiam Inferias ferre, et Inferias dare. At Inferias facere, ut etiam exponitur, me legere haud memini." HSt. J. Poll. 3, 102.: Χοὰς χέασθαι, ἐναγίσαι: 8, 91. 'Ο δὲ Πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι Ἀγροτέρῃ, καὶ τῷ Ἐνναλίῳ διατίθησι δὲ τὸν ἐπιτάμιον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων· καὶ τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζει. Gregor. Cor. 515.: 'Εναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικοῦμένοις. "Gloss. Herod. explicant fusius: 'Εναγίζειν· τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικοῦμένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Ubi verbum ἐναγίζειν Schol. Eur. Phœn. 281. restituit Valck.: pro τοῖς κάτω ἐρχομένοις hinc etiam τοῖς κατοικοῦμένοις scr. videtur, (sed nil variant Codd. ap. Matthiæ.) Herodoti locum p. 125. Τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ, —θύουσι, τῷ δ' ἐτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, imitando expressit Arrian. de Exp. Alex. 7, 14. 'Εναγίζειν τε ὅτι ἀεὶ ὡς ἥρωϊ ἐκέλευεν Ἡφαιστίων· — καὶ εἰς Ἀμμωνος ἐπεμψεν, ἐρησόμενος τὸν θεὸν, εἰ καὶ ὡς θεῷ θύειν συγχωρεῖ Ἡφαιστίωνι. In Apollodori Bibl. 2. p. 100. Hercules, cum leonem Nemæum oppugnaturus Cleonis ap. quendam diverteretur, jussit hospitem, "Ἀν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διὶ Σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν. E quibus verbis liquet, paulo post Apollodorum scribere non potuisse ἐκόμιζεν εἰς Μυκῆνας, imprimis, cum paucis interjectis sequatur iterum: Σω-

τῆρι θύσας Διὶ ἥγ'εν εἰς Μυκῆνας τὸν λέοντα. Priori loco eis Κλεωνὰς corrigendum est ex Auctore 12. Certam. Herc. in Allatii Exc. Rhet. 322. Plura notavit Wessel. ad Diod. S. 1, 246. 284." Koen. "Schol. Lucian. 1, 859. ἐντέμνουσιν interpretatur ἐναγίζουσι. Hæc verba alibi junguntur, e. c. a Philostr. Her. 236. 238. Boiss." Schæf. Etym. M.: 'Εναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοικοῦμένοις, ἢ φονεύειν· ἄγος γὰρ τὸ μῖασμα· ἐνάζω δὲ, τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς· ἢ ἐναγίζειν, τὸ κατακαίειν ἀπὸ τοῦ ἀγίζειν.] "Ἐνάζω, Etymologo est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς, itidemque Hesychio. Sed is "duplici ν scriptum habet ἐννάζω, quæ scriptura "licet etymo convenientior videatur, tamen ap. "ipsum quoque series alphabetica unicum ν requirit." [Kuster.:—"Etym. ἐνάζω, per unum ν: prout etiam e serie literarum hic scr. foret. Etymologia tamen vocis duplex ν requirere videtur. Cf. Hes. v. Ἐναύει (ποτνιᾷ, ἢ ἄγαν ἰκετεύει.)" Codex: "Ἐναῦ ποτνιᾷ ἰκετεύω. "Ni fallor, scriptum erat: Ἐνάω ποτνιᾷ, ἢ ἄγαν ἰκετεύω. Verbum *ἐνάω, vel *ἐναύω, ab ἐνάζω forma tantum differt; nam νάω ναύω, ἐνάω ἐναύω ἐνάζω, una eademque verba sunt. Emendationi quoque literarum series, et scriptura Codicis favere videntur." Schow. Hesych.: Ναύειν ἰκετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἐστίαν καταφεύγειν τοὺς ἰκέτας. "Sc. a ν. ναὸς, Templum, formatur ναύειν, et *ναοῦν. Nam et inf. ponit: Ναοῖ· ἰκετεύει. (Sed ordo literarum flagitat *Ναοῦ.) Hoc igitur loco per ἐστίαν non intelligimus Focum, aut Domum; sed Ἐστίαν legendum, cum aspero spiritu, et intelligendum Vestæ templum. Tangit Romanorum morem, ap. quos ad Vestæ asylum erat reverendissimum." Palmer, Hesych.: Ναῦω λίσσομαι, ἰκετεύω. Ubi ex ordine leg. Νάω, ut legit Is. Voss. "Ναύειν ἰκετεύειν: nam ναὸς Æol. pro ναὸς, Templum." Wakef. Mss. Phot.: Ναύειν ἰκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν, ἢ παρὰ τὴν Ἐστίαν, παρὰ τὸ ἐναύσαι. "Ναὸς usu primario Domicilium dicit. Clinias observat καὶ τὸν ναόν ποτε εἰρησθαι *ἐνναον, ita lego pro ἐνναιον, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ap. Schol. Apoll. Rhod. 2, 1087. (Schol. e Cod. Par. Κλεινίας δὲ καὶ τὸν ναὸν ἐνναίον φησὶ ποτε λέγεσθαι, διὰ τὸ ἐνναίειν, ἥτοι ἐνοικεῖν, ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς.) Id verbi Ἐνναίειν Suidæ restituendum, ubi vulgo libri præferunt: Ἐναύειν· τὸ ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ab hac generaliori notione Ναὸς in istam significandi proprietatem devenit, quæ vulgo obtinet." Valck. ad Ammon. 153. Suidæ locus integer est: Ἐναύειν· τὸ ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μὲν τοι Φοῖνικι περιτίθησιν. "Fragm. hoc propter brevitem obscurum est, cujus proinde versionem consulto prætermisi." Kust. "Hoc Fragg. proculdubio descripsit Suid. ex Hieronymi Rhodii libello de Poëtis Tragicis, de quo Noster v. Ἀναγν-ράσιος, Jo. Jons. de Script. Hist. Phil. 129. et nos supra ad v. Ἐγκαταφθοδόμησεν. Referendus autem est h. l. ad Eurip. fabulam Phœnicem, quam ex Hom. hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam fecisset Homerus: de quo Valck. Diatr. 26. Ceterum aliud est ἐναύειν, aliud ἐναύσασθαι. Polyb. 17. p. 1046. Οὐδὲ μὲν Θετταλοὺς, οὐδὲ Μάγνητας δυνατόν ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε, Δημητριάδα Φίλιππου κατέχοντος, καὶ Μακεδόνων. Æschin. Socr. Dial. 3, 20. Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς Αἶδου πρότερον λόγος ἐνθάδε μνηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι. Sed sic solet Suid., ut verba diversæ significationis confundat: quod et alibi observavimus. Recte autem Noster: Ἐναύειν ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat V. D. ad Ammon. (l. c.) Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem αὖειν et ἰαύειν, ἐναύειν et ἐνιαύειν. Nicand. Th. 283. "Ὅς τε κατ' εἰλυθμούς πετρωδέας ἐνδύκῃς αὖει. Ita (etiam Schneidero iudice) scr. iste versiculus, quem male sollicitavit V. D. ad Theocr. Syrac. (p. 248. probante tamen Maltbio Lex. Gr. Pros. 277. Plura de hoc versu olim habebis in Εἰλυθμός et Εἰλυνός.) Idem v. 263.: Ἡ καὶ ἀματροχῆσι παρὰ στίβον ἐνδύκῃς αὖει. Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδύκῃς αὖει, ἀντὶ τοῦ

ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται, ἢ διάγει. Ἐξενήνεγκται (ἐξενήνεκται Schneider.) δὲ χωρὶς τοῦ ἰ. ἔστι δὲ τὸ πλήρες λαβεῖν. Quocum facit Etym. v. Αἴω. Incubare vocant Latini. Plautus Curculione 1, 1, 61. Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat In Æsculapii templo. Ad q. 1. consulendi Interpret. Toup. Emendd. 3, 62. Zonar.: Ἐναύοντες ἐνάπροντες, ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς. “ἱκετεύοντες. Sic etiam Cyrill. Ms. et Suid. afferens locum obscurum, de quo hoc tantum mihi certum est, eum pertinere non ad ἱκετεύειν, sed ad usum metaphorici vocis ἐναύειν.” Tittm. Suidas: Ἐναγίζειν παρὰ Ἡροδότῳ χοῶς φέρειν (ἐπιφέρειν Heins. ad Hesych.) ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Ἐναγίζων φονεύων, κατακαίων. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ ξανθῷ Μακεδόνι (“1. Μακεδόνες,” Kust. et sic Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 142. e Valesio) καὶ καθαρὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὀπλισμένοις. Zonar.: Ἐναγίζειν τὸ χοῶς φέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις. Οὕτως Ἡρόδοτος. Καὶ ἐναγίζω, τὸ κατακαίω, (D. κατακαίνω, ἢ κατακαίνω,) καὶ τὸ φονεύω. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ ξανθῷ Μακεδόνι καὶ καθαρὸν ποιοῦσιν, A. ἐμποιοῦσι. “Hoc Fragm. pertinet ad lustrationem illam exercitus Macedonici, quæ Demetrio, Persei fratri, causam necis præbuit. (‘Si vera est, ut est probabilis, hæc conjectura, fuerit illud ad L. 24. referendum, et capiti 8. subjungendum.’ Schweigh.) De ea Liv. 40, (6.) ‘Forte lustrandi exercitus venit tempus, cujus solemne est tale.’ Et paulo post: ‘Mos erat, lustrationis sacro peracto exercitui decurrere.’ Id solemne ξανθὴν dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico s. Aprili. Hesych. ξανθὴ ἐορτὴ Μακεδόνων, ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη, ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. E quo patet, hic leg. esse τῷ ξανθῷ, non τῷ ξανθῷ.” Vales. e Const. Collect. p. 36. Hesych.: Ἐναγίζειν τὸ χοῶς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεύς, ἄγος γὰρ τὸ μίasma. “Scr. διὰ πυρὸς δαπανᾶν. Postrema verba e sede sua ejecta sunt, et referenda ad τὸ Ἐναγής supra, hoc modo: Ἐναγής πονηρός, ἢ φονεύς. Ἄγος γὰρ τὸ μίasma. Hoc malo, quam ut quicquam desit, quia nihil frequentius est huiusmodi transpositione in hoc auctore. Superiora probat Suid. (l. c.) Heins. “L. ἢ διὰ πυρὸς δαπανᾶν, ἢ φονεύειν, partim ex Etym. M. partim e Suida. Sed Hesych. utrisque brevior scripsit, ut puto, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεύειν.” Is. Voss. “E Suida et Etym. h. l. ita leg. et supplendus est, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν, ἢ φονεύειν.” Kust. “Ἄγος γὰρ τ. μ. Rectius forte hæc subiiciantur superioribus: Ἐναγής μεμιασμένον. Quamvis Etym. receptæ seriei faveat. Vide Bourdelot. ad Heliod. 106. ubi Glossas Mss. laudat, in quibus ἐναγίζειν etiam exponitur, χοῶς ἐπιφέρειν.” Albert. Glossæ: Ἐναγίζω Immolo, Parento.]

Ἐναγισμός, ὁ, Parentatio, ut ap. Plut. ποιῆσθαι ἐναγισμὸς τοῖς τεθνηκόσι, Parentare mortuis. Herod. 4. Ἐκατόμβας τε οὖν κελεύειν παρασκευασθῆναι, ἐναγισμοὺς τε παντοδαποὺς, Parentationis omne genus, ut Pol. interpr. DICTUM et Ἐνάγισμα pro ἐναγισμός, vel pro Libamine, quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut et ἐναγισμοί, sunt ὀλοκαυτώματα.

[“Ἐναγισμός, Parentatio, Inferiæ, Sacrificium pro mortuis. Ὡς περ ἐναγισμὸν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, 2, 793. Ἡφαιστῖωνος ἐναγισμός, 4, 157. Τιμᾶν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς, 5, 633. Διὰ τί, τῶν ἄλλων Ῥωμαίων ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ ποιουμένων χοῶς καὶ ἐναγισμοῖς τοῖς τεθνηκόσι, 7, 103.” Ind. in Plutarch. “Boissonad. in Philostr. 519. ad Diod. S. 1, 284.” Schæf. Mss. “Jambl. V. P. 118. Joseph. 959, 17. 972, 33.” Wakef. Mss. Suidas: Ἐναγισμοί ὀλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις ὀλίγαις δὲ ὑπερον ἡμέραις Χαυρᾶν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ τιθεμένας. Καὶ αὐθις Ταῦτα γὰρ ἡμῖν δίδουν ἐπὶ τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπασιανὸς διδοῦσιν, ἢ ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύουσιν. Ταῦτα κ. τ. λ. hæc sunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a F. Ursino editis p. 396. ut Pearson. etiam observat.” Kust. Locus extat p. 1069.

Reimar. ubi tamen est καὶ Βιτέλλιος. Ἐναγισμός occurrit ap. eund. Dion. 1108. 1298. Zonar.: Ἐναγισμοί ὀλοκαυτώματα, ἢ μiasmoί. “Μiasmoί, i. e. Piacula, quo sensu etiam μίasma nonnunquam occurrit, v. c. ap. Lucian. 1, 155. Ἐναγισμοί Feralia sunt Cass. Dion. L. 67, 9. 77, 12. (ἐναγίσματα ap. Suid. 65, 13.) et Piacularia Joseph. A. J. 19, 4. B. J. 1, 1, 4. 1, 7, 4. 6, 2, 1.” Tittm. qui et e Cyrillo suo Ms. affert p. civ.: Ἐναγισμοί ὀλοκαυτώματα, ἢ βιασμοί, l. μiasmoί. Hesych.: Ἐναγίσματα ὀλοκαυτώματα. Ἐναγισμοί τὸ αὐτό. Κλείδημος Περὶ Ἐναγισμῶν, ap. Athen. 410.]

[“Ἐνάγισμα, Græv. Lectt. Hesiod. 544. ad Lucian. 1, 519. 860. ad Diod. S. 1, 247. 284. Boissonad. in Philostr. 518. 623. 627.” Schæf. Mss. Cass. Dio. 1108. Καὶ μετὰ τοῦτο πάνθ’ ὅσα περ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι καθαγίζεται: 1302. Appian. 1, 419. J. Poll. 3, 102. Χοῶς χέασθαι, ἐναγίσαι, ἐναγίσματα: 8, 146. Ἐναγίσματα, χοαί, τὰ νενομισμένα. Glossæ: Ἐνάγισμα Jentaculum. Ἐναγίσματα Justa, Exequiæ.] Ἐναγής, εὐός, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer, Purus, ut ἐναγέεσι θυηλαῖς, Sacris victimis, et ἐναγέων ἱεροσολύμων, citatur e Nonno. Ἐναγής τὰς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, i. e. Cæde non contaminatas. Et Philo de V. M. 2. πράξεις οὐκ ἐναγείς appellat Impuras actiones, i. e. Flagitiosas. Interdum ἐναγής ἔστι exp. Fas est, ut ap. Plut. Lycurgo, “Ὅπως ἐναγής ἢ τὸ ἀνελεῖν. Apud Aristot. autem de Mundo κόσμος λαμπρότητι ἐναγέστατος exp. Mundus claritate sincerissima præditus.

Ἐναγέες μέλισσαι, Anthol. (Antiphil. 29.) Agiles apes, quod per aërem cito ferantur et facile, ut in VV. LL. exponitur ex Jani Lascaris sententia, deductis ab εὐ et ἄγω. Sic et ap. Suid. ἐναγής exp. εὐ περιηγμένος. Ad hanc autem deductionem ἀπὸ τοῦ εὐ et ἄγω referri etiam posse existimo ἐναγής πνεῦμα ad Herod. pro Vento secundo, in Euterpe, Ἐναγεί τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσῃ λείῃ, ut sit ἐναγής πνεῦμα τὸ εὐ ἄγον, ut dicuntur venti ferentes pro Secundis. Sed malo vett. exempl. sequi, in quibus reperi ἐναγεί, ab ἄω. || Ἐναγής πύργος ex eorundem Epigr. lib. 4. citatur pro Turri patente et aperta, i. e. Liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non male autem fortasse ibi quoque ἐναγής legeretur, quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamen Hesych. quoque ἐναγής inter cetera significare εὐοπτον. || Est et Ἐναγής, Quod facile frangi potest, ita enim malo, quam cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον, ab ἄγω, Frango.

[“Ἐναγής, Boissonad. in Philostr. 328. Heyn. Hom. 6, 229. Charit. 663. Wakef. Ion. 902. ad Callim. 1, 165. Brunck. Antig. 521. Bibl. Cr. 3, 2. p. 42. Jacobs. Exerc. 2, 133. Maittaire. Ind. ad Petrit. in Arct. T. 3. Pierson. Veris. 114. Rubnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Ad Mærin 120. Bene tornatus, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 558. 2, 118. 202. Emendd. 2, 366.” Schæf. Mss.]

[Ἐναγής. Eurip. Suppl. 651. Matth. ἀμφὶ δ’ Ἠλέκτρας πύλας Ἔσθην θεατῆς, πύργον *ἐναγῇ λαβών. “Πύργον ἐναγῇ forte est ex Æsch. Pers. 466. Ἐδραν γὰρ εἶχε παντὸς ἐναγῇ στρατοῦ, de Xerxe, prælium navale ap. Salamina spectante, ubi v. Schol. (A. Ὅθεν ἐδύνατο καλῶς ἄγειν τὸν ὀφθαλμὸν πανταχοῦ, καὶ βλέπειν ὑψηλὸς γὰρ ἦν. Τὸ δὲ ἐναγῇ παντὸς στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ καθαρὰν, κεχωρισμένην, εὐ ἔχουσαν οἶον τὴν ὑποψιν, καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεῶν ἅπαντα, ἢ ἀγνίζοντα καὶ ὀρῶντα: Schol. B. Ἐναγῇ· εὐκατάληπτον.) Vult, Turrim, e qua prospectus undequaque patebat. Et ita fere Reisk. et Heath. (etiam Arnald. Lect. Gr. 58.) Male vertunt, (ut etiam Arnald. observat,) Turrim sacram.” Markl. “Vere Arnald.: A quo longe lateque prospici potest. Hesych. Ἐναγής εὐοπτον.” Musgr. Schleusnerus in Mss. pro εὐοπτον male legit *ἐποπτον. “Hesych. Ἐναγής εὐοπτον. Æsch. Pers. 466. Ἐδραν γὰρ εἶχε παντὸς ἐναγῇ στρατοῦ, Uude omnem perlustraret exercitum. An (ἐναγής in Hesychii glossa) pro ἐναγής? Utitur Auctor de Mundo p. 34.” Toup. Emendd. 4, 99. 163. “HSt. ex Epigr. L. 4. etiam affert ἐναγής

πύργος, pro quo conjicit εὐαῆς. Sed obstat Eurip. l. c. A (Proculdubio erravit Noster, afferens tanquam ex Anthol. phrasin, πύργος εὐαῆς, quæ in Eurip. uno reperiri potest.) Infra: Εὐαῆς· εὐοπτος." Albert. "Pro εὐαῆς. Ita εὐάριοι, et εὐαρία, pro εὐαερία, ap. Eust. Od. Δ. p. 180. Cf. Suid. v. Εὐάφορα." Is. Voss. "Suspiciabam τὸ εὐάρης corruptum esse ex εὐαῆς, vel εὐαῆς. Supra enim εὐαγὲς explicuit etiam εὐοπτον. Alioquin ad eandem originem pertineat cum rariori voc. præc. *εὐάρητος· (ὄνειρος, εὐτακτος.)" Albert. "Scribo sine distinctione: Εὐάρητος ὄνειρος· *εὐεuktos. Hesych. Πολυάρητος· πολυεuktos, ubi scr. (etiam Nostro iudice) πολυάρητος, vel πολυάρατος. Themist. 66. τὸν πολυάρατον πλοῦτον." Toup. Emendd. 4, 7—8. Pro ὄνειρος Schleusner. Mss. repouendum censet ὄνηρος, sed quo sensu, nescimus. "Legge: Εὐάρητος ὄνειρος. εὐτέκτος, Faustus." Wakef. ad marg. "Εὐαυγὴ Brunck. ab εὐ et αὐγῇ, juxta T. II. quem vide in Musgr. Exerc. Eurip. 2, 6. p. 84. et in Notis ad Suppl. 652. Sic et Schutz. Pors. quibus accedo. Εὐαγῇ ab ἀγῇ, quod idem est cum αὐγῇ, B vel ab ἄγειν, respectu ad solis motum, cum sol dicitur (dicatur) εὐαῆς a Parmenide ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 261. deducit Arnald. (l. c. Verba sunt:—'Hinc quoque sol dicitur Parmenidæ l. c. ni potius poeta ille ad solis motum respexerit, et εὐαγῇ scripserit esse solem, quia velocissime circummagitur, ἀπὸ τοῦ ἄγειν, Agere.') Sed contra stat T. H." Butler. ad Æsch. l. c. Blomfieldius εὐαυγῇ edidit, sic scribens:—'Hoc est, quod Theognis 550. vocat τηλαυγῇ σκοπῆν. Edd. vett. εὐαγῇ. Brunck. εὐαυγῇ reposuit e correctione Hemsterhusii, qui pariter emendavit Eurip. Suppl. 652. unde εὐαυγῆς restituit Musgr. in Bacch. 661. (quod recepit Matthiæ. : 'Ἦκω, Κιθαίρων' ἐκλιπὼν, ἵν' οὐ ποτε Λευκῆς χιόνος ἀνέϊσαν *εὐαυγῆς βοῶναι.) Scholiasta ad h. v. utramque lectionem explicat." Cf.] "Εὐάφορα, Suidæ εὐσκοπα, εὐθεώρητα, "in hoc loco, cujus auctorem reticet: Κολωνὸν ἐπι- "λεξάμενος, ὑφ' οὗ τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐά- "φορα ἦν, λόγον ἐπ' αὐτοῦ ἐπέστησεν, Facile despici "poterant et lustrari oculis." [In Kust. Ed. est ἀφ', C sed ὑφ' cum Nostro exhibent Ed. Mediol., et Zonar. ap. quem est ἔστησεν pro Suidæ ἐπέστησεν.]

[Εὐαῆς. "Euripidis loco apte convenit (Arnaldi) interpretatio: ipsi voci convenire, fuerat ostendendum. Εὐαῆς si ducatur ab ἄγος, quid sit, notum est, quemadmodum ἀναῆς, *δυσανῆς. Si ab ἄγω, Duco, erit Agilis, Flexibilis: qua potestate capitur in Hippocr. Περὶ Διαιτ. 2. p. 363(=98. Καὶ γίνονται εὐαγῆες οἱ ἄνθρωποι), neque aliter HSt. intellexit Anth. l. c. 60. Ep. 6. Χαίρουτ' εὐαγῆες (μέλισσαι,) in Thes. Agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile, (v. Jacobs. Anth. 7, 156. 9, 58. ubi vertitur Leves.) Vel, Mobilis, Volubilis, ut in Aretæo p. 19. ὀφθαλμοὶ εὐαγῆες, λαμπροὶ, exponi possunt, (et ut exposuit Maittair. in Ind.) licet Puros dederit Crassus, Wiganus Lucentes, quod vix perspicias, unde pendeat, nisi legisse, vel legi voluisse statuas εὐαυγῆες. Junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 9. (p. 349.) ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε, καὶ λαμπροὶ, καὶ εὐαγῆς, cujus vice admodum vitiose εὐλαβεῖς Polemo (222.) præfert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι, Frango, significabit Fragilem, Quique facile comminui possit. Quo pertinet Suidæ locus ita scr. Εὐαγῆς· εὐκόλως κεκλασμένον. (Vulgo legitur καλῶς. 'Imo potius ῥαδίως,' Kust. 'Scr. εὐκόλως. Certe hæc emendatio propius ad textum accedit, quam Kusteri ῥαδίως,' Schleusner. Mss.) et στάχυν εὐαῆς, i. q. εὐκλαστος, εὐθραυστος, ap. Etym. v. Δημήτηρ. In his, sicuti linguæ norma postulatur, penultima corripitur: aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. 6, 27. Ep. 6. Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγῆα, καὶ περιαγῆς Τρύπανον, Parmen. ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 732. καθαρὰς εὐαγῆος ἡλείοιο Λαμπάδος ἔργ' αἰδήλα: nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγῆς et περιηγῆς, quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro Circumactio, Circumjecto, Rotundo, sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod e Lex. Vet. Ms. Bibl. SGerm. (in Bekkeri Anecd. Gr. 337.) mecum communicavit Ruhnck.:

'Αγῆς· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως καταλείπεται τοῦ εὐαῆς, ἢ παναῆς. Ἐμπεδοκλῆς· "Ἀθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγῆα κύκλον. Pro παναῆς, quod longe diversum est, melius scripsisset περιαῆς, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. Περὶ Κοσμοπ. 179. Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγῆα κύκλον ἐλίζαι. Vide Suid. in Εὐαῆς. (Cf. Naek. in 'Αγῆς citatum.) Nunc investiga quantum libet, harum, quas notavi in εὐαῆς, significationum quæquam vel Æschyli verbis, vel Euripidis accommodari possit, nullam, ni fallor, invenies; at scripseris inserta litera εὐαυγῇ, omnis difficultas fuerit sublata; nam εὐαυγῆς, Locus illustris, vel, Qui undique conspici potest, vel Unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in ἔδρα παντὸς εὐαυγῆς στρατοῦ itidem expedita, quæ frustra quærat in εὐαῆς. Enimvero jam dudum vereor, ne εὐαυγῆς per culpam librariorum pluribus locis abierit in εὐαῆς, (sic εὐαῆς et εὐαυγῆς confunduntur, ut alibi docuimus.) In Jambl. certe Protr. p. 152(=360. Kiessl.) vice vulgati, Ἀφ' ὧν λαμπρόταται τις εὐαγῆα καὶ *ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὅμμα συνίσταται ἐξ ἀπάντων τῶν νοημάτων, καὶ νοητῶν, καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας, Cod. Reines, quem ipse cum edito contuli, præfert *εὐαυγῆα, quod utique longe melius congruit cum λαμπρόταται, et τὸ τῆς ψυχῆς ὅμμα, quam εὐαγῆα. (Kiessl. e Cod. Ciz. edidit εὐαυγῆα, de hac nota tacens.) Perinde se res habet in Platone de LL. 12. p. 989(=198.) "Α μαθοῦσι μὲν εὐαγῆστερα (male in Ed. Bip. εὐαγῆστερον) γίνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ: Tim. 1065. Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγῆστατον, ἐπὶ κλην αἰθῆρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Unde sumtum Jamblich de Myst. 80. τὸ εὐαγῆστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. Si tum juncta propinquæ, tum opposita contrariæ potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat quam opportunissimum εὐαυγῆς? Accedat Aristot. vel quicumque nomen ejus mentitus Auctor, de Mundo p. 14. Κόσμος—λαμπρότητι δὲ εὐαγῆστατος. Vertit Apuleius: Splendore perlucidus. Quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stob. suppeditat Ecl. Phys. 78. lectio, λαμπρότητι δὲ τηλαυγῆστατος. In Parmenide quoque εὐαυγῆος ἡλείοιο non sprevero. Pythagoreis autem in primis ἀγῆ et voces inde natæ placuerunt. Unico Theagis exemplo defungar ap. Stob. p. 11. 'Ο δὲ νόος ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἰδρυμένος, καὶ ἔχων περιανγῆα καὶ διανγῆα τὰν ἔποψιν, μαστεύεται τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαυγῆς Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo solemnī more pronuntiassent εὐαῆς." T. H.]

[Εὐαῆς. "Plato Epist. 2, 706(=312=67.) Τοῦτο δ' οὐκ εὐαγῆς μοι ἀπέβη." Gul. Adams in Mss. Soph. Œd. T. 931(=911. Ἰκέτις ἀφ' ἴγμαι τοῖσδε σὺν κατεύμασιν, "Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρης. Ubi Triclin. "Ἦγουν ἵνα λύσιν εὐαγῇ τῆς παρούσης ἀνάγνης τοῦ Οἰδίποδος παρασχῆς, ἡγουν ἀγνῆν καὶ ἱεράν. Ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγῇ τὸ ἐναγῆς.) Εὐαγῶν ἔργων, Philo 609. Davis. ad Cic. de LL. 144. Andocides p. 13(=48.) 'Ο δὲ ἀποκτείνων τὸν ταῦτα ποιήσαντα καὶ ὁ συμβουλευσας, ὅσιος ἔστω καὶ εὐαῆς." Valck. Mss. Marini Procl. p. 29=89. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖσιν ὁ εὐαγῆστατος τρίτον ἄλλον περιγράφας τόπον, πάσαις ἐν αὐτῷ ταῖς τῶν ἀποικομένων ἀνθρώπων ψυχαῖς ἀφωσιούτο. Hippocr. de Insomn. 107. Ἥλιον δὲ, καὶ σελήνην, καὶ οὐρανὸν, καὶ ἀστέρας, καθαρὰ καὶ εὐαγῆα, κατὰ τρόπον ὁρώμενα ἕκαστα, ἀγαθὰ.]

[Εὐαῆς. J. Poll. 1, 33. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἄγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἀγνὸν, εὐαγῆς, ἄχραντον. Hesych.: Εὐαγῆς· ἀγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβές, ὅσιον, εὐοπτον, ἄγιον. Εὐαγῶς· θειοτάτης. "Soph. Antig. 527(=519. Erf. Τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῇ τάδε;)" Wakef. ad marg. Schol. εὐσεβῆ: Gl. ap. Brunck. εὐαγῇ· ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ. Phot.: Εὐαγῆς· ἀγνὸν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Εὐαῆς· μεταφορικῶς κύκλος. Tittmanni Cyrill. Ms.: Εὐαῆς· ἀγνὸν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Zonar.: Εὐαῆς· ἀγνὸν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγῶς. Suid.: Εὐαῆς· ἀγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγῶς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφῶσης λαμπρυνόμενον, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ.

Εὐαγής· καλῶς περιηγμένος, μεταφορικῶς κύκλος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι (Antip. Sid. 79.) Πιερίκην σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις. “Prius distichon profert Suid. in Εὐαγής, et in Χαλκευτῆς. Utroque loco εὐαγέων legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam Toup. recte explicavit Emendd. in Suid. P. 3. p. 559(=T. 2. p. 366. Ed. 1790.) idem tentavit in Epist. Cr. 118(=T. 2. p. 580.) εὐαχέων corrigens, e Pind. Pyth. 3, 25. Εὐαχέα βασιλεύειν Ὑμνον. (Cf. Bos. Anim. ad Scriptt. Gr. 83.) Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit Koppiers. Obs. Philol. 89. cui respondet Toup. Cur. nov. 202(=T. 4. p. 70.) εὐαγέων et εὐαχέων pronuntiandum τρισυλλάβως: in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet e Leon. Tar. 28. Recte autem vulgatæ patrocinator Brunck. docens, verba a fabrilī arte traducta esse. Pindarum enim ὕμνων χαλκευτὰν dici; ut igitur poëta in eadem persistat metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo εὐαγέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαγέες Hymni bene tornati, ut est ap. Horat. A. P. 441. ubi vulgatæ lectioni, Et male tornatos incudi reddere versus, e nostro loco robur accedit contra Bentr. molimina. Nostrum ductum videri potest ex Aristoph. Eq. 527. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. Similiter locutus est Eurip. Andr. 477. Antip. Thess. 24. Πιερίδων *χαλκευτὸν ἐπ’ ἄκμοσιν.” Jacobs. Anth. 8, 74. Zonar.: Εὐαγής· καλῶς περιηγμένος, ἢ μεταφορικῶς (1. μεταφορικῶς e Suida) κύκλος. Εὐαγῶν μεγάλων. “Spectatur Epigr. cujus fragmentum affert Suid.” Tittm.]

[Εὐαγής. Callim. H. in Del. 98. εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοῖμιν. “Non dubito quin cum εὐαγέων subaudiendum sit υἱοῖς, ut dicat, Sed curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt et ipsi. Possumus vero et Religiosi interpretari.” HSt. “Præstat vertere Pii. Ovid.: Cura pii diis sunt, et qui coluere coluntur.” Th. Græv. “Non accedo HStephano, qui voci εὐαγέων subaudiendum hic putat υἱοῖς, quasi dixerit poëta, Curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt ipsi, s. quod inde expressit Vulcan., Puri e puris mea numina curent. Apollinis nempe adhuc in Latonæ utero jacentis sunt hæc verba, quibus, ubi gravia Thebanis, ob repulsam ab eorum sedibus prægnantem Latonam, ut impiis fuisset ominatus, addit postremo, Ipse autem, sicut sanctus sum, sanctis etiam sim curæ. Εὐαγέων nempe ibi non plarale ab εὐαγής, (ut existimabat etiam Morell. Lex. Gr. Pros. v. Εὐαγής,) sed particip. a v. *εὐαγέω, Sanctus, vel, Pius sum. Imo cui geminus omnino, optimus proinde h. l. interpres, ap. coævum nostro Battiadæ Simichidem occurrit locus Idyll. 26, 30. ubi post discipulum a Thebanis mulieribus impium ac infelicem Pentheum, addit continuo poëta, Αὐτὸς δ’ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι, Ipse vero sanctus fiam, et sanctis s. sancte agentibus placeam. Ita ceteroquin de Coryciis Nymphis, hunc Apollinem hymno et chorea celebrantibus, ait alius e Pleiade itidem poëta Argon. 2, 715. Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, Inter puras libationes conjurarunt, et sicut εὐαγέως pro Sancte s. Caste dixerat paulo ante v. 701. Quod vero ad Juliani Cæs. olim monui, male ibi εὐαγής pro εὐαγής, Sanctus nempe pro Impio s. Scelerato legi, id alibi etiam haud semel, aut vicissim, εὐαγής nempe pro εὐαγής, obvio utique in iis errore ν pro υ, aut contra factum. Sic ap. Soph. Œd. T. 670. ubi male τὸν εὐαγῆ φίλον in accuratissimis etiam Edd. legas, pro εὐαγῆ, Innocentem, Purum, (sed cf. nott. in Ἐναγής,) et sicuti ad eum critici ejusdem dramatis v. 941. λύσιν εὐαγῆ notant, ἡγουν ἄγνην καὶ ἱερὰν, ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγῆ τὸ εὐαγές. Simile etiam mendum in Psello de Dæm. 5. (Εἰ γὰρ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκὼν ἐστίν, ὡς εἶναι τὸν μὲν τῶν ὠφελίμων ὠφέλιμον, τὸν δὲ μὴ τοιούτων, οὐκ ἀγαθόν, τί ἂν εἴη σοι χρηστόν, ὅταν εὐαγῆς εἰκονίζω λόγους; de hoc dicto cf. Bentr. Diss. Phalar. 191.) eluit Gaulmin. ubi nempe pro εὐαγῆς λόγους, de Sermonibus impiis, εὐαγῆς leg. monuit.” Spanh. “Ineptissime Versio Latina superior explicat. Verum sensum primus commentato-

rum vidit Spanh. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: Purus puris curæ ero.” Ernest.]

“Εὐαγέως, Sancte, Pure, Rite. Apoll. R. 2, (699.) “εὐαγέως καίειν, Rite adolere:” [ἐκ δ’ ἅρα πάντων Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλὰ μῆρια βωμῷ Καίον, ἐπικλείοντες Ἐώϊον Ἀπόλλωνα: 3, 1203. “Ἐνθ’ ἦτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο Εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας: 4, 1129. εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ’ ἐρύσαντες. Oppian. H. 5, 416. Δελφίνων δ’ ἄγρη μὲν ἀπότροπος, οὐδὲ θεοῖσι Κείνος ἔτ’ ἐμπελάσειε θυτὴρ φίλος, οὐδέ κε βωμῶν Εὐαγέως ψάυσειε, ὁμωροφίους δὲ μαιίνει, Schol. καθάρως, Hymn. Hom. in Cer. 274. PROSAICE autem dicitur Εὐαγῶς, quam formam usurparunt Eust. Od. A. p. 34. Bas.; et Philo J. 1, 4. Pfeiff. cujus hæc sunt verba: Τοῦ δὲ Θεοῦ πολλὴν ἀπραξίαν οὐκ εὐαγῶς κατεψεύσαντο. “Philo J. 2, 472.” Wakef. Mss. ETIAM compos. *Πανεναγῶς, quod Boissonad. Mss. affert e Niceta Paphlag. p. 40. in Martyrum Triadi, edita a Combef. Par. 1666.]

[*Εὐάγεια, ἡ, Sanctitas. Jambl. V. P. 3. p. 10= B 36. Ὀφελῆθεις οὖν παρὰ Θάλω τὰ τε ἄλλα καὶ χρόνον μάλιστα φείδεσθαι, καὶ χάριν τούτου οἰνοποσίῃ τε καὶ κρεωφαγίᾳ, καὶ ἐτι πρότερον πολυφαγίᾳ ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν λεπτῶν καὶ *εὐανοδότων ἐδωδῇ συμμετρηθεῖς, καὶ τούτου *ὀλιγοῦπνίαν, καὶ *ἐπαγρυπνίαν, καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγείαν τε ἀκριβεστάτην καὶ *ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος, ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα. “Ita recte Ciz. Verbum ἀγρυπνίαν e Diode. S. 14, 68. Schneider. in Lexico suo consignavit. (Noster etiam Basilium et Lucian. attulit.) In Edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta *ἐπαγρίαν, pro qua jam Arc. et Scaliger ἀγρυπνίαν scr. esse censuerunt.” Kiessl. cujus diligentiam effugerunt sequentia hæc loca. “Commendat ἀγρυπνίαν pro ἐπαγρίαν e conjectura Arcerii Kusterus. Etsi non omnino ego astipuler, non tamen quoque ita liquidam videtur, quomodo vox illa sit emendanda. Nisi nimis a ductibus mendosæ scripturæ recedat, mallet ἐπὶ γερσιν. Postea vero, ut antiquam lectionem pressius sectarer, conjeci εὐάγεια. Infra Jambl. 17. p. 61. C δι’ οὗς ἀγχνίαιά τε, καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο. Nisi potius locum per literarum metathesin mederi satagis, ut ἐπαγρίαν pro *ἐπαγρίαν irreperit. Est autem ἀργὸς tum Velox, tum Tardus. Hinc ἐπαργία e vi præpositionis Summam agilitatem ac vigilantiam excitatorem denotat, quem effectum suggerit tenuis victus, ac cibus modice sumtus, juxta medicorum filios. Infra 9. p. 36. Pythagoras διέκελευτο κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν τὴν ἀργίαν, Jubebat insuper omnem a rebus gerendis ignaviam profligare.” Ger. Horreus Anim. Sacr. Prof. 48. “Nisi festinasset adeo Kust., correxisset haud difficulter, καὶ ἐτι ἀγνείαν, quemadmodum infra (24.) n. 106. ἡ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ ἀγνείαν. Poteris quoque καὶ εὐάγεια, ut n. 107. (Καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἡ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀγνείαν, ἡ πρὸς σωφροσύνης ἡ ἀρετῆς ἔξιν, παρήγει φηλᾶττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγεια δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τὰς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρηγεῖτο, ubi pro ἀγνείαν Ciz. ἀγνοίαν: pro εὐαγίαν malit Schæf. *εὐάγεια, v. T. H. in Εὐαγής citatum, et locum ibi allatum ex ejusdem Jamblichi Protr., in quo reperitur *εὐανγία, non εὐάγεια. Certe aliquid vitii subesse videtur. Vertitur:—Monebat etiam cavere ab iis, quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem, aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati adversa, et tum ceteram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia.” Th. Taylori versio est hæc:—“He likewise exhorted them o abstain from such things, as are an impediment to prophesy, or to the purity and chastity of the soul, or to the habit of temperance, or of virtue. And lastly, he rejected all such things, as are adverse to sanctity, and which obscure and disturb the other purities of the soul, and the phantasms, which occur in sleep.” Posterior sententia ad ea, quæ intellectum hebetant, respicere videtur; prior autem ad ea, quæ ad animæ puritatem pertinent. Sed mirum est vocem καθαρότης in utraque sententia reperiri.) Et c. 17. p. 61.

Sed posteriorem hanc correctionem præcepit Ger. Horreus (l. c.) Eldik. Susp. Spec. 11. Jamb. l. c. 17. p. 61=154. Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βαδίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε καὶ καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, μετὰ πενταετῇ σιωπῇ, καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμούς καὶ μύσεις, ψυχῆς τε *ἀπορρύψεις καὶ καθαρμούς τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὕτω θεωρημάτων προσοδεύσαντες, δι' οὓς ἀγχινοῖά τε καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὐρίσκετο. "V. προσοδεύσαντες libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat, siquidem accusativi illi καθαρμούς etc. pendunt a præcedenti μετὰ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὓς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν." Kust. "Schneidero in Lex. suo προσοδεύειν h. l. significare videtur, Instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Ciz. est *προοδεύσαντες, pro quo si legas προσοδεύσαντας, idque referas ad καθαρμούς, ut intelligantur Purgationes, quæ e theorematibus prodeant s. redundant, loco quodammodo consulueris." Kiessl. quem præterit hæc Horrei l. c. 143. observatio:—Nec felix est Kust. in conjectura, ubi participium προσοδεύσαντες e textu exhibendum iudicat, utpote seriem orationis turbans. Maneat tamen necesse est, modo corrigas, προσοδεύσαντας, ut in structura cum καθαρμούς jungatur. Verto totum locum: Post tot ac tantas purgationes, quæque e tam variis theorematibus accesserant. (Rectius Kiessl. προσοδεύσαντας.) Nescio cur maluerit v. cl. δι' ὧν. Reddo, Propter quæ, ut causam efficientem designet. Sc. διὰ cum accus. passim denotat Per, i. e. Propter, quando causam sine qua non exprimit, atque adeo causam remotiorem, efficientem, potissimum ubi de rebus sermo fit, non adeo de personis, ut h. l. atque hinc unice repetendum credo, quod passim annotarunt VV. DD. διὰ cum accus. aliquando valere quoque i. q. διὰ cum genitivo, Per. Hæ purgationes, ad præcedens enim καθαρμούς respicit illud δι' οὓς, in causa erant, quod ἐνεφύοντο ἀγχινοῖά τε καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παντὸς sc. θεωρήματος, vel potius, καθαρμῶ ἐκ τῶν θεωρημάτων. Quod autem ἀγχ. τ. κ. ψ. εὐάγ. reddidit Interpres, Solertia mentis animæque sanctitas, non omnino reijcio; sed et autem mihi, velle fere Jamblichum per v. εὐάγεια Bonam ac felicem intendere agilitatem, i. e. Agendi facultatem, quæ supra c. 28. τὰ τῶν ἔργων ἔργα αὐτοῦ. Nisi quis malit Animæ felicitatem ac beatitudinem, ubi res bene agitur cum anima. Plurali autem numero εὐάγεια videtur Auctor respicere, varias ac singulas animæ actiones, diversaque ac plurima harum objecta, quæ vel ingenio, vel iudicio, vel voluntati obversantur. Confirmor in emendatione, quam superius proposui, p. 48. ubi in Jamb. pro ἐπαγρίαν reponendum coniciebam εὐάγειαν, quod exprimit, Bonam ac felicem operandi agilitatem, corporis sc.; nam cum ὀλιγοῦπνίαν jungitur, additurque, ψυχῆς καθαρότητα, quo innuitur Animæ puritas, a corporis colluvie superflua, vaporibusve ipsius, atque halitibus obscuris, cerebrum ac mentem obnubilantibus, quando purificatio fit mentis ab affectibus pravis, e corporis mole redundantibus."]

Εὐάγης, ὁ, ἡ, Purus, Splendens. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν et λαμπράν: Schol. autem, non solum λαμπράν, sed et πανταχοῦ φερομένην, secundum quam expositionem erit ab εὐ et ἄγω, ut et de εὐαγὲς dictum est: in altera autem signif. sunt qui ab αὐγῇ deducant. [Zonar.: Εὐάγητον καθαρὰν, λαμπράν. Ἀριστοφάνης (Nub. 277.) Δροσερὰν εὐάγητον φύσιν. De Aristoph. loco vide quæ scripserunt Bentl. Reisk. Brunck. Ernest. et Hermann. "Dicitur εὐαγὲς et εὐάγης, ut περιηγὲς s. περιαγὲς et περιάγης, de quo VV. DD. ad Hesych. et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristoph. Nub. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto: Ἀέναοι Νεφέλαι Ἀρθῶμεν(,) φανεραὶ, (dele comma,) Δροσε-

ρὰν φύσιν εὐάγητον. Ubi aliud leg. monet Bosius, aliud Bentl. noster. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo *ἡγεῖν. Hinc ἡγεῖσθαι, ἡγησις, ἡγημα, ἡγητὸς s. ἀγητὸς, et si quæ alia ejusdem familiæ vocabula. Recte exponit Schol. πανταχοῦ φερομένην. Sed proculdubio vera lectio est εὐάγητοι: Νεφέλαι Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Quod rotundius. Huc facit Judas in Epist. 12. Νεφέλαι ἀνδροὶ ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι. Ceterum, quia meutio hic incidit antiqui verbi ἡγέειν s. ἡγεῖν, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejusdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conservavit, et solum conservavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe spectatissimum, Marmor Sigeense: Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν δέω Σιγαιεῖς. Ego vero, si quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenses. Hæc mens Phanodici, s. statum Phanodici, est, quam minus perspectam habuerunt VV. DD. Idem autem δέω et δέομαι, ut ἡγέω et ἡγέομαι. Hoc recentiorum, illud antiquorum. Nihil verius hac lectione." Toup. Emendd. 2, 366. "Wakef. Ion. 902." Schæf. Mss.]

Παναγὴς, εὖος, ὁ, ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suid. παναγῆς γυναικες. ET Παναγίς, ἰδος, ἡ, Dies sacra, VV. LL. ET Παναγιστίς Hes. exp. *παναγίας.

[Παναγίς. Vide Ἄγος. Hesych.: Παναγίς καθαρὸς, κατὰ πᾶν ἄγνός. "Forte ἄγιος, ut supra. Hesych. Παναγῇ καθαρὰ, ἄγια. (Sed vulg. tuetur Photius: Παναγίς ὁ κατὰ πάντα ἄγνός.) Max. Tyr. 30, 4. Φοβερός γεωργὸς οὐδενὶ, πολέμιος οὐδενὶ, φίλος πᾶσιν, ἄπειρος αἵματος, ἄπειρος σφαγῆς, ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν ἐπικαρπίων, καὶ *ἐπιληναίων, καὶ *ἀλῶων, καὶ *προηροσίων." Toup. Emendd. 3, 399. "Repone hoc Orph. Hymn. 9, (1. Ὡ Φύσι *παμμήτειρα θεὰ, πολυμήχανε μῆτερ, Οὐρανίη, πρέσβειρα, *πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα, Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναγίς.)" Wakef. ad marg. Imo istud παναγίς contra metrum legeretur; nam penultima brevis est. Phot.: Παναγῆς καθαρὸν. Ἄγος γάρ, καὶ ἀγνεία, καὶ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν. Suid.: Παναγῆς καθαρὸν. Ἄγος γάρ, καὶ ἀγνεία, καὶ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν. (Hellad. Chrestom. 22. "Ὅτι τὸ μὴ λέγειν δύσφημα πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. Διὸ καὶ τὸ δεσποτήριον οἶκμα ἐκάλουν καὶ τὸν δῆμον, κοινόν τὰς δὲ Ἐρινύδας, Εὐμενίδας ἢ σεμνὰς θεάς τὸ δὲ μύσος, l. μύσος, ἄγος τὸ δὲ ὄξος, μέλι καὶ τὴν χολήν, γλυκεῖαν τὸν δὲ βόρβορον, ὀχετόν. Οἱ δὲ γραμματικοὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ ἀντίφρασιν ὀνομάζουσιν οἶδα δὲ τινες, φησὶ, τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας *καλλίαν.) Ἡ δὲ ἔθει, καὶ πᾶσαι μετ' αὐτῆς ἀρρήφθοροι καὶ παναγῆς γυναικες, καὶ πολὺν χρόνον ἐκπληξὶς αὐτοὺς κατέιχε, καὶ σκότος. Forte h. l. e Dinarchi Or. c. Pytheam sumtus est. Vide Nostrum in Ἀρρήφθορος. J. Poll. 1, 14. Οἱ δὲ τῶν θεῶν θεραπευταὶ,—παναγῆς, πυρφόροι: 35. Ἱέρεια, παναγῆς, πυρφόροι: 6, 162. de compositis a παν, Πανσέληνος, παναγῆς: 9, 29. Καὶ οἱ τούτοις ἐφεστηκότες, τελῶναι, ἐκλογεῖς, ἐλλιμενισταὶ, δεκατηλόγοι, ὡς Δημοσθένης ὡς δὲ Ἀναξίλας ἐν Γλακῇ, δεκατῶναι εἰκοστολόγοι, πεντηκοστολόγοι, καὶ πεντηκοστολογεῖν ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις, ἔστιν εἰρημένον παναγῆς γεγεῖαν, πορνωτελῶναι, Μεγάρεῖς, δεινοὶ, πατραλοῖαι. "Recurre ad 7, 202. ubi suos Philonidæ Cothurnos e Ms. Falck. restitui mihi feliciter, ut opinor. Sed quid h. l. faciamus, qui certe a mendo male se habet? juvero, ni fallor, mutata parumper distiuctione: post πεντηκοστολογεῖν pone punctum; tum deinde hæc subjicit Pollux, ἐν Φιλων. Κοθ. ἔστιν εἰρημένον, παναγῆς etc. ita ut iste locus, παναγῆς γεγεῖαν etc. e Philonidæ Cothurnis sit petitus, adeo ut amplius non sit opus cum Interpretibus nostris anquirere, unde et e qua Comædia sit iste locus: et firmant hæc, si contuleris, dicto superius loco a nobis factam emendationem, et invicem hæc firmantur ab istis. Salmasius vero cum hic notat Aristophaneum esse versum, non tam voluit, ut quidem puto, indicare ex Aristoph. eum esse petitum, sed modulum simpliciter versiculi indicavit. In ipsis autem Philonidæ verbis

comma tollebat post δεινὸν Kuhn. sed haud est opus." T. H. "Ista παναγείς γενεάν, πορνοτελ. me male morantur. Hic sane περὶ κακισμοῦ publicani nondum agit, sed mox s. 32. Et putem hæc ex aliquo Comico desumpta. Certe πορνοτελῶναι supra allatum fuit ex Hermippi Κοθόροις 7, 202.; πορνικοῦ τέλους mentio ap. Æsch. c. Timarch.; et hic Philonidæ Cothurni citantur. Quæ res facit, ut locum et mutilum et mendosum hic suspicer. Juvabunt ingeniosi. Mibi γενεὰ videtur legendum: alias nil juvo. Παναγείς etiam alias in meliorem partem usurpatur, ut supra 1, 14. et 35. hic pro Sacerrimo accipiendum videtur. Sed abrumpo me ex his tricis." Jung. "Haud certe quæsieris immerito de loci sensu? quid enim per γενεάν intelligas? neque vero significatio planior fuerit, si cum Jung. legeris γενεαί. Nil mihi videtur facilius, quam ut γενεάν eo sensu capiamus, quo occurrit in Evangeliiis, ut cum Christus ad Phariseos dicit, eos esse γενεάν πονηράν: Perversam generationem habet Vulgatus. Ita hic τελῶναι παναγείς γενεάν, Hominum natio scelestas ac execranda, et sic maluerō γενεαί cum acutissimo Jung.: illa vero vocis γενεὰ notio non equidem in bonis scriptoribus usu trita est." T. H. Non omnino insolitus est usus τοῦ παναγίης pro Sacerrimo, ut existimabat Jung. Nam Routh. Mss. affert e Gregor. Neoc. 53. 'Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' εἰ ὅλον ἔμεινον, μὴ ὅλος μὲν νῦν εἰμὶ βέβηλος καὶ ἀκάθαρτος, ἀναμειγμένος καὶ πεφυρμένος παναγεί, καὶ ἀκαθάρτῳ κακῷ, κ. τ. λ. Dionys. Areop. de Cael. Hier. 7., Παναγεστάτης καθαρσεως. "Ad Dionys. II. 2, 1248. 3, 1726. 1865. Manetho 4, 120. (ὡς ψευσιγάρῃς ἀθέτους, καὶ παναγείς, ὄλβου τε *ποθίτορας ἀλλοτρίοιο, ubi vertitur Sceleratos.)" Schæf. Mss. "Plut. 2, 286. (Παναγείς παρθένου, 1, 541. Reisk.) Juliau. 160. ("Ὡστε ἐμπίπτει κατὰ τῆς ἱερωμένης τὴν παναγεστάτην ἱερωσύνην παρθένου, δεινὴ καὶ ἄδικοι ὑποψία.") Wakef. Mss. "Ælian. ap. Suid. v. Βδελυρός: Καὶ ἡ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγεστάτον παρθενῶνα τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν." Valck. Mss.]

'Εξάριστος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. Habet enim quandam superlativi formam, meo iudicio: unde et λίαν ἐναγίης a Suida exponitur. Et cum nomine superlat. jungitur a Demosth. in Aristog. (798.) Τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξάριστους ὀνομαζόμενους τὰς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Jungitur tamen et cum positivo: ut ap. Æschin., Λιμὴν ὁ νῦν ἐξάριστος καὶ ἐπάρτος ὀνομασμένος, Sceleratus portus et nefastus, inquit Bud. Sic ap. Eund. (505.) Τῶν ἐξάριστων καὶ ἐπάρτων χρημάτων. Quinetiam præpos. ἐξ significationem intendere videtur. Exponitur et ἀκάθαρτος atque πονηρὸς ab eod. Suida, ap. quem legimus ἐξάριστον ἡδονήν, et, Τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξάριστων. Citatur et e Plut. in Public. (11, 391.) Πρὸς πατέρα Βρούτον υἱὼν ἐξάριστα κατηγορεῖν.

["'Εξάριστος, Dionys. II. 2, 1247. ('Εὰν δὲ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποιῇ, ἐξάριστος ἔστω, καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ Διμήτρος ἱερά.) Musgr. Iph. T. 259. Cattier. 102." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1526. "Α δ' ἐξάριστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κείσ' ὅταν μὴ μόνος. Schol. 'Εξάριστα καθάρα, σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἀγνόν. 'Ενταῦθα οὖν ἐξάριστα, ἀντὶ τοῦ, ἀγνὰ καὶ μὴ οἶα τε ῥηθῆναι καὶ ἐπὶ τοῦτο γὰρ αὐτῷ χρώνται πολλαχοῦ. "Sacer, Arcanus, Qui e templis non removeri debet. Vide Hesych. ('Εξάριστα πάντα τὰ ἱερά καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷον τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἐνιοὶ δὲ ἀγνὰ ἀπέδοσαν.") Gul. Adams in Mss. "Num leg. τὰ μὴ ἱερά, et ἃ οὐχ ὅσιον εἰσκομίζεσθαι εἰς τὸ ἱερόν? (cf. Hesych. 'Εξάριστον τὸ οὐ δέοντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερόν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον.) Sed ἐξ videtur in hac voce ἔντασιν significare, Valde sancta." M. Meibom. Hesych.: 'Εξάριστος ἀκάθαρτος, πόρνος. "Cyrill. Lex. Ms. 'Εξάριστος πονηρὸς, ἀκάθαρτος." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: 'Εξάριστος μυσάρως. Suid.: 'Εξάριστος ἀκάθαρτος, ἡ πονηρὸς. 'Ο δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξάριστων. Καὶ αὖθις: Διὰ τὴν ἐξάριστον ἡδονήν καθάπαξ οἱ θηλυδρία τριχοπλάσαι πάντες εἰσίν. "Fragm. hoc legitur ap. Synes. Enc.

Calv. 85. unde plenior ejus sensum pete." Kust. Cf. Suid. v. Κόρυς, ubi idem Fragg. sic legitur: 'Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξάριστον ἡδονήν καθάπαξ οἱ θηλυδρία τριχῶν πλάσαι πάντες εἰσίν. Suid. 'Εξάριστος ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγίης, Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τινος λιμένος εἶρηκε τοῦνομα. Zonar.: 'Εξάριστος μυσάρως, ἔξω τῶν ἁγίων. Etym. M.: 'Εξάριστος ἀκάθαρτος, ἡ πονηρὸς, Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τινος λιμένος εἶρηκεν. Harpocr.: 'Εξάριστος ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγίης, καὶ ἔμπλεως ἁγους. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπὶ τινος λιμένος εἶρηκε τοῦνομα. J. Poll. 1, 21. Νεωτεριστὴς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγίης, ἐξάριστος, βέβηλος, θεοβλαβής: 33. Τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγὲς, ἐξάριστον, *δυσαγὲς, μιᾶρον, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, (l. μύσος:) 5, 130. Τάχα δ' ἀντὶ ἐπαράτῳ προσήκοι καὶ ὁ ἐξάριστος. Gregor. Naz. in Julian. 53. Καὶ οὐπὼ προστέθεικα, ὅτι τῶν σεσωκότων τὸν ἐξάριστον, ἡνίκα τὸ γένος αὐτῷ πᾶν ἐκινδύνευε, καὶ διὰ κλοπῆς ὑπεξαγαγόντων εἰς οὗτος ἦν: 95. 'Ενθα δὲ οἱ τέμενος ἄτιμον, καὶ τάφος ἐξάριστος, καὶ (ναὸς) ἀπόπτυστος, καὶ οὐδὲ θεατὸς εὐσεβῶν ὄψεσι, ubi Schol. Τὸ ἄγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, τοῦ μύσου ἀγιστείαν δὲ, καὶ ἀγιστεύειν, ἐπὶ τοῦ καθάρου καὶ ἁγίου. 'Ἀγιστεύει, ἀντὶ τοῦ καθαρῆς. Glossæ: 'Εξάριστος Impurus. Plura vide in 'Εξαγίζω.]

[*Τρισεξάριστος, ὁ, ἡ. "Const. Manass. Chron. 89. c. (Οὗτος ὁ τρισεξάριστος ἐξήγαγε τοῦ βίου τὸν Στέφανον τὸν ἱερόν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος.)" Boissonad. Mss.]

[*'Ἀναγίζω, i. versetse unter die Heroen. S. über die Bedeutung dieses Wortes, und die Sitte die treffliche Anmerkung des unerreichten Is. Casaub. zu Sueton. Cæs. 88. welche nur aus der vollkommenen Durchschauung des ganzen Altherthums so vollendet hervorgehen konnte." Fr. Gul. Valent. Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 12. 'Ἀναγίζω in Casauboni nota vitium est typographicum, ut intellexit Rubnk., pro ἐναγίζω. Vide nostra in 'Εναγίζω.]

[*Δυσαγίης, ἑός, ὁ, ἡ, Male sacer, Scelestus. Manetho 5, 179. Ἀράμεναι παλάμαις ὑπὸ τύμπανα φέσανον ὁξὺ Μιμοῦνται δυσαγίη *Κυβελήϊον ἐνθεον Ἄττιν. "Agnoscesne poetæ artificium Gallorum furiosos motus suorum versuum rhythmo adæquantis, et tantum non oculis auribusque ingerentis? Deturparant pulcerrimos hos versiculos duæ maculae: editum enim δυσαγίην, (quod, a Morellio in Lex. suum Gr. Pros. translutum, Maltibus nuper repetit, p. 1108.) et lectio elegantissima Codicis ἀράμεναι erat mutata in ἀράμενοι a V. D. tum parum secum reputante, quam sæpe auctores de Gallis, ut feminis, loquantur. N. Heins. ad Ovid. Her. Ep. 4, 48. multa et alias exempla sistit. Vide Nostrum 4, 590." Dorv. ad Char. 763=667. J. Poll. 1, 33. 'Εναγίης, ἐξάριστον, δυσαγὲς, μιᾶρον, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, l. μύσος. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 373.: Οὐδὲ γὰρ Σκύθαι τοῦτο, οὐδὲ Λιβύων οἱ Νομάδες, οὐδὲ Σήρες οἱ ἄθεοι, οὐδ' ἄλλα ἔθνη τὰ δυσαγέστατα καὶ ἀνομώτατα. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. (in "Ἄγος citatus.)" Schæf. Mss.]

[*Ἐξαγίζω. Æsch. Agam. 624. Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων, ubi Schol. ἐξορισθέντας. Vertit Stanl. Multos vero multis exterminatos ædibus, Ms. Eliminatos. "Tragice dicitur de mortuis, qui Orco consecrati, ut piaculares victimæ, ab ædibus exulant. Interpretes non sunt assecuti participii vim; et hic commode τυχεῖν ἀπὸ κοινοῦ repeti potest. Alias ἐξαγισθέντας est pro verbo." Pauw. "Recte vim verbi explicuit Pauw. ad quod tamen repetendum est non τυχεῖν, sed φέρων, Nuntians s. Referens." Butler. "Sed h. l. nihil aliud valere puto ἐξαγισθέντας δόμων, quam ἐκ δόμων ἀγισθέντας, i. e. Combustos, vel Ad parentalia elatos." Blomfield. "Ἐξαγίζειν primum est Sacris arceret, deinde Exterminare, h. l. autem Vita ejicere s. Occidere." Schutz. "Ante omnia notandum venit v. ἐξαγισθῆναι, mihi non alibi lectum, cujus propria et primaria notio videtur, A sacris arceor; ut τοῦ ἀγίζωμαι, Sacrorum sum particeps, Ad sacra admittor: deinde generalior illa, quam agnoscit Schol. Hinc

* *ἐξαγιστός* et * *ἐξαγιστός*, Dignus, qui prohibeatur a sacris, Sceleratus, Impius, quod cum, ut videmus, purum putum est verbale, signandum accentu in ultima sede, non tertia, quod adhuc obtinuit, errore non aliunde prognato, quam e Grammaticorum ignorantia, qui, obliterata cum verbi, verbalis quoque memoria credere esse adjectivum; quin fere superlativum, in quo errore H. St. Thes. quo proclivius prolabi quodammodo necesse fuit, quia non de homine tantum, sed et rebus invenirent usurpatum. Hesych. 'Ἐξάγιστον' τὸ οὐ δέοντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Quæ explanatio ut quam proxime accedit ad nativam virtutem; sic turpior ejusdem est hallucinatio: 'Ἐξάγιστα' πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἀ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἐνιοὶ δὲ ἀγνὰ ἀπέδοσαν. Dicerem hæc non ipsius esse Hesychii, sed assuta a recentiore quopiam, nisi verba postrema manu quasi nos ducerent ad Soph. Œd. C. 1595. 'Α δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κικέϊται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κείῳ ὅταν μὲνός. Ubi quod vett. Critici eidem errori sint affines, non video, quid patrocini Hesychio paratum sit. Scribunt hi: 'Α δ' ἐξάγιστα καθαρά, σημαίνει γὰρ τὸ ἅγιος τοῦτο, καὶ τὸ ἀγνόν, καὶ μὴ οἷόν τε ῥηθῆναι, καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ τούτῳ χρῶνται πολλαχού. (Scholia illa sic edidit Brunck. 'Ἐξάγιστα' καθαρά. Σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἀγνόν. 'Ἐνταῦθα οὐν ἐξάγιστα, ἀντὶ τοῦ, ἀγνὰ, καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι. Καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχού.) Quasi nempe et ἀντὶ τοῦ καθαρά usquam extaret alibi; vereor equidem ut probetur. Sed scilicet non videbant boni Grammatici negationem semel positam repetendam cum τῷ ἐξάγιστα. Eurip. Andr. 398. Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογιζομαι κακά: Iph. T. 1367. Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χερσίν, Ἥμεῖς τε. Æsch. Agam. 541 (= 515. Blomf.) Πάρις γὰρ, οὔτε συντελής πόλις, Ἐξέυχεται τὸ δράμα τοῦ πάθους πλέον, ubi v. Schol. et Stanl. Adde Duker. ad Thuc. 8, 99. et nos ad Pers. 162. De v. ἐξάγιστος vide quoque Suid. Harpocr. et Etym. M. qui quem ex Æschine portum memorat ἐξάγιστον, leges Or. in Ctesiph. 66. sub princ. iterumque in fine." Abresch. Anim. ad Æsch. 327.]

* *Ἄγιος*, Sanctus, ut *ἀγιοπάτη νησάων*, Callim. H. in Del. (275.) Plut. in Probl. Τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄστυον, ubi *ἱερὸν* καὶ *ἅγιον*, pro Sacrum et Sanctum ponit, quod vocabulo composito Latini Sacrosanctum appellant; et hoc nomen exprimere fortasse voluit Plut., de Romanorum tribuno hic loquens. *Ἄγιος* feminino genere dixit Isocr., pro *ἁγία*, i. e. Sancta, in Hel. Enc. *θυσίας ἁγίους καὶ πατρίους*, si modo caret mendo locus. Ceterum Etym. vult *ἅγιος* ab *ἄζω* esse, a quo factum sit *ἄζιος*, deinde *ἅγιος*. Sed ab *ἄζω* fieri fatendum est, immediate ab eo fieri negandum est; nam ex *ἄζω* fit *ἄγιος*, ex *ἄγιος* autem *ἅγιος*, et *ἀγνός*. Quod posterius tamen minus usitatum formationem habet, quam non considerans Orio inepta quædam de alia hujus vocabuli origine attulit: ut in eo dicetur.

* *Ἄγιος* ab Hes. exp. etiam *καθαρός*, Purus: et *σεβάσμιος*, Venerandus s. Venerabilis: et *εὐσεβής*, Pius, Pietatem colens. Idem *ἁγία* in plur. neutro exponit τίμια, h. e. Honorata, s. Honorabilia.

* *Ἄγιον*, τὸ, Substantive positum: ut *ἁγία ἁγίων*, Sancta sanctorum, Locus templi sanctissimus. Sic Auctores Ecclesiastici appellarunt, secuti LXX. Interpr. Gregor. Οὕτω μὲν οὖν τὰ ἁγία τῶν ἁγίων, ἀ καὶ τοῖς Σεραφίμ συγκαλύπτεται, κ. τ. λ. Apud D. Paul. *ἁγία* etiam dicitur pro *ἁγία ἁγίων*.

[* *Ἄγιος*, unde? Ruhnk. ad Tim. 12. I. q. μισρός, ibid. 13. (Vide *Ἄγιος*. Valck. Phalar. p. xxi. ('P. 280. Ταῖς ἀγιοπάταις θεαῖς, e usu veterum rectius scripsisset ἀγιοπάταις.) Ad Herod. 722. Rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur, Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 522. Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον. "Ms. Vat. U. καλοὺς τ' ἐνόμιζον." Kust. "Hinc olim conjeci scribi posse μεγάλους τε καλοὺς τ' ἐνόμ." Beck. *Ἄγιος* est in Æsch. Suppl. 865., sed vide Butleri Nott. critt. "*Ἄγιος* olim vox μέση, Eust. Il. A. p. 1492, 23. ut Sacer. (Vide

A *Ἄγιος*.) Diod. S. 1, 379. ('Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χερρόνησου ἱερὸν ἅγιον * *Ἡμιθέας* :) 388. 'Ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐπὶ περὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἱερὸν ἅγιον τῆς θεοῦ ταύτης.) Polyæn. 793. Sæpe Herod. 105, 46. et ante: ad Herod. 534. Xenoph. 287. ('*Ἄγιος*, Sanctus, Hist. 3, 2, 14. ἱερὸν μάλα ἅγιον.' Lex. Xenoph.) Νηὸν Ἡρῆς ἅγιον, Lucian. 3, 459. (vox in Indice Luciano non legitur.) Pausan. et alibi, et p. 140. ἱερὸν ἀγιοτάτον ἐκ παλαιοῦ: emend. p. 271. (Nihil ibi, quod emendari possit, reperimus. An V. D. respexit ad p. 272. ubi mentio fit τῆς Ἀθηνῶς * *Ἀσίας*? Sed hoc parum probabile.) Elsner. 2, 85. Aristid. 1, 321. ἱερὸν Ἀ. ἁγίον τε καὶ ὀνομαστόν. Ælian. V. H. p. 22. νεὺς σεμνὸς τε καὶ ἅγιος. Eunap. 121. domus ἱεροῦ τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν." Valck. Mss.]

[* *Ἄγιος*. "1. Hæc est verbum ἀγιάζειν ab origine derivandi facillima norma: * *ἄγω*, ἄγιος, ἅγιος, ἁγία, ἀγιάζω, ἡγιασμένος, propr. Sanctus. Illud enim Latinum contractum e Sanctus a v. est Sancio, quod a vetustiori Sacio vel Saco, unde Sacer. Sacio proxime oritur a Gr. ἄζω, quod idem ac ἄγω. Forma Media Ἀζεσθαι, Venerari, Homero frequentatur. Nomen ἅγιος redditur Sanctus: sic et reddi solet ἱερὸς. Non tamen existimandum est, eand. esse utriusque vocis significationem, aut eund. usum. Ἀνὴρ ἱερὸς Sacerdotem significat, qualibuscunque tandem sit moribus, etiam si pessimis, ut erant plerique. Contra ἀνὴρ ἅγιος notat Integrum vitæ scelerisque purum, s. Hominem castis moribus præditum. Spiritus Sanctus nonaginta tribus vicibus in scriptis N. T. Πνεῦμα dicitur Ἄγιον: nunquam dicitur Πν. Ἱερὸν. Ἄγιος semper respicit Internam animi sanctimoniam, ἱερὸς nihil aliud quam Externam quandam consecrationem. Castis moribus Christiani, in his puræ Religionis primordiis, Paulo in Epistolis sæpe dicuntur ἅγιοι et ἡγιασμένοι, ne semel quidem ἱεροί. 2. Usu Romanorum, tametsi manent eod. de fonte, tantundem distant Sacer et Sanctus, quantum ap. Græcos ἱερὸς et ἅγιος. Illud discrimen rite animadversum maximum præstabit usum libros sacros vel profanos interpretaturis. Ἱερὸς, Sacer, propter externum consecrationis ritum inviolabilis habebatur. Ἱερὸν, nempe οἶκημα, Sacellum est, vel Templum. Ἱερεὺς, Sacerdos. Ἱερεῦσαι, Deo quid, vel Deæ consecrare. Victima Diis immolanda ἱερεῖον dicebatur. Sacerdotem esse proprio v. ἱεραῖσθαι. Romanis sic usurpabantur Sacer et Sacris. Varroni memorantur Porci sacres. Illinc fluxere Sacellum, Sacerdos, Sacrare, Consecrare, etc. 3. Ab ἅγιος, Latine Sanctus, i. e. Interna castimonia purus, v. ἀγιάζειν ap. Græcos gentiles significat Lustrare, s. Purum facere. Sed vera verbi vis obtinet tantum in scriptis nostris sacris, in quibus Sanctus Spiritus, s. Deus per Spiritum S. indens hominibus puritatem istam, homines dicitur ἀγιάζειν. Ἀγιάζων et ἀγιαζόμενοι, Deus atque homines, sic opponuntur Hebr. 2, 11. Fideles etiam Corinthios augusto hoc nomine P. honestat, vocatque per Jesum Christum ἡγιασμένους, Sanctos factos." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 36.]

D [* *Ἄγιος*. Isocr. Areop. p. 143. Cor.: Ἐν δὲ τοῖς ἀγιοτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθνον. Plotin. de Pulcr. 55=48. Οἷον ἐπὶ τὰ ἁγία τῶν ἱερῶν τοῖς ἀνιοῦσι, καθάρσεις τε καὶ ἱματίων ἀποθέσεις τῶν πρὶν, καὶ τὸ γύμνοις ἀνιέναι. "Ficinus de templo h. l. cogitasse videtur, cum vertat: 'Qui in sancta sacrorum penetrant.' Et revera hoc sensu ἅγιον additur sæpissime voci ἱερὸν et similibus. Plato Critia 116=55. Bip. Ἐν μέσῳ μὲν ἱερὸν ἀγίων αὐτόθι τῆς Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Dicæarchus 59. 89. ἱερὸν ἅγιον Ἀθηνῶς. Quasi dicas Templum augustum et sanctum. Sic item a sacris scriptis, ut ab Alex. Interpr. Ps. 79. τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, et a Paulo 1 Cor. 3, 17. item ab ipso Plotino 56=54. Ἐνδον ἐν ἁγίοις ἱεροῖς μένον. Qui locus fortasse Ficino fraudi fuit. Nam id si h. l. voluisset Ficinus, dixisset utique eis τὸ ἀγ. τ. i. vel eis τὸ εἶσω τοῦ ἁδύτου, ut reapse dixit Noster locus gemino p. 770. Ὡς περ τις εἰς τὸ εἶσω τοῦ ἁδύτου εἰσδύς, vel εἰς τὸ εἶσω τοῦ ἱεροῦ s. σηκοῦ, vel quæ alia hac in re solemnia unus Pollux

1, 6. p. 5. habet. Conferendi potius ejusmodi sunt loci ut Æliani V. H. 3, 37. *Ἐπὶ τινὰ ἑορταστικὴν θυσίαν ἀνελθόντες*, et tenenda vis præpositionis ἐπὶ, quæ adjuncta verbis motum significantibus actionem declarat. Cf. Valck. Herod. 596. Igitur ἀνιέναι ἐπὶ τὰ ἱερὰ est Ascendere ad sacrificia peragenda, sicut Plato l. l. mentioni templi continuo subjicit illud: *Ἐνθα—ὥραϊα αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἐκάστω.* Τὰ ἅγια τῶν ἱερῶν sunt Sacrificia sanctiora s. arcana, (de sacrificiorum generibus v. universe Jambl. de Myst. 5, 15. p. 130. Gal.) quæ quidem et publice et privatim fiebant." Creuzer. "Plotin. 57=62.: *Σωφροσύνην, ἐν ἀγῶ βεβῶσαν καθαρῶ, (l. βάρῳ, inquit Wytttenb.) et is, quem imitatus est, Plato Phædro 348=254=275. Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἡνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἀγῶ βάρῳ βεβῶσαν*, usitatiorem Atticis formam retinuit, siquidem vera scripsit Porson. Med. 750. 'Αγνός et ἅγιος sæpe permittantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur.' (v. Porson. Advers. 121=139.) Igitur teuendi fuerint hujusmodi loci, ut supra 55=48. ubi sacrandi formulam, *ἱερὸν ἅγιον*, e Xenoph. Plat. enotavimus, ut de Dicæarcho taceam." Creuzer.]

["*Ἄγιος, ὁ, ἡ, τὸ, (ἰμοία, ἰον), in universum ut קדוש* dicitur, Qui est a communi et promiscuo usu segregatus et ad peculiares usus consecratus, qui Sacer ex usu Latino vocatur, velut Vasa sacra, Vestis sacra, Animalia sacra; cui opponitur κοινὸν et כמח, Profanum, de quo loquendi usu bene præcepit Orig. Homil. 11. in Levit. Ab hac prima vocabuli potestate derivari commode possunt reliquæ in N. T. obviæ. Dicitur autem ἅγιος 1. Qui Deo consecratur et dicatur, cultui ejus usuique sacro destinatus. Luc. 2, 23. ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, Deo consecrabitur per sacrificium. Ex. 13, 2. Rom. 11, 16. ἡ ἀπαρχὴ ἁγία de primitiis frugum Deo offerri solitis. Chrysost. Hom. 82. in Jo. Κυρίως ἁγία τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. "Ἁγία καλοῦνται τὰ ἀφοριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Macrob. Sat. 3, 3. et 7. Jam quia omne sacrificium, quod Deo offerebatur, sine macula et labe esse debebat e legibus Mosaicis, factum est, ut ἅγιον 2. diceretur Omne, quod est perfectum, immaculatum, sine ulla labe et macula. Rom. 12, 1. θυσία ἁγία, Victimam vitio carens; quæ Hebr. קדוש et alibi ἄμωμος vocatur: unde ad animalium translatus ἅγιος æque ac ἄμωμος 3. Eum notat, qui est animo puro et casto, a vitiorum sordibus liber, quo sensu in N. T. et Deus ἅγιος laudatur, qui est sanctissimus et summa perfectione morali præditus. 1 Petr. 1, 16. "Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἁγίος εἰμι: ib. v. 15. 1 Jo. 2, 20. et ita קדוש Lev. 11, 44. 19, 2. Adde Suicer. Thes. Eccl. 1, 59. et homines ἅγιοι multis in locis vocantur, quatenus exemplum Dei, animi puritatem castissimam præeuntis, imitantur, omnique virtuti student, præcipue autem, quatenus religionis Christianæ præceptis convenienter agunt, v. c. Marc. 6, 20. ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον. 1 Cor. 7, 34. ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι. Eph. 1, 4. ἁγίους καὶ ἁμώμους. 5, 27. 2 Petr. 3, 12. ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς, Convenienter viventes rel. Christianæ. Apoc. 20, 11. (1 Petr. 3, 5. ubi ἁγίαὶ γυναῖκες commemorantur, huc non pertinere videtur. Sunt enim ibi mulieres intelligendæ, quarum in V. T. fit mentio.) Phavor. "Ἄγιος" ὁ εὐσεβής. Jam vero quia is, qui est boni rectique amans et studiosus, non solum in aliis, quæ recte agunt, probat, sed etiam, ut in aliis amor boni et recti alatur et excitetur, omni modo curat, etiam is ἅγιος 4. dicitur, Qui, ut alii sancti et virtutis studiosi sint, postulat et efficit; quo sensu in Il. II. non solum sanctitas Deo tribuebatur, sed etiam Rom. 7, 12. leges divinæ ἁγίαὶ vocantur, quatenus ad vitæ probitatem homines excitare et ducere valent, animumque Dei, boni rectique amantem, probant. 2 Petr. 2, 21. ἁγία ἐντολὴ et ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης sunt synonyma. Quo pertinere videtur etiam κλησις ἁγία, 2 Tim. 1, 9. commemorata, quam de Ipsa religione Christiana, quæ gravissima virtutis et pietatis continet incitamenta, accipio. Cum vero hanc vim et efficaciam religio Christiana in incitandis et promo-

vendis virtutis studiis exerat; cumque præterea scriptores V. T. gentem Judaicam a ceteris gentibus secretam et favore Dei beneficiisque eximiis, maxime autem religionis purioris et sanctioris bonis ornatam et distinctam, κατ' ἐξοχὴν קדוש נא appellare soleant, ut Ex. 19, 6. Dan. 7, 27. 8, 24. etc. etiam in N. T. ἅγιος 5. dicitur, Qui est Christianorum cœtui annumerandus, Cui contigit beneficio Dei singulari religionis Christianæ cognitio, nullo sæpe ad mores animique affectionem respectu habito. Act. 9, 13. coll. v. 14. ib. v. 32. et 41. cap. 26, 10. Rom. 1, 7. κλητοῖς ἁγίοις. 8, 27. 12, 13. ταῖς χρεῖαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, Inopiam Christianorum sublevantes. 16, 15. 1 Cor. 6, 1. 2. οἱ ἅγιοι opponuntur τοῖς ἀδίκους et τῷ κόσμῳ, h. e. Paganis. ib. 7, 14. νῦν δὲ ἁγία ἐστίν, Jam vero habentur membra Ecclesiæ Christianæ. Apoc. 13, 7. 20, 6. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 1, 7. Ἄγιοι δὲ τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας, et Hom. 10. in Ep. ad Hebr. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὼς πιστὸς ἐστίν, κἂν κοσμικὸς ᾗ τις κ. τ. λ. Observavit præterea Braun. Select. Sacr. J. 3, 1. in libris Judæorum liberos e proselytis natos dici בְּקדושה. Lucem etiam hæc notio fœnerat formulæ, τὸ ἅγιον φίλημα, h. e. Osculum amoris sanctum et religiosum, in conventibus Christianorum sacris receptum, Rom. 16, 16. 1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12. 6. Uti Sanctus ap. Latinos, ita et ἅγιος dicitur Inviolabilis, Qui corrumpi, aboleri et violari nullo modo debet. Luc. 1, 72. Καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ, Memor sancti sui promissi. 1 Cor. 3, 17. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστι, Et templum Dei violare aut corrumpere nefas. Ps. 79, 1. שְׁמַח אֶת הַיֵּל קְדֹשׁ. Alex. Ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου. 7. Destinatus alicui muneri, Cui aliquod negotium demandatum est a Deo. 1 Petr. 2, 5. ἱεράτευμα ἅγιον, pro ἱερεῖς ἅγιοι, A Deo constituti sacerdotes. Hinc non solum Prophetæ, quos Deus voluntatis suæ interpretes selegerat, ἅγιοι vocantur Act. 3, 21. τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν. Luc. 1, 70. 2 Petr. 1, 21. οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἀνθρώπων (Auctor primi libri Maccab. 1, 48. 10, 39. sacerdotes, et Levitas, omninoque eos, qui in templo ministrant, ἁγίους appellat), sed etiam Apostoli et reliqui primitivæ Ecclesiæ Christianæ doctores ab Jesu solemini ritu electi hoc encomio ornantur Eph. 3, 5. τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις. ib. v. 8. ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων, ubi in Codd. quibusdam e glossmate τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Et aliis in locis Jesus ipse, quatenus est Messias, vel simpliciter ὁ ἅγιος vocatur Act. 3, 14. Apoc. 3, 7., vel cum additamento, ὁ ἅγιος παῖς Θεοῦ, Act. 4, 27. et 30., interdum etiam ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, Marc. 1, 24. Luc. 4, 34. Nec aliam notionem respexisse mihi videntur N. T. scriptt. in iis locis, in quibus Angeli boni, quorum ministerio Deus utitur, ut supra vidimus, in felicitate humana quovis modo promovenda, partim οἱ ἅγιοι ἄγγελοι Matth. 25, 31. Marc. 8, 38. Luc. 9, 26. Act. 10, 22. partim simpliciter οἱ ἅγιοι appellantur, v. c. 1 Thess. 3, 13. μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ, h. e. Angelorum choro stipatus, (coll. 2 Thess. 1, 7.) Judæ v. 14. ad imitationem Hebr. קדושים Ps. 89, 6. Daniel. 8, 12. 8. Venerabilis, Augustus, Omni honore et cultu prosequendus. Luc. 1, 49. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Qui est ab omnibus pie colendus. Matth. 7, 6. τὸ ἅγιον Res sancta et venerabilis, nempe doctrina Christiana, quæ in epistola Judæ v. 10. ἡ ἀγιωτάτη πίστις dicitur. Jo. 17, 11. πάτερ ἁγίε, Pater summe venerabilis. Apoc. 4, 8. ἁγίος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεός, Pie semper colatur Deus O. M. ib. 6, 10. Quam significationem etiam Hebr. קדוש habet in Jes. 6, 3. Hos. 11, 9. Vide sub Πνεῦμα. Phavor. "Ἄγιοι" οἱ σεβάσμιοι. 9. "Ἄγιον, Omne quod voluntas Dei omnipotens efficit, et a Deo ortum habet. Huc pertinent non solum loca, quæ sub Πνεῦμα excitavi, ubi demonstratum est, Πνεῦμα ἅγιον Oraculum divinum, Religionem Christianam et omnia commoda per eam hominibus parta, animi dotes, facultates extraordinarias Christo et Apostolis a Deo concessas, significare, ubi ἅγιον præter notionem Ejus, quod a Deo originem suam repetit, nullam habere potest, sed referenda est etiam eodem formula ἡ γραφὴ ἁγία Rom.

1, 2. quæ de libris V. T. a Deo inspiratis adhibetur. Si denique de locis adhibetur ἅγιος, semper 10. Locum significat, qui est cultui Dei religioso destinatus, aut, In quo Deus præsentiam suam maxime declarat, certe declarare creditur. Act. 7, 33. Ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν, Sacer est locus, in quo consistis. Ex. 3, 5. 2 Petr. 1, 18. ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ, In monte Thabor. Eandem ob causam Hierosolyma κατ' ἐξοχὴν ἡ ἁγία πόλις vocatur in N. T. Matth. 4, 5. 27, 53. Apoc. 11, 2. 21, 2. 22, 19. interdum etiam ὁ τόπος ὁ ἅγιος, Matth. 24, 15. quamquam hac posteriori formula interdum templum Hierosolymitanum describitur, v. c. Act. 6, 13. 21, 18. Neutro genere τὸ ἅγιον, sc. δῶμα vel μέρος, in singulari, est, Templum, Hebr. 9, 1. τὸ τε ἅγιον κοσμικόν, Templum terrestre ab hominibus exstructum. Joseph. A. J. 3, 6, 4. Ὁ μὲν πᾶς νεὼς Ἄγιον ἐκαλεῖτο. Et in plurali τὰ ἅγια, sc. μέρη, α) Ea pars templi s. tabernaculi fœderis, quæ Sanctum vocatur. Sic Singular. τὸ ἅγιον ap. Sirac. 4, 13. Sacrarium, Sanctuarium, ex Hebr. שְׁרָד Ezech. 45, 28. etiam שְׁרָד Num. 6, 20. Hebr. 9, 2. Pluralis numerus eminentiæ causa ponitur, ut in formula, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. β) Pars templi, quæ Sancta Sanctorum etiam vocabatur. Hebr. 8, 2. τῶν ἁγίων λειτουργὸς Christus dicitur, qui in omni loco cum summo Judæorum sacerdote comparatur. Hebr. 9, 8. ubi tamen per τὰ ἅγια Cælum s. Futura in cœlis felicitas intelligi debet, æque ac in locis 9, 12. 24. 10, 19. de quibus legi merentur Schoettgenii Hor. Hebr. et Talmud. p. 1216. Per τὰ ἅγια ἁγίων vero semper fere Sanctum Sanctorum s. Sacratissimus templi locus describitur. Hebr. 9, 3. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων. Τὸ ἅγιον ἁγίων in Gr. Vers. Ex. 26, 33. dicitur, et ab Josepho A. J. 3, 6, 4. τοῦ ἁγίου τὸ ἅγιον vocatur. Interdum etiam τὰ ἅγια omittitur, v. c. Hebr. 8, 5. τῶν ἐπουρανίων sc. ἁγίων, Templi illius cœlestis. Vide L. Suringar D. de Diversis Vocum שְׁרָד, ἅγιος, et affinium Significatibus in SS. Franecqu. 1792." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Ἄγιος primo loco occurrit explicatio vocis.—Theodoretus, de Cur. Gr. Affect., Serm. 3. T. 4. p. 523. per elegantem allusionem, ἅγιον dici vult quasi ἄγειον, Qui nihil habeat terreni. Ejus verba de Angelis sunt: Τῷ τοι καὶ ἁγίους αὐτοὺς ὀνομάζομεν, ὡς γῆινον οὐδὲν ἔχοντας, ἀλλὰ τῶν περιγείων παθημάτων ἀπηλλαγμένους, ἔργον δὲ ἔχοντας, τὴν ἐν οὐρανῷ χορείαν, καὶ τοῦ πεποιηκότος τὴν ὑμνωδίαν. Hoc Epitheton tribuitur I. Deo, idque κατ' ἐξοχὴν, est enim natura sanctus. Cyrill. Jerosol. Catechesi Neophwt. 5. p. 224. Ἀληθὺς εἰς ἅγιος, φύσει ἅγιος· ἡμεῖς δὲ καὶ ἅγιοι, ἀλλ' οὐ φύσει, ἀλλὰ μετοχῇ, καὶ ἀσκήσει, καὶ εὐχῇ. Cyrill. Alex. in Jes. 49. p. 666. Θεῷ δ' ἂν πρόποι τοῦτο, καὶ μόνῳ κυρίως τε καὶ ἰδικῶς. Εἰ γὰρ καὶ εἰσιν ἅγιοι πολλοί, δυνάμεις τε λογικαί, καὶ μὴν καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι, ἀλλ' οὐν ἐκ μετοχῆς τοῦ κατὰ φύσιν ἁγίου, καὶ μόνου τοῦτο ὑπάρχοντος ἀληθῶς, ἅγιοι χρηματίζονται. Deus autem ἅγιος dicitur, a. Simpliciter. Jobius Monachus, in Photii Bibl. Cod. 122. p. 605. dicit, Παραδηλοῦν τὴν ἅγιος φωνὴν, ἀνευ συνθήκης προαγομένην, καὶ μηδὲ μεσολαβοῦντος ἐτέρου προσρήματος, τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀσύνθετον καὶ ἐξηρημένον, καὶ ἀβέβηλον τῆς θείας φύσεως, πρὸς πᾶσαν ἄλλην φύσιν τε καὶ ὑπόστασιν, Vocem Sanctus sine ulla additione prolata, et nullo omnino alio intercedente provocabulo, indicare simplicem, minime compositum, excellentem, ac sacro-sanctum divinæ naturæ statum, cum omni alia natura et subsistentia comparatæ. Et paulo post: Τὸ ἐξαίρετον τοῖνυν, καὶ μεμονωμένον, καὶ πάσης ἄλλης ὑπερόριον φύσεως ἐπὶ Θεοῦ καταγγέλλει τὸ, ἅγιος.—Τὸ ἀφωρισμένον καὶ * ὑπεριδρυμένον τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ ἀνακεχωρηκὸς ἀνυμνεῖ. Excellentiam igitur, ac singulare quid, et supra reliquæ creaturæ terminos de Deo nunciat verbum illud, Sanctus.—Distinctam Dei naturam, et ceteris omnibus antecellentem atque ab iis sejunctam prædicat. b. Vel per geminationem, ἅγιος τῶν ἁγίων. Iterum Jobius, ib. p. 605. Τοῦτο δὲ, τὸ ἅγιος τῶν ἁγίων, αἰνίττεται τὸ * ὑπεριδρυμένον, καὶ ἀσύγκριτον πρὸς πᾶσαν ἄλλην ὀνομαζομένην ἀγιότητα. De ter

a repetita voce ἅγιος, vide Ἀγιασμός, n. 3. et Τρισάγιον. II. Hominibus. Ita ἅγιοι dicuntur in genere Omnes fideles, adhuc in Ecclesia militante constituti. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 3. p. 9. Ἀγίους δὲ, τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας. Idem, Hom. 14. ad 1 Tim. T. 4. p. 307. Ἀγιοὶ εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσι, καὶ σημεῖα μὴ ἐργάζονται, καὶ δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοι εἰσι. Idem, Hom. 10. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 489. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὼ πιστὸς ἐστὶ, καὶ κοσμικὸς ἦ τις, ἁγίος ἐστίν. Ἑγίστασι γὰρ φησιν, ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί, καὶ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί. Ὅρα, πῶς τὸν ἁγιασμόν ἡ πίστις ποιεῖ. Καὶ κοσμικὸν τοῖνυν ἴδωμεν ἐν περιστάσει, ὀρέγωνμεν χεῖρα· μὴ πρὸς τοὺς ἐν ὅρεσι μόνον καθημένους ὡς σπουδαῖοι. Ἀγιοὶ μὲν γὰρ ἐκεῖνοι ἐν βίῳ καὶ πίστει· ἅγιοι δὲ καὶ οὗτοι τῇ πίστει, πολλοὶ δὲ καὶ βίῳ. Μη, ἐὰν ἴδωμεν μοναχὸν εἰς φυλακὴν, τότε εἰσελθόμεν, ἐὰν δὲ κοσμικόν, μὴ εἰσελθόμεν· ἅγιός ἐστι καὶ οὗτος, καὶ ἀδελφός. Theophyl. ad Ep. ad Ephes. p. 499. Ὅρα, πόση ἦν τότε ἀρετὴ, ὅτε ἁγίους καὶ πιστοὺς καλεῖ ἄνδρας βιωτικούς, γυναῖκας ἔχοντας καὶ παιδία· ἀλλὰ νῦν οὐδὲ ἐν ὅρεσι καὶ σπηλαίοις τοιούτοι. Similia ap. Eund. occurrunt ad Rom. p. 124. in 1 ad Tim. p. 780. ad Hebr. p. 926. ubi illa ipsa habet, quæ ex Hom. 10. Chrys. in Ep. ad Hebr. modo sunt allata. III. Rebus Deo consecratis et dicatis. Atque adeo a. Omnibus Deo, cultui ejus, usuique sacro destinatis in genere. Chrys. Hom. 82. in Jo. T. 2. p. 898. Κυρίως ἅγια, τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἀγία καλοῦνται, τὰ ἀφωριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Theophyl. in Jo. p. 715. Ἀγία, τὰ ἀφωρισμένα λέγονται τῷ Θεῷ. Et p. 802. Ἀγία λέγονται πάντα τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. b. Locis, in quibus Deus illustre aliquod præsentia suæ testimonium exhibet, et quæ simul cultui ejus consecrata sunt, in specie. Ita ἅγια ἁγίων, Sancta Sanctorum, dicitur pars tabernaculi sanctissima, quæ soli summo patebat sacerdoti. De eo sic Greg. Nyss., Or. 6. de Beat. 820. Ἀγίων ἁγίων, δεικνύσης, οἶμαι, τῆς ἐπιτακτικῆς ταύτης ὀνοματοποιίας, τὸ μὴ κατὰ τὸ ὁμότιμον τοῖς ἄλλοις μετέχειν κακεῖνο τῆς ἀγιότητος· ἀλλ' ὅσον διέφερε τοῦ κοινου καὶ βεβήλου τὸ ἀφιερωμένον καὶ ἅγιον, τοσοῦτον ἐκεῖνο τὸ ἄδυτον τῶν περὶ αὐτὸ ἁγίων ἱερώτερόν τε καὶ καθαρώτερον εἶναι. Ita etiam apud recentiores Græcos ἅγια ἁγίων vocatur Altare majus, in quo corpus et sanguis Domini consecratur, ut loquitur Gentianus Hervetus in fine Liturgiæ. Vocatur alias Sacra mensa, Cathedra, Locus Dei, Requies, Propitiatorium, Magni sacrificii officina, Christi monumentum, et ejus Gloriæ tabernaculum. Vide infra ad n. 5. IV. Sacræ Cœnæ. Can. 14. Concilii Laodicensi: Περὶ τοῦ μὴ τὰ ἅγια, εἰς λόγον εὐλογιῶν, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, εἰς ἐτέρας παροικίας διαπέμπεσθαι. Ἀγία, i. e. Sacramenta corporis et sanguinis Christi. Chrys. Hom. 17. in Ep. ad Hebr.: Ταῦτα λέγω, οὐχὶ τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαυσιαίου προσόδου κωλύων ὑμᾶς, ἀλλὰ βουλόμενος μάλλον διὰ παντὸς ὑμᾶς προσιέναι τοῖς ἁγίοις. Cyrill. Jerosol. Catechesi Neophwt. 5, 224. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ ἱερεὺς, Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. Ἀγία τὰ προκείμενα, ἐπιφοίτησιν δεξάμενα Ἀγίου Πνεύματος. Aliquando ἅγια ἁγίων eodem sensu conjunguntur. Latinis etiam Sanctum notat Eucharistiam. Apud Dionys. Areop. Ep. 8. p. 781. per τὰ τῶν ἁγίων, intelligi τὰ ἄχραντα μυστήρια, Immaculata mysteria, i. e. ipsam S. Cœnam, docet Pachymeres. De hac vero significatione pluribus egimus c. 4. Observat. nostrarum, p. 86. et seqq. Vide etiam Εὐλογία, n. 4, 1. V. Apud Gr. recentiores ἅγια dicitur Locus in Templo, tabulato inclusus, sacer ac venerandus, et Clericis tantum, viris secularibus raro, mulieribus nunquam penetrabilis. Alii ἄδυστα vocarunt. Cedren. in Const. Porphyrogenneta: Τὸν δὲ λοιπὸν υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Ῥωμαιοῦ, Θεοφύλακτον ὁ πατριάρχης ἀπέκειρε κληρικόν, χειροτονήσας αὐτὸν ὑποδιάκονον, προχειρισάμενος καὶ σύγγελλον πρότερον διελθόντα εἰς τὰ ἅγια μετὰ τοῦ τάγματος τῶν ὑποδιακόνων. Vide Allat. de Templis Gr. Ep. 1. p. 21. VI. Vox ἅγιος ap. Græcos, ut Meurs. in Gloss. docet, usurpabatur in acclamationibus in Coronatione Imperatorum. Codin. de Off. Aulæ

Const. 'Ο δὲ πατριάρχης χρίει σταυροειδῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως τῷ θεῷ μύρω, ἐπιλέγων μεγάλη τῇ φωνῇ τὸ, "Ἄγιος· οἱ δὲ ὄντες ἐν τῷ ἄμβωνι πάντες περὶ τὸν πατριάρχην διαδεχόμενοι τὴν φωνήν, λέγουσι καὶ αὐτοὶ ἐκ τρίτου τὸ, "Ἄγιος. Eadem ap. Cantacuzen. 1, 41. occurrunt." Suicer. Thes. Eccl. "Ἄγιοι frequenter vocantur Cœlites, quorum felicitatem pulcre describit Epiphan. Hær. 79. p. 1056." Suppl. ad Suicer. Thes. p. 1608.]

["Ἄγιος, proprie, A communi usu separatus, coll. Ex. 19, 23. et Deo aut cultui ejus dicatus. Sic Judæi sæpius ἄγιοι i. q. ἐκλεκτοὶ dicuntur. Quare et ἅγιος est Qui Jehovam colit, Cultor Dei, i. q. δοῦλος Θεοῦ, Cant. tr. Puer. v. 11. 'Ἰσαὰκ τὸν δούλον σου, καὶ 'Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου. 3 Esdr. 8, 70. ἅγιον σπέρμα, Judæi. Hesych. "Ἄγιος· εὐσεβής. Item Probi mortui, et Angeli appellantur ἄγιοι, Sap. 5, 5. et γυνῶσις ἁγίων, quam Jacobus Sap. 10, 10. in somnio accepisse dicitur, esse videtur Aspectus aulæ divinæ, angelorum, beatorum, coll. Dan. 4, 14. Job. 4, 18. Gen. 28, 12. Deut. 33, 2. Tob. 12, 15. qui quidem τὴν βασιλείαν Θεοῦ—adumbrat enim Deus ut rex hujus terræ—constituunt. Transfertur vero deinde ἅγιος ad Res Deo vel cultui ejus sacras. Sap. 12, 3. ἁγία γῆ, Canaan; Sap. 9, 10. ἄγιοι οὐρανοί, coll. v. 8. Inde etiam quæ Levitis exhibenda erant, ἁγία dicuntur, 3 Esdr. 5, 40. μετέχειν τῶν ἁγίων. Edere sacrificii partem; in Hebr. Esdr. 2, 63. שְׂרָפָה וְכֹהֲנֵי יְהוָה; et ἀπαρχὴ ἁγίων Sir. 7, 31. Primitiæ sanctorum, Pars sacerdotalis de decimis. Vide Linde ad h. l. Inde et est Sacris celebrandus. Tob. 2, 1. 'Ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἥ ἐστιν ἁγία ἑπτὰ ἑβδομάδων. Denique transfertur ad Morum sanctitatem, Animi a vitiis puritatem; et hoc sensu accipiendum videtur, si Sap. 7, 22. sapientiæ inesse dicitur πνεῦμα ἅγιον, coll. c. 1, 4. 5. 'Ἀγιώτατος, 2 Macc. 5, 15." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

["Ἄγιος. "Quis est, qui res divinas vel extremis, ut dicitur, digitis attigit, quem fugiat, quomodo templum, a Salomone exædificatum, ita tabernaculum, Dei jussu a Mose constructum, in tres partes distributum fuisse, quarum tertia, a secunda aulæ secreta et sejuncta, habita omium sanctissima fuerit, "Ἀγία ἁγίων? quam formam loquendi Hebraicam esse, recte docuere Jo. Vorst. Philol. c. 12. p. 329. Lips.; Reland. ad Joseph. Archæol. 3, 6, 4. p. 134. Haverc.; et Deyling. P. 2. Obs. 47, 5. Joseph. d. l. vocat eleganter τὸ ἅδιον, et cum eo Zonaras Ann. 1, 16." Fischer. Comment. ad calcem Prolus. 5. in quibus varii Loci Libr. Div. utriusque Testamenti eorumque Versionum vett. maxime Gr. explicantur atque illustrantur, p. 153. "Primum conclave castrens hujus Sacrarum Ἀγία vocabatur; alterum penitius, post velum secundum, ἁγία ἁγίων." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 551. Zonar. "Ἀγία· ἁγίων ἁγία, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος· ἁγίων, τῶν ἐκτὸς τοῦ καταπετάσματος. Phavor. "Ἀγία· τίμια, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος.]

["Ἄγιος. Suid. et Zonar. "Ἄγιος, ἅγιος, ἁγιος Κύριος. "Ὅτι τοὺς λέγοντας μυριάκις, Ἔστιν ἅγιος ὁ Θεός, καὶ τοὺς παρερμηνεύσαι τοῦτο πολυμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τὸ, 'Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου· Τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω· Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. Καὶ τὸ, Θύσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχὰς σου, καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ διὰ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἐνὸς προσώπου δεσποτείας σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. (Verba a Καὶ τὸ usque ad οὐσίας in Zonara desiderantur.) Οἱ δὲ λέγοντες, "Ἄγιος ἀθάνατος ὁ σταυρωθεὶς, ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, 'Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα. "Μυριάκις: sic Codd. A. D. cum Suida, (et Phavorino, Zonaræ verba exscribente.) Sed Cod. K. *Κυριάκις, quod amplector. Quæstio hæc erat, an illa doxologia ad Κύριον pertineret? quod negarunt Nestoriani, an ad τὴν Τριάδα esset referenda? quæ hominis, cujus est hoc fragm., sententia fuisse videtur. Altera quæstio controversa hæc erat, an doxologiæ illi addi posset ὁ σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν? Vide

Ephræm. ap. Phot. 402. Hæsch. (=773. Ed. 1653.) Sed ap. Suid. v. ἀθάνατος omittenda est, ut ap. Nostrum. Irrepsit enim e verbis Ephræmii, quæ statim sequuntur." Tittmann. "H. l. e quo auctore descriptus esset, nondum adhuc indagare potui. Illud planum est, auctorem hoc egisse, ut ex Jes. 6, 3, Trinitatis mysterium demonstraret. Loca V. T. quæ laudantur, extant Ps. 26, 13. ἐξεζήτησα etc. e lectione Ed. Rom. a qua alii interpretes variis modis discrepant. Deinde Ps. 49, 15. θύσον τῷ Θεῷ etc. et Ps. 41, 2. ἐδίψησεν etc. Nam ex his locis, Theologi, ut nominatim e Theodoro cognovi, Trinitatis rationem docere laborarunt." Ernest. ad Suidæ et Phavori Gloss. SS. 7.]

["Ἄγιος. Zonar. atque ex eo Phavor.: "Ἄγιος· ὁ φύσει ἁγιάζων, καὶ οὐχ ἁγιαζόμενος. Κατὰ μέθεξιν καὶ ὁ ἁγιαζόμενος ἅγιος λέγεται. "Priora verba, ὁ φύσει οὐχ ἁγιαζόμενος, de Deo capienda, sequentia vero de homine vel angelo intelligenda esse, cuilibet satis patet. Utriusque significatus exempla addere nihil opus est." Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 9.]

["Ἄγιος. Locum Grammatici SGerm. in "Ἄγος protulimus. Hesych.: "Ἀγία· τίμια. "Ἄγιοι· οἱ καθαροὶ καὶ σεβάσμιοι. Glossæ: "Ἄγιος· Sanctus, Sacer. "Ἄγιον· Sanctum, Sacrosanctum. "Ἄγιον ἱερέως σκεῦος· Atanulus. "Ἀγιώτατος· Sanctissimus. 'Ὁ μὴ ἅγιος· Insanctus. J. Poll. 1, 33. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνόν, εὐαγές, ἄχραντον. Etym. M.: "Ἄγιος· παρὰ τὸ ἄζω, τὸ σέβομαι, ἄζιος, καὶ ἅγιος, εὐκτὸς, τίμιος, καθαρὸς, εὐσεβής, ὅτε δὲ μαρτοί, ἅγιοι. "Ἀρκιος·—ἄζω ἅγιος, ἀρμόζω ἀρμόδιος, ἰζω ἴδιος, καὶ ἀρκῶ ἄρκιος. "Ἀμειδίητος· ὃ ἐν ἀμειδίῃ τοῦ ἁγίου ἡλίζετο νύκτας:—τὰς φρικτὰς, ἐν αἷς οὐκ ἔστι μειδιάσαι, οὐδὲ γελάσαι· ἢ ὅτι φοβεραὶ εἰσι καὶ σκοτειναὶ ἁγίας, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἀγεσθαι τὰ μυστήρια. "Ἀπολλώνιος. Locus est 2, 908. "Ἡλίζετο pro vulg. εὐνάζετο dedi ex Etym. M. suadente Ruhnk. 210." Beck. Schol.: "Ἀμειδίητος· ἥτοι φοβεράς διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι φοβεραὶ εἰσιν αἱ νύκτες. Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλά, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Schol. e Cod. Par.: "Ἀμειδίητος δὲ τὰς φοβεράς λέγει, ἢ διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι αἱ νύκτες φοβεραὶ εἰσιν. Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλά, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Locus Eurip. est Bacch. 486. Etym. G.: "Ἄγιος· ἐκ τοῦ ἄγος γέγονεν· ἅγιον δὲ ἐστὶ τὸ παντὸς ἄγους ὃν ἀνώτερον· ἢ τὸ δύναμιν ἔχον, πρὸς τὸ τοὺς ἑτέρους ἁγιάζειν.]

["Ἄγιος, quo compendio in Mss. scribatur, docet Bast. Comment. Palæogr. 787.]

["Ἄγιον· τῆς ἁγνότητος τὸ σπέρμα. Hesych. "Theologus quidam non incelebris in Codice meo ascriptus: 'Sine dubio respexit ad Luc. 1, 35.' Crederem, si legeretur τῆς ἁγνότητος, Castæ, sc. virginis Deiparæ. Nunc scribe ἁγνον, cum spiritu leni, et intellige semen Vitis, quod describitur a Diosc. 1, 136. (imo 135.) et ἅγιον forte ob rationes physicas dicitur: quare etiam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, foliis hujus fruticis, qui vulgo Agnus castus audit, sibi cubitus sternebant, ut ibid. auctor est, præter alios, Diosc. Cf. Job. 40, 18. (22.) ubi variat lectio, ἁγνον, ἁγνου, vel ἁγροῦ. Ad v. "Ἄγιον Kust. notat:—'Vox mihi suspecta. F. l. *ἁγνιον. Ab ἁγνος enim, quod est nomen plantæ, recte quidem formes ἁγνιον, sed non ἁγιον.'" Albert. "Decepti omnino sunt, qui de glossa sacra cogitabant. Scribe, τοῦ ἁγνου τὸ σπέρμα, Semen agni, qui est frutex hujus nominis, et dicitur Agnus castus s. Arbor castifica. Ergo aliquis ejus semen dixit τὸ ἁγιον. De illo v. Dioscor. 1, 26. (imo 135.) et H. Vales. ad Method. Conviv. Virg. in T. 2. Opp. Hippolyti p. 115. Ed. Fabric. Theodoretus ad Lev. 23, 40. τὸν ἁγνον vocat σωφροσύνης δηλωτικὸν καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ ἐσθιόμενον καὶ ὑποστρωπνόμενον σβεπνύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Cf. Phavor." Ernest. ad Hesychii Gloss. SS. 4.]

'Ἀγίως, Sancte. [J. Poll. 1, 32. "Ὡς περ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, *ὥσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιώντες. Ubi vertitur, Caste accedentes. "Προσιέναι peculiari significato est

Obsecrare et supplicare. Vide Budæi C. L. G. 165." Seb. "Ἀγίως, Sancte, 𐤀𐤒𐤓, Sanctum. Incert. Ps. 133, 2. ἁγίως. Montefalconio in Hexaplis afferenda erant Chrysostomi verba, "Ἐπερος ἁγίως, ἄλλος * ἡγιασμένος, quæ tamen nescio an rectius ad seriores librorum sacrorum interpretes retuleris." Kreyssig. in Symb. ad Biel. Thes. Philol. augendum atque emend. Particula 2. p. 5.]

[* "Ἀγιάδης, (ὁ, ἡ,) Sanctus. Philo J. 1, 675. (Καὶ διαφερόντως τὸν ἁγιάδιστα καὶ φρικωδέστατα περὶ τῆς ἐβδόμης ὑπάρχοντα νόμον καταλύειν.) Wakef. Mss. "Scr. ἁγιάδιστα καὶ φρικωδέστατον." Pfeiffer.]

[* "Ἀγίας, Agias, Ἀρκὰς, K. A. 2, 5, 7. unus e quinque imperatoribus ad Tissaphernem missis: 2, 6, 17. interficitur et laudatur. Cf. 3, 1, 32." Lex. Xenoph. Timæus: Ἀγίαν τὸν ἡγούμενον τινος. "H. v. neque ap. Plat. reperio, neque ap. ullum vet. scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen *Ἡγίας ap. Herod. 9, 33. Murator. p. MLIX. 5. aliosque, pro quo sæpe occurrit Doricum Ἀγίας. Pausan. 3, 11. Chishull. Antiq. Asiat. 88. An scr. *Ἀγιν e Cratylo 261. Καὶ ἄλλα γε αὐτὴ στρατηγὸν σημαίνει, οἷον Ἀγίς, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος." D. R. Vide et Lex. Xenoph. v. Ἀγίς. At Bekkeri Συναγ. Δεξ. χρῆσ.: *Ἀγίς εἶδος ποτηρίου. "Τὸν ἀδελφεὸν ἐωυτοῦ Ἡγίην. Memorat Ἀγίαν s. Ἀγίαν, μαντευσάμενον Λυσάνδρῳ in prælio ad Ægos flumen, nepotem Tisameni, Pausan. 3, 11. unde usitatum familiæ id cognomen: hincine vero, Ἀγίαν τὸν ἡγούμενον τινος, Timæus Lexico suo addiderit, in ambiguo Ruhnck. jure reliquit." Wessel. ad Herod. l. c.]

[* Ἀγιαστὺς. Hesych. Ἀγῆχῳ ἡχῳ ἁγίῳ, ἡ στίφος, ἡ σύστημα. "Ἀγῆοχα ἡνεγκα: ἁγίοχα legit Is. Voss. et mox ἁγιοχότων, et ἁγῆχῳ. Sed hanc sedis mutationem malim affini pronuntiationi literarum ι et η ascribere, quam ipsam lectionem propterea sollicitare. Idem sæpissime usu venit observasse." Albert. At in Codice reperiuntur ἁγίοχα, ἁγιοχότων, ἁγῆχῳ testatur Schow. Postremum sic ibi legitur: Ἀγῆχῳ ἡχῳ ἁγίῳ, στίφος, (ἡ στίφος,) ἡ σύστημα. "V. ἁγῆχῳ male huc translata, et proxime referenda ad v. Ἀγῆοχα hoc modo: Ἀγῆοχα ἡνεγκα, ἁγῆχα, ἡχα. Ἀγίῳ: puto scr. Ἀγιαστὺς ἁγίῳ στίφος, ἡ σύστημα." Heins.]

[* Ἀνάγιος, ἰα, ἰον, Incastus, Gl.]

[* "Ἡμιάγιος, ἰα, ἰον, Epiphani. Ancor. s. 26." Kall. Mss.]

[* "Κλεπτοάγιος, Tzetz. Chil. 9, 276. (Ἐγὼ τηρεῖν δὲ κεφαλὴν εἶπον ἁστεῖφ λόγῳ, Μεθόδῳ τε δεινότητος, ῥητορικῇ τῇ τρύφῃ, Τὰς κεφαλὰς, καὶ τοὺς ἡμῶν αὐθέντας καὶ δεσπότας Τηρεῖν μὴ ὑποκλέπεσθαι, καὶ ἀπατᾶσθαι δόλοις, Τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ *τζουριχοαγίων, Τοὺς, οὓς ἐχειροτόνησαν, ὠνόμασαν ἁγίους, Ἀνθρωποὶ ἀλιτήριοι, ὁμότροποι ἐκείνοις.)" Boissonad. Mss. Vertitur Sacilegum.]

Πανάγιος, ὁ, (ἡ,) Omnino sanctus, ut et dicitur παναγῆς. [Sed et πανάγιος, ἰα, ἰον, dicitur.]

[* Πανάγιος, Sanctissimus. Apud Dionys. Areop. Hier. Eccl. c. 4. P. 3. n. 12. p. 291. legitur παναγιώτατος, Omnino sanctissimus, i. e. Omnium sanctissimus: Ἀγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν εαυτὸν ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμῶν ἁγιαστέας ἀποπληροῖ. Sanctificat enim semetipsum pro nobis sanctissimus ille Jesus, nosque omni replet sanctitate. * Παναγία vocatur Panis sacer, a sacerdotibus consecratus. Et * Παναγιάριον, Arcula, in qua panis ille repositus. Pentecostarum: Ὁ κελλαρῆτης ἅμα τῷ καθίσει τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν δι' ὅλης τῆς ἐβδόμαδος ὑψούμενον ἄρτον, ἀντὶ τῆς παναγίας, κατακλῶν, διαδίδωσι τούτοις πρὸ τῆς εἰθιμῆς αὐτῶν τροφῆς φαγεῖν. Ἐν τῇ Παναγίᾳ λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἁπαξ. Εἶτα ὑψοῦται εἰς τὸ Παναγιάριον. Cellarius, simul atque fratres considerunt, tota hebdomade exaltatum panem, loco panagiae, frangens, iis distribuit antequam solitum comedant cibum. In Panagia semel recitatur illud, Christus resurrexit. Tum exaltatur in Panagiarium. Codinus, c. 7. Τὸ δὲ γε Παναγιάριον ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαβὼν, ἐπάνω τίθησι τῆς τραπέζης, καὶ ὑψῶν Παναγίαν δίδωσι ταύτην τῷ δομestikῷ, ὁ δὲ τῷ μεγάλῳ

δομestikῷ, οὗτος δὲ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἅμα τῷ Παναγίαν λαβεῖν ἐν τῷ στόματι πάντες βούσι πολυχρόνιον. Porro præfectus mensæ acceptum Panagiarium mensæ imponit, et elevans Panagiam dat illam Domestico mensæ, ille magno Domestico, hic Imperatori, et quamprimum Panagiam ori ingerit, omnes accinunt, Ad multos annos. Vide Gl. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

[Πανάγιος. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 132.: Τὴν ὁμόθεον ὁμόθεον πως λέγει τὴν παναγίαν Τριάδα. "De v. πάμπολυς notandum, quod sit idem, ac superlativus πλεῖστος, vel superlativus intensus, πολὺ πλεῖστος, sicut παμπληθεῖς ponitur pro Plerique omnes p. 125. Nempe πᾶν, in compositione cum aliis, vim addit superlativo, quam Latini exprimere solent per genitivum partitivum omnium, superlativo appositum, ut in πανάριστος, Omnium præstantissimus in prologo Hes. in πάμφορος χώρα, Terra omnium feracissima, Diod. 131. c. in πανεύφημος, Omnium celebratissimus; πανάγιος, Omnium sanctissimus, in Carminibus Nazianzeni." Munth. Obs. Philol. in N. T. 119. "Evagr. H. E. 2, 3. Εἶσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἐφα εὐπρεπῆς ἐστὶ σηκός, ἐνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἐν τινι σορῇ τῶν ἐπιμήκων, μάκραν ἐνίοι καλοῦσιν, ἐξ ἀργύρου εὐ μάλα σοφῶς ἡσκημένη. V. μάκραν manifesto vitiosa est. Emendant alii ἄρκαν, (ut H. Vales.) alii μάνδραν. Ego vero nullus dubito, quin Evagrius scripserit μάκραν. Idem mendum ap. Artemid. 262. quod et recte observavit Reisk. (et ante Reiskium Noster v. Μακρά.) Est autem Mactra vas oblongum variis usibus inserviens, de quo consulendi Lexicographi. Schol. Aristoph. Pl. 545. Μάκρα κατὰ τοὺς παλαιούς θυεῖα ἐπιμήκης, ἐν ἣ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται παρὰ τὸ μᾶσσω γὰρ ἡ μάκρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προεῖρηται, καὶ ἡ μᾶζα γίνεται. Quæ verba notanda. Σορὸν τῶν ἐπιμήκων vocat supra Evagr." Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. 45. De permutatione verborum μάκραν et μᾶκρα vide et quæ protulimus supra 38. n. 2. et quæ Noster protulit in Μακρά. "Παναγίας CLXXXIV. 1. παναγίαν 4. p. 568, 38. 43. πανάγιος vox in HSt. Thes. ἀμαρτῦρητος, sed usurpata in Sacris Græcorum p. 192, 19. et ap. Eccl. Scriptt." Maitair. Ind. ad Marm. Arundel. Selden. aliorumque Academiæ Oxon. donatorum Ed. 2. Bowyer. 1732.]

[* Ὑπεράγιος, ἰα, ἰον. "Germanus in Dormit. B. Mariæ init." Boissonad. Mss. "Andr. Cret. 1. p. 115." Kall. Mss.]

[* Ἀγίαρχικὸς, ἡ, ὄν. "Nicet. Paphlag. Or. in S. Thom. 371. Ἀγίαρχικὴ Τριάς." Kall. Mss.]

Ἀγιογράφος, ὁ, ἡ, Ad verbum Sanctoscriptus, si ferre posset Latinitas adjectivum nomen ita compositum, ut ἁγιογράφοι πύχες, ap. Dionys. Areop., Sanctoscripti libri, i. e. Sanctæ scripturæ libri.

Ἀγιογραφα, τὰ, Sancta scripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri, de qua lege Hieronymum, Damascenum, et alios.

[* Ἀγιογραφα, Sancta scripta, ita vocantur ab Epiphanio, de Pond. et Mens. 534. et a Damasceno, qui ex Epiphanio descripsit, lib. 4. cap. 18. Orthod. fidei p. 348. libri illi, qui Hebræis dicuntur כְּתוּבֵי, Græcis alias γραφεῖα. Vide in Γραφεῖα. Ἀγιογράφοι δέλτοι vocantur Libri omnes totius Scripturæ Sacræ. Vide in Δέλτος." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 83.: Ἀγιογράφων δέλτων ἁγιογράφους δέλτους καλεῖ, τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην.]

[* "Ἀγιοδόμος, (ὁ, ἡ,) Antiochi Monachi Homil. 1. de Fide p. 14. d. Bibl. Patr. xii. 14. d. sed ἁγιοδόμος mavult Coteler. in not. ad Ignat. Epist. ad Ephes. s. 9." Kall. Mss. Vide Ἀγιοφόρος.]

[* "Ἀγιοκλίτης, * Ἀγιοπαντίτης. Herodiani Epimer. 181. (Τὰ δια τοῦ ιτῆς ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον—ἁγιοπαντίτης, ἁγιοκλίτης.)" Boissonad. Mss. "Non novi quid sit ἁγιοπαντίτης: Incola forsitan urbis, cui nomen Ἀγιοί πάντες. Et quod sequitur nomen, ἁγιοκλίτης, explicandum simili modo videtur. Corayus putat posse legi * ἁγιοηλίτης, Monachus nempe in Monasterio Ἀγίου Ἡλίου, vel Incola urbis sic vocatæ." Boissonad.

ad Herodian. 297. An legi possit *'Αγιορίτης, de quo vide suo loco? vel *'Αγιοπολίτης, de quo Ducang. Gloss.:—"Dictus unice, Andreas patria Hierosolymitanus, Archiepiscopus Cretensis, inter melodos celeberrimus; nam ἁγίαν πόλιν Hierosolymam vocant. Balsamo in Medit. de Convoc. ad sacras Monasteriorum Aedes per tria Signa: Τῶν ἐν τῇ ὁρθρινῇ δοξολογίᾳ πρὸ τοῦ Ἀγιοπολίτου ψαλλομένων συνήθως ἐν ταῖς θείαις ἱεροτελεστίαις καὶ ταῖς ἐσπεριναῖς προσευχαῖς. Infra: Χάριν δὲ τῆς τῶν *θεοφθόγων εὐαγγελίων ἀνακηρύξεως, καὶ τῆς ὅλης ἀκολουθίας τοῦ Ἀγιοπολίτου ἀπλῶς, τὸ μέγα *σημαντήριον εὐρηται. *'Αγιοπολιτικὸν *στιχηρὸν, compositum ab eodem Andrea. Liturgia Præsanctificationum e Cod. Barberino: Καὶ ὁ ψάλτης τὸ στιχηρὸν τὸ Ἀγιοπολιτικόν. Vide Goari Eucholog. 202. Idem Balsamo: Πολλῶν δὲ *σημαντηρίων οὐκ ἔστι χρεία Λατίνοις, καὶ Ἰταλοῖς, ὅτι μὴδὲ *ψαλτωδημάτων Ἀγιοπολιτικῶν, ἀλλὰ μόνως τῆς Κινύρας τοῦ Θεοπάτορος. Vide Allatium de Georgiis 318."]

[* "'Αγιοποιός, (ὁ, ἡ, Sanctificus) Pseudo-Athan. Disp. c. Arium s. 38. p. 141. Ed. Colon. Cyrill. Hier. 182. 187." Kall. Mss.]

[* "'Αγιοποιέω, (Sanctifico.) Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 189. ("Ὡστε ἅγιος μὲν ὁ ναὸς, ἅγιον δὲ τὸ θυσιαστήριον, καὶ χάριν ἔχον θείαν ἀγιοποιεῖν.") Kall. Mss.]

[* "'Αγιοπρεπής, ὁ, ἡ. "Hanc vocem ideo afferimus, quia a Lexicographis ommissa. Ea satis frequenter usum deprehendimus Cyrill. Alex. Sufficiat unum alterumve exemplum. In c. 54. Jes. p. 766. scribit: "Ἐξ τῶν ἀγιοπρεπῶν ἀνχημάτων ἢ τῶν πλανωμένων ψυχῇ. Caret sacris ornamentis, errantium anima. Et in c. 55. ejusdem Prophetæ p. 774. Ἐκεῖ γινώσις ἀληθῆς τοῦ κατὰ φύσιν Θεοῦ, καὶ ἀρετῆς ἀπάσης, καὶ ἀγιοπρεποῦς εὐκοσμίας μάθημα. Ibi, nempe in S. scriptura, vera cognitio, et Dei secundum naturam, et omnis virtutis, et sancti decoris disciplina est." Suicer. Thes. Eccl. Polycarp. Epist. ad Philippenses p. 1007. Coteler. Τοὺς ἐνεκλημένους τοῖς ἀγιοπρεπέσι δεσμοῖς.]

[* "'Αγιοπρέπεια, (ἡ,) Nicet. Paph. Or. in S. Barth. Auctar. Bibl. Patr. 1, 371." Kall. Mss.]

[* "'Αγιοπρεπῶς ap. Cyrill. Alex. legitur, in c. 4. Jonæ, ad v. 10. et 11. p. 389. Θέα, ὅπως οὐκ ἐν καιρῷ λυπούμενον, οὐδὲ ἐφ' οἷς ἦν εἰκὸς ἀποφαίνει Ἰωνᾶν, καὶ τοι δέον ἀγιοπρεπῶς κατακροτεῖν καὶ εὐφημεῖν τὸν δεσπότην. Ecce, quomodo Jonam satis intempestive, et sine causa in mœrore versari demonstret, cum deberet pro eo ac sanctum decebat, factum Domini plausu approbare, et fausta acclamatione prosequi." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 292.: Ταῦτα ἀγιοπρεπῶς μετριάζων φησὶν ὁ πατήρ, ὡσαύτως καὶ τὰ ἕξῃς πάντα.]

[* "'Αγιορεῖτης, Montf. Palæogr. 433." Kall. Mss. "'Αγιορεῖται, Monachi, qui in montibus habitant, οἱ ἐν ὄρει, S. Chrysostomo: Οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ νάπαις ὁμιλοῦντες, Davidi Monacho in Historia de Hæresi Barlaami et Acyndini. Theodoretus Serm. 6. Ἀσκητῶν καταγωγαὶ τὰς τῶν ὁρέων κορυφὰς ἀγιάζουσαι, καὶ τοὺς αὐκίητους ἐρήμους οἰκίζουσιν. Et Serm. 9. Καὶ τῶν ταῦτα φρονούντων (Christianorum) πλήρεις μὲν αἱ πόλεις, πλήρεις δὲ αἱ κῶμαι, ἐλεύθερα δὲ τοῦ πλάνου τὰ ὄρη· ἀντὶ γὰρ τῶν βρωμῶν ἐκείνων, καὶ τῆς ἐκείνων ἐξάπατης, οἱ τῶν ἀσκητῶν ταῦτα οἰκοῦσι χοροὶ, τὸν ἐσταυρωμένον ὑμνοῦντες, καὶ τὸν ἐκείνου Πατέρα, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Præsertim vero ita appellati Monachi, qui montem Athon inhabitant, quos ad sex millia hic esse aiunt, a quorum sanctitate Ἅγιον ὄρος inde appellatur, ipsique Monachi Ἀγιορεῖται, vel, ut effert Goar. ad Eucholog. 120. ἀγιοπορεῖται, (sed contra Gr. linguæ rationem,) quorum præcipuum et insignius Monasterium a quodam S. Athanasio, qui sub Nicephoro Phoca vixit, Sanctæ Lauræ nomine donatur. Aliorum, quæ ad 21. esse dicuntur, nomina descripsit Petr. Bellon. Obs. 1, 38. 39. Longe vero accuratius J. Rutgers. Var. Lect. 2, 11. Historia Politica p. 39. de Maximo, Patriarcha Constantinop. Καὶ ἦν ἀγιορίτης. Ita porro ejusmodi Montis sancti Monachos vocant Syropulus in Hist. Concilii Florentini s. 3. c. 7. s. 5. c. 3. Manuel Calecas de Essentia

et Oper. p. 22. Philotheus Heracleæ Metropolitanus in sermonibus dogmaticis adversus eos scriptis, et alii. Vide Crusium in Turco-Græcia 133. et Leunclav. in Pandecte Turcico n. 17. Enimvero Montis Athos egregia descriptio habetur ap. Niceph. Gregoram Pt. 2. Hist. 2, 12. hactenus ineditæ." Ducang. Gloss.]

[* "'Αγιορρίζος, (ὁ, ἡ,) Athan. Hom. eis Ἀπογραφὴν τῆς Μαρίας s. 1." Kall. Mss.]

[* "'Αγιοτήριον, (τὸ,) Murator. Inscr. 1, 187. sed forte leg. *Ἐναγιοτήριον, vel *Ἐναγιοστήριον." Kall. Mss.]

[* "'Αγιοφθογγος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. in Idiomelo ad d. 14. Sept. p. 335." Kall. Mss.]

[* "'Αγιοφόρος, ὁ, ἡ. Pseudo-Ignat. Ep. ad Ephes. s. 9. Ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι καὶ *Ναοφόροι, *Χριστοφόροι, *ἀγιοφόροι, f. *ἀγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. "Frequenter occurrit in scriptis Patrum vv. Θεοφόρος, et Χριστοφόρος. Duæ vero aliæ ejusdem creberrimæ ap. Græcos compositionis, Ναοφόρος et Ἀγιοφόρος, eandem habent significationem. Christum enim Deum Scripturæ Sanctum appellant, eumque Templum esse Dei ostenditur a Martyre Cypriano L. 1. Testimoniorum c. 15. Quanquam ἀγιοφόροι explicari potest de Hominibus sanctitatem ferentibus ac possidentibus, et Ναοφόροι de Illis, qui Templum Dei gerunt, ipsique sunt. Ab Antiocho Hom. 1. Ignatiana verba paululum immutata usurpantur: Ὁ τοιοῦτος γίνεται Θεοφόρος, ἡγουν Χριστοφόρος, καὶ ναὸς Θεοῦ, καὶ ἀγιοδόμος, (malim *ἀγιοδόμος, ut respondeat ad ἀγιοφόρος, κατὰ (sic duo vett. libri) πάντα κεκοσμημένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ." Coteler. Ignatii Ep. ad Smyrn. 872.: Ἰγνάτιος, ὁ καὶ Θεοφόρος, Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἡγαπημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλεημένη ἐν παντὶ χαρίσмати, πεπληρωμένη ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, *ἀνταρρήτῳ οὐσῇ παντὸς χαρίσματος, θεοπρεπεστάτῃ καὶ ἀγιοφόρῳ, τῇ οὐσῃ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμώμῳ Πνεύματι, (καὶ) Λόγῳ Θεοῦ, πλεῖστα χαίρειν.]

[* "'Αγιώνυμος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. Hom. 2. in Dormit. S. Mariæ p. 132. et alibi, Montfaucon, Palæogr. 89. Patr. Apost. s. 9. T. 1. p. 813." Kall. Mss.]

[* Ἀγιότης, ἡτος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia, pro quo et ἀγιωσύνη dicitur. [Zonar.: Ἀγιότης ἡ πατὴς ἄγους ἐλευθέρᾳ, καὶ παντελῆς, καὶ πάντῃ ἀχραντος καθαρότης. Glossæ: Ἀγιότης Sanctimonium, Sanctimonia, Sanctitas. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 327.: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ θεοῦ καρποῦ. "Sanctitas, Sanctimonia. Tantum legitur Hebr. 12, 10. eis τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, Ut perfectionis et sanctitatis divini participes reddamur. In Vers. Alex. non reperitur hoc substantivum. Semel legitur 2 Macc. 15, 2. μεθ' ἀγιότητος ἡμέρᾳ." Schleusner. Lex. in N. T. Jobius, in Ἀγιος citatus.]

[* Ἀυτοαγιότης, (ἡτος, ἡ,) non habent Lexica. Per se sanctitas. Dionys. Areop. c. 12. de Div. Nom. num. 1. p. 685. Deum vocat αὐτοαγιότητα, Ipsam per se sanctitatem: et Spiritum S. Greg. Nazianz. Or. 23. p. 422." Suicer. Thes. Eccl. Hæschel. ad Orig. c. Cels. 135. "Ὅμως δὲ ἴστωσαν οἱ ἐγκαλοῦντες, ὅτι ὃν μὲν νομίζομεν καὶ πεπελοσμεθα ἀρχήθεν εἶναι Θεὸν καὶ υἱὸν Θεοῦ, οὗτος ὁ *αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ

*αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια:—"Addit Athanas., *αὐτοδύναμις ἰδία τοῦ Πατρὸς, *αὐτοφῶς, *αὐτοδικαιοσύνη, *αὐτοαρετῇ, Or. c. Gentes, αὐτοζωῇ, Or. de Incarn. Verbi, et Basil. M. in Ps. 44. *αὐτοσύνεσις, Epiphan. 3. p. 432. *αὐτοθεὸς, *αὐτονοῦς, Idem p. 434. ἡ *αὐτομακαριότης, ἡ *αὐτοθανασία, Chryst. Hom. 17. 1 Tim. 6. Καὶ *αὐτοαμαρτία, καὶ ἡ *αὐτοκατάρτα οὐκ ἐστὶ μὲν, ἀκούει δὲ, Naz. 188. cui eadem ratione Spiritus S. est ἡ αὐτοαγιότης." "Athan. 1, 329." Kall. Mss. "Segaar. Ep. ad Valck. 38." Schæf. Mss.]

Ἀγιοσύνη, vel potius Ἀγιοσύνη, idem. Apud D. Paul. superioris temporis Edd. ἀγιοσύνη per o habebant: at in Ed. patris mei ἀγιοσύνη per ω positum fuit, e consensu vett. exemplarium, in quibus omnibus, saltem in antiquioribus et fide dignioribus, ipse hanc scripturam inveni. Quinetiam regula est quædam apud Grammaticos, secundum quam ut ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita et ἀγιοσύνη scribi debet. Non ignoro tamen ἀγιοσύνη multis in locis scriptum repe-

riri. Vide Ἀγίω, quod proxime sequitur.

[“Ἀγιωσύνη, Cattier. 53.” Schæf. Mss. Vide Ἀγαθωσύνη, supra 147. Schol. Pseudo-Plat. Axiocho: Ἀγιστείας ἀγιωσύνας, καθάρотης, λατρείας. Vide Ἀγιστεία. Glossæ: Ἀγιωσύνη Sanctificatio, Sanctitas. “1. Summa Dei majestas et perfectio. Rom. 1, 4. κατὰ πνεῦμα ἀγιωσύνης, Quoad vim suam et majestatem divinam. Similiter in Vers. Alex. non solum Hebr. תָּהִי Psalm. 145, 4. 5. sed etiam תָּהִי respondet Ps. 97, 12. 2. Virtus, Integritas vitæ et innocentia, maxime vero Temperantia, Castitas et ab omni pravo affectu immunitas, i. q. alias ἀγισμός dicitur. 2 Cor. 7, 1. ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, ad q. l. Œcumen.: Ἡ δὲ ἀγιωσύνη σωφροσύνη τε νοεῖται καὶ καθάρотης παντὸς πάθους. 1 Thess. 3, 13. ἐν ἀγιωσύνῃ, ubi Theophyl. Ἀγιωσύνη κυρίως λέγεται ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετή. Phavor. Ἀγιωσύνη, ἡ κάλλιον ἀγισσύνη, καὶ ἀγιότης, ταῦτόν.” Schleusner. Lex. in N. T.]

[“1. Ἀγιωσύνη, si originem vocis spectemus, quæ est ἀγίω, pro quo usitatum ἀγιάζω, Sanctifico, B Sanctum reddo, significat Sanctificationem. Sæpe tamen pro ἀγιότης, quod Sanctitatem, Sanctimoniam notat, positum reperitur. Glossæ, (vide supra.) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 257. ἀγιωσύνην ὑποκρίνεσθαι, Sanctitatem simulare. Atque hoc posteriore sensu sumitur 2 Cor. 7, 1. ad quem Œcumen. 534. Ἡ δὲ ἀγιωσύνη, σωφροσύνη τε νοεῖται, καὶ καθάρотης παντὸς πάθους. Ad eund. Theophylactus 376. ἀγιωσύνην interpretatur τὴν καθάρотητα, τὴν σωφροσύνην, et addit, Μὴ μόνον δὲ τὴν σωφροσύνην νοήσης ἀγιωσύνην, ἀλλὰ ἀπλῶς πᾶσαν τὴν ἐν βίῳ καθάρотητα. Idem ad 1 Thess. 3, 13. p. 697. Κυρίως λέγεται ἀγιωσύνη ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετή, ἀγιωσύνη. 2. Voce ἀγιωσύνης Græci etiam utuntur in sermone, aut in Epistolis ad Episcopos et Patriarchas. Balsamo in Responsis ad Marcum Patriarcham: Τὸ γοῦν παρὰ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ συντεθὲν γράμμα διαλαμβάνει ταῦτα ῥητῶς. Act. 3. Concilii sub Menna p. 604. Τὰ ὁσίως πραχθέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας ἀγιωσύνης, καὶ ἡμῖν προσταχθέντα. Concil. Florentinum s. 4. c. 20. p. 94. Trapezuntius ad Patriarcham Constantinop. Pontificis Romani pedes osculanti recusantem, dixit: Ἐκ τούτου μόνον ἔδει φροντίσαι καὶ τὴν μεγάλην ἀγιωσύνην σοῦ περὶ τῶν δίκαιων. Plura suppledit Glossarium Meursii.” Suicer. Thes. Eccl.]

[Ἀγιωσύνη. “V. Μεγαλωσύνη, Majestas, obvia ap. Alexandrinos et in Ep. Judæ § 25, derivata a μεμεγάλωσαι, verbi *μεγαλῶν: hoc a veteri μέγας, cujus loco μέγας fuit usitatus. Hoc ortum a verbo deperdito *μέγω, cujus præter. med. μέμογα nomen peperit μόγος, Magnus labor. Error est Grammaticorum, a quo immūnis non est, accuratissimus alias, Ang. Caninius in Hellenismo 236. qui nomina in ὁσυνη ponit inter verbalia a præter. pass. derivata. Distinguenda sunt in ὁσυνη desinentia, in quibus istam terminationem vel ο præcedit, vel ω. In plerisque omnibus præcedit ο. Omnia autem in ὁσυνη desinentia a nominibus sunt derivata in ὁσ, adjecta terminatione νη. Significant autem Virtutem, vel Peritiam, aut Facultatem quandam. Ex. gr. δικαιοσύνη Virtus est justitiæ: σωφροσύνη, Temperantia: τοξοσύνη Ars jaculandi. Talia dantur centena: at perpauca, ac ne decem quidem, in ὁσυνη desinentia. Ista autem orta sunt a secunda præter. pass. verborum in ὁω, et rem designant effectam. Sic ἱερωσύνη, ortum ab ἱερῶσαι v. ἱερόω, Rem sacram factam designat: ἀγιωσύνη, ab ἡγίῶσαι verbi ἀγίω, est Sanctificatio. Ead. ratio in μεγαλωσύνη.” Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 377.]

¶ Ἀγίω, Sanctifico, Sanctum reddo, pro quo frequentius est ἀγιάζω. Ceterum si ab ἡγίῶ formetur ἀγιωσύνη, erit Sanctificatio; sed pro ἀγιότης potius ponitur, ut dictum est.

¶ Ἀγιάζω, f. ἄσω, p. ακα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et pass. Ἀγιάζομαι, Sanctificor, passim in N. T. Significat etiam Consecro et Consecror. Hesych. ἀγιάζειν exp. etiam Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sancte urere. Est etiam Victimam comedere, secundum quosdam,

A ut ait idem Hesych. Suidas ἀγιάσατε exponit etiam προεντρεπίσατε, et κηρύξατε. Hesychius habet tantum κηρύξατε, quod verbum accipiendum videtur in ea signif., quæ ad sacra pertinet, de qua vide suo loco.

[“1. Propria hujus verbi significatio, unde omnes translata profectæ sunt, hæc est, ut notet, Separare aliquid a communi et profano usu, et in peculiarem, maxime sacrum usum, discernere, ac sit i. q. ἀφορίζειν, quo ipso verbo a Theodoro ad Joel. 3, 9. T. 2. Opp. Ed. Hal. p. 1403. explicatur. Neque aliam obtinet notionem Hebraicum שָׁדַק, cui Græcum respondet in Vers. Alex. Ex. 19, 23. 20, 11. et alibi. 2 Tim. 2, 21. Ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον, Similis erit vasi, usui honesto destinato, coll. Ex. 40, 9. 10. Matth. 23, 17. ὁ ναὸς ὁ ἀγιάζων τὸν χρυσὸν, Templum, quod aurum consecrat. Ib. v. 19. θυσιαστήριον τὸ ἀγιάζον τὸ δῶρον, Altare sacram reddit oblationem. Sed pro ratione rei, de qua usurpatur hoc verbum, variae ejus sunt constituendæ notionēs. Significat enim 2. Lustrare s. Adhibitis quibusdam ritibus, in lege Mosaica præscriptis, res aut personas purgare, quæ immunditiem legalem contraxissent. Hebr. 9, 13. Ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθάρотητα, ubi ἀγιάζειν est Jus concedere accedendi ad sacra, i. q. καθαίρειν aliquando dicitur, quo verbo Theodoretus ad h. l. utitur. Eodem sensu שָׁדַק, Num. 6, 11. 2 Chron. 29, 5. 17. 19. 3. Purum aliquid et licitum reddere et declarare. 1 Tim. 4, 5. Ἀγιάζεται γὰρ διὰ λόγον Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως, Eorum usus licitus redditur religione partim divina, partim gratiarum actione: coll. v. 4. Judæis enim sanctum æque ac purum dicebatur, cujus usus concessus erat hominibus per legem Mosaicam, Lev. 11, 44. coll. v. 41—3. 4. Victimam offerre Deo et sacrificium, i. q. προσφέρειν. Vide Lev. 22, 2. 3. Deut. 15, 9. Jo. 17, 19. Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, Corpus meum sacrificii loco pro iis Deo offero: ideo mortem pro iis subeo, ubi Chrysost. Hom. 72. in Jo. προσφέρω σοι θυσίαν, et ib. Ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ, Ut ipsi quoque mortem pro religione mea subire parati reddantur et prompti. Rom. 15, 16. ubi ἡγιασμένη est, i. q. ἁγία, h. e. προσενεχθεῖσα τῷ Θεῷ, quod jam Koppius ad h. l. vidit. Eodem sensu ἡγιασμένα Dionys. Hal. 7, 72. dicuntur Extā, quæ rite cremabantur in ara, et שָׁדַק Jes. 66, 17. Suidas Ἀγιάσαι καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. Et quia שָׁדַק verbum proprium fuit de Judæorum sacerdotibus, piaculati sacrificio remissionem peccatorum populo conciliantibus, Ezech. 44, 19. (Job. 1, 5.) factum est, ut ἀγιάζειν, quod in Vers. Alex. Hebraico שָׁדַק respondet Ex. 29, 33. 36. 5. In universum significet, Expiare, Auctorem fieri et esse remissionis peccatorum, et ἀγιάζεσθαι is dicatur, cui contigit remissionis peccatorum beneficium. Eph. 5, 26. Ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ, Ut eos immunes a peccatorum pœnis redderet, Hebr. 2, 11. ὁ τε γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες, Jam vero Christus, qui homines morte sua expiavit, et Christiani, hujus beneficii participes facti, unius parentis, sc. Adami, soboles sunt. ib. 10, 10. ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν, Ejus obedientiæ remissionem peccatorum debemus. ib. 13, 11. 6. Destinare aliquem ad officium aliquod, Demandare alicui munus. Jo. 10, 36. ὃν ὁ Πατὴρ ἡγίασεν, Quem Deus destinavit hominibus voluntatis suæ interpretem; nam statim sequitur, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον. Cyrill. Alex. ad h. l.: Ἀγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πράξαι τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sic Jes. 13, 3. de Medis a Deo destinatis ad excidium Babylonis שָׁדַק צוֹרֵי צִיּוֹן, quod Aquila, Ἐγὼ ἐντετελάμην τοῖς ἡγιασμένοις μου, coll. v. 17. Adde Sirac. 45, 4. 49, 8. 7. Recipere aliquem in verorum Dei cultorum numerum, Adducere ad cætum Christianorum. Hinc ἡγιασμένοι simpliciter Christiani vocantur, quasi populus Deo sacer, Act. 20, 32. 26, 18. Hebr. 10, 14. interdum vero additur ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, 1 Cor. 1, 2. aut ἐν τῷ Θεῷ πατρὶ, Judæ v. 1. Ex hac notione mihi etiam explicandus videtur locus 1 Cor. 7, 14. Ἠγιάσται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί, hoc modo, Maritus enim non Christianus

annumerandus est quodammodo Christianis ob uxorem Christianam. Nam, quam τῷ ἀγιάζειν desponsandi notionem tribuerunt Intt. quidam ex usu verbi שָׂדֶה in libris Talmudicis, hanc plane alienam esse ab h. l. quisque videt. Plura vide in "Αγιος. 8. Efficere, ut aliquis sit et maneat verus Dei et Christi cultor, Integrum, Sanctum et perfectum reddere. Jo. 17, 17. ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, Redde eos in dies sanctiores doctrina tua. 1 Cor. 6, 11. ἡγιασθητε, Emendati estis religione Christiana. 1 Thess. 5, 23. ἀγιάσαι ὑμᾶς, Ab omni vitiorum contagione animum vestrum liberum servet. Apoc. 22, 11. ἀγιασθήτω ἔτι, Sanctimoniam suam porro servet. 9. Pie et sancte aliquem colere et venerari. Matth. 6, 9. ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Semper te homines ut summum numen colant et venerentur. Chrys. Hom. 19, in h. l. 'Αγιασθήτω τοῦτ' ἔστι δοξασθήτω. 1 Petr. 3, 15. Θεὸν ἀγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Colite et celebrate Deum mente vestra. Jes. 8, 13. שְׁמִי יִתְקַדֵּשׁ ib. 5, 16. נִקְדַּשׁ אֱלֹהֵינוּ Alex. δοξασθήσεται ἐν δικαίῳ. Sirac. 36, 4. "Ὡς περ ἐνώπιον αὐτῶν ἡγιασθῆς ἐν ἡμῖν. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Phavor. 'Αγιάζε' σέβον." Schleusner. Lex. in N. T.]

["'Αγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Nihil aliud significat quam Sancte colaris. Potuerat uno verbo dici ἀγιάσθητι. Nomen enim Dei ap. Judæos ponebatur pro ipso Deo. 'Αγιασθῆναι ap. eosdem erat Pie coli." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 189. ad Luc. 11, 2. "'Αγιάζει. Hac in Ep. de purificatione v. ponitur legali. Nunquam sic in Epistt. Pauli, sed tantum de Purificatione interna et vera Sancti Spiritus. Græci hujusmodi in re, de qua hic agitur, potius adhiberent ἀγνίζειν." Idem ib. 2, 554. ad Hebr. 9, 13.]

['Αγιάζω. "Aliquot hujus verbi significationes a Patribus observatas et explicatas perstringemus. I. 'Αγιάζειν est, Personam, vel Rem puram et sanctam, qualis revera in se est, agnoscere et celebrare. Ita verbum hoc in prima petitione orationis Dominicæ sumi, constans veterum sententia est. Chrysost. Homil. 19. in Matth. p. 137. Τὸ ἀγιασθήτω, τοῦτ' ἔστι, δοξασθήτω, Sanctificetur, i. e. Glorificetur. Et statim subjicit, Deum ἀγιάζειν, esse τὸ οὕτως ἀληθινον παρέχασθαι βίον ἐν πάσιν, ὡς ἕκαστον τῶν ὁρώντων τῷ δεσπότῃ τὴν ὑπὲρ τούτων ἀναφέρειν εὐφημίαν, Adeo irreprehensibilem in rebus omnibus degere vitam, ut, quicunque vident, Dominum hoc nomine laudent. Nec ἀγιασμοῦ προσθήκην χαριζόμεθα τῷ Θεῷ, ἐν τῷ λέγειν, 'Αγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Sanctitatis aliquod incrementum Deo largimur, dum dicimus, Sanctificetur nomen tuum. 'Αλλ' ὥς περ οἱ τοῖς βασιλεῦσι τὰς εὐφημίας προσφέροντες, καὶ βασιλέας καλοῦντες, καὶ αὐτοκράτορας, οὐχ' ὁ μὴ ἔχουσι χαρίζονται, ἀλλ' ὅπερ ἔχουσιν, εὐφημοῦσιν' οὕτω καὶ ἡμεῖς οὐ τὴν οὐκ οὖσαν ἀγίωσίνην προσφέρομεν τῷ Θεῷ, λέγοντες, 'Αγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀλλὰ τὴν οὖσαν δοξάζομεν. Sed, quemadmodum reges laudibus concelebrantes, eosque reges appellantes, et Augustos, non id, quod non habent, iis largiuntur, sed quod habent, laudant: ita etiam nos sanctitatem Deo minime afferimus quasi illam non haberet, dicentes, Sanctificetur nomen tuum, sed existentem glorificamus. Ita idem Chrys. Homil. 30. T. 5. p. 186. Eandem explicationem imitatur Theophyl. in c. 6. Matth. p. 35. et in c. 11. Lucæ, p. 390. Theodoretus in c. 49. Jes. Προσευχόμενοι λέγομεν, 'Αγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀντὶ τοῦ, δοξασθήτω. Orantes dicimus, Sanctificetur nomen, pro, Glorificetur. Adeat etiam, cui lubet et licet, Cyrillum Alex. in c. 49. Jes. p. 666. Cyrillum Jerosol. Catechesi 5. Νεοφωτ. p. 219. 220. Greg. Nysseni Orat. 3. in Orat. Dominicam, 1. 735. 736. Germani, Archiep. Constant. Theoriam Ecclesiast. 174. Hæc vero, et alia de h. v. tractantur c. 6. Observat. nostrarum, ad primam petitionem Orat. Dominicæ. II. 'Αγιάζειν, Sanctificare, est Rem immundam et impuram, mundam et puram facere. Idque a. Moraliter et spiritualiter. Sic Deus nos dicitur Sanctificare, nempe regenerando s. renovando nos virtute Spiritus S. 1. Thes. 5. 23. unde ipse Spiritus, tertia SS. Trinitatis persona, ἅγιος κατ' ἐξάίρετον, ab officio sanctifi-

candi appellatur. Chrysost. Homil. 72. T. 6. de hoc epitheto: Αὕτη ἐστὶν ἡ κυρία καὶ πρώτη προσήγορία, ἡ ἐμφατικωτέραν ἔχουσα τὴν διάνοιαν, καὶ παριστάσα τοῦ 'Αγίου Πνεύματος τὴν φύσιν. Hæc est propria et prima appellatio, quæ maximam habet emphasisin, Spiritusque Sancti naturam declarat. Hanc vero hujus verbi significationem observat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. 'Αγιάζεται τὸ ἐν μετέξει γεγονὸς τοῦ 'Αγίου Πνεύματος. Illud Sanctificatur, quod Spiritus Sancti redditur particeps. Et Chrysost. in Catena, verba Jo. 17, 17. 'Αγιάσον αὐτοὺς, interpretatur, ἀγίους ποιήσον διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δόσεως, καὶ τῶν ὁρθῶν δογμάτων. Sanctos fac per Spiritus donationem, ac rectam doctrinam. b. Legaliter, s. Ceremonialiter: quomodo sub Lege, ritibus et ceremoniis quibusdam adhibitis, sanctificabantur aut purificabantur res, aut personæ, quæ immunditiam contraxissent. Hoc sensu sumitur verbum ἀγιάζειν ad Hebr. 9, 13. quod Theodoretus exponit per καθαίρειν τὸν ἐγγεγεννησθαι δοκοῦντα τῷ σώματι μολυσμὸν, Purgare maculam, quæ corpori inesse videtur. Et Theophylactus: "Ἄγιον ἦν, οὐ πρὸς τὸ τὰς ψυχὰς καθαίρειν, ἀλλὰ τὴν σάρκα. Sanctus erat, nempe sanguis hirci, non ad purgandas animas, sed carnem. III. 'Αγιάζειν, Sanctificare, est Aliquid a communi usu separare; et ad usum singularem consecrare. Atque ita A. In genere, quæ Deo consecrantur, dicuntur ἀγιάζεσθαι. Hanc significationem notat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Λέγεται ἀγιάζεσθαι, τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ. Sanctificari dicitur, quod Deo dedicatum est et consecratum. Idem in c. 10. Jes. p. 178. Τὸ ἀγιάζεσθαι λεγόμενον σημαίνει τὸ εἰς δόξαν ἀνατεθειμένον τῷ Θεῷ. Quod Sanctificari dicitur, significat Deo consecratum in honorem. Idem lib. 11. in Jo. c. 10. p. 989. 'Αγιάζεσθαι λέγεται κατὰ συνήθειαν νομικὴν τὸ ἐν τάξει τινὸς ἀναθήματος, ἢ δωροφορίας τῷ Θεῷ παρὰ τοῦ προσαγομένου. Sanctificari, e consuetudine legali, dicitur, quod instar donarii, vel oblationis muneris alicujus, Deo ab aliquo offertur. Eodem sensu, Deo consecrata, ut suo docetur loco, vocantur ἅγια, Sancta. B. In specie ἀγιάζονται, sanctificantur a. Qui a Deo certo alicui destinantur muneri, vel ipsi etiam martyrio, s. testimonio pro veritate non voce tantum, sed sanguinis etiam effusione dicendo. Ita consecrati Aaron et filii, ut sacerdotio fungerentur, Exodi 28, 41. ubi in Græco adhibetur ἀγιάζειν. Chrysost. in Catena in Jo. p. 413. verba Jo. 17, 17. 'Αγιάσον αὐτοὺς, exponit, Οἷον, ἀφόρισαι αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι. Sanctifica eos: quasi dicat, segrega eos et verbo et prædicatione. Ita interpretatur Corderius. Malim ego: Verbo et prædicationi. Vel potius: Separa eos ad verbum et prædicationem; effice, ut apti et idonei sint ad prædicandum Evangelium. Optime per ἀφορίζειν exponitur; eandem enim significationem habet ad Rom. 1, 1. Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. 'Αγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πρᾶξαι τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sanctificatur, quod a Deo ad aliquid e voluntate ipsius agendum eligitur. De munere simul et de martyrio accipiendum esse locum Jo. 17, 17. docet Theophylactus in Jo. p. 802. Τὸ ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, τουνέστιν, ἀφόρισον αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι, καὶ θυσίαν αὐτοὺς ποιήσον, τῇ ἀληθείᾳ ταύτῃ λειτουργησάτωσαν, ταύτη τὴν οἰκείαν ζωὴν ἀφιερωσάτωσαν. Illud, Sanctifica eos in veritate tua, significat, Separa eos ad verbum et prædicationem, et fac eos sacrificium: huic veritati ministrent, huic vitam suam consecrent. In eandem sententiam ibidem plura habes. b. Ita Deus diem septimum sanctificavit, Ex. 20, 11. i. e., sibi consecravit et dedicavit. Hinc Theodoretus, Quæst. 21. in Gen., Mosis verba de septimo die ἡγίασεν αὐτήν interpretatur per ἀφώρισε, Separavit, i. e. A communi usu segregavit, et ad singularem destinavit. c. Ita Deus sanctificavit omne primogenitum, Num. 3, 13. Cyrillus Alex. 11. in Jo. c. 10. pag. 989. Dixit Deus ad Mosen: 'Αγιάσον μοι πᾶν πρωτότοκον, τουνέστιν, ἀνάθε, καὶ ἀπόνειμε, καὶ κατάγραφον ὡς ἱερόν. Sanctifica mihi omne primogenitum, i. e. Consecra, attribue, et ascribe tanquam sanctum. d. Ita sanctifi-

catur locus, panis, vinum, etc. Jobius, Monachus, in Bibl. Photii, Cod. 122. p. 608. Οὕτω ἀγιάζεσθαι τὸν τόπον, ἢ τὸν ἄγρον, ἢ τὸν οἶνον, ἃ τῷ Θεῷ φαιέν ἀφορίζεσθαι, καὶ πρὸς μηδεμίαν κοινήν ὑποφέρεσθαι χρῆσιν. Sic sanctificari locum, vel panem, vel vinum dicimus, quæ Deo secernuntur, et ad nullum usum communem referuntur. 4. Observanda tandem huius verbi significatio, qua Christus se ipsum sanctificavit, i. e. Consecravit se morti, s. ut se offerret Deo in sacrificium, vel in victimam sanctam. Illustris est locus Jo. 17. Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν. Sanctifico h. l. a sacerdotibus et victimis sumtum est. Nam de utrisque dicebatur. Ac tota præparatio, mactatio et oblatio victimæ, vocabatur Sanctificatio. Hanc explicationem veteres magno sequuntur consensu. Chrys. Hom. 72. in Jo. T. 2. p. 898. Τί ἐστιν, 'Αγιάζω ἑμαυτόν; Προσφέρω σοι θυσίαν· αἱ δὲ θυσίαι πᾶσαι ἅγαι λέγονται, καὶ κυρίως ἅγια τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Quid est, Sanctifico me ipsum? Offero tibi sacrificium, omnia vero sacrificia sancta dicuntur; et proprie sancta sunt, quæ Deo destinantur. Vide Eundem, Hom. 17. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 522. Cyrillus Alex. 10. de Ador. p. 350. Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν. Τὸ ἀγιάζω λέγων, ἀντὶ τοῦ προσάγω καὶ ἀνατίθηναι προσφορὰν ἀμώμητον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ. Eorum causa sanctifico me ipsum: Sanctifico dicit pro Offero ac devoveo me ipsum oblationem immaculatam Deo et Patri. Eodem modo locum Idem interpretatur lib. 4. in Jo. c. 2. p. 354. et lib. 5. in Jo. c. 1. p. 452. Suicer. Thes. Eccl.]

[“Αγιάζω, significat etiam Sacra tracto. Occurrit hæc significatio ap. Theod. H. E. 2, 13. p. 609. ubi Liberius Constantio dicit: Μη διὰ τῶν ἐπισκόπων ἀμύνου τὴν ἐχθρὰν, βασιλεῦ· αἱ γὰρ χεῖρες τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὸ ἀγιάζειν εὐκαίρῃν ὀφείλουσι. Noli per Episcopos inimicitias tuas vindicare: manus enim Episcoporum sanctificationi vacare debent.” Suppl. ad Suiceri Thes. Eccl.]

[Αγιάζω. Zonar.: Ἀγιασθήτω ἀντὶ τοῦ δοξασθῆτω. “Glossam e Matth. 6, 9. petivit esse, nec nescit quisquam, et Tittmann. notavit. Glossema vero sumtum esse ex Jo. Chrys. ad h. l. Homilia 19. cognoscimus ex iis, quæ doctissime monuit Schleusner. Lex. in N. T., præeunte Suicero Thes. Eccl.” Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 10.]

[“Αγιάζω, ad Eran. Philon. 171. (vide Ἐναγίζω.) Jacobs. Anth. 12, 295. ad Dionys. H. 3, 1495.” Schæff. Mss. “De Rhoer. Fer. Davenport. 1, 2.” Boissonad. Mss. Gregor. Naz. in Julian. 84.: Ἀλλὰ δὲ οὐκ ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, οὐδὲ ἡγιασθῆναι τότε τοῖς σημείοις τοῦ πάθους. Glossæ: Ἀγιάζω Sanctifico. Suid.: Ἀγιασθέντων ἀφιερωθέντων. Καὶ ἀγιάζω, αἰτιατικῇ. Ἀγιάσαι καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. “Apud Scriptt. Eccl. τὸ ἀγιάσαι in genere significat, Rem aliquam a communi et profano usu removere, et Deo consecrare, strictiori vero significatione accipitur pro Sacrificare, s. Deo in sacrificium aliquid offerre, quo sensu recte hic exponitur per καρπῶσαι, quoniam vox ista ap. Gr. Bibliorum Interpretes significare solet Sacrificare, vel. Immolare, uti καρπῶμα, Victimam, Hostiam, Holocaustum.” Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. et Zonar.: Ἀγιάσαι καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. “De frugum primitiis Deo sacrīs.” Tittm. “Ex. 19, 23. et c. 29. Sic et καρπῶσαι dicitur Sacrificium offerre: v. Cant. tr. Puer. vers. 11. et Biel. Thes.” Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀγιάσατε προευντρεπίσατε, κηρύξατε. Zonar.: Ἀγιάσατε προευντρεπίσατε. Hesych.: Ἀγιάσατε κηρύξατε. Vide Drus. Anim. 1, 14. “Joel. 2, 15. Ἀγιάσατε νηστεῖαν, κηρύξατε θεραπείαν, Præparate. Hinc Suid. et Hesych. exp. κηρύξατε, ut est Joel. 4, 9. Κηρύξατε ταῦτα—ἀγιάσατε πόλεμον. 4 Reg. 10, 20. Ἀγιάσατε ἱερεῖαν. Mich. 3, 5. Ἠγίασαν πόλεμον, ubi Cod. Vat. ἡγειραν. Sed non dubito, quin falsam dicam Hesychii et Suidæ explicationem, sc. a vocabulo adjuncto ortam.” Tittm. “Ἀγιάσατε, Joel. 1, 14. ubi utraque vox est in membris parallelis. Cf. 1 Petr. 3, 15. Jes. 8, 13.” Ernest. ad Gloss. SS. Hes. “2 Reg. 11, 4. Καὶ αὐτὴ ἀγιαζομένη ἀπὸ ἀκα-

θαρσας, Et illa purgabat se ab immunditie. Vide et Lev. 16, 19. Joel. 1, 14. 2, 15. Ἀγιάσατε νηστεῖαν, κηρύξατε θεραπείαν, Sanctificate jejunium, proclamate cultum: 3, 9. Κηρύξατε ταῦτα ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἀγιάσατε πόλεμον, Proclamate hæc in gentibus, sanctificate bellum. Inde Hesych. Ἀγιάσατε κηρύξατε. Et Suid. Ἀγιάσατε προευντρεπίσατε, κηρύξατε. Et certe ἀγιάζειν II. cc. idem esse ac κηρύσσειν, Proclamare, et unum per alterum exponi, manifestum e 4 Reg. 10, 70. Καὶ εἶπεν Ἰού, ἀγιάσατε ἱερεῖαν τῷ Βάαλ, καὶ ἐκήρυξαν. Eadem notione vox legitur Mich. 3, 5.” Biel, Thea. Zonar.: Ἀγιάσατε ἀφορίσατε. Hesych.: Ἀγιάσει διαφυλάξει. “Num. 6, 11. Καὶ ἀγιάσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἡγίασθη Κυρίῳ. Sic Edd. vulgatæ. At quidam Mss. habent, καὶ διαφυλάξει τῷ Κυρίῳ. Videtur Hesych. in ejusmodi Codicem incidisse, et inde notam hanc consarcinasse; sed exiguo judicio, ut res ipsa docet.” Kust. “Prov. 20, 25. Num. 6, 11. in quo loco pro ἡγίασθη deditur διαφυλάξει. Ergo forte, qui hanc glossam consarcinabat, synonyma illa esse putabat.” Ernest. ad Gloss. SS. Hes. “Hinc intellig. Hebr. 12, 10. (vide Ἀγιότης.) Arist. 1, 4.” Wakef. ad marg.]

[Αγιάζω. Hesych.: Ἀγιάζειν ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν τοῖς νεκροῖς, (“pro καθαρμὸς ποιεῖν,” Salm. “καθαρίζειν ἀπὸ νεκρῶν, Hebr. 9, 14.” Toll. Vide nobis notata in Καθαγίζω.) τινὲς δὲ τὸ τὰ ἱερεῖα ἐσθίειν. (Vide Florent. ad Aristoph. Lys. 238. “Loco ἐσθίειν reponendum est θύειν,” Schleusner. Mss.) Ἀγιάζειν ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν ἄγρια. (“L. ἅγια,” Cocc. “Phavor. illud ἄγρια, vel ἅγια, prorsus omisit; unde suspicabar illam vocem, quam et modo habuimus, e continua earundem literarum repetitione irrepsisse. M. Meibom. ad oram Cod. sui ἄγρια explicat Pediculos, quod minime putem. Voluit Hesych. τὸ ἀγιάζειν notare Sanctum facere, et Purgare sacra, quod est τῶν νεκρῶν. Præfero enim Cocceii emendationem, quam etiam D. Heinsius in mentem venisse video.” Albert.) Ἀγιάζε· σέβου.]

[Αγιάζω. “Εὐλογεῖν, Benedicere, idem est atque ἀγιάζειν, Sanctificare. Quæ vocabula pro ratione rei, de qua usurpantur, debent exponi. Aliquando de iis rebus dicuntur, quæ sanctificantur ad usus humanos, ut ap. Paul. 1 ad Tim. 4, 4. Omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur; sanctificatur enim per verbum Dei et actionem. Nam ibi loquitur de cibis corporalibus. Aliquando dicuntur eadem verba de iis rebus, quæ sanctificantur ad usus divinos. Sic passim ap. Patres aqua baptismi dicitur εὐλογεῖσθαι, ἀγιάζεσθαι, Benedici, Sanctificari, Consecrari, in usum sacri lavacri. Sic ergo et panem Eucharistiæ Christus εὐλογήσας ἔκλασε. Pro quo dicitur et ἀγιάζειν, Sanctificare, passim ap. Patres Gr. et Lat. nempe in usum Sacramenti, unde τὰ ἁγίασματα, unum e nominibus Eucharistiæ, de quo postea dicitur.” Casaub. Exerc. de Rebus SS. et Eccl. 518.]

[“Αγιάζω, proprie, A communi usu separo, et usui sancto consecro. Dicitur de Deo vel res vel homines sibi in cultum et honorem eligente. 2 Macc. 1, 25. Ὁ ποιήσας τοὺς πατέρας ἐκλεκτοὺς, καὶ ἀγιάσας αὐτούς. Sir. 45, 4. Ἐν πίστει αὐτὸν, Μωσὲν, sic enim cum Cod. Alex. leg. videtur pro αὐτοῦ, ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός. Vide quoque Judith. 11, 13. et 3 Macc. 2, 9. Hic verbi usus sæpius obtinet in N. T. Deinde transfertur quoque ad res, quæ Levitis vel Templo exhibendæ erant, Sir. 32, 9. Ἐν πάσῃ δόσει ἰλάρωσον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἁγίασον δεκάτην, coll. Vorst. de Hebr. N. T. Ed. Fischer. 208. Deus ἀγιάζεσθαι dicitur, si potentiam reddit manifestam, ubi est Venerandum se præbere, Sir. 33, 4. coll. sqq.” Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Ἀγιασμός, ὁ, vel Ἀγίασμα, atos, τὸ, Sanctificatio, Purificatio, ab ἡγιασμαι prima præteriti ab ἀγιάζομαι. Gregor. Naz., Ἀγιασμός, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῇται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Hes. exponitur etiam ἀγιοτεία. Utitur D. Paul. nomine ἀγιασμός, non item altero.

“Ἀγίασμα, Res ἡγιασμένη et sanctificata. Suidas “pro ναός, Templum, accipit, in hoc loco Ps. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam “καθαρότης, ut significet etiam ipsum τὸ ἡγιασθῆναι, “Sanctificatum esse et purum.”

[“Ἀγιασμός significat quoque Sacra in universum, imprimis Sacrificia, 2 Macc. 2, 17. Deus, qui servavit populum, eique reddidit terram, Καὶ τὸ ἱεράτευμα καὶ τὸν ἡγιασμόν, Sacerdotium et sacra Templi.” Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

[“Ἀγιασμός, quod ut verbum suæ originis proprie quidem generatim Separationem rei ab usu vel statu communi et promiscuo infert, unde in Vers. Alex. non solum τῷ Ὠρκῷ, Ezech. 45, 4. sed et τῷ Ὠρκῷ, Amos. 2, 11. respondet, in N. T. tamen semper ad animum refertur ita, ut Virtutem, Animi morumque innocentiam, Sanctitatem vitæ, et Probitatis studium significet. Rom. 6, 19. εἰς ἡγιασμόν, Ut semper morum innocentiam probetis, ubi haud differt a δικαιόσυνῃ. 1 Thess. 4, 3. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἡγιασμός ὑμῶν. 2 Thess. 2, 13. ἐν ἡγιασμῷ πνεύματος, Virtutis studio, quod religione Christiana excitatur et alitur. 1 Petr. 1, 2. 2. Auctorem et promotorem virtutis et sanctitatis vitæ notat ita, ut abstractum pro concreto ponatur. 1 Cor. 1, 30. Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν ἡγιασμός, Emendavit nos vita sua pariter ac doctrina. Phavor. Ἀγιασμός ἡγιαστέα, *καθάρσεις.” Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀγιασμός. “De Rhoer. Fer. Daventr. 1, 2.” Boissonad. Mss. Hesych.: Ἀγιασμός ἡγιαστέα, *καθάρσεις. “Mallem καθάρσεις, nisi pertineat ad præced. Ἀγιαστέα διαφυλάξει, ut leg. sit καθάρσεις. Si καθάρσεις retineas, insuetam vocem Lexicis adde.” Albert. Cf. Etym. M.: Ἀγιασμός ἀτραπός. Καὶ ἡγιαστέα *καθάρσεις. “Sanctificatio, Jud. 17, 3. Es. 8, 14. Ezech. 45, 4. Lev. 23, 27.” Biel. Thes. “Ad Diod. S. 1, 284.” Schæf. Mss.]

[“Ἀγιασμός, sumitur 1. proprie, idque a. Generaliter, et notat Munditiem s. Puritatem vitæ. Basil. M. Reg. brev. Interrog. liii. T. 2. p. 546. Ἀγιασμός ἐστὶ, τὸ ἀνακεῖσθαι τῷ ἁγίῳ Θεῷ ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ ἀδιαστάτως ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ φροντίδος καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων. Ἐτ Ἐcumen. in 1 ad Thess. 3, 13. p. 717. Τοῦτο ἀληθῶς ἡγιασμός, τὸ παντὸς ῥύπον καθαρὸν εἶναι. b. Specialiter notat Pudicitiam et castitatem, Gr. σωφροσύνην. Ita sumitur ab Apostolo ad Hebr. 12, 14. Testis est Chrys. Hom. 30. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 585.: Εἰρήνην διώκετε, καὶ τὸν ἡγιασμόν. Τὸν ἡγιασμόν τί φησί; τὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ. Idem, Hom. 73. in Jo., dicit Apostolum ἡγιασμόν vocare τὴν σωφροσύνην, ὥστε ἕκαστον ἀρκέσθαι τῇ ἰδίᾳ γυναικί, καὶ μὴ περιπίπτειν ἐτέρᾳ. Vide etiam Theophyl. ad locum Apostoli. Theodoretus in c. 12. ad Hebr. p. 455. Ἀγιασμόν τὴν σωφροσύνην ἐκάλεσε ταύτην δὲ δυνατόν καὶ τοὺς ἐν γάμῳ κατορθῶσαι. 2. Improperie, idque metonymice sumitur. Ita a. Christus dicitur noster ἡγιασμός 1 Cor. 1, 30. “Οὗ ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους, καὶ ἁγίους, Quia, ut Ἐcumen. 390. ad loc. Apostoli observat, nos justos et sanctos fecit. Consentit Theodoret. qui ad eund. loc. T. 3. p. 128. docet Christum ἡγιασμόν esse, ὅτι ἁγίους ἀπέφηνεν ἡμᾶς. b. Sacra Cæna vocatur ἡγιασμός, eodem sensu, quo ἁγίασμα et ἁγιασμάτα. Hinc ἡγιασμοῦ μετάλψις est Participatio S. Cænæ. Verba Basilii, Can. 4. ad Amphil. T. 2. p. 761. Συνήθειαν δὲ κατελάβομεν, ἐπὶ τῶν *τριγάρων πενταετίας ἀφορισμόν, ita explicat Balsamo 934. Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχον εἶναι τῆς τοῦ ἡγιασμοῦ μετάλψεως. Nicephorus Chartophylax in Resp. ad Theodos. Monachum: Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχος ἔσται τῆς τοῦ ἡγιασμοῦ μετάλψεως. 3. Ἀγιασμός, ut observat Casaub. Exerc. 16. ad Annales Baronii n. 47. est Pars Liturgiæ, in qua celebratur nomen Domini hac formula, “Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, κύριος Σαβαώθ, decumtum ex Jes. 6, 3. ubi a Seraphim s. Cherubim desuntatur: unde etiam usitatissime vocatur *Χερουβικός Ὕμνος, ut videre est in Liturgiis Chrys. Basilii, etc. In eorundem Liturgiis appellatur etiam Ἐπινίκιος Ὕμνος: item in Germani

A Hist. Eccl. 168. *Σεραφικῶν δυνάμεων τρισάγιος δοξολογία. Ubi tamen diligenter notandum, distinguere debere τρισάγιον, de quo suo loco, et Hymnum Cherubicum. Τὸ τρισάγιον initio Liturgiæ, ante Epistolæ lectionem, canitur; Ἐπινίκιος vero Ὕμνος post catechumenorum et pœnitentium dimissionem. Colligitur hoc e Germani Theor. Ecclesiast. 157. 168. Apud Eund. v. ἡγιασμός hac significatione, de qua hic sermo occurrit, p. 169. Dicit enim, postquam narrasset, in Ἐπινικίῳ Ὕμνῳ ter v. ἅγιος pronuntiar, Ἐν τρισὶν ἡγιασμοῖς, εἰς μίαν θεότητα συνιοῦσι κυριότητα καὶ δύναμιν. 4. Notat Aquam benedictam s. lustralem. Id colligitur ex Euchologio, in quo est ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἡγιασμοῦ, et ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἡγιασμοῦ. Utrobique ritus consecrandæ aquæ pluribus describitur. Ἐν ἁγιάσῳ μεγάλῳ celebratur memoria Baptismi Christi, per quem Græci credunt, omnium aquarum naturam esse sanctificatam, iisque eam mansisse vim, ut haustæ ea nocte, qua celebratur in Ecclesia Baptismi Christi memoria, non solum incorruptæ maneat, sed etiam ad annuum alterum aut tertium durent nihilo recens haustis deteriores. Atque hoc experientia omnium fuisse comprobatum, testatur Chrysost. Hom. de Baptismo Christi 74. T. 5. p. 524. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ’ ἣν ἐβαπτίσατο, καὶ τὴν τῶν ὑδάτων ἡγίασε φύσιν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἅπαντες ὑδρεύονται, καὶ οἵκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δι’ ἡμέρον ἡγιασθέντων τῶν ὑδάτων καὶ τὸ σημεῖον γίνεται ἐναργές, οὐ διαφθειρομένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐκεῖνων φύσεως τῷ τοῦ χρόνου μήκει, ἀλλ’ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον, καὶ δύο καὶ τρία πολλάκις ἔτη τοῦ σήμερον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκεραῖον καὶ νεαροῦ μένοντος, καὶ μετὰ τοσούτου χρόνον τοῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ἐξαρπασθεῖσιν ὕδασι ἀμεινωμένον.” Suicer. Thes. Eccl. [Vide et Ducang. Gloss. qui de v. Ἀγιασμός copiose disseruit.]

[* “Ἀντοαγιασμός, (ὁ,) Athan. Or. adv. Gent. 36=46.” Kall. Mss.]

[“Ἀγίασμα, 1. Notat Locum Deo consecratum, Templum. Suidas: Ἀγίασμα ὁ θεῖος ναός. Δαβὶδ Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Sanctuarium, Divinum templum. David Ps. 114, 2. Facta est Judæa ipsius sanctuarium, i. e. Sanctum Templum. Imo Ipsam sanctiorem Templi partem denotat, ubi mensa Domini est. Theotecnus Episcopus dicitur Marinum Martyrem introduxisse ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ σῆσαι εἰς αὐτῷ τῷ ἁγιάσματι, In Ecclesiam, et stituisse intus iu ipsa sanctiore Templi parte, sive ad mensam Domini; referente Euseb. H. E. 7, 15. p. 75. b. Ita ap. Lxx. Interpr. non semel pro Templo sumitur. 2 Paralipom. 36, 15. quod in Hebræo est Habitaculum, id ap. Lxx. vocatur ἁγίασμα, et intelligitur Templum Hierosol. in quo Deus, tanquam in Sanctuario suo, habitasse dicitur. Ita sumitur 1, Macc. 2, 7. 3, 45. 4, 38. 2. Sacram Cænæ: idque a. numero singulari ἁγίασμα. Greg. Nyssenus, Epist. Canonica, Can. 5. T. 2. p. 120. Ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν μετουσίαν τοῦ ἁγιάσματος, Venire ad Communionem Sacramenti. Et Canone eod. p. 121. μετασχὼν τοῦ ἁγιάσματος, Qui sacramenti particeps factus est. b. numero plurali, et quidem frequentius. In Basilii Liturgia, μετέχειν τῶν ἡγιασμάτων, et μετάλψις τῶν ἡγιασμάτων, Sacramenti participem fieri: Sacramenti participatio. Ita frequenter in ejusdem Epistolis Canonicis. Vide Can. 56. 58. 59. in Canonibus Greg. Nysseni, Can. 2. 5. etc. Theophylactus in c. 14. Marci, p. 272. Τινὲς λέγουσι, τὸν Ἰούδαν μὴ μεταλαβεῖν τῶν μυστηρίων, ἀλλ’ ἐξελεῖν πρὶν ἢ ὁ Κύριος παραδῶ τὰ μυστήρια. “Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι καὶ αὐτῷ μετέδωκε τῶν ἡγιασμάτων, τῷ ἀγνώμονι. Balsamo ad Can. 83. Concilii in Trullo 460. Εἵθιστο πρὸ τῆς συνόδου ταύτης παρά τισι, μεταδιδόναι τῶν θείων ἡγιασμάτων ταῦτα γὰρ εὐχαριστίαν οἱ πατέρες ὠνόμασαν σώμασι νεκροῖς. Quod Can. 8. Apost. vocat προσφοράν, id Zonaras ad eund. p. 8. appellat τῶν ἡγιασμάτων μετάλψιν, S. Cænæ participationem. Panis autem et vinum in S. Cænæ ideo ἁγιάσματα vocantur, quia precibus sanctificantur. Huc faciunt verba Balsamonis ad Can. 61. Concilii Carthag. 686.:

Ὑποδεξαμένους τῆς ἁγίας Τριάδος τὰ ἁγίασματα, ἢ τοι
τὰ δῶρα τὰ θεῖα, ἅτινα τὸ σῶμα καὶ αἷμά εἰσι τοῦ ἐνὸς
τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἀληθῆ καὶ ἁγία εἰσι παραδοθέντα
ἡμῖν παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ὅς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀπεστάλη
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἁγιαζόμενα δὲ τῇ ἐπιφοιτήσει
τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Οὕτω γὰρ τῆς Τριάδος λογί-
ζονται ἁγίασματα. Hæc Balsamo, pro more, e
Zonara transcripsit. Qui plura desiderat, adeat
partim Casaub. Exerc. 16. ad Ann. Baronii n. 47.
partim Obs. nostrarum c. 4. p. 88. 3. Tertiæ sig-
nificationis meminit idem Casaub. l. c. dum dicit,
in posteriori scriptis ἁγίασμα sæpissime legi, non
pro Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocent, benedi-
cta s. lustrali. Hanc vero signif. neque Meursii Glos-
sarium habet, neque nos hactenus in Gr. libris ob-
servavimus: id certum est, vocem ἁγιασμός hanc ap.
Græcos obtinere significationem. (Vide supra.) Tan-
dem observatus locus, ubi ἁγίασμα notat Aquam
lustralem ap. Cyrill. in Vita Euthymii, quem produ-
cimus in Κανδήλα. Ita etiam Dorotheus Doctr. 11.
p. 815. Τροῦλλιον ἔχον ἁγίασμα. Interpres: Vascu-
lum plenum libamine et sanctificatione. Imperite.
Plenum aqua lustrali, reddendum." Suicer. Thes.
Eccl. "Ἀγίασμα, Aqua benedicta, s. precibus et
benedictione a sacerdote consecrata: hanc enim vo-
cem numero singulari id præsertim significare, ob-
servat Goar., cum numero multitudinis, Corporis et
sanguinis Domini perceptionem potissimum denotet.
Dorotheus Doctr. 11. Καὶ κατέχοντα ὡς τροῦλ-
λιον τι ἔχον ἁγίασμα. Vide Vitam S. Euthymii n.
45. Aquæ vero duplex est ἁγιασμός, s. benedictionis
illius ritus; alter μέγας, alter μικρός appellatur."
Ducang. Gloss.]

[Ἀγίασμα. "Apud Gr. Scriptt. Eccl. frequenter
admodum appellatione τῶν ἁγιασμάτων intelligitur
Cæna Domini. In Basilii Liturgia leges, μετέχειν
τῶν ἁγιασμάτων, et μεταλήψις τῶν ἁγιασμάτων, de
Participatione panis, quem frangunt fideles. Ibidem
petit a Deo sacerdos pro populo, ὑποδέχεσθαι ἅξίως
τὴν ἐλπίδα τῶν ἁγιασμάτων, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου.
Ut digne suscipiat spem rerum sanctificationum, in
viaticum vitæ æternæ. Photius ad Can. Apost. 8.
Ἐπομένους πάντας καὶ ἅξίως ἁεὶ τῆς τῶν ἁγιασμάτων
μεταλήψεως ὁ κανὼν βούλεται εἶναι, καὶ μάλιστα τοὺς
ἱερωμένους. Hic Canon vult, ut ii præsertim, qui
sacra ministeria obeunt, semper sint parati ad par-
ticipationem rerum sanctificationum, i. e. Eucharistiæ.
Balsamo ita sæpissime loquitur, ut ad interrogationes
canonicas Timothei, in prima, Ἐὰν καιροῦ τυχὼν ἐπι-
τηδέων, καὶ μεταλάβῃ τῶν ἁγιασμάτων ἄγνων, Si na-
turus opportunitatem participarit Eucharistiæ, igno-
rans. Ad tertiam: Οὐ μόνον τῶν ἁγιασμάτων οὐ με-
θέξει, ἀλλ' οὐδὲ πιστοῖς συνείζεται ἢ * συναριθμῆσεται.
Et ad Canones Nicenos persæpe. In libro Juris
Canonici Græcorum, hoc sensu sæpe vox ista oc-
currit: male vero docti vertunt Sanctificationes.
Nam postulat omnino analogia, ut τὰ ἁγίασματα ver-
tamus Res sanctificatæ, ut τὰ δόματα, vel δωρήματα,
Res donatæ; τὸ λῆμμα, Res acceptæ; τὸ ἀπάντημα,
Res quæ occurrit, non Occursus. Ratio appellationis
prorsus eadem, quæ in Eulogia et Eucharistia.
De quibus alibi est actum. Nam, ut dicebamus,
εὐλογεῖν, εὐχαριστεῖν, et ἁγιάζειν pro eodem acci-
piuntur. Itaque aliquando conjunguntur εὐλογεῖσθαι,
unde Eulogia, et ἁγιάζειν, unde τὰ ἁγίασματα: ut
cum Cyrill. in Ep. ad Calosyrium ait, in Ecclesia τὰς
δωροφορίας ἁγιάζεσθαι, καὶ εὐλογεῖσθαι, καὶ τελειοῦ-
σθαι παρὰ τοῦ Χριστοῦ. Etsi autem proprie hæc vox
passivam significationem habet, uti diximus, non est
tamen dubitandum, quin panis hujus Sacramenti, vi
Spiritus S. et sanctificetur et sanctificet, quatenus est
instrumentum gratiæ. Orig. c. Cels. 8. Ἡμεῖς δὲ τῷ
τοῦ παντὸς δημιουργῷ εὐαρεστούντες, καὶ τοὺς μετ' εὐ-
χαριστίας καὶ εὐχῆς τῆς ἐπὶ τοῖς δοθείσι προσαγομένους
ἄρτους ἐσθίμεν" σῶμα γενομένων ἁγίων τι, καὶ ἁγιά-
ζον τοὺς μετὰ ὕγιους προθέσεως αὐτῷ χρωμένους. Nos
vero Creatori rerum omnium morem gerentes, panes
etiam qui offeruntur, cum gratiarum actione et ora-
tione pro acceptis donis comedimus; qui quidem
corpus fiunt sanctum quoddam, eos sanctificans, qui
bono cum proposito ipsis utantur. Apud Cyprian.

A de Lapsis, quando ita scribit sanctus Martyr: Cum
quædam arcam snam, in qua Domini sanctum fuit,
manibus indignis tentasset aperire: per Domini san-
ctum intelliguntur quæ vocant Græci τὰ ἁγίασματα;
Panis nempe consecratus. Mox iterum: Sanctum
Domini edere et contrectare non potuit. Deinde
vocat id ipsum Gratiam salutarem, et ait in cinerem
versam, ut modo dicebamus. Ibidem mysticum
Christi sanguinem appellat Sanctificatum in Domini
sanguine potum. Græci aliquando etiam nominant
τὰ ἁγία. Chrysost. ad Innocentium Papam: "Ἐνθα
τὰ ἁγία ἀπέκειτο, εἰσελθόντες. Aliquando etiam ἁγία
ἁγίων, ut in Commentario Hesychii in Levit. sæpius.
Et Gratian. e Concilii Rhemensi: Quibus prohibe-
tur ne Sacrarium ingrediantur, nec ad altare ap-
propinquent, illis sancta sanctorum committuntur?
Apud Dionys. initio Hierarchiæ Eccl. τὰ ἁγία τῶν
ἁγίων in genere appellantur Omnia sacramenta. In-
terdum ἁγίασμα ponitur pro Sanctiore parte Templi,
ubi est Mensa Domini, ut ap. Euseb. H. E. 7, 15.
B Εἶσω τε πρὸς αὐτῷ στήσας τῷ ἁγίασματι. In poste-
riorum scriptis ἁγίασμα sæpissime legitur, non pro
Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocant, benedicta, s.
lustrali. Est et Liturgiæ pars, quæ vocatur ἁγια-
σμός, Sanctificatio, in qua celebratur nomen Domini
hæc formula: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus
Sabaoth. Ita accipe ap. Chrys. T. 6. p. 4. Μόνον
ὑμῶν μετὰ πολλῆς τῆς φρίκης, τὸ μυστικὸν ἐκείνο τοῦ
ἁγιασμοῦ ἀναφέρονσαι μέλος. Vide Severiani Hom. 2.
eidem Tomo adjectam, 597—8." Casaub. Exerc. de
Rebus SS. et Eccl. 571.]

[Ἀγίασμα. Suid.: Ἀγίασμα ὁ θεὸς ναός. Δαβίδ·
Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. "E Ps. 113, 2.
Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, ad q. l. Theodoretus:
Ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ τὸν νεὼν τὸν οἰκεῖον ἐδείματο·
ἁγίασμα γὰρ τοῦτον ἐκάλεσεν. Instinc igitur hausit
Suid." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. "Ἀ-
γίασμα, Sanctuarium, Templum, quod Schleusner.
Sp. 1. Bielio adjecit, legitur sæpius in Libris Apocr.
v. c. Judith. 5, 19. 1 Macc. 1, 21. 3, 45. 3 Esdr.
8, 78. Chld. 77 Esdr. 9, 8." Bretschneider. Lex. in
V. T. Spicil. "Ἀγίασμα, Sanctuarium. Hoc vo-
cabulum in Bieli Thes. deesse, et Hebraico 7777,
Sanctuarium, Ps. 95, 6. respondere in Vers. Alex.
verbis, Ἀγίωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγίασματι
αὐτοῦ, monuit Schleusner. Sp. 1. p. 2. Præterea no-
tandum puto locum Ps. 23, 3. ubi Aquila Hebraica
7777 7777 vertit ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ,
atque e magna locorum congerie, quam Trom-
mius coacervavit, non prætermittendum censeo
Esdr. 9, 8. coll. 3 Esdr. 8, 78. ubi pro iisdem voca-
bulis Hebraicis legitur ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ, cum
hæc observata videantur animo Justinii, qui Apol. 1.
p. 68. sensum loci Ps. 95, 6. de singulis verbis pa-
rum sollicitus, paulo liberius ita expressit: Ἰσχύς καὶ
καύχημα ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ. Vide Schleusner.
l. l. et ejusdem Obs. de Patrum Gr. Auctoritate et
Usu in constituenda Verss. Gr. V. T. Lectione ge-
nuina. Pt. 3. Viteb. 1797. p. 5." Kreyssig. Symb. ad
Biel. Thes. augendum atque emend. Pt. 2. p. 4.
D Glossæ: Ἀγίασμα Sanctificatio.]

Ἀγίαστία, as, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chrysost.
Βούλει καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιαστίας ταύτης
ἰδεῖν τὴν ὑπερβολὴν; At ἁγιαστεία significat * ἱεροτε-
λεστία, ut e Suida paulo post docebitur, [imo paulo
ante docuerat, nempe in Ἀγιστεία. Suidæ verba
sunt v. Ἀγίασμα: Καὶ ἁγιαστία, ἡ ἀγίωσύνη, ἀγι-
στεία δὲ, ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον. "Videtur hic
error esse in Suidæ exemplaribus. Nam Suidas cum
diphthongo ait scribi posterius, ostenditque se hoc
unum discrimen statuere, adeo ut leg. sit et hoc po-
sterius cum α, ἁγιαστεία, quæ vox ap. Chrys. repe-
ritur. Phavor. tamen ἁγιαστεία e Suida descripsit."
Schleusner. Mss. Quæ V. D. e Nostro sumsit. Vide
Ἀγιστεία. Cf. Zonar.: Ἀγιστία, καὶ ἁγιαστία ἡ
καθαρότης, ἡ ἀγίωσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία.
"Cod. K. ἁγιαστεία, καὶ ἁγιαστεία. Sic etiam Suid."
Tittm. "Ἀγιστεία, Cousecratio, Epiphan. de Ex-
pos. Fidei 1098." Suppl. ad Suicer. Thes. Eccl.
Dionys. Areop. Hier. Eccl. 291.: Ἀγιάζει γὰρ ὑπὲρ
ἡμῶν ἐαυτὸν ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς

ἀγιαστείας ἀποπληροῦ. "Epiphan. Hær. 26. §. 15. (p. 97. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ ἵνα δείξῃ τὴν σαφῆ ἀγνείαν, καὶ τὴν διὰ τοῦ ἀγιάζειν ἀγιαστείαν, φάσκει τῇ Μαρίας.)" Routh. Mss.]

Ἀγιαστήριον, τὸ, Sanctuarium, ut vertunt Scriptt. Eccl. [Glossæ: Ἀγιαστήριον Sanctuarium. "Ἀγιαστήριον, Baptisterium. Theophanes An. 8. Leonis M. Τοῦτ' ἂν ἔπει ἐκτίσθη τὸ τετράγωνον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ τὸ ἀγιαστήριον. Historia Apollonii Tyrii." Ducang. Gloss. "Sanctuarium, Sacrarium, Lev. 12, 4. Ps. 73, 8. 772, Habitaculum, Ps. 82, 11." Biel. Thes.]

* "Ἀγιαστικός, (ἡ, ὄν.) Athan. 1, 109. 361. 388. Amphil. p. 40. Cyrill. Hier. p. 30." Kall. Mss. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 299. Καὶ τίς ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἀγιαστικὴ δύναμις καὶ θεολογία.]

* Ἐναγιάζω, UNDE * Ἐναγιασμός, ὁ, vox suspecta, Joseph. 2, 52. Καὶ τὸν ἐνδελεχισμόν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγιασμῶν ἔπαυσεν ἐπ' ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ. "Ἐναγιασμῶν Voss. atque ita infra s. 4. (p. 53. Βωμόν τε ὑποκόμηνσεν ἕτερον, καὶ τῶν ἐναγιασμῶν ἡρεῖται.)" Hæverc. "Hesych. v. Θεσσαλῶπις (ἔναγιασμός τις, παρὰ Λάκωσι.)" Wakef. Mss. "L. ἐναγιασμός," Palmer. Vales. "Nam ἐναγιασμός non est vox Græca: nisi ᾱ interseritur, ut in * ἐπευφημισμός, quod vide in Εὐά. Sed ἐναγιάζω postea reperi ap. Paus. Eliac. 1." Vales. "Dorv. ad Charit. 208 ('Heliodor. 3, 130. Ἐπεὶ δὲ ἡ πομπὴ καὶ ὁ σύμπαρ ἐναγιασμός ἐτελέσθη.')" Schæf. Mss. At in Ed. Corayi est ἐναγιασμός, et quidem recte.]

* "Εὐαγιάζομαι. Philo J. 213." Wakef. Mss. Sed locum frustra quæsimus in Edd. Mang. et Pfeifferi.]

Καθαγιάζω, Consecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω, Cremo. Vide Καθαγίζω. [Suid. Zonar. Καθαγιάζεται ἀφιερῶνται. Zonar.: Καθαγιάσω καύσω, καθιερώσω. "Α. ἀφιερῶσω. Suid. et Hesych. καθαγιάσω, (v. nostra in Καθαγιάζω.) Recte. Glossa spectat sine dubio ad Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε. Schol. καύσω, καθιερώσω. Eodem sensu Av. 567." Tittm. "Wessel. ad Herod. 96. ad Diod. S. 1, 269. Brunck. Aristoph. 2, 5. Phrynichi Ecl. 82. (ubi Hæsch. e Philone de Somn. 408.:—'Καθαγιάζουσαι δέ, nempe ψυχαὶ, καὶ καλλιερгоῦσαι τὸν ἑαυτῶν ἀφάρτον βίον, οὐδέποτε κάμνουσιν. Ms. καθιερούσαι. Posset pro illo etiam legi καλλιερгоῦσαι. Τὸ καθιερεύειν, quod in Lexicis ἀδέσποτον, a Philone, in memorabili illa de Xanthiis historia, usurpatur 650. ubi pro Καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια στήσαντες, in Ms. νήσαντες melius, ut νήσαντες πυρὰν ap. Thuc. 2. Aristoph. Thesm. Lucian. duobus locis, Dion. L. 40. et ap. Max. T. 11.") Schæf. Mss. Joseph. 1, 172. "Euseb. P. E. 84." Wakef. Mss. "Cf. Coray ad Plut. Bruto 6, 416. ('Καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες ἐν μέσῳ πολλῶν μὲν ἱερῶν, πολλῶν δ' ἀσύλων καὶ ἀβεβήλων τόπων, Καθηγίζον. Ἐξ ΗΔ, ΑΤ, καθηγιάζον. Τοῦτ' ἂν μόνῳ Πλουτάρχῳ τῷ χωρίῳ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ Τόμ. Α, σελ. 125. ἐχρήσατο μαρτυρῶ, εἰς πίστωσιν τοῦ Καθαγιάζω. Ἀλλ' ἐπειδὴ Πλούταρχος ἐν τῷ Ἀντωνίου Βίῳ §. 14. ἀνώτερ. σελ. 65. τὸν αὐτὸν τοῦτον καθαγιασμόν τοῦ Καίσαρος νεκροῦ δηγοῦμενος, τῷ συνήθει καὶ πετριμμένῳ Καθαγιάζω, καὶ οὐ τῷ μοναδικῷ Καθαγιάζω κέχρηται, καὶ ἐνθάδε δεῖν ἐγγῶν γράφειν Καθηγίζον, ὅ ἐστι κατέκαιον, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ Βίῳ Καίσαρος §. 68. Πλουτάρχ. Δ, σελ. 326. ἐξηγήσατο.')" Boissonad. Mss.]

* "Προαγιάζομαι, Niceph. ap. Bereneg. ad Can. Apost. p. 69." Kall. Mss. "Titulus libri in Montfauconii Bibl. Coisl. 244. Eis τὰ Προηγιασμένα, In Præsanctificata.]

Ἀγνός, (ἡ, ὄν.) Castus, Purus, Pudicus. Plut. Artaxerxe feminam ἀγνήν hoc sensu vocavit, "Ὅπως ἀγνή διάγῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον. Naumach. (1. p. 461. Gaisf.) Καλὸν μὲν δέμας ἀγνὸν ἔχειν, Corpus castum virginis appellavit. Corpus impollutum, vel Non pollutum vertere possumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Cum castum amisit polluto corpore florem: Castum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadem signif. additur gen. ἀφροδισίων, ut ἀγναὶ τῶν ἀφροδισίων, Puræ a rebus venereis, Plut. Κεφ.

Ῥωμ. Sic ἀγνὸς γάμων, Purus a nuptiis, Plato de LL. Apud Demosth. adv. Neæram (1371.) Bacchi sacerdos ita jurat, Ἀγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἀγνή ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic ap. Hom. Diana dicitur ἀγνή, utpote virgo.

Ἀγνός, Purus, Nullo scelere contaminatus, καθαρὸς, εὐαγής. Sophocl. Antig. (881.) Ἡμεῖς γὰρ ἀγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην, Nos enim puri sumus quod ad hanc puellam attinet, h. e. Nullum scelus s. piaculum admisimus, οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν, inquit Scholiastes. Dicitur autem hoc a Creonte ap. poëtam, quod eam manibus suis non occideret. Sic Lat. Puræ manus absolute dicuntur aliquando pro Puræ a cæde. Aliquando additur gen. φόνου, ut ἀγνὸς φόνου, Purus a cæde, Non pollutus homicidio. Dicitur item ἀγνός Qui alio quovis modo pollutus non est: ut cum dicit ἐν Κεφ. Ῥωμ. Plut. ἀγνός non esse eos, quorum funus curatum fuisset, et quibus structum sepulcrum, tanquam mortuis. Qua in signif. ἀγνός, ut opinor, possumus interpretari, Non funestatus; nam funestæ s. funestatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἀγνεύειν, quod declarat ἀγνὸν εἶναι, dicit significare Purum esse a rebus venereis, et a mortuo. Dicitur ἀγνός et aliis modis, ut ἀγνή ἐορτή, Purum festum, ob purificationes et expiationes, quæ in eo fierent: et Proserpina ἀγνή, ob purificationem et lustrationem mortuorum, quæ fit igne. Ceterum, si Orionem sequeremur, ἀγνός scriberemus. Is enim ap. Etymol. ἀγνός esse dicit ab ἀγάζω: facto inde ἀγανός, a quo per syncopen ἀγνός, ut a παίζω fit παιδνός. Sed ap. eundem tamen Etym. legitur paulo ante ἀγνός ab ἀζω deductum, ut sit ἀγός, ἀγανός, et ἀγνός. Vide Ἀγίος.

Ἀγνός cum gen. de aliis etiam rebus dicitur, ut ἀγνός Δήμητρος, ap. Eurip. Panis expers, ad verbum, Purus a Cerere, i. e. a pane. Sic ἀγνός θήρης, Purus a venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthol. [Eur. Hippol. 138. Δάμητρος ἀκτὰς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν. Schol. Matth. Περιφραστικῶς μὴ ἐσθιεν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἶονεὶ ἀγνήν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἄλῳ, ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι. Στόματος δέμας, κατὰ περίφρασιν, τὸ στόμα, ὡς δέμας πυρὸς, ἡγουν τὸ πῦρ. Fl. 13. Ἀγνός ἀθικτον. Ἀγνή γάρ εἰμι, Μένανδρος. Fl. 15.]

["Ἀγνός, unde? Rubnk. ad Tim. 12. Dawes. Misc. 55. Valck. ad Phalar. p. xxi. (vide Ἀγίος.) ad Hippol. p. 181. 198. Toup. Opusc. 2, 252. ad Lucian. 1, 245. a. 351. Musgr. Troad. 453. Wakef. Phil. 1289. Jacobs. Anim. 172. Anth. 10, 262. 12, 54. 274. ad Charit. 451. ad Phalar. 306. Markl. Suppl. 187.: conf. cum ἅγιος, Porson. Med. p. 60. b. Ἀγνός ἀπὸ, Epigr. adesp. 129.: conf. cum ἀγανός, Jacobs. Anth. 12, 136. Ἀ. γάμων, Valck. Phæn. p. 349. Xenoph. Eph. 50. Ἀ. πατεῖν, Valck. Anim. ad Ammon. 3." Schæf. Mss. "Θεῶν ἀγνὸν σέβας, Soph. CEd. T. 840. Ἀ. θύματα, emend. Isocr. 218. a. Apud Athen. 449. Antiphanes: ἐγκαθήμενον Εἰς πλατὺν στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Διὸς κόρης * Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίους καλῶν μασιν." Valck. Mss.]

["Ἀγνός, proprie et universum, Purus, Remotus ab omni labe et impuritate. Hinc 2. Remotus ab omni specie impudicitiae, Castus, Pudicus, Philipp. 4, 8. ὅσα ἀγνὰ officia, quæ nobis leges pudicitiae iungunt. 1 Tim. 5, 22. σεαυτὸν ἀγνὸν τήρει, Semper caste vive. Tit. 2, 5. Si de virgine dicitur, 3. Incorruptus, Intactus. 2 Cor. 11, 2. παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ, Ut sisterem vos Christo tanquam virginem illibatam: v. Herodian. 1, 11. et ibi Irmischium. Phavor. Ἀγνή καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένα, κ. τ. λ. 4. Insons, Innocens, Purus a scelere. 2 Cor. 7, 11. ἐαυτοὺς ἀγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, Vos esse puros ab hoc scelere. Eurip. Or. 1642. M. Ἀγνός γάρ εἰμι χεῖρας. O. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. 5. Nullo vitio contaminatus, Integer, Pius, Sanctus. 1 Petr. 3, 2. ἀγνήν ἀναστροφὴν ὑμῶν, Vitam vestram vere Christianam. 1 Jo. 3, 3. καθὼς αὐτός,

sc. Θεός, ἀγνός ἐστι, Sicut Deus est omnis vitiositatis expers. Prov. 20, 9. pro verbis Hebraicis מִי יִצְחָק חֲבִיבִי habent Alex. τίς καυχίσεται ἀγνὴν ἔχειν τὴν καρδίαν; 6. Is qui alios puros a vitio postulat et reddit. Jac. 3, 17. ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστιν, Sapientia vere divina homines puros a vitiis reddit. Cf. quæ ad Ἀγαθός et Ἄγιος notavi, et infra s. v. Δίκαιος. Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀγνός, Buttmann. Lexilogo 236. "Eurip. Med. 750. "Ὀμνυμι γαῖαν, Ἥλιον θ' ἀγνὸν σέβας, Porson. e Codd. edi jussit; sed Ald. omnes fere Edd. et Codd. reliqui, γαῖαν, λαμπρὸν Ἥλιον τε φῶς: Lasca- ris, γαῖαν, λαμπρὸν Ἥλιου φάος. Utraque lectio Euripidem, ni fallor, habuit auctorem." Osann. Anal. Crit. 96. "735. "Ὀμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἥλιον τε φῶς. Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est,) D. λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρὸν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturæ diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρὸν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiæ concinnitate detrahunt. Tertiæ scripturæ, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, objicit Porsonus, quod copulam inelegantem post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiae exempla satis frequenter ap. Tragicos occurrunt. Dixit Noster verbi causa infra v. 1076. Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίσιόν θ' εὔρον, Σῶμα τ' ἐς ἡβην ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. 2. p. 282. Sed nemo non præferret λαμπρὸν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Var. lect. ἡλίου θ' ἀγνὸν σέβας a Musgr. ad v. 729. memoratam admisit Porson. Malim ἀγνὸν φάος, quod extat ap. Eurip. Hipp. Καλυπτ. Fr. 14. Ὡς λαμπρὸς αἰθῆρ, ἡμέρας θ' ἀγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὡς φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς Ἰσμοίριος ἀήρ. Ponamus igitur Eurip. scripsisse ἡλίου θ' ἀγνὸν φάος, librari- orum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρὸν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hæc meræ sunt conjecturæ. Matthiæ, quem sequor, Aldinam revocavit." Elmsl. Vide Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372., in Ἄγιος citatum. Orph. H. 6=7, 1.: "Ἀστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι, * εὐείραις φωνῇσι κυκλήσκων δαίμονας ἀγνοῦς. Et 9=10, 8. Ἀγνή, * κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευ- τή: 75=76, 10. Καλλιόπη σὺν μητρὶ, μάλ' * εὐδυνα- τοί θεαὶ ἀγναί. Ἀλλὰ μύλοιτε, θεαί, μύσταις, πολυ- ποίκιλοι, ἀγναί, Εὐκλειαν Ζηλόν τ' ἐρατὸν πολύῤῃμον ἄγουσαι: 82=83, 5. Καὶ χθόνιοι γαίης * πηγόρρυτοι ἱκμάδες ἀγναί: 44=45, 1. Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσσε, * πυ- ρίσπορε, * ταυρομέτωπε, * Βάσσαρε, καὶ * Βακχεῦ, πολ- λῶννυμε, * παντοδυνάστα, "Ὅς ἔψεςιν χαίρεις, ἥδ' αἶ- ματι, Μαινάσι θ' ἀγναῖς. "Nempe ἀγνός, vel ἀγνός, ad ipsam naturæ divinæ puritatem et simplicitatem refertur, unde omnium, dearum tamen in primis, ap. Orphea epitheton est. Ἀγνὸν μένος Ἠφαίστου, E. 10. ('Ἀπὲς τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἠφαίστου μένος ἀγνόν.) Igni purgantur omnia." Gesner. Ind.]

[Ἀγνός. Archilochi Fr. 70. Liebel. 68. Gaisf. Δὴ- μῆτρος ἀγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. "Ἀ- γνός, solemne epitheton dearumque. H. in Cer. 203. ἐτρέψατο πότνια ἀγνήν Μειδῆσαι. Sermo est de hac ipsa dea. Et 438. Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγά- πησε κόρη Δημήτερος ἀγνήν. Et Od. A. 385. Hesiod. "Εργ. 463. Εὐχεσθαι δὲ Διὶ Χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἀγνῇ. Sic Minerva, Diana, Musæ, Nymphæ etc. ἀγναί dicuntur Od. Σ. 71. 201. Æsch. Suppl. 151. Eurip. Hel. 1601. Etiam Apollo, Jupiter, alique dii et dæ- mones hoc epitheto gaudent. Æsch. l. c. 229. et 667. Pers. 627." Liebel.]

[Ἀγνός. "Voci ἀγνός Æoles nonnunquam aspi- rationem Vau præfecisse exinde colligo, quod Laco- nes, teste Hesychio, βάγιος scriberent: sive istud βάγιος concipiendum sit Wáγιος, s. ubi Æoles W, ibi Lacones β adhiberent." Dawes. Misc. Crit. 89. Kidd. "Βάγιον μέγα. Sic Lex. Ms. Bibl. Coisl. 499. (sed ibi non extat v. βάγιον.) Item (Suid. et) Lex.

A Reg. Ms. (i. e. Zonaras, ubi Tittm. eandem glossam in Cyrillo suo Ms. legi testatur. Suidas: Βάγιον μέγα.) Vide Βαγαῖος (infra.) Nisi fuerit pro ἀγιον, mutatione digamm. Æol. in β, ut sæpius in hac litera, et forte etiam in duobus proxime præcedentibus vv. Idem nunc video ap. Perger.: "Βάγιον, Magnum, i. e. ἀγιον, ut, Auri sacra fames, i. e. Magna." Albert. "Æolice. Vide Hesych. Ἱερή· μεγάλη, ἀγαθή. (Ubi V. D. 'Leg. ἀγνή, sed v. Ἱερός· σεμνός, ἡμερος, ἀγαθός.) Et Ἱερὸν· ἐνυγρον, ἀγαθὸν, μέγα, ὅσιον, καὶ ναός. Serv. Æn. 1, 642. vocat B digamma." Wakef. ad marg. "Βάγιον μέγα. Ita recte scribitur. Hesych. Ἱερὸν μέγα. Vide Tayl. Lys. Lect. c. 9." Toup. Emendd. 3, 474.] "Βαγαῖος Hesychio est ὁ μάταιος, ut et βαγαῖα e Lysicrate "affert pro ματαῖα, sed addit, ἡ Ζεὺς Φρύγιος, et μέ- "γας, πολὺς, παχύς: afferens et Βάγιον paulo post "pro μέγα, ut et Suid." ["Βαγαῖος· ὁ ματαῖος, — μέγας, πολὺς. Sic ἀβέρβηλον sup. exponit. Ζεὺς Φρύγιος: Ed. Bernard. confert vocem ἄβ, Begh. Cf. Μαζεῖς." Albert.] "Βαλαῖον Hesychio est μέγα, "πολὺν, sed addit quosdam interpretari ταχύ, Celer, "Pernix, Velox." ["Ταχύ. Significationem hanc Hesych. tribuit etiam supra voci βαγαῖος, et infra voci βαλλίαν. Nimirum Grammaticus noster verba similis quidem soni, sed sensu multum discrepantia, pro more suo confundens, significationem, quæ verbo βαλλας proprie convenit, cum aliis duobus temere communicavit." Kust.]

[Ἀγνός. "Σωφροσύνην, ἐν ἀγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. 'Lege βάθρῳ e Plat. Phædro 348(=254. Steph. 275. Heind.) ut monui Ep. Cr. 30. 31. (=250. Ed. Lips.)' D. W. Locus Platonis ita habet: Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Ubi βεβῶσαν poetice firmitatem stantis designat: v. Ast. ad l. l. p. 334. ibique Plat. Crit. 121. Parmenid. 138. Polit. 10, 13. Ad Phædri loc. ita Hermias: Τὸ δὲ ἐν ἀγνῷ βάθρῳ τὸ νοητὸν λέγει, ἐπεὶ δὴ ὁ τόπος ὁ νοητὸς καθαρός, καὶ ἀκίβδηλος, καὶ ἀγνός ἐστι· τὰ γὰρ ἐνταῦθα καλὰ οὐκ εἰσὶν ἐν ἀκραφιῇ καλῷ. Unde facile effin- gat aliquis in Plotini loco lectionem hanc, ἐν ἀγνῷ βεβῶσαν καὶ καθαρῷ, quam fortasse in suo Cod. legit Ficinus, qui vertit, Firmiter in majestate pura sancta- que sedentem. Est fortasse etiam, cui arrideat illud Codicis Cizensis ἐν ἀγνῷ β. καθαρῷ. Ego nullus dubito, quin hoc librario debeatur, qui non asseque- retur poetice vocum indolem. Hermiæ autem interpretatio vulgatæ lectionis originem, videlicet ex interpretamento Grammatici, liquido monstrare vide- tur. Sic, ut hoc utar, Lex. Seguier. 329. Bekk. habet: Ἀγνεῖα· καθαρότης. Unice igitur vera est Wytenbachii conjectura, cujus disputatio copiam insuper locorum suppeditabit, qui ex eodem fonte manarunt. Et potest h. l. pro exemplo esse, unde constet inveterata esse haud pauca vulnera, quæ stu- por infixit textui Platonico." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372.]

D ["Ἀγνός, Purus, Sanctus, Castus. Αγ. 11, 2. ὁσίοις ἔργοις, ἀγνοῖς ἱεροῖς. Σ. 8, 9. θυγαῖαι τῇ μὲν πανδήμῳ (Ἀφροδίτῃ) ῥάδιουργότεραι, τῇ δὲ οὐρανίᾳ ἀγνότεραι. §. 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἀγνή εἶναι, ἀκορεστοτέρα ἐστίν." Lex. Xenoph.]

[Ἀγνός. Glossæ: Ἀγνά· Pura. Ἀγνή· Alma. Ἀγνόν· Sanctum. Ἀγνός, ὁ καθαρὸς· Castus. Ἀγνός· Castus, Purus, Pudicus. Ἀγνός ταῦρος· Camurus.] "Ἀγνότερος πηδαλίου, Gubernaculo purior, Paræ- mia ap. Suid. de iis qui sanctissime et purissime vivunt. Perpetuo enim gubernaculum in mari "manet, quod lustrandi et purificandi vim habere "credidit superstitiosa antiquitas." [Verba sunt: Ἀγνότερος πηδαλίου· ἐπὶ τῶν ἀγνῶς βεβιωκότων, παρ' ὅσων ἐν θαλάσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον. Etym. G.: Ἀγνός· παρὰ τὸ ἄζω, ἀγνός. Etym. M.: Ἀγνός· παρὰ τὸ ἄζω, τὸ σέβομαι, ἄζω, ἀγός, ἀγανός, καὶ ἀγνός, καὶ κλίνεται ἀγνοῦ, ἡγουν ὁ καθαρὸς καὶ σεβά- σμιος. Τὸν γὰρ ἀγνὸν πάντες σεβόμεθα. Zonar.: Ἀγνός· ὁ καθαρὸς, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ σέβομαι, ἄζος (sic,) ἄγος, ἀγανός καὶ ἀγνός. Τὸν γὰρ ἀγνὸν καὶ ἄγιον πάντες σεβόμεθα. Hesych.: Ἀγνή· καθαρὰ, καὶ ἀμί-

αντος ἢ παρθένος, καὶ νῆσος. Pro νῆσος Schleusneri Mss. legunt γνήσιος, et consuli jubent Hesych. "Όσιος" καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβής, εἰρηνικός, ἀγνός. "Lege ἄνοσος: v. Schol. Æsch. Pers. 613. (Boös τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα. 'Αγνῆς' λευκῆς, ἢ διὰ τὸ τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν παραλαμβάνεσθαι, ἀπὸ τούτου καὶ αὐτὴν καταχρηστικῶς ἀγνὴν καλεῖ, ἢ, ἀγνῆς τῆς ἀγελαίας, παρόσον αὐταὶ τροφῆς καθαρωτάτης καὶ ποτοῦ ἀπολαμβάνουσιν, ἢ, ἀγνῆς τῆς καθαρᾶς καὶ ἀμετόχου σωματικῆς νόσου.) Vel ἀσινῆς." Wakef. ad marg. "Diogenian. Centur. 2, 46. ἀγνὴ γάμων. Apud Æsch. Agam. 252. 'Αγνά τ' ἀταύρωτος. Pro ἢ forte hic rectius ἢ παρθένος legitur, (etiam Wakef. iudice.) Vide inf. 'Αγνοτάτης' καθαρᾶς, λαμπρᾶς, ἀμίαντου. Nisi Dianam respexerit, ejus hoc epitheton, Od. E. 123." Albert. Hesych. 'Αγνοτάτης' ἀγνοτάτοι, ἀμίαντοι, δυϊκῶς. 'Αγνοός' ὁ ἐπιγινωσκόμενος. (Ubi fallitur Albert. afferens e Lexico in Dionys. Areop. tanquam inedito, 'Αγνώτες' ἄγνωστοι: extat enim Lex. illud in Maximi Scholiis in Dionys. Areop. Parisiis 1562. 12°. quibus præfigitur cum hoc titulo: 'Ερμηνεία Λέξεων κατὰ Στοιχείων ἐμφορομένων τῇδε τῇ Βίβλῳ.) 'Αγνός' καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος. "Forte: 'Αγνός' ὁ μὴ ἐπιγινωσκόμενος, ἢ ἄγνωστος." Heins. "An vero hæc servanda sunt, prout conjuncta apparent? Tum ἀγνός primo est καθαρὸς, dein positum pro ἀγνός, et sic est ἄγνωστος. Suid. 'Αἰσώρ' ὁ ἀγνός. Leg. ἀγνός, i. e. ἄγνωστος. Vide inf. 'Αἰσώρες, et HSt. Thes. 1, 1833. 'Αγνός' corrigit Is. Voss. Vir doctus in Obs. Misc. V. 5. T. 1. p. 82. legit: 'Αγνός, s. 'Αγνός' καθαρῶς, ἢ ἄγνωστος. Mecum sentire video Kust.: "Ἀγνωστος pertinet ad ἀγνός, ὥτος, quod Hesych. cum ἀγνός hic confundit." Albert. J. Poll. 1, 26. Τὰ δὲ ἀρώματα καὶ θυμιάματα καλεῖται. Θουκυδίδης δ' αὐτὰ εἴρηκεν ἀγνά θύματα, πρὸς τὰ αἰμάσσοντα καὶ σφαττόμενα ἀνατιθεῖς σμύρναν, λιβανωτόν. Ubi v. Interpr. Cf. Porphy. de Abst. 161. Eust. 1528. 'Αγνὴν δὲ τὴν Ἀρτεμιν, ὡς παρθένον καλεῖ, ὅπερ ἢ Ἀφροδίτη οὐκ ἂν ἔχοι: 1691. "Οτι ἀγνὴν Περσεφόνην λέγει, ὡς ἀγνιστοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, Πυρὶ καθήγισται δέμας, (Eurip. Or. 40.) Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρον "Αἶδον λιμένα φησὶ (Antig. 1284.), τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων αἰνὴ Περσεφόνη γράφουσιν. Pind. Olymp. 3, 37. Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν, ubi Schol. ἢ διὰ τὴν τῶν Ἑλληνοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν, Gl. Ms. α. γ. καθαρὰν.] "Ἀγνός, Pure, Caste. Hesiod. 'Εργ. (334.) Καδ' "δύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν Ἀγνός καὶ "καθαρός." [Moschop. 'Αγνός' ἡγουν ἔξω ἀσελγείας, καὶ ἀδικίας, καὶ ἐμπαθείας, καὶ τῶν τοιούτων. Καὶ καθαρῶς' τουτέστι σὺν *νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, καὶ ὀργάνοις καθαροῖς. Tzetz.: 'Αγνός ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, καθαρῶς δὲ τὸ *ἀρρύναντος ἔχειν, ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος. Glossæ: 'Αγνός' Sincere. J. Poll. 1, 32. "Ὅσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὡσιωμένως, ἀγνός, ἡγνευμένως, ἀγίως προσιόντες.] ["Ἀγνός, Adverbium, quod probe, distinguendum est ab ἀγνός, Inscienter, ἀμαθῶς, ἀκουσίως, Plav. interprete, qui tamen ipse voces ἀγνός et ἀγνός pessime invicem permutavit, ut glossa, quæ in ejus Glossario legitur, 'Αγνός' καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος, satis testatur, (quam tamen glossam ex Hesychio descripsit,) ut Lat. Caste, valet, Integre, Sincere, Puro et sincero animo. Phil. 1, 16. τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἀγνός, Non bono consilio religionem Christianam tradunt. 'Αγνός v. 18. explicatur per τῇ ἀληθείᾳ, quod τῇ προφάσει ὀπponitur." Schleusner. Lex. iu N. T.]

[* 'Αγνός. Hesych.: 'Αγνός' ἀγνός ὦ. Ubi silent Interpr.]

"Αναγνος, (ὁ, ἡ,) Non castus, Impudicus, Impurus. Gregor. in Enc. Macc. "Ὡς ἂν μηδὲ σῶμα ψεύσειεν ἀναγνον ἀγνοῦ καὶ γενναῖον σώματος. [Soph. CEd. T. 813. ἀρ' ἔφην κακός; 'Αρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; Schol. ἀντὶ τοῦ μιαιρός. CEd. C. 944. "Ἦδη δ' ὅθ' οὐνεκ' ἀνδρα καὶ πατροκτόνον Κᾶναγνον οὐ δεξαίαιτ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι Ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων. Suid.: "Αναγνος' μιαιρός. 'Αρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν. Æsch. Choeph. 986. ἀναγνα μητρός ἔργα τῆς ἐμῆς; Agam. 226=211. 'Επεὶ δ' ἀνάγκης ἔδν λέ-

α παδγον, Φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν "Αναγνον, ἀνέρον, τόθεν Τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Ly. cophro 162. *Γαμβροκτόνον ραίσοντα *πενθεροφθόροις Βουλαῖς ἀνάγνοις: 1224. Πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῶ κτενεῖ.]

[* 'Ανάγνος, Impure. J. Poll. 1, 32. 'Ανόσιοι, ἀνέροι, ἀνάγνος, ἀνοσίως, *ἀκαθάρτως πάντα δρῶντες, μιαιοί, παμμίαροι, ἐναγεῖς, ἀγεί προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. "Max. Margun. Hymn. 1, 56. Orac. Sibyll. 3, 621. p. 450." Kall. Mss.]

[* Πανάναγνος, ὁ, ἡ, Hesych. v. Παραμηνας.]

[* 'Αζίαγνος, ὁ, ἡ, Castissimus. Iguat. Ep. ad Rom. in Epigr. 900. Cotel. "Ἦτις προκάθηται ἐν τόπῳ χωρίου 'Ρωμαίων, *ἀξιοθέος, ἀξιοπρεπῆς, ἀξιομακάριστος, ἀξιεπαῖνος, *ἀξιοεπίτευκτος, al. *ἀξιεπίστευτος, ἀζίαγνος, καὶ προκαθημένη τῆς ἀγάπης, *Χριστῶννμος, *Πατρώννμος, Πνευματοφόρος. "F. *Χριστονόμος." Cotel. ad marg. Sed τὸ Χριστῶννμος et Πατρώννμος satis bene conveniunt.]

"Βαρδίσαγνος, Suidæ est ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος, Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat "et per vim stuprat. Hes. quoque Ampraciotas "Βαρδὴν dicere scribit τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας: For- "san igitur βαρδῆσαγνος scribendum foret παρὰ τὸ "βαρδῆσαι τὰς ἀγνὰς γυναῖκας. Veruntamen et Ms. "Suidæ Codex habet per ἱ βαρδίσαγνος." ["Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras,) et Suid. Βαρδίσαγνος' ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος. Is. Voss., Suidam citans, corrigit: Βαρδῆς' ἀναγνος. Cf. HSt. Forte tamen βαρδῆν est infin. Bæot. Cf. sup. Βαιδυμῆν." Albert.]

"Δύσαγνος, (ὁ, ἡ,) Male castus, h. e. Impurus, "Spurcus." ["Orph. Hymn. 40, 6. Δύσαγνος παῖδ' ἀγνόν *ὀδηγητῆρα λαχοῦσα. Felici, imo certa, conjectura, pro versu, et metro et sensui repugnante, scripsit Hermann. 'Αγνόν παῖδα Δυσάουλου ὁ. λ. Vide omnino ejus notam. Nisi memoria me fallit, v. δύσαγνος alicubi ap. Æsch. occurrit." Maltbuis in Lex. Gr. Pros. 257. Legitur in Æsch. Suppl. 758. *Δουλόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες Δυσάγνοις φρεσὶν, κόρακες ὥστε, βω-Μῶν ἀλέγοντες οὐδέν. "Habent Lexica, sed sine Auctore, i. q. ἀναγνος, Spurcus, Impurus. Occurrit ap. Clem. Alex. in Adm. ad Gr. 74. Αἱ δύσαγνον *κερανομίαν μνούμεναι, Quæ in incesta visceratione carniū initiantur." Suicer. Thes. Eccl.]

Πάναγνος, (ὁ, ἡ,) Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesych. παναγῆς exp. κατὰ πᾶν ἀγνός. [Maximi Schol. in Dionys. Areop. 91. Δι' ἧς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν πανάγνῳ τοῦ θεοειδοῦς ἔξει: 110. 'Αλλὰ πάναγνοί εἰσι δηλονότι καὶ ἀσώματοι νόες, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐκτίσθησαν: 111. "Οτι πάναγνοι διαμένουσιν εἰσαεῖ: 125. 'Αντὶ τοῦ διὰ τοῦ πανάγνου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς *πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας.]

[* "Προαγνός, Dionys. Areop. 96. 103. 132." Kall. Mss.]

[* 'Υπεράγνος, ὁ, ἡ. "Julian. 178. (Σῶζεται γάρ φησι καὶ τὸ πικρὰς ὕλης περίβλημα βρότειον, οἱ θεοὶ τοῖς ὑπεράγνοις παρακελευόμενοι τῶν θεουργῶν καταπαγγέλλονται.) Wakef. Mss. Sic vulgo legitur; sed aliquid deesse videtur ante verba οἱ θεοί. "Ἐπεράγνόςτατος, Andr. Cret. 42." Kall. Mss.]

"Ἀγνοδοχεῖς, Hesychio οἱ ἡῖθεοι, Juvenes." ["Quasi dicat Ignicipes, calidi juvena, quorum fervidus ebullit circa præcordia sanguis. Supra, 'Αγναιώτης' ἐπὶ πολὺ κεκαρμένος, Ignitus." Perget. "E Plat. de LL. 8. p. 647. Οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γέννηθέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἡῖθεοι καὶ ἀκίρατοι, γάμων τε ἀγνοὶ ζῶσιν, ubi ἡῖθεοι et γάμων ἀγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti Hesychio: 'Αγνοδοχεῖς' οἱ ἡῖθεοι. Vel, ut corruptius legitur in Lex. SGerm. Ms. (338. Bekker.) 'Αγνοδικεῖς' οἱ θεοί. Scr. *'Αγνολεχεῖς' οἱ ἡῖθεοι. Idem. simili ratione ἀφθοροὶ dicuntur, qua ipsa voce ad ἡῖθεος explicandum usus est Hesych." Ruhnk. ad Tim. 133. "L. καπνοδοχεῖα, vel καπνοδόχοι, καπνοδόχοι' οἱ ἡῖθεοι, l. ἡῖμοι. (Ἡῖμοι conjicit et Guyet.) Vide Suid. et infra 418. Legi etiam potest ἀθῶοι, vel οἱ θεοί, Qui castos et puros animos tantum recipiunt. Vel reponendum est ἡλῖθοι, quod vide infra

suo loco. Ruhnck. leg. censet, 'Αγνολεχεῖς οἱ ἡίθεοι.' A Schleusner. Mss. in Hesych. Schol. Plat. 243.: 'Ἡθέους· παῖδας πάντη γάμων ἀπειράτους.]

[* 'Αγνοποιός, ὁ, ἡ. "Ideo observatur hæc vox, quia a Lexicographis ommissa. Ea usus Cyrill. Alex. in c. 55. Jes. p. 776. 'Ὁ Δαβὶδ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἀγνὸν ὠνόμασε, καὶ ἀγνοποιὸν ὄντα, καὶ ζωὴν τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελικὸν, ὡς ζωοποιόν. David timorem Dei Purum nominavit, qui purificat, et Vitam Evangelicum verbum, quasi vivificans. Ita Olympiodorus, in c. 8. Eccl. p. 655. 'Αγνοποιός τοῦ Θεοῦ φόβος." Suicer. Thes. Eccl.]

'Αγνοπόλος, (ὁ, ἡ,) pro simplici ἀγνός. Orph. Argon. (38.) 'Αγνοπόλον τε καθαρόν, ἐπιχθονίους μέγ' ὄνειρα: [Hymn. 17=18, 12. ἀγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα κ. τ. λ.]

"'Αγνοπολεῖσθαι Hesychio est τὸ ὑπὸ ἥλιον θέρεσθαι, Sub sole apricari et calescere." ["Phavor. ὑπὸ ἡλίου, et sic Bruno." Albert. In Codice est θέεσθαι. "In Lex. Ms. Coisl. scribitur ἀγνοπωλεῖσθαι per ω, idque exponitur, τὸ σφαγίους καθαίρεσθαι, quæ non parum differunt." Kust. In Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. 338. est: 'Αγνοπολεῖσθαι τὸ σφαγίους καθαίρεσθαι.]

[* 'Αγνόρρυντος, ὁ, ἡ, Pure fluens. Æsch. Prom. 443. Blomf. Παγαί θ' ἀγνόρρυντων ποταμῶν στέ-Νουσιν ἄλγος οἰκτρὸν. Cf. Sept. c. Th. 934. ἐν δὲ γαίᾳ Ζῶα *φονορῦν Μέμικται. "Ζῶη, Vita. Pro Sanguine positum existimat Schutz. Φονόρυντος autem, Sanguine perfusus; vel, si Ζῶα φονόρυντος legas, Sanguine fluens. Et hoc verum puto. Ζωά, vel ζωή, et φονορῦντων omnes. Numeros restituit. De Ζωά (ζῶα) Tragicis usurpata v. Pors. ad Eurip. Hec. 1090. Med. 972. In Soph. Antig. 950. metrum postulat χρυσορῦντος, quod dedit Brunck. Ajac. 134. τῆς ἀμφιρῦντος. In Prom. 443. utinam dedissem ἀγνορῦντων. Eurip. Bacch. 154. Τμῶλον χρυσορῦντον." Blomf.]

[* "'Αγνόστομος, (ὁ, ἡ, Os sacrum habens,) Tzetz. Chil. 6, 34. (Τὸ στόμα τὸ ἀγνόστομον παρὰ Διονυσίῳ.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αγνοτελής, ἑός, ὁ, ἡ. Orph. Argon. 551. Αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελή, ξενὴν τε τράπεζαν. "'Αγνοτελή Θέμιν quod vocat, illud videtur indicare summam castimoniam cerimoniamque inesse in legibus observandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et jus hospitalitatis." Gesner. Idem in Hymn. 53=54, 1. Κλύθι μιν, ὦ *πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ, Σιληνῶν ὅχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις, 'Αγνοτελής, γεραρός, θιάσου νομίον τελετάρχα. "'Αγνοτελής, γεραρός ingeniose Pierson. Veris. 42. et puto etiam vere. 'Αγνοτελής epitheton Themidos Argon. 547. Γεραρός est in Voss. (Par. α. β.) Sed jam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνοτερῆς quidem plane vitiosum putat, et leg. ἀγνοτελής, vel *ἀγνοθελής, vel *ἀγνομελής, ut *αἰγομελής de Pane 10, 5. (Αἰγομελές, βακχευτὰ, *φιλένθεος, *ἀντροδίαται.) Pro γεραρός autem, (ut vulgo legitur,) γεραρός, vel γεραός." Gesner.]

[* "'Αγνοτόκεια, Theod. Prodr. Not. d. Mss. T. 6. p. 531." Boissonad. Mss.]

[* "'Αγνόφυτος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 3, 13. (Χαῖρε καὶ ἐκ πισύρων παγὲν ἐκ γενετῆς ἀγνόφυτου Ἀρχηγόνων ἀρετῶν ἔμπνοον *αὐτόκαλον.)" Kall. Mss.]

'Αγνής, ἑός, ὁ, ἡ, pro ἀγνός, etiam dicitur ap. poetas. 'Αγναῖον item Purum Hesych. exponit.

"'Αγνεῖον Hesych. affert pro πηγαῖον, Fontanum, "ap. quem paulo ante præcedit 'Αγναῖον καθαρόν, "Purum." [Ubi Albert. consuli jubet Hesychii 'Αγνή καθαρά, καὶ ἀμίαντος, ἡ (ἡ) παρθένος, καὶ νῆσος. De qua glossa vide nos in 'Αγνός.]

'Αγνότης, ἡτος, ἡ, Castitas, Castimonia, pro quo ἀγνεῖα sæpius usurpatur. ["Integritas, Innocentia, Mens et vita pura ab omni vitiositate. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 6, 6. ἐν ἀγνότητι declaramus nos Dei ministros per vitæ sanctitatem." Schleusner. Lex. in N. T.]

'Αγνεὼν, ὦνος, ὁ, Locus, ubi virginibus pudicitia eripiebatur, per antiphrasin sic dictus, ap. Athen.

12. qui tamen dicit ex ipso facto nomen hoc inditum loco fuisse. Sed videtur intelligendum per antiphrasin, quasi e contrario ejus, quod illic fiebat. [Locus est 515. e Clearcho de Vitis: Λυδοὶ, φησὶ, διὰ τρυφήν παραδείσους κατασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μὴδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς· καὶ τέλεις πόρρω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τὸν τόπον, τὸν διὰ τὴν πρᾶξιν 'Αγνεῶνα κληθέντα, συνάγοντες, ὕβριζον. Eust. 1082.: Καὶ εἰς μὲν ὡς ἐρρέθη οὗτος λόγος, ἕτερος δὲ τοιοῦτος. Λυδοὶ πόρρω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες, ὃν αὐτοὶ 'Αγνεῶνα ἐκάλουν, ὕβριζον εἰς αὐτάς. Καὶ ἦν ἡ μὲν φανulότης τοῦ ἔργου, ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ 'Ομφάλῃ· ἡ δὲ τοῦ τόπου κλήσις διέφερεν. Οὐ γὰρ 'Αγών, ἡ 'Αγκών, ἀλλὰ 'Αγνεὼν ἐκαλεῖτο, *παικτικῶς καὶ αὐτὸς ἀντιφραζόμενος· ἀληθῶς γὰρ ἀναγνος ἦν. Αἱ δὲ ἱστορίαι αὐτῆς εἰς τὸν Λυδοῦ, ὡς φησιν 'Αθήναιος. Imo e Clearcho sumsit, ut ipse testatur. "Heindorf. ad Plat. Phædr. 286." Schæf. Mss. Vide supra cxli. a.]

¶ 'Αγνεύω, f. σω, p. κα. Castus sum, Castitatem s. Castimoniam colo. Purus et impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Sic in Κεφ. 'Ρωμ. Plut. Διὰ τί νενομίσταί τοὺς ἀγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι; Plinius ap. Diosc. ἀγνευούσας γυναῖκας interpr. Castitatem custodientes, quem locum citavi in 'Αγνός. Hesych. ἀγνεύειν significare ait, Purum esse a rebus venereis et a mortuo, i. e. opinor, cum quis non attingit cadaver, aut non interest funeri, aliove modo fueestatur. Æsch. (Suppl. 234.) ἀγνεύειν de ave etiam dixit, "Ὀρνίθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum est, absolute positum. ["Quomodo innocens erit, et a scelere immunis? Ita de barbaris loquens Ælian. V. H. 2, 31. Θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἀγνεύουσιν ὁσίως, A sceleribus se continent, Innocenter vivunt." Stanl.]

'Αγνεύω, cum gen., Purus sum, Impollutus sum hac vel illa re, pro signif. genitivi, qui illi subjungitur, Abstineo hac vel illa re, castitatis gratia. Plut. (7, 818.) 'Ἐνιαντὸν ἀφροdisίων ἀγνεύσαι, καὶ οἶνον, καὶ ψευδολογίας. Lucian. (2, 403.) 'Ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. Demosth. adv. Timocr. (618. et 758.) Οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἀγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, οἷα τοῦτω βεβίωται. Synes. 'Ἡμῖν δὲ ἀπόχρη ἀγνεύσαι ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς. Jungitur etiam infinitivo ap. Herod. 1, (140.) Οἱ μὲν γὰρ ἀγνεύουσι ἔμφυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι, Puros se conservant et impollutos in eo, quod non occidunt, etc. ¶ 'Αγνεύω cum gen. in activa signif., pro ἀγνίζω, Purum reddo, Expio, Lustrō, ut ἀγνεύετε τὴν πόλιν, Civitatem lustrate, Expiate ab homicidio, ap. Antiphontem. Idem de eo, qui cædem admiserat, loquens, 'Αγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ, etc.

['Αγνεύω. Harpocr. 'Αγνεύετε τὴν πόλιν' Ἀντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ἀγνίζετε. "Nihil mutavimus hic, licet concisius legatur: 'Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ. Nam quid illa? an in secunda de Veritate, quæ sæpius laudatur ab auctore nostro? nequaquam. Sed ἐν τῷ ὑστέρῳ *Ἐκκατηγορίας ἀπαρασήμον. Ita illic Antipho (648.) Τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα, ἀγνεύετε δὲ τὴν πόλιν, τρία γὰρ ἀγαθὰ πράξετε. Ad hæc notavit Harpocr. ἀγνεύετε pro ἀγνίζετε poni, quod verissimum est." Maussac. Idem Antipho 763. Τοσαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει, ὥστε καὶ ἂν τις κτείνῃ τινα ὧν αὐτὸς κρατεῖ, καὶ μὴ ἔστιν ὁ τιμωρήσων, τὸ νομιζόμενον καὶ τὸ θεῖον δεδιώς, ἀγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ ἀφέξεται ὧν εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. "'Αγνεύει, imo vero ἀγνεύσει in futuro, (neque aliter exhibet Noster supra,) ob insequens ἀφέξεται. De hoc quidem vix supersit dubium; at illud nondum satis intelligo, qui homicida sola abstinencia a locis vetitis ἀγνός, Purus, fieri possit." Reisk. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. 'Αγνεύεται, (l. 'Αγνεύετε) τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ (sic) ἐκ Κατηγορίας ἀπαρασήμου, (l. *Ἐκκατηγορίας ἀπαρασήμου,) ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεται, l. ἀγνίζετε. Hesych.: 'Αγνεύειν καθαρεύειν, ἀπὸ τε ἀφροdisίων, καὶ ἀπὸ νεκροῦ. "Lexici Rhet.

Ms. (209. Bekk.) Interpolator sic olim in Hesychio suo legit: 'Αγνεύειν' τὸ ἀπὸ τῶν (τῶν in Bekk. deest) ἀφροδισίων καθαρεύειν, ἡ συνήθεια δὲ τὴν τῶν βρωμάτων ἀπόσχεσιν." Ruhnck. Etym. G.: 'Αγνεύειν' ἀπ' ἀφροδισίας, καθαρεύειν ἀπὸ νεκροῦ. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς, καθηράμενον, καθαρεύσαντα, φαιδρυνάμενον, περιβρᾶνάμενον, ἀπορρύνάμενον, ἀπο- νιψάμενον, ἀγνισάμενον, ἀγνεύσαντα, ἡγνευμένον, ὠσιωμένον, καθαρῶ νῶ, ὑπὸ νεουργῶ στολῇ, ὑπὸ * νεο- πλυνεῖ ἐσθῆτι. Glossæ: 'Αγνεύω' Castitor. "V. ἐσοικίζω nocere videtur Gregorio Naz. in Murat. Anecd. Gr. 194. "Αγνευε παῖσι, παρθένε, καὶ τοῖς ὁμ- μασι Πάντων μάλιστα, μηδὲ τιν' εἰσοικίσῃς Ἀνδρῶν βοηθὸν, μηδὲ τὸν σοφώτατον. Muratorius in primo versu leg. ait fortasse τοῖσιν, ut sit versus: quod mi- rum est valde. Ut sit versus, nil mutandum. Me- liores tantum forent numeri, si scriberetur, "Αγνευε, παρθένε, παῖσι κ. τ. ὁ. Sed alter versus laborat. Forte, μηδὲ τινὰ συνοικίσῃς." Boissonad. ad Herodian. Par- titt. 139. Cass. Dio 1307, 54. "'Αγνεύειν τῶν ἀνιέρ- ρων καὶ παρανόμων ὁμιλίῳν, 6, 544. 'Αγνεύειν λόγων πονηρῶν, καὶ πράξεων ἀτόπων, καὶ πάθους κ. τ. λ. 7, 819." Reisk. Ind. in Plutarch. "Jacobs. Anth. 6, 326. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Diod. S. 2, 555. Expio, Valck. ad Hippol. p. 310. ad Mærin 375." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 1183. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε, Schol. δηλονότι σκοπεῖτε, ὁρᾶτε τὸ δὲ ἀγνεύειν ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ εἶναι τὸν ἀγνὸν παρέχειν, καὶ ἀγνῶς πάντα πράττειν.]

[* 'Ηγνευμένως, Pure. J. Poll. 1, 32. "Ὡς περ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὠσιωμένως, ἀγνῶς, ἡγνευμένως, ἀγίως προσιόντες.]

'Αγνεῖα, as, ἡ, Puritas, Castitas, Castimonia, ap. Isocr. Busiride. Sic Antipho (638.) Οὔτε εἰς τὰ τε- μένη εἰσιὼν, τὴν ἀγνεῖαν τῶν θεῶν μιανῶ, utpote qui non sim cædis reus. [Idem 629. Εἰς τὰ τεμένη τῶν θεῶν εἰσιόντα μιαινέιν τὴν ἀγνεῖαν αὐτῶν.] Phocyl. (215.) 'Αγνεῖαι ψυχῆς, σοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί. ["'Αγνεῖη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός. Hæc est duorum Codd. scriptura. In impressis, ἀγνεῖται— εἰσὶ καθαρμοί." Brunck. "'Αγνεῖη ψ. οὐ, Bar." Gaisf.] Soph. (Ed. T. 863.) Εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα Τάν εὐσεπον ἀγνεῖαν λόγων Ἔργων τε πάντων. Sumitur etiam in activa signif. pro Expiatio, Lustratio, sicut ἀγνεύειν pro Expiare, ut modo dictum est.

["'Αγνεῖα τριακονταῖς, Castitas Vestalium virgi- num in triginta annos præscripta, 1, 264." Reisk. Ind. in Plutarch. "Diod. S. 1, 323. 333. 366. Ruhnck. ad Tim. 13. (in "Αγος citatus.) Eldik. Suspici- 12. (in Εὐάγεια citatus.)" Schæf. Mss. Joseph. 1, 127. 948. 2, 2. 464. "Porphyr. de Non Esu Carni- um, 'Αγνεῖα ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. (Cf. Clem. Alex. ap. Suicer. infra.) Onomasticon Vetus: Puritas. 'Αγνεῖα. (Labbæi Glossæ: 'Αγνεῖα' Castitas, Casti- monium, Pudicitia, Puritas.) Hesych. 'Αγνεῖας' κα- θαρότης. (Vulgo legitur ἀγνοῖας, quod ordo verbo- rum postulat. 'Αγνεῖας correxit et Heins. 'Infra: Γνωῖναι' συνουσίασαι. Simplicius tamen ἀγνεῖας le- geris, quomodo et Suicer. Thes. Albert. Cf. Bek- ker. Synag. Lex. χρῆσ.: 'Αγνεῖα' καθαρότης. Zo- nar.: 'Αγνεῖα' ἐπίτασις σωφροσύνης. Plenius Suid.: 'Αγνεῖα' καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Sequitur in Suida, *'Αγνεῖας' ὄνομα κύριον. Ubi silet Kust. Sed veram lectionem exhibet Bekkeri Synag. Lex. χρῆσ.: *'Αγνίας' ὄνομα κύριον.) Virg. Æn. 3, 409. Hac casti maneant in religione nepotes. Ad q. l. Germanus Valens Guellius:—"Αγνοῖ, quibus opponitur, ἀναγνοῖ. Castum Latini non semper re- latione ad libidinem aut Venerem facta dicunt: ut Cic. pro Lege Manilia 1. Labor meus in privatorum periculis caste integreque versatus, ἀγνῶς. Sæpe etiam ἀγνεῖαν ἱερῶν memorat Plato de LL. 10. p. 909. Et 11. p. 917. Καθαρότης καὶ ἀγνεῖας τὰ περὶ τοὺς θεοὺς." Stanl. ad Æsch. Suppl. 234. Posterior Plat. locus sic legitur 9, 130. Bip. Πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥαδίως, ἔχοντα ὡς ἔχοντες ἡμῶν ἑκάστοτε τὰ πολλὰ οἱ πλείστοι καθαρότης τε καὶ ἀγνεῖας τὰ περὶ τοὺς θεοὺς. Ad h. l. respexisse videantur Grammatici vett. supra citati. Sed audiendus est "Phavor. qui eandem glossam

A habet, (et) addit hæc, ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, quæ desumpta sunt e 2 Cor. 7, 1. Ergo putavi eam glossam ad N. T. pertinere, ut 1 Tim. 4, 12. vel, 5, 2. Hesychius etiam 'Αγνοῖας' καθαρότης, l. 'Αγνεῖας, qua glossa forte spectat loca V. T. Num. 6, 21. vel 3 Esdr. 9, 20. Eis ἐξίλα- σμόν κριοὺς ὑπὲρ τῆς ἀγνεῖας αὐτῶν, secundum lectio- nem Ed. Ald. Nam in Rom. plane ut ap. Hesych. legitur ἀγνοῖας." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Etym. G.: 'Αγνεῖα' παρὰ τὸ ἀγονον ἵεσθαι βίον, ἡ παρὰ τὸ ἀγανῖν, ὃ ἐστὶ καθαρεύειν. Anastasius, Montis Sinæ Monachus, ad calcem Etym. M. 827.: 'Αγνεῖα' διὰ τὸ ἀγονον ἵεσθαι βίον.]

["'Αγνεῖα, Puritas, Castitas. Quanquam per se latissime patet et Omnem probitatem morum et puri- tatem a sceleribus, et interdum adeo Verum Dei cul- tum, qui in ritibus externis est, significat, ut 1 Macc. 14, 36. tamen in libris N. T. ubi bis reperitur, stri- ctius sumi videtur, ita, ut Castitatem, Pudicitiam notet. 2 Tim. 4, 12. ἐν ἀγνεῖα: 5, 2. νεωτέρας ὡς ἀδελφὰς ἐν πάσῃ ἀγνεῖα. Etiam ap. Veteres haud raro de Abstinencia a Venere usurpatur: v. Græv. ad Hesiod. "Erg. 733. et Intt. ad Æl. V. H. 2, 31. Hesych. 'Αγνεῖας' καθαρότης. Ita enim leg. loco impressi ἀγνοῖας. Suid. 'Αγνεῖα' καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Et Phavor. ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, e 2 Cor. 7, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

["'Αγνεῖα. Hesych. 'Αγνοῖας' καθαρότης. Lege ἀγνεῖας. Suid.: 'Αγνεῖα' καθαρότης, ἐπίτασις σω- φροσύνης. Puritas castitatis, vel, temperantiæ, ut ita dicam, intentio. I. e. Magna castitas, magna tem- perantia. Vel, Magna modestia, magna sanctimonia. Eadem Phav. habet. Glossæ veteres: 'Αγνεῖα' Ca- stitas. Onomasticon: Puritas ἀγνεῖα. Notat ergo Temperantiam et Castitatem. Ita sumitur 1 Tim. 4, 12. Chrys. Hom. 13. in illam Epistolam: 'Ἐν ἀγνεῖα τῇ ὀρθῇ, ἐν σωφροσύνῃ. In puritate vera, in temperantia. Œcum. ad eund. loc. p. 755. 'Ἐν ἀγνεῖα, τὸν ἐστὶ καθαρότητι, παρθενίᾳ, σωφροσύνῃ. In puritate, h. e. Virginitate, Temperantia. Notat etiam Omnem vitæ puritatem, et a peccatis abstinenciam. Clem. Alex. Str. 4. p. 531. 'Αγνεῖα ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. Puritas est, sancta animo agitare et sentire. Eadem repetuntur Str. 5. p. 551. Et Str. 7. p. 714. Τῷ ὄντι ἡ ἀγνεῖα οὐκ ἄλλη τίς ἐστι πλὴν ἡ τῶν ἀμαρτημάτων ἀποχή. Revera non alia est puritas, quam abstinere a pecca- tis." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Porphy. ap. Stanl. supra.]

["'Αγνία etiam bis legitur in Etym. M. v. 'Ράμος. "'Αγνία ferri potest, ut παρθενία 462, 14. sed usita- tius tamen ἀγνεῖα, ut λαγνεῖα." Sylb. 'Αγνεῖα παρα- γωγικῶς secundum vett. scriberetur; at ἀγνίαν ὑπο- κοριστικῶς secundum recentissimum consuetudinem diceret. De qua re jam plus semel monuimus.]

['Αγνεῖα et ὕγεια conf. ap. Suid. v. Καθήκοντα.]

"Αγνευμα, τὸ, pro ἀγνεῖα, ap. Eurip. [Troad. 500. "Ὁ τέκνον, ὦ * σύμβαλκε Κασάνδρα θεοῖς, Οἷας ἔλυσαι συμφοραῖς ἀγνευμα σόν!]

'Αγνευτικός, (ἡ, ὄν,) Castitatis aliquid habens, Ca- stitatem aliquateus servans. Ita verti posse existimo per periphrasin, cum uno verbo reddi nullo modo possit. 'Αγνευτικά ζωα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισια- στικοῖς. Erunt igitur animalia ἀγνευτικά, Minus libidi- nosa, Minus in Venerem proclivia. Gaza vertit, Quæ minus Venere valent. [Locus est H. A. 1, 1. Καὶ τὰ μὲν ἀφροδισιαστικά, οἷον τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρονίων γένος· τὰ δὲ ἀγνευτικά, οἷον τὸ τῶν κορακοειδῶν ὀρνί- θων γένος. "Accorambonus ἀγονευτικά e Cod. ali- quo annotavit. Non multum spermatica vertit Tho- mas." Schneider. Glossæ: 'Αγνευτικόν' Piaculare. "Philo J. 766." Wakef. Mss.]

'Αγνευτήριον, τὸ, Bud. interpr., Locus in quo mens expiari debet et a contagione vitæ civilis expurgari: vel, Locus religiosus, in quo animi a contagione vitæ civilis purgantur. Gregor. adv. Julian. (69. Montae.) "Ἐπὶ δὲ καταγῶγια πῆξασθαι, καὶ ξενῶνας, ἀγνευτήριά τε καὶ παρθενῶνας, καὶ φροντιστήρια. [Porphyr. de Abst. 310. Οἱ γε παρὰ μὲν αὐτὸν τῶν λεγομένων ἀγνεῶν τὸν καιρὸν, οὐδὲ τοῖς συγγενεστάτοις καὶ ὁμοφύλοις ἐπε-

μίγνυντο σχεδόν, οὐδὲ ἄλλον των θεωρούμενοι, ὅτι μὴ πρὸς τὰς ἀναγκαίαις * συναγνεύουσι χρείας, ἢ ἀγνευτήρια τοῖς μὴ * καθαριεύουσιν ἄδυστα, καὶ πρὸς ἱερουργίας ἄγρια κατανεμόμενοι. Quod vertitur:—"Nam in ipso castimoniae et purificationis tempore ne cum maxime quidem sibi cognatis, et consortibus fere consuescebant, neque ab alio quopiam conspiciebantur, nisi cum necessarii simul abstinentium usus requirent; quippe cum penetralia impuris et impurgatis hominibus inaccessa, et ad sacrificandum sancta incoherent." "Οὐδὲ ἄλλων τῶν θ. In Cod. Lips. est, οὐδὲ ἄλλων θεωρούμενοι. Videtur Porphyrius dedisse οὐδὲ ἄλλως θεώμενοι vel θεωρούμενοι. H. e. Neque alia in conditione sese conspiciendos dantes, quam aut apud etc. Mox forte τοῖς συναγνεύουσι χρείας, ἢ πρὸς ἀγνευτήρια." Reisk. "Vere Lips. Cod. οὐδὲ ἄλλων: Meerm. οὐδὲ ἄλλωντων. Dictum ergo est pro ὑπ' ἄλλων τινῶν. Posset alias quoque οὐδὲ ἄλλον πω θεωρούμενοι, quod Amico placebat. Paulo post rescribo etiam e Lips. et Meerm. καθαρεύουσιν." De Rhoer. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Ἰστιάτορία' τὰ χωρία ὅπου ἰστιάωνται, καὶ νῦν καλούμενα ἀγνευτήρια, ὅπου κατάγονται. Phot.: 'Ἰστιάτορία' τὰ, ἐν οἷς ἐστίνωντο, χωρία, ἃ νῦν καλεῖται ἀγνευτήρια. ("Ad secundam syllabam supra scriptum εν. D. hanc vocem omittit." Hermann. Lege ἀγνευτήρια.) 'Ἰστιάτορία' * δειπνητόρια. "B. omittit hanc glossam." Hermann. "Scribe ex Hesychio: 'Ἰστιάτορία' * δειπνητήριον. Cf. etiam Phav. ('Ἰστιάτορία' δειπνητορία.)" Schleusner. Adde Suid.: 'Ἰστιάτορία' δειπνητόρια. Zonar.: 'Ἰστιάτορειον' * δειπνοκλητόριον. "K. 'Ἰστιάτοριον." Tittm. Hesych.: 'Ἡβητήρια' ἐστιατήρια, κατάλυσις. "An ἐστιατόρια?" Albert. Codex exhibet ἰστιάτήρια. 'Ἰστιάτορία, ἢ, non potest significare i. q. δειπνητήριον, ut existimabat Schleusner. Δειπνητόρια, δειπνοκλητόριον, et ἐστιατορεῖον, sunt voces nihili: lege δειπνητήρια, δειπνητήριον, ἐστιατοριον, ἰστιάτορία. Glossæ: 'Ἀγνευτήριον' Sacrarium.]

[* 'Ἀγνεύτρια, ἢ, Piatrix, Gl.]

"'Ἀναγνεία, ἢ, VV. LL. exp. Scelus, quod ver-
"bale est tanquam ab ἀναγνέω, Sum ἀναγνος."

[* "'Ἀφαγνεύω, Purum reddo, Lustro. 'Ἀφαγνεύ-
σαι καὶ ἀποπνεῦσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ αἰτίου πο-
νηροῦ, μiasmους, 9, 718." Reisk. Ind. in Plutarch.]

"Προαγνεύω, Prius purifico s. lustrō." ["Casti-
tate se preparo, lustrō, 3, 21, 14." Ind. in Epictet.
Scilicet ad sacra rite obeunda. "Themist. 51. ("Ἐν
δ' ἡμερος σωφροσύνης, * ἐνατρεμεῖ δὲ ἀλήθεια, ἐγκατοι-
κεῖ δὲ πρᾶσις, ἐναστράπτει δικαιοσύνη, πολλὰ τε ἄλλα
ὑδάλλεται κάλλη, σεμνά τε, καὶ ἄγρια, καὶ θεσπέσια' οἷς
μὴ προαγνεύσαντα ἱκανῶς, μηδὲ τὴν ὕψιν προκαθηρά-
μενον ἐκ τῶν φιλοσοφίας φαρμάκων, εἰκὴ οὕτως τὰ ὅμ-
ματα ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπιβάλλειν, οὔτε ὅσιον, οὔτε συμφέ-
ρον.) Porphy. de Abst. 185. ("Ὡστε καὶ οἷς ἐπέτρε-
ψαν θύειν, ἀπέχεσθαι τῶν θυομένων τούτοις παρήγγει-
λαν, προαγνεύειν τε ἀποσιταῖς, καὶ μάλιστα ταῖς ἀπο-
χαῖς τῶν ἐμψύχων.") Wakef. Mss.]

[* Προάγνευσις, ἢ, Præparatio ad sacra rite obeun-
da. Schol. Aristoph. Pl. 846. Μυστήρια δὲ δύο τελεῖ-
ται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δῆμητρι καὶ Κόρη, τὰ μικρὰ καὶ τὰ
μεγάλα· καὶ ἐστὶ τὰ μικρὰ ὥσπερ * προκαθαρσις καὶ
προάγνευσις τῶν μεγάλων.]

'Ἀγνίζω, f. ἰσω, p. ικα, Purifico, Lustro, Expio.
Plut. Romulo (1, 131.) Καθαρμοὶ ἡγνισε τὰς πόλεις.
Unde 'Ἀγνίζομαι passivum. Utroque simul utitur
Schol. Apoll. R. 4. Χοιρίδιον μικρόν, ὅπερ οἱ ἀγνίζοντες
θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἀγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ
βρέχουσιν. Et ἡγνισμένος, Expiatus, Purificatus,
Greg.

'Ἀγνίζω, Adoleo. Apoll. R. (2, 926.) Καὶ ἡγνισαν
ἔντομα μῆλων, i. e. [secundum Schol.] ἐκάρπωσαν καὶ
ἐκασαν. Hes. 'Ἀγνίσαι, Sacrificare. Item Corrum-
pere, apud Soph. ["'Ἐκάρπωσαν significatione vix
differt ab eo, quod sequitur, ἐκασαν. Vide Biel.
Thes. 1, 438, 2, 112." Schæf. "'Ἡγνισαν, sic Codd.
omnes. J. Rutgers. Var. Lect. p. 10. ἡγνισαν repo-
nendum censuit, quod minime necessarium est.
(Verba sunt hæc:—"Jam inter cetera, quæ ap. Græ-
cos significat τὸ ἀγνίζω, affertur quoque v. Adoleo.
Persuasit hoc eruditissimis viris Apollonii locus, Χύ-

πλα τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἡγνισαν ἔντομα μῆλων. Quo
tamen et ipso loco, et illo Interpretis, "Ἡγνισαν" ἀντὶ
τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἐκασαν, ἡγνισαν scr. puto.")
Hesych. 'Ἀγνίσαι· ἀποθύσαι Βουσίριδι, καὶ διαφθεῖραι,
Σοφοκλῆς ἐν 'Ἀμφιαράῳ." Brunck. "Lege, Εὐρ. Βου-
σίριδι. Scribatur nempe E. Βουσίριδι. Quod ab-
sorbebatur a præcedenti αι. Vide Hesych. v. 'Ἀτρε-
κήσασα. Quod notavit Guyet. ("Puto excidisse Εὐ-
ριπίδης, ut alibi ait in 'Ἀτρεκήσασα.") Toup. Emendd.
3, 434. "Non male suspicatur Guyet. excidisse
hic nomen Euripidis, ut integrum sit, Εὐριπίδης Βου-
σίριδι. Inter Tragedias enim Euripideas et Busiris
memoratur ap. veteres." Kust. "Sic etiam supple-
rat Soping. quod omisit Schrevelius, notæ Guye-
tianæ præmittens, nescio unde, vocem 'Οσίριδι. Nisi
in altero Cod. suo Guyetus conjecerit, ἀποθύσαι
'Οσίριδι. Phavor. distinctionem ponit ante Βουσίριδι.
Wesseling. hæc sana putat, et e Poëta quodam sumta,
qui Busiridi mactatos describebat. 'Ἀγνίσαι de
victimis adhibuit Apoll. R. 2, 928. Nisi pro ἡγνισαν
malis ibi legere ἡγνισαν, ut J. Rutgers. (l. c.) Καθα-
γνίσαι autem Eurip. dixit Ion. 708.; et ἀγνίσει,
Alcest. 77. Neutra lectio absurda; prior tamen
magis placet. Sæpius drama absque auctoris nomine
citatur." Albert. "'Ἀγνίζω, vox optima, minime
dubia, (ut existimabat Schneider. Lex.) Apoll. R. 2,
926. ubi nihil mutandum." Passow. ap. Beck. Act.
Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 94. Bekkeri
Συναγ. Λεξ. χρῆσι: 'Ἀγνίσαι· τὸ θῆσαι, (καὶ adde ex
Hesychio, ut Brunck. Lex. Soph.) διαφθεῖραι κατ'
ἀντίφρασιν. Οὕτω Σοφοκλῆς. "'Ἀγνίζειν πυρὶ ποῆ-
tis est Comburare. Eurip. Or. 40. "Ἐκτον δὲ δὴ τὸδ'
ἡμαρ, ἐξότου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται
δέμας: Suppl. 1217. Τεμένη δ', ἴν' αὐτῶν σώμαθ'
ἡγνίσθη πυρὶ. 'Ἀγνίζειν absolute etiam Comburare
significat. Χεύαντο autem in hoc versu scripsi ad
temporum rationem pro vulg. χεύοντο." Brunck. ad
Apoll. R. l. c. "Brunck. sine Codd. χεύαντο, ut
tempora congruerent. Nec hoc, nec Rutgersii ἡγι-
σαν, necessarium." Beck. Sed Brunckium satis
tuetur Etym. M. Χύτλα· κυρίως εἰσὶ τὰ μεθ' ὕδατος
ἐλαια, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἐναγίσματα, οἶον,
Χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἡγνισαν ἔντομα μῆλα. Cf.
Zonar., Hesych. et Schol. Apoll. R. 1, 1075. Vide
et nos in 'Ἀγνίζω. "Ad Dionys. H. 3, 1495.
Markl. Suppl. 1211. Musgr. ib. Iph. T. 705. et
Reisk. Wakef. Alc. 74. Ruhnck. ad Tim. 12. (vide
'Αγος.) Toup. Opusc. 1, 90. Valek. Phœn. p. 749.
ad Diod. S. 1, 314. ad Alcest. 1149. ad Charit. 365,
a." Schæf. Mss. Musgr. ad Antig. 196. Erf. Orph.
Lith. 211. 'Ἀγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιοχόμενος πέρι
πάσας.]

[Ἀγνίζω. Glossæ: 'Ἀγνίζω· Piago, Purifico.
'Ἀγνίζεται· Piatur. Lex. de Spiritibus Dictionum
222.: Τὸ η pro τοῦ γ δαύνεται αἰεί—τὸ μέντοι
ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀγνός,
τὸ δὲ ἀγνός ἐκ τοῦ ἄζω ῥήματος τὴν δασείαν ἐφύλαξε,
καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ἐστὶ τοῦ α εἰς η, οἶον ἡγά-
θεος, ὁ ἄγαν θεός. Hesych. 'Ἡγνικότες· καθάρισαν-
τες. "Biel. ascripsit 1 Petr. 1, 21. Ψυχὰς ἡμῶν
ἡγνικότες. Suidas, καθάραντες." Ernest. ad Gloss. SS.
Suidæ et Phav. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς
τοὺς θεοὺς,—ἀγνισάμενον, ἀγνεύσαντα, ἡγνευμένον,
ὡσιωμένον. Lex. Ms. Octateuch. ap. Biel. Thes.:
'Ἀγνισον· καθάρισον.]

["'Ἀγνίζω, proprie quidem est Purgo, Sordes ab
aliqua re removeo, sed in N. T. æque ac in Vers.
Alex. maxime de Purificatione Levitica et externa,
h. e. de Ritibus illis religionis dicitur, qui in lege
Mosaica partim iis, qui se quocunque modo pollue-
rant et inquinarent, ut contactu cadaveris, cibis in-
terdictis; partim vero iis, qui se voto quodam reli-
gioso obstrinxerant, interdum etiam, qui se ad festum
aliquod celebrandum præparare cupiebant, obser-
vandi et peragendi præscripti erant, unde in Vers.
Alex. Hebr. וָהָרַחַץ in Piel 2 Paral. 29, 18. 30, 18.
שָׁרַח Ex. 19, 10. et שָׁרַח Num. 8, 21. respondet.
Verbo Latino Lustrare optime exprimi posse videtur
in loco Jo. 11, 55. "ἵνα ἀγνίσωσιν ἑαυτοὺς, Ut se præ-
pararent ad festum Paschatos, ubi v. Wetsten. Ante

festum autem solebant Judæi in templo versari, precari, abstinere a certis cibis, lavare vestes, radere caput etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. et Talm. p. 1078. In iis vero locis, ubi de Voto religioso suscepto sermo est, significat, In castimonia vivere, Nasiræum esse, Legibus Nasiræatus convenienter vivere. Act. 21, 24. Ἀγνίσθητι σὺν αὐτοῖς, Vive et tu cum iis in castimonia: 26. Σὺν αὐτοῖς ἀγνίσθεις, Cum iis castimonia suscipiens: 24, 18. Ἐν οἷς εὐρόν με ἡγνισμένον, In quibus dum occupor, offenderunt me in templo voto meo me exsolventem. Qui vero voto quodam obstricti erant, tenebantur e lege Mosaica per aliquot dies abstinere a vino et cibus delicatioribus, non visere ægrotos et mortuos, non radere comam etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. 369. et J. D. Michaelis Jus Mosaicum P. 3. p. 1. Est autem hic τοῦ ἀγνίζεω significatus unice ab auctoribus Vers. Alexandrinæ repetendus, qui hoc verbo in exprimendo Hebr. נָחַץ usi sunt: v. c. Num. 6, 2. 3. Ἀνὴρ ἡ γυνή, ὃς ἂν μεγάλως εὐξῆται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἀγνείαν Κυρίῳ, ἀπὸ οἴνου καὶ σικέρα ἀγνισθήσεται. Sed interdum etiam ἀγνίζειν ad animum translato notat Emendare, Efficere, ut aliquis abstineat a sceleribus et vitæ sanctitati studeat. Jacobi 4, 8. Ἀγνίσατε καρδίας, Emendate animos. 1 Petr. 2, 22. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες. 1 Jo. 3, 3. Ἀγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος, sc. Θεὸς, ἀγνός ἐστι. Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀγνισμός, ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. Κεφ. Ρωμ. Καὶ περιμάπτουσι σκυλακίους τοὺς ἀγνισμοῦ δεομένους. Item Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἀγνισμα, atos, τό.

[Ἀγνισμα. Num. 19, 9. Glossæ: Ἀγνισμός, ἄγνισμα. Lustratio, Purificatio. Ἀγνιάσματα, 1. Ἀγνιάσματα. Piacula. Orph. Hymn. 83=82. Κλυθι, μάκαρ, πολυόλβε, θεῶν ἄγνισμα μέγιστον, Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, * ὑγροκέλευθε, Ἐλθοῖς εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεὶ. Æsch. Eum. 324. ὁ Λατοῦς γὰρ ἱ-Νῖς μ' ἄτιμον τίθησι, Τόνδ' ἀφαιρούμενος Πῦκα, ματρώϊον ἄ-Γινισμα κύριον φόνου, Schol. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιόνοντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Ἀγνισμα δέ τινες εὐφήμως, τὸ * μόλυσμα.]

[Ἀγνισμός. Pseudo-Herodian. Partitt. 179.: Τὰ διὰ τοῦ ἱσμος ὀξύτονα διὰ τοῦ ἰ γράφονται, ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἰζω ῥημάτων γίνονται, οἷον, φωτίζω φωτισμός, ἀγνίζω ἀγνισμός, ὑβρίζω ὑβρισμός, κλυδωνίζω * κλυδωνισμός, καὶ τὰ ὅμοια. "Brunck. Aristoph. 1, 185." Schæf. Mss. Vide Biel. Thes.]

["Ἀγνισμός, Purificatio, Expiatio, Lustratio, et speciatim, uti ἀγνεία Num. 6, 21. Illa ipsa abstinentia a vino, cibi certis generibus, visendis ægrotis et mortuis, radendo capite, cui se aliquis obstrinxerat voto suscepto, Nasiræatus. Semel tantum legitur in N. T. Act. 21, 26. Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀγνισμοῦ, Significans jam finitum esse tempus Nasiræatus. Hinc ei Hebr. נָחַץ respondet Num. 6, 5. æque ac נָחַץ Num. 31, 23. in Vers. Alex. Ἀγνισμὸν ποιεῖσθαι, pro Expiare, legitur ap. Dionys. Hal. A. R. 3, 22." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀγνιστικός, ἡ, ὄν, Expiandi s. Lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus, ut ἀγνιστικὸν πῦρ, Eustathio in Hom. ["Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἀγνιστήριον, τὸ, Locus ubi fit expiatio, vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἀγνιστήριον Salem esse dicit, [οἱ ἄλεις. "Credo ita dici, quod salis in lustrationibus esset usus. Ἀγνίτην πάγον de Sale Lycophro 135. Ita Wessel. Vide not. in Ἀγνίτης." Albert. "Plinius: Ibique se purificantes solemniter aqua circumspergi. Quod ad religionem, et purificationis ritum magis facit. Græci περιρραίνεσθαι hoc dicunt, i. e. Circumspergi. Inde in templis περιρραντήρια, quæ et ἀγνιστήρια vocabantur, quod ex his circumspersi purificarentur. Hero in Automatorum libris (Mathem. Vett. 219.) Θησαυροῦ κατασκευὴ τροχὸν ἔχοντος στρεφόμενον χάλκεον, ὃς καλεῖται ἀγνιστήριον. Τοῦτο γὰρ εἰώθασιν οἱ εἰς τὰ ἱερὰ εἰσόντες στρέφειν. Idem (l. c. 185.) Ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς, πρὸς ταῖς παραστάσεσι (παραστάσι Mathem. Vett.) τροχὸν χάλκεον ἐπίστρεπτο, γίνονται (* ἐπίστρεπτοι γί-

νονται Mathem. Vett.) πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτοὺς, διὰ τὸ δοκεῖν τὸ (τὸν Mathem. Vett.) χάλκον ἀγνίζειν. Ἔστι δὲ καὶ περιρραντήρια πρὸς (τὸ Mathem. Vett.) τοὺς εἰσερχομένους περιρραίνεσθαι. Δέον οὖν (οὖν ἔστω Mathem. Vett.) ποιῆσαι, ὥστε, ἐπιστραφέντος τοῦ τροχοῦ, ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἐπιρρέειν εἰς τὸ, ὡς εἴρηται, περιρραίνεσθαι. Videtur hic ἀγνιστήριον et περιρραντήριον diversa facere, sed idem erat. Θησαυρὸν vocat, et σπονδεῖον, Vas, aquæ lustralis plenum, quod in ingressu templorum ponebatur. Idem alibi (175.) Εἰς ἔνια σπονδεῖα (* σπόνδια Mathem. Vett.) πενταδράχμων νομίσματος ἐμβληθέντος ὕδωρ ἀπορρέει εἰς τὸ περιρραίνεσθαι, (περιρρεῖσθαι Mathem. Vett.) Et paulo post (imo statim sequuntur hæc:) Ἔστω σπονδεῖον ἡ θησαυρὸς ὁ αβγδ, οὗ στόμιον ἔσται τὸ ἀνεστομωμένον, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ ἀγγεῖον ἔστω τὸ ζηθκ, ἔχον ὕδωρ καὶ πυξίδια, (καὶ * πυξίδιαν τὴν λ, Mathem. Vett.) Hujusmodi θησαυροὶ s. σπονδεῖα rotulam ex ære habebant versatilem, quam templum intrantes vertebant, et aqua inde effluente sese circumspergebant, et purificabant. Hæc rota ἀγνιστήριον vocabatur. Circumspergi ad verbum est περιρραντίζεσθαι." Salmas. Exerc. Plin. 216.]

Ἀγνίτης, ου, ὁ, Expiatus a scelere, aut, Qui expiavit aliquem, ut ait Hesych. ἀγνίτης ἄλς, Divinum sal, ap. Lycophr. Eust.

[Ἀγνίτης. Hesych. Ἀγνίτης ὁ ἀγνισθεὶς μύσους, ἡ ὁ καθάρας τινὰ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερεῖα τινες ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν παρὰ τὸ * ἱερίζειν. "Τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερεῖα etc. putem hæc loco mota, et referenda ad τοὺς ἄλς in Ἀγνιστήριον." Verwey. legit ἱερείας. Apud J. Poll. 1, 24. θεοὶ καθάρσιοι, ἀγνίται, ('præerant expiationibus cædium,' Kuhn.) Pausan. Lacon. 14. p. 242. (vide infra.) Ceterum Kust. legit, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ * ἱεριστὰς ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν ἱερίζειν. Addit: 'Sane v. ἱερίζειν, (quod in Lexx. vulgg. frustra quæras,) olim in usu fuisse, non solum ex h. l. colligere licet, sed etiam ex eo, quod Hesych. infra scribit: Ἀφιερισμένα περικεθαρμένα.'" Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρστ.: Ἀγνίτης ἱκέτης καὶ καθάρσιος. Καὶ γὰρ ὁ μύσους ἀγνισθεὶς, καὶ ὁ καθάρας οὕτως ἔλεγοντο. Editum est a Bekkero ἀγίτης, sed, cum verborum ordo ἀγνίτης leg. esse postulet, forte typographo tribuendus est error. Glossæ: * Ἀγνιστής. Purificus. "Heyn. Hom. 8, 694. Wakef. Alc. 606." Schæf. Mss. Eust. 748.: Καὶ τὸν ἄλς γοῦν τοῦ Νηρέως τοῦτον θεῖαν τινὰ ἔχειν δύναμιν ὁ μύθος φησιν, ἐπὶ τοῖς ἑσθίουσιν ἄλλως μὲν τοι κοινότερον, θεῖον τὸν ἄλς φησιν, ἡ δὲ διότι συναγωγὸς ἔστιν εἰς φιλίαν, καὶ εὐνοίας σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέزῃ παρετίθετο, ἡ δὲ διότι τὰ ἀλλήλα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ. Εἰποι δ' ἂν τις καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἀγνίτην τὸν ἄλς λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖου. Καὶ Πλούταρχος δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Συμποσιακοῖς εἰς τοῦτο γράφει, ἃ καὶ ζητητέον ἐκεῖ. Lycophr. locus est 134. οὐδὲ τὸν ξένους Σύνδορπον Αἰγαιῶνος ἀγνίτην πάγον. Schol. Ἀγνίτην πάγον τὸν ἄλς διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν καταρχαῖς τῶν ξενιῶν, καὶ ἀγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς φιλιουμένους, ἡ ὅτι τὸ ἀλκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καρπικώτερον φύσει τῶν γλυκῶν, καθάπερ ἄλλοις δὲ κεῖ, καὶ οὐκ ἔμοι γε, ἡ διὰ τὸ ἀφανίζειν. Καὶ παροιμία. Θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακά. ("Eurip. Iph. T. 1193. cf. Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 4. Prov. 9." Sebast.) Πάγον δὲ διὰ τὸ ἐξ ὕδατος πεπηγῆσθαι ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστὶ τῆς θαλάσσης ἐφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἄλς γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος, "Τὸν ξένους—πάγον, sc. οὐκ αἰδούμενος, Sal marinum, quod simul cum hospitibus sumitur. Quam molesta verborum pompa! pro Jure hospitalitatis, quod est inviolabile, ἀγνίτης i. q. ἀγνός, nec satis apte Schneider. Lex. v. Πάγος, laudato Lycophr. loco, de Mari ipso explicat. Plane aliena sunt, quæ Interpretes de Sale puro effundunt." Muller. Pausan. 3, 14. Προελθόνσι δὲ ἀπὸ τοῦ Δρόμου, Διοσκούρων ἱερὸν καὶ Χαρίτων, τὸ δὲ Εἰληθυίας ἐστίν, ('Cod. Vind. Εἰλειθυίας, quæ scriptura in Pausania potissimum reperitur.' Fac.) Ἀπόλλωνός τε Καρνεῖον, καὶ Ἀρτέμιδος * Ἠγεμάχης, (Clavier edidit Ἠγεμόνης.) Τὸ δὲ τοῦ * Ἀγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δὲ ἐστὶν ἐπὶ κλησὶς ὁ Ἀγνίτας, ὅτι ἦν ἀγνοῦ τῷ θεῷ ξάνον.

Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτὰ ἐστὶ τῇ ῥάμνῳ. Ἄγνιτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint παρὰ τὴν ἀγνότητα, a castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt ἄγνος et ἀγνίτας παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς, ab imminutione atque extinctione seminis genitalis." Sylb.]

[* "Ἀγνιστεία, (ἡ,) emend. 4 Macc. 7, 9." Valck. Mss.]

[* Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ, Non expiatus, Impurus. Orph. Argon. 1236. Οὐδὲ γὰρ ὕμμε πατρίσιν οἶομαι ἄσπον ἰκέσθαι, Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας, Μέσφ' ὅταν ἐκνίψῃσθε μύσος θελοῖσι καθαρμοῖς, Ὅρφέος ἰδμοσύνησι, παρὰ κροκάλησι Μαλείης. Cf. Εὐάγνιστος.]

Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suid. ἀφοσιῶ exp. ἀποκαθαίρω et ἀφαγνίζω. Gregor. Naz. in Julian. (28.) Αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λούτρον ἀπορρύπτεται, τῇ κατ' ἡμᾶς τελειώσει τὴν τελείωσιν τοῦ μύσου ἀνατιθεῖς, ὅς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς κατὰ τὴν παροιμίαν· καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται, τῆς ἀναϊμάκτου θυσίας ἀποκαθαίρων, δι' ἧς ἡμεῖς Χριστῷ κοινωνοῦμεν καὶ τῶν παθημάτων καὶ τῆς θεότητος, κ. τ. λ. i. e. ἀποκαθαίρεται. [Schol. Ἀφαγνίζεται ἀνάγνους ἀπεργάζεται. Τὸ γὰρ ἀφαγνίζεσθαι ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἀγνίζειν. Margo: γρ. μαιίνεται. Hippocr. de M. S. 4. p. 329. Αὐτοὶ τε ὄρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι, ὥς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνει, εἰ μὴ ἀγνεύει, εἰσιόντες τε περιβραίνοντο, οὐχ ὥς μαινώμενοι, ἀλλ' εἴ τι καὶ πρότερον ἔχομεν μῦσος (i. μύσος,) τοῦτο * ἀφαγνιούμενοι. Sed illud ἀφαγνιούμενοι non est ab ἀφαγνίζω, sed, ut notat Kall. Mss., ab ἀφαγνιῶ, quod verbum, a Lexicographis prætermissum, extat et in Schol. Æsch. Eum. 327. Ματρώϊον ἄγνισμα· τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιούντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Eurip. Alc. 1144. Οὐπὼ θέμις σοι τῇσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νεπτέροις Ἀφαγνισθῇ, καὶ τρίτον μὲν φάος. "Emend. Soph. Antig. 202. Pausan. 185. Καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον, καὶ εἰστίων, ἐς ὃ ἀφῆγγισαν." Valck. Mss. Suid.: Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερώσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. "Scr. ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδῦναι, Exuere. Hesych. Ἀφαγνίσας· ἀποδύσας, ἢ συλῆσας. Καὶ ἀφαγνίσαι, sic enim locus ille suppleendus est, καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι." Kust. "F. ἀποθῦσας.—Ἀφαγνίσασθαι. Vide Ἀγνίσαι, (ubi ἀποθῦσαι, Βουσίριδι.) Num. 6, 2." Wakef. ad marg. "Scr. Ἀφαγνίσασθαι· καθιερώσασθαι. Lev. 6. (imo Num. 6, 2.) de Naziræorum voto et separatione: Ὅς ἂν μεγάλως εὐξῆται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἀγνείαν Κυρίῳ." Heins. "Excidisse v. Ἀφαγνίσασθαι, novi articuli caput, animadvertenter quoque in Peric. Crit. Kust. ad Suid. ut et in Nott. Mss. in h. l. supplet, Καὶ ἀφαγνίσαι· καθιερώσασθαι. Sed prius malim. Suid. Ἀφαγνίσαι· καθιερώσαι. Harpocr. Ἀφοσιῶ—ἀφαγνίζω. Ergo ἀφαγνίσασθαι est καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Atqui ita legit Biel. allato loco Num. 8, 21. ubi ἀφαγνίσασθαι. Eandem vocem supplet Suicer. Thes. Eccl. Cyrill. Lex. Ms. etiam habet ἀποδοῦναι. Cf. Suicer." Albert. "Ἀποδύσας, ἢ συλῆσας. Sensu nempe Comico, vel per euphemismum, uti ap. Aristoph. Pl. 681. ἀγίζειν εἰς σάκταν Comice dicitur pro Aliquid furtim ablatum in saccum concedere. Pari modo νεωκορεῖν, quod proprie est Templum verrere s. purgare, interdum significat ierosuλεῖν, teste Suida v. Νεωκορήσει, et v. Ἱερὸν τε νεωκορήσας, ubi v. quæ notavimus." Kust. Phrynichi Σοφ. Προπαρ.: Ἀφαγνίσαι· ἀντὶ τοῦ ἀνιερώσαι, καὶ ἀναθεῖναι ἀγίῳ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερώσαι, λέγεται (δὲ) καὶ τὸ συλῆσαι. Zonar.: Ἀφαγνίσαι· καθιερώσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. "Kusteri κρίσις non una de causa minus satisfacit. Primum vulg. lect. non parum firmat Cyrillus Ms. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde si Suid. dedisset ἀποδῦσαι, vel ἀποδῦναι, non utique addidisset, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδῦναι, s. ἀποδῦσαι, et συλῆσαι. Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccl. 664. Οὐδ' (Ὀὐκ Brunck.) ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν, Neque nocte obvios spoliabunt. Vide autem locum αὐ-

τότατον invenisse, quo respexit Suid. Sed in eo erravit noster Lexicographus, quod lectionem dubiæ quidem fidei, ut sæpius evenit, fuerit secutus. Locutus est ap. Soph. Antig. 201. Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὀλῳε τῇσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί, Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι, Ἀ τοῖς ἀρτοῖς ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Ita quidem edidit Canter. vir doctissimus, applaudentibus Jos. Scal. et HSt. Quibus et se comitem, qualem qualem, nuperrime adjunxit Burton. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis τοῦ ἀφαγνίσαι, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suid. exponit per ἀποδοῦναι, Justa persolvere, vereor ut id præstare possit. Ἀφαγνίσαι est Lustrare, Expiare, Purificare. Harpocr. Ἀφοσιῶ· ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Agath. 2. p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὥς οὐχ ὄσιον ὄν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἵεναι, πρὶν ἀπολυμνησθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίasma. Menander in Excerptis Hæschelii 127. Ὡδὲ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν. Vides jam verbum istud ἀφαγνίσαι sedem in loco Sophoclis non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Soph. infra v. 555. Θανεῖν τε σὺν σοι, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι. (Alius Schol. καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι. "Bene Schol. per τιμῆσαι interpretatur. Sic contrarium μαιίνειν Euripidi ἀτιμάζειν valet. Suppl. 380. Heraclid. 265." Musgr.) Suid aliud est τὸν θανόντα ἀγνίσαι, aliud τὰ πάντα ἀφαγνίσαι. Adde quod libri veteres universi ἀφανίσαι agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesych. Ἀφανίσαι· σκεπάσαι, προνομεῦσαι. (Imo sacra est glossa. "Ita Ezech. 30, 9. Σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν, et alibi. Vide Biel. Thes. Eodem modo Gloss. Mss. in Ezech." Ernest. ad Gloss. SS. Hesychii.) Quare hoc Catone contentus, pristinam lect. revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, redintegrandum censeo: Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Eteoclem, qui bello strenue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terræ mandent, atque omnia insuper condant, quæ una cum præclaris mortuis condi solent. Hic est sensus loci, quem minus cepisse videntur Editores. De more autem ea una condendi, quæ mortuis vel honori vel usui futura erant, ἐν ᾧδον sc., consulendi VV. DD. qui de funeribus vett. scriperunt. Verba autem κρύψαι et ἀφανίσαι conjungi solent. Pollux 6, 209. Ἀφανίσαι δ' ἂν εἴποις, κρύψαι, κατακρύψαι. Longus 2. Ἡ σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πάνα καὶ τὴν βίαν. Φεύγουσα, κάμνουσα, i. καὶ κ., ἐς δόνακας κρύπτεται, εἰς ἔλος ἀφανίζεται. Ælian. H. A. 2, 7. Τῇ ψάμμῳ ἀφανίζεσθαι, καὶ ἐναντὶ ἀποκρύπτεσθαι. Schol. Pind. p. 28. Ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν κακοῖς. Plut. de Is. et Osir. 98. Squire: Ἡ γὰρ λεγομένη κάθειρξις εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος, οὐδὲν ἔοικεν ἀλλ' ἢ κρύψιν ὕδατος καὶ ἀφανισμὸν αἰνίσσεσθαι. Quin et, quod palmarium est, verbo ἀφανίζειν in re funebri utitur mox infra Sophocles 261. Ὁ μὲν γὰρ ἡφάνιστο, * τυμβήρης μὲν οὖν. Ille quidem tectus, tumulo autem non conditus, erat. Ita est distinguendus et interpretandus iste locus. Quod et recte vidit Schol." Toup. 1, 89. "Laterem lavat Noster, dum corruptum illud ἀφανίσαι tueri satagit. Calidius quoque quam par est, libros veteres universos ἀφανίσαι agnoscere prouuntiat. Turnebus enim pro varia lect. notavit * ἐφαγνίσαι, quod ex aliis Mss. edidit Brunck. Istud autem γε, quid ad sensum aut elegantiam faciat, plane me nescire fateor. Idem de loco Anaxandridæ, quem tractat Toup. supra p. 10—11. dictum puta." Porson. App. ad Toup. Emendd. 4, 440. "Καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. Sic liquido scriptum in E. T. Estque hæc sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda, Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἀγνίσαι τὰ πάντα, ἅ. Infra 247. κάφαγιστεύσας ἵδιον valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. scriptum ἀφαγνίσαι. Aldus mendose edidit ἀφανίσαι, quod nescio an in ullo scripto libro reperitum fuerit. Miro tamen id iudicio Toup. ad Suid. 1, 66. et Britannus nescio quis in nova Ed. Pe-logiæ tuentur, tanquam librorum veterum

lectionem." Brunck. "Ἐφαγνίσαι habent etiam August. et Dresd. c. Gl. ἐπὶ τῇ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι, (et sic Schol. ap. Erfurdt. p. 131.) Canter. dedit ἀφαγνίσαι, reliquis impressis ἀφανίσαι præbentibus." Erfurdt. "Ἐφαγνίσαι, ita in calce Ed. Turneb. meritoque probat Heath. Ἀγνίζειν utique Græcis valet non Lustrare tantum, vel Expiare, verum et Sacrificare, Diis offerre. Vide Eur. Alcest. 76. Iph. T. 711. ubi ἀγνίσει et ἀγνισθεὶς in ἀγίσει et ἀγισθεὶς mutari non sinit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας Ion. 720. ἤγνισαν ἔντομα μῆλων Apoll. R. 2, 928. ubi non pariter a metro firmatur Mss. scriptura. Similem notionem habet v. ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copula καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. (247.) ἀφανίσαι frustra tuetur Toup. ad Suid. in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι." Musgr. "Ad Alcest. 1149. ad Dionys. H. 1, 382." Schæf. Mss.]

[* Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Hesych.: Ἀφαγνίσας ἀποδύσας ἢ σολήσας, καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Manca sunt. Ante καθιερώσασθαι ponendum Ἀφαγνίσασθαι: Qui exiit, vel depeculatus est. Consecrare, expiare. Cur tam diversas hæc vox habeat signiff., inquirendum. E LXX. Interpp. desumtæ sunt Hesychii interpretationes. Apud eos ΝΩΠ non tantum redditur per ἀμαρτάνω, sed etiam, inter alia, per ἀδικέω, Injuria afficio, cui respondere possit σιλάω: πᾶς γὰρ σιλῶν, ἀδικεῖ. Vel, quia ἀγνίζω aliquando est Consecro, Deo scilicet; ἀφαγνίζω, significante præpositione ἀπὸ στέρησιν, Privationem, erit id, quod Deo, rebusque divinis consecratum est, in alienos usus per sacrilegium converto. Quid vero ἀποδύσας, Qui exiit? Quam cum σιλάω habet conveniunt? Suidas habet, Ἀφαγνίσαι ἀποδοῦναι, Reddere, Solvere. Portus ἀποδύναι existimat legendum. Quid si ἀποδοῦναι retineretur, et ap. Hesych. pro ἀποδύσας, legeretur ἀποδοῦς? Certe ΝΩΠ ap. LXX. Interpp. etiam redditur per ἀποτινύω, Solvo, Reddo, Gen. 31, 39. Nihil tamen temere affirmarim: potest namque retineri ap. Hesych. ἀποδύσας, et ap. Suid. reponi ἀποδύναι, quia inter ἀπόδυμι vel ἀποδύνω, et σιλάω non multum interest. De altera signif. minus laborandum; sæpe enim ἀφαγνίζω ap. eosdem Interpretes est ἀφιερῶ, ἀφοσιῶ, Consecro. Et Hesych., quando ἀφαγνίσασθαι exponit καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι, respexisse videtur ad Num. 6, 2. Alia nunc occurrit ratio, cur ἀφαγνίζειν possit significare ἀποδιδόναι, et σιλᾶν. Nempe v. ΝΩΠ a LXX. Interpp. redditur per ἀπαλλοτριῶ, quod responderet verbo σιλάω, Ezech. 14, 5. 7. Hoseæ 9, 10. et per παραδίδωμι, Prov. 27, 24. Verbo ἀφαγνίζω etiam usus Clem. Alex. Strom. 2. p. 423. Πᾶν οὖν, εἴ τι ῥυπαρὸν καὶ μεμολυσμένον ἐπιτήδευμα, ἀφαγνιστέον τοῦ γάμου, Si quod ergo sordidum et spurcum studium, id a matrimonio expurgandum est." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Ἀφαγνιστέον, vide Ἀφαγνίζω in fine.]

"Ἀφαγνισμός, ὁ, Purificatio, vel Consecratio. "Exponitur etiam Sanctimonia."

[* Ἀνάγνιστος, Impurus, Non expiatus, et * Εὐάγνιστος, ὁ, ἡ, Purus, Bene expiatus, Purificus. "In Orphei Arg. 606. Ὅφρα κε μειλίζαιντο οἱ εὐόνοις * ἐπιλοιβαῖς Ρεῖην * πρεσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης. Oī debetur Hermannō, cui sane sæpius, quam ipsi poetæ, versus istud explementum placuit. Pro librorum μειλίζαιντο * εὐοίνιστοις, cum Piersono scr. videtur μειλίζαιντ' εὐαγνίστοις. Saltem id melius, quam ceterorum molimina." Gerhard. Lectt. Apoll. 138. "Mihī non est dubium, quin maluerit auctor carminis cum apostropho dicere μειλίζαιντ', quam primam in εὐοίνιστοις corripere, quod cum moneret Dorv. Van. Crit. 378. simul ostendit, etiam alioqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Piersono Veris. 114. mutare illud in εὐαγνίστοις, simile illi ἀνάγνιστος, quod habetur 1229. (Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,) et synonymum pene nomini εὐαγὲς Apoll. R. 1, 1140. 2, 717. Ego cogitabam aliquando, leg. esse μειλίζαιντο * ἀοίνιστοις, et intelligebam eandem rem, quam

A vocat Æsch. Eum. 107. χοῦς ἀοίνους, νηφάλια μειλίζματα. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literæ α et diphthongi εὐ constat. Jam fuisse frequentes admodum eas, quas νηφάλιους θυσίας vocant, vini expertes, docet copiose admodum vet. Schol. Soph. Œd. C. 101. qui locus etiam in Suidæ collectaneis habetur v. Νηφάλιος θυσία. Cum vero hæc sacra Rheæ facta nihil jam ad χοῦς, s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas deas Rheæ l. c. memoretur, cui δόινα sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζειν vel Olere vinum, vel Parare significet, pronum est utrumque inde nomen formare, significandæ vel Bene olenti a vino libationi, vel Nullum vini odorem saporemve habenti." Gesner. "Εὐοίνιστοις etsi a Τούπιο (Emend. 1, 217.) utrumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. (Toupii verba sunt:—'Illud Orphei, λοιβαὶ εὐοίνιστοι, viris doctissimis minus videtur arrisise. Pierson. leg. censet εὐαγνίστοις λοιβαῖς. Sed minime solicitanda est vox innoxia et elegantissima. Εὐοίνιστοι λοιβαὶ sunt Libamina merciora; Vino abundantia, ut non male Interpretes, Ἀκρήτους λοιβάς vocat Apoll. R. 1, 435.) An scr. "Ὅφρα κε μειλίζαιντ' * οἰνοσπείστοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus 19. p. 520. Σειληνὸς δὲ * νεοσπίστου νέον οἶνον ὁπώρης, pro * νεοσπείστου." Ruhnk. "Consensus librorum μειλίζαιντο non elisa ultima exhibentium, et ineptum vocabulum εὐοίνιστοις moverunt me, ut addito pronomine, μειλίζαιντό οἱ εὐοίνους ἐπιλοιβαῖς scriberem." Hermann.]

"Καθαγνίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim "Eurip. in Or. (39.) Ἐκτον δὲ δὴ τὸδ' ἡμαρ, ἐξόντου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, exp. "κεκάθαρται καὶ καθωσίωται, i. e. κέκαυσται, quousiam "ignis est καθαρτικός." [Schol. Καθήγνισται καθωσίωται, κέκαυται. Ἀγνεῖαν γὰρ ἐκάλεσε τὴν διὰ πυρὸς φθορὰν τοῦ σώματος. Καθήγνισται κέκαθαρται. Πᾶρτα γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ, καὶ ἀγνὰ δοκεῖ εἶναι τὰ καίμενα, τὰ δὲ ἄκαυστα μεμιασμένα. "Ἀκαυστα, sic Fl. 59. pro ἄταφα. In eo utrumque Scholion conjunctum est: Κάθαρσιν ἀγνεῖαν ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ σώματος τὴν διὰ πυρὸς καῦσιν καὶ φθορὰν τούτων πάντα γὰρ κ. τ. λ." Matth.] "Apud Soph. autem in Antig. p. 258. (v. 1069.) Ὅσων σπαράγματ' ἡκύνες καθήγνισαν, Ἡθῆρες, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, "inquit Schol." [Ἐκοίμισαν corrigat Toup. Emend. in Suid. P. 3. p. 214. Triclin.: Eis δὲ τὸ Ὅσων, μὴ λάβης ἐξώθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ Καθήγνισαν, (l. Καθήγνισαν,) οὕτω, καθ' ὅσων ἤγνισαν, (l. ἤγισαν,) ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον ἄγος γὰρ τὸ μίυσμα. "Καθήγνισαν. Vide Lex. in Καθαγίσω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν." Brunck. "August. Dresd. καθήγνισαν." Erfurdt. Vide Καθαγίζω. "Ad Lucian. 1, 466. a. Markl. Suppl. 1211. Ion. 720. Brunck. Apoll. R. 87. Kuster. Aristoph. 12. b." Schæf. Mss. "Zosim. 104." Wakef. Mss. Joseph. 1, 170. Τοὺς δὲ πόδας τῶν ἱερέων καὶ τὰ κατὰ νηδὺν ἐκκαθάραντες ἀκριβῶς, τοῖς ἄλλοις καθαγνισθόμενα * προσεπιφέρουσι, Val. προφέρουσι. Greg. Naz. in Julian. 85. Καὶ πολλὰ καταδεθέντας τῆς τε ἐκκλησίας γενέσθαι μέρος, καὶ μυθηῖναι τὰ τελειότερα τῇ θείῃ καθαγνισθέντας βαπτισματί. Suid.: Καθήγνισμαι κέκαθαρμαι.]

[* Περιαγνίζω, Lustrō, Vide supra 211. n. 1. Plut. 8, 952. Wyttenb. Oī δὲ ἱερεῖς ὕδατι χρώνται, περιαγνίζοιτες ἑαυτοὺς, ἐξ οὗ πέπωκεν ἱβίς. Dionys. Hal. 1495. Χερνιψάμενοί τε γὰρ αὐτοὶ, καὶ τὰ ἱερὰ καθαρῶ περιαγνίσαντες ὕδατι.]

[* Περιαγνίστρια, ἡ, Lustratrix, ut ita dicamus. Hesych. Ἐγκικλίστρια περιαγνίστρια.]

[* Προαγνίζω, (Prius sanctifico.) Athan. 1, 534." Kall. Mss. "Procop. Reg. 382. (in Meursii Opp. 8, 121. "Ὅθεν οἱ Λευῖται, προηγνίσθησαν γὰρ, ἀντελάβοντο τῶν ἱερῶν.)" Wakef. Mss.]

¶ Ἄγνος, ἡ, Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latine Vitex. Quamvis autem ἄγνος non solum accentus sedem mutarit, sed et spiritum, dicitur tamen ἄγνος tanquam ἄγνός, ut colligere possumus e Diosc. 1, 136. (135.) Ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ

τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἀγνεύουσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρονμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc: Alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At Schol. Nicandri agnoscit quidem et ipse ἄγνον in Thesmophoriis usum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit; ac certe pro eo facit spiritus tenuis, quo passim hæc vox notatur. [Locus est Ther. 71. "Ἄγνον τε βρύα λευκά. Schol. Τὸ δὲ ἄγνον βρύα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν· ἐπεὶ ἐστὶ καὶ μέλας ἄγνος· πολυανθὴς δὲ ἐστὶν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπεστρώωννυντο αἱ γυναῖκες· ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὢν.] Apud Theophr. ἄγνος exponitur a Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὐτονον.

[“Ἄγνος. “Method. Conviv. 137.” Routh. Mss. Theoph. Nonnus 33. 187. 194. 236. 269. 273. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσθαι: “Ἄγνον· λύγον. Hesych. Ἄγνος· φυτὸν οὕτω καλούμενον. “T. Munker. ascripserat locum Lev. 23, 40. ubi LXX. Καὶ ἰτέας καὶ ἄγνον, Compl. ἄγνου, κλάδους ἐκ χειμάρρου, cum Hebr. textus tantum legat נָחַל וְרֵי, Salices torrentis. Unde Drusius quaerit: ‘Quid viderunt, cum ita verterent?’ Leg. hic Diosc. 1, 136. “Ἄγνος, ἢ λύγος, θάμνος ἐστὶ δενδρώδης, παρὰ ποταμοῖς τριχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχων δυσθραύστους, μακρὰς κ. τ. λ. Vitex, s. Lygos, frutex est in arborem assurgens, nasciturque in fluminum ripis, asperisque locis, ac torrentium alveis, ramos gerens longos, fractu pervicaces. Pausan. Lacon. 242. (L. 3. c. 14.) Τὸ δὲ τοῦ Ἀγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δὲ ἐστὶν ἐπὶ κλισίᾳ ὁ Ἀγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνον τῷ θεῷ ἔδραν. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτὰ ἐστὶ τῇ ῥάμνῳ. Vide “Ἄγνον (supra p. 1338.) et Λύγος, et Προμάλος. Cf. Bern. Martini Var. Lect. 2, 10. p. 36. Bod. ad Theophr. 264.” Albert.]

[“Ἄγνος. Geoponic. 2, 4. “Ενθα πεφύκασιν λύγοι, αἱ ὑπὸ τινων λεγόμεναι ἄγνοι, ubi Niclas. —“Arbusculæ hæc passim ita conjunguntur, ut habeantur pro iisdem. Plin. 24, 9, 38. Vitex Græci Lygon vocant, alii Agnon. Diosc. 1, 135. ἄγνος ἢ λύγος. Timæus: “Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Paul. Ægin. 7, 3. ἄγνος ἢ λύγος. Eustath. Od. I. p. 1639. pr. (369. Bas.) Λύγος ὡς ἐρρέθη ὁ ἄγνος, et paulo post, ὁ ἄγνος, ἦγον ὁ λύγος. Idem Il. A. p. 834. (768. Bas.) λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται, ubi addit et tertium nomen, eundemque fruticem οἶσον quoque vocari affirmat. Cum vero λύγος sit, ut Eustathii verbis loco proxime laudato utar, Φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἀπαλόν, οὗ οἱ ἀπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται καὶ εἰς δεσμούς, κατὰ τινες σχολίου τε καὶ ἱμάντας, inde factum est, ut λύγους generatim Omnes fruticum et arborum ramusculos lentos ac flexibiles dixerint, unde in opere rustico vincula fiunt, ἀπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἀπαλὸν κλάδον, utque idem significet, quod Lat. Vimen, et Germ. eine Wiede. Scilicet populares mei Wieden vocant omne genus vinculorum, e piceæ, salicis, betulæque ramulis, flagellis lupuli, Hopfbramen, et, quæ tenacia sunt ac tortilia, aliis, factorum. Idem quodam modo accidisse τῷ ἄγνῳ videtur, qui proprie quidem Vitex est, cujus figuras exhibent Bod. ad Theophr. 265. Matthioli in Dioscor. 1, 116. Dodonæus 6, 2. 12. 762. etc., sed passim confunditur cum fruticibus aliis similibus. S. Methodius Sympos. de Castitate p. 265. Allat. (392. Op. cum Amphil. edit.) arborem esse eandem, quam Rhamnum affirmat, Τὸ αὐτὸ δένδρον ῥάμνος καὶ ἄγνος ἐστίν, ὑφ’ ὧν μὲν ῥάμνος καλούμενον, ὑφ’ ὧν δὲ ἄγνος. Verum hic quidem solitarius est, necdum, qui cum eo sentiat, occurrit. Nam quæ Etym. M. (infra citandum) habet, mutuata sunt e Methodio, et Pausaniæ verba 3, 14. p. 242. Lips. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτὰ ἐστὶ τῇ ῥάμνῳ, similitudinem modo, non eandem naturam indicare videntur. Contra vulgaris error ἄγνον et Salicem ob similitudinem sæpissime permiscet. LXX. Intt. quoties occurrunt ὀλλῷ, reddunt aut ἰτέαι, ut Ps. 136, 2. Es. 44, 4., aut ἄγνοι, ut Job. 40, 17. et Lev. 23, 40., ubi jun-

gunt ἰτέας καὶ ἄγνον κλάδους ἐκ χειμάρρου, et Catena in Jobi l. l. c. 28. p. 577. Aquilam, observat, ἰτέαι χειμάρρου vertisse: ipsaque ἄγνον et ἰτέαν indiscretim habet, id quod Methodius quoque ejusdem libri alio loco p. 99. (378.) fecisse videtur. Et in Nothis Diosc. 1, 135. p. 443. λύγος s. ἄγνος Romanis dicitur σάλιξ μαρίνα, Salix marina s. Amerina. Unde interpretibus ἄγνος passim est Amerina, velut Gazæ Theophr. Hist. 1, 5. 22. 23. 3, 12. quem hic secutus est Cornarius. Columella vero 4, 30, 4. et Plin. 24, 9. 37. Amerinam inter salices referentes recte ab ἄγνῳ, Vitice, distinguunt, ita tamen, ut hic magnam agnoscat similitudinem, Non multum, dicens, a salice vitilium usu distat vitex, foliorum quoque aspectu, nisi odore gratior esset. Etiam Dioscor. περὶ ἄγνου et περὶ ἰτέας, separatim agit, licet vicinitate jungat. Interim ἄγνον aqua gaudere, et regionibus aquosis consentiunt omnes, etiam Method. Orat. 1. de Resurrect. p. 301. coll. Orat. 2. p. 325. ubi eundem *πύραγον vocat. Scriptura in libris variat: scribitur ἄγνος, et ἄγνος (ut in Pans.), cum aspiratione, et ἄγνος leniter. Ultima ratio vera est; est enim ex ἄγονος contractum, ut docent Scholiastæ, et VV. DD. ad Hesych. h. v. quorum scrinia non compilo; sed addo Casaub. Lectt. Theocr. c. 9. p. 261. Com. qui appellari etiam πρόμαλος, observat, quæ tamen et ipsa diversa est, sed salici similis. Genus quoque est ambiguum. Ælius Dionysius, Eustathio Od. K. p. 1638. (367. Bas.) auctore, Atticis masculinum esse docet, ἄγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Et sic sæpe occurrit. Sed Pausaniæ, ut vidimus, et Dioscoridi, aliisque, est femininum.”]

[“Ἄγνος. Erotian.: “Ἄγνον· λύγον. “Εστὶ δὲ ὄνομα φυτοῦ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (l. c.) λέγων, “Ἄγνον τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ’ ὀνόγυρον. Legitur in Hippocr. 186, 6. 203, 30. 220, 21. 39. 226, 28. 245, 25. 42. 254, 43. 256, 15. 257, 30. 258, 5. 285, 25. 286, 36. 287, 18. 514, 5. 16. 517, 4. 6.]

[“Ἄγνος. Etym. M. “Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ τοῦ ἐσθίουτος ἀγόνους τηρεῖν, ἀγονόν τι ὢν· ἢ παρὰ τὸ εἰς ἀγνείαν συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἐτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον· ὁ καὶ λύγον καλοῦσι· τὸ τῆς σωφροσύνης δηλωτικόν, καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. Φασὶ γὰρ αὐτὸ ἐσθιόμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Ἄγνος δὲ λέγεται ὁ καθαρὸς ὀξύτης, παρὰ τὸ ἀγάθῳ ἀγανός, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄγνος, ὡς παίζῳ παιδνός. Οὕτως Ὁρίων. Hinc suppl. et emendandus est Etym. G.: “Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ εἰς ἄγνοιαν (l. ἀγνείαν) συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἐτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον. Cf. Etym. M. Μόσχρισι λύγοισιν· σημαίνει ἱμαντῶδες φυτὸν· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν ἐτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερά τῶν φυτῶν ἀγομένη· λύγος δὲ ἐστὶν ἱμαντῶδες φυτὸν, καὶ ἀπαλόν· ὁ καὶ οἶσον καλοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ τὸ οἶσκαρπον· καὶ μοσχύνεται, τρέφεται. Κυρίως τὰ μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα, ἢ φυτῶν. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τουτον καρπὸς ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστὶν ἀφροδισίων· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου τὰς κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικὴν τινα δύναμιν ἐχούσας πρὸς ἄγνειαν. (“Leg. videtur, κυρίως δὲ *μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα. Alioqui parum constabit vel sententia, vel structura.” Sylb. Omnino cf. Eust. infra citandum.) Ῥάμνος, ὁ καὶ ἄγνον φασὶ διὰ τὸ συγγενές· παρὰ τὸ στερέμνιον καὶ καρπερὸν πρὸς ἡδονάς· ὅθεν καὶ τὸν Ἥλιον ἐκ προσώπου τῆς Ἰεζάβελ φεύγοντα, ὑπὸ ῥάμνον ἐλθεῖν· ὅτι τῶν φευγόντων τὸν οἶστρον καὶ τὴν γυναικὸς ἡδονὴν καταγωγίον ἐστὶ τὸ τῆς *ἀγνίας ξύλον, ἀπὸ τοῦ *ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφυτευμένον τοῖς τὴν ἀγνίαν ἀσπαζομένοις. Vide Niclas. supra. In v. ἀγνίας—ἀγνίαν error subest.]

[“Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Timæus. “Sc. καλοῦσιν, quod Suid. addit, ipsum etiam Plat. locum, ad quem glossa pertinet, subjiens, Phædo 338. “Ἦτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφὴς τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt Plut. Amat. 749. et Æl. Dionys. ap. Eust. ad Od. I. p. 1638. Vide Is. Casaub. Lect. Theocr. 9. p. 261. et Intt. ad Hesych.” D. R. Schol. Plat. 56.: “Ἄγνον· ἄγνος, φυτὸν τι θαμνῶδες, ἢ ἐστὶν

ἡ λύγος. Suid.: "Αγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. "Αγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσιν, ("hæc verba alieno loco posita sunt, et proculdubio e margine in textum irrepserunt. Quare ea in versione prætermisi." Kust.) Καὶ ἀρσενικῶς. Χιονίδης "Ηρωσι· Καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐθὲν ἐτι τέ μοι δοκῶ "Αγνου διαφέρειν ἐν χαράδρῃ πεφυκότος. Πλάτων· "Ἦτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. "Αγνὸς δὲ ὀξύτωνος, ὁ καθαρός.]

["Αγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγονα καλοῦσι, παρὰ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, τινὲς δὲ τὸν * κολύανδρον (sic) λέγουσιν. " Suidas λύγον. Recte. Ita etiam Diosc. 1, 135. "Αγνος, ἡ λύγος. Galen. Simplic. 6. Ἐlian. H. A. 9, 26. Plin. 9, 26." Tittm.]

["Αγνος. Eust. 834. Μόσχους δὲ λύγους, τοὺς ἀπαλοὺς δηλοῖ καὶ τρυφεροὺς, καὶ φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ἀπὸ τῶν ἐτι ἀπαλῶν βοῶν, ὃ ἐστι μόσχων, μετηνέχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερά καὶ λυγῶδη φυτὰ· δηλον δὲ ὅτι ἐκ τούτου καὶ τὸ μοσχεύειν ἢ γεωργικὴ λέξις ἐστίν· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ λύγον φασὶν οὐχ ἀπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἀπαλὸν κλάδον, ἀλλὰ φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἀπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον, τὸ κατὰ τινος * ἀγνόκοκρον· ἐπεὶ ὁ λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται οἰονεῖ ἄγνος· ὁ γὰρ αὐτοῦ καρπὸς φασιν ἐσθίόμενος, ἁφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς. Διὸ καὶ οἱ ἱερεῖς κόμας τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπετίθεντο τῇ στρωμνῇ ὥς φυσικὴν τινὰ δύναμιν εἰς τὸ ἀγνεύειν ἐχούσας. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγον, καὶ τὸ λυγίζειν· καὶ οἱ κωμωδοῦμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί· λέγεται δὲ * λυγέα ἰδιωτικῶς· ἥς οἱ ἀπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται, καὶ εἰς δεσμοὺς, κατὰ τινος σχοίνους τε καὶ ἱμάντας. Cf. Etym. M. supra citatum. Schol. Ven. A. ad Il. A. 105.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· ἐδέσμευσεν ταῖς νέαις καὶ ἀπαλαῖς λύγοις καὶ βλαστήμασι· λύγος δὲ ἱμαντῶδες τι φυτὸν, καὶ ἀπαλόν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθίόμενος ἁφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου κόμας τῇ ἐαυτῶν κλινῇ ὑποτιθέασιν, ὥς φυσικὴν τινὰ δύναμιν ἔχοντα πρὸς ἀγνειάν· διὸ καὶ ἄγνος ἐκλήθη. Schol. Ven. B.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· οὐκ ἀπίθανος ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν ἐτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερά τῶν φυτῶν ἀγομένη. Eust. 1638.: Λύγος δὲ ὥς καὶ ἐν Ἰλιάδι, φυτὸν εὐστροφον, καὶ ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου εἰπεῖν, * εὐλύγιστον, ὃ δὴ καὶ ἄγνος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· "Αγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν Πλάτωνος· ταύτην· "Ἢ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ λυγρὸν ἀπὸ τοῦ τοιούτου γίνεσθαι λύγον, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθῆσεται, λύγον δὲ πάντως παράγωγον, καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ ὃ ἐξ αὐτοῦ λυγισμός, ἐξ οὗ τέτραπται καὶ ὁ κατὰ τὰς ὀρχήσεις, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ Κωμικῷ.—Λυγροὺς δὲ ἐταίρους, τοὺς κακοὺς, ὃ ἐστι δειλοὺς· κυρίως δὲ τὸ λυγρὸν, χαλεπὸν ἐστὶ, καὶ ὡς εἰπεῖν, ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, ὡς καὶ σίδηρος ψυχρὸς ὁ * θανατοποιός· καὶ γίνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν πρὸ ὀλίγων ῥηθέντα λύγον, ἵνα ἢ λυγρὸν καὶ ἐν συγκοπῇ λυγρὸν· λύγος δὲ ὡς ῥέρεθ' ὁ ἄγνος, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἐκ τῆς ἀγονίας ἄγνος λεγόμενον κατὰ συγκοπὴν. Διὸ καὶ οἱ ἀγνεύειν ἐν Θεσμοφορίοις ἐθέλοντες, ὑπεστρώννον· ἐαυτοῖς τῶν τοῦ ἄγνου κλάδων, ἵνα μένοιεν ἄφυστοι. "Ωσπερ δὲ κατὰ τὴν ποιήσιν ὠκείωται τοῖς κάτω ἢ ἰτέα διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον, οὕτω καὶ ὁ ἄγνος, ἥγουν ὁ λύγος, διὰ τὸ ψυχρὸν καὶ ἐντεῦθεν ἄγονον. "Ἰσως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου λύγον, καὶ * λυγαλέον, καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον, τὸ ὀλέθριον.]

["Αγνος, Heindorf. ad Phædr. 198. Act. Traj. 1, 214. Alciph. 192. Ilgen. ad Hymn. p. 448. Sylb. ad Pausan. 1, 391. Fac. ("Αγνίτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint παρὰ τὴν ἀγνότητα, A castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt ἄγνος et ἀγνίτας, παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς, Ab imminutione atque extinctione seminis genitilis.)" Schæf. Mss. Glossæ: "Αγνος, δένδρον· Salix Græca. "Αγνος, ὅθεν οἱ λύγοι, Vimen.]

["Αγνος, Vitex Agnus, Hippocr. et Diosc. 1,

135." Sprengel. Hist. R. H. 45. 181. qui perperam utroque in loco ἄγνους pro ἄγνος dedit.]

"Αγνος, Avis cujusdam nomen ap. Suid., εἶδος ὀρνέου.

"Αγνος, ex Athen. 8. affertur pro pisce Uranosco-po, qui Callionymus a Plinio dictus sit, atque ab ipso Athen.

"Αγνον, τὸ, Ulva, genus herbæ palustris, ut qui. "dem tradunt VV. LL."

[* "Αγνοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss. Harpocr. 'Αγνοῦς· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἥς ὁ φυλῆτης * Ἀγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Suid.: Ἀγνούσιος· Ἀγνοῦς δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἥς ὁ φυλῆτης Ἀγνούσιος.]

'Αγνώδης, Viticeus, ut ἀγνώδες φύλλον ap. Theophr. Viticenum folium, Viticis folium.

[* Ἀγνόκοκρον, τὸ, v. Eust. in "Αγνος citatum. Hinc intelligenda sunt loca, quæ protulit Ducang. in App. ad Gl. M. et I. Gr. p. 6.:—"Ἀγνόκοκα, ἀλγαιόκοκα, (f. l. τὰ, vel ἦ, * λυγόκοκα,) in Lex. Botanico e Cod. Reg. 2147. λιγαιόκοκα in Lex. Nicomedis.]

'ΑΗΡ, ἀέρος, ὁ, Aër, unum e quatuor elementis: ἀέρος εὐκρασία, ap. Athen. 8., Aëris temperies, vel Cœli temperies. Nam in hoc genere loquendi usurpatur interdum cœlum pro aère. Apud Eund. 2. μαλακὸς ἀήρ, Mollis aër, cui opponitur σκληρὸς ἀήρ 14. Apud Theophr. de C. P. 2, 10. ἀήρ ὑγρότερος, Aër humidior. Σπᾶν τὸν ἀέρα, dicit quidam Poëta ap. Plut., Aërem attrahere, sed Lat. dicunt potius Haurire vel Carpere aërem. || Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, ap. Aristoph., Sub dio commorari, i. e. ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plut. autem τὸν ὑπαίθρον ἀέρα dicit Qui undique patet, et nulla parte clausus est. || Usurpatur etiam in plurali-numero, ut ἀέρων φθοραί, Aërum corruptiones, Pestilentia: sic ἀέρων εὐκρασία, ap. Chrysost. Utitur et Plut. plurali in Solone, et in Præc. de Valetudine tuenda. Itidem Aëres plurali numero dixit Vitruv. || Quidam male tradunt communis esse generis ap. Homerum; cum enim in feminino ponitur, Caliginem significat. || Etym. vult ἀήρ derivatum esse vel ex αἰῶ, quia in eo animalia quædam αἰροῦνται, i. e. sursum attolluntur, vel quod sit κοῦφος, i. e. levis, quia αἰρεῖν est κουφίζειν, et αἰρεσθαι, κουφίζεσθαι, aut ex ἄω, i. e. Spiro, Flo: quod ejus motus ventum efficiat. Apud Plat. habentur tres etymologiæ, vel quia αἰρεῖ τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia semper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In VV. LL. ponitur unica, et ea quidem falsissima, ut ἀήρ sit factus ex α privativa et ὄρᾶν: cujus etymologiæ occasionem dedit ea significatio, qua pro Tenebris ponitur et ἀορασία. Ego a spirando dictum esse aërem facile crediderim; sed malim ab ἀημι, quam ab ἄω formare. Quid si vero dicat aliquis ἀημι ex ἀήρ esse deductum? Ei sane non valde repugnabo. Nam facile crediderim non aliunde derivatum esse nomen ἀήρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim vocabulum non derivatum esse dicendum est, si et huic derivationem tribuamus? || Habet autem ἀήρ longum a passim ap. poëtas. Greg. tamen corripit, licentia utens nescio an concessa, cum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀήρ καὶ γαῖα καλύφθη.

Ἀήρ, fem. genere, Caligo, Aër tenebrosus, Aër nubilus, ut contra αἰθρία, Aër serenus. Exponitur etiam ἀορασία, h. e. Invisibilitas, ad verbum. Il. E. (864.) Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ: Od. I. (144.) Ἀήρ γὰρ περὶ [al. παρὰ] ἡνυθὶ βαθεῖ ἦν. Cujus loci meminit Gellius, 13, 19., scribens: Contra vero idem Ennius in Annali duodevicesimo, Aëre fulva dicit, non Fulvo, non ob id solum quod Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit, sed quod hic sonus, opinor, vocalior est visus et amœnior. || Apud Theocr. 17, (118.) sunt qui ἀέρα pro Infernis tenebris accipiant, τὰ δὲ μυρία τῆνα, "Ὅσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτείτισσαν ἐλόντες, Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν ἄλιν οὐκέτι νόστος, atque hic citant illud et Virg. Æn. 6. Aëris in campis, et locum ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest et generaliter pro Tenebris accipi, atque

ita exponi hic Theocr. locus: At infinita illa, quæ compararunt [Atridæ,] ampla regia Priami eversa, tenebris condita jacent, unde reductis minime patet. Sic poetæ quæcunque perierunt, dicunt Tenebris esse condita, s. Caligine, vel Cæca nocte: ac præsertim metaphorice hoc de iis dicunt, quorum memoria periit ac plane abolita est. Fateor tamen posse et de Infernis tenebris intelligi, juxta illud ejusdem Theocriti, vulgo enim auctor putatur, in Adonidis Epitaphio ad Proserpinam, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καὶ ἔδην. Ita enim illic legere nonnulli malunt, quam "Ἀρη, aut ἔρρει: harum lectionum mendosam utramque esse existimantes. Illam autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de Passere (3, 11.) ad utrumque locum Theocriti a me citatum alluisse. Nam Iter tenebricosum, unde nemo redit, est ἄρη, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. Quod autem sequitur ap. Catull., malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella devoratis, merito videri possit ex hoc Theocr. expressum, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καὶ ἔδην. Hos autem locos inter se confero, ut ostendam posse ἀέρι in illo Theocr. versu, itidem pro Infernis tenebris accipi. [Gaisford. edidit, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρέει. "Vulcan. ediderat ἐς σὲ καὶ Ἀδην, suam conjecturam, factam e vitiosa lectione Ed. Flor. ἐς σὲ καὶ ἄρη. In Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄρρει. Emendatam jam dedit Fulv. Ursinus: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρέει. Br. edidit, ἐς σὲ καταρρή, sed in Notis monuit scr. ἐς τὸ κ." Valck. "Καὶ ἄρρει C. καὶ ἄρη R. Call." Gaisf.]

Ἀήρ, juxta Erotian. 14. meæ Editionis, est etiam Noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα: i. e. opinor, ἀήρ ὃν ἐκπνέομεν, i. e. Aër quem efflamus. Nam aër in prima significatione est ὃν εἰσπνέομεν. Sophoclis autem Schol. dicit, ἀήρ ὃν ἀναπνέομεν. || Ibidem ait esse τὴν δι' ἑδρας δυσώδη πνοήν, Graveolentem halitum per sedem, s. anum.

Ἀήρ, notatum est etiam poni pro Balnei parte: e Galeno ad Glauc. Ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι.

[“Ἀήρ, de genere huj. voc. v. omnino Wolf. ad Hesiod. p. 61. Toup. Opusc. 1, 159. Pierson. Veris. 88. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. Voss. Myth. Br. 1, 182. Valck. Diatr. 48. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. Plural. Wakef. Phil. 181. Luzac. Exerc. 98. Wakef. Georg. 52. Fischer. ad Weller. 1, 389. Heyn. Hom. 5, 145. 160. 7, 384. 738. Ἀέρες, Strabo 2, 191. Quantit. Aristot. Pepl. 37. Jacobs. 373. Caligo, Heyn. Hom. 5, 145. 662. 7, 199. 238. De odore, Ruhnk. ad Scheller. p. 6. Ἀήρ, αἰθήρ, Heyn. Hom. 6, 586. Ἀέρα τύπτειν, Wakef. S. C. 4, 144. 141. ad Lucian. 1, 773. Conf. cum ἀνήρ, Jacobs. Anth. 9, 51. (et Æneæ Poliocr. 23.): cum ἀστήρ, ad Lucian. 2, 92.” Schæf. Mss.]

[“Ἀήρ, proprie Aër, elementum illud spirabile, calidum et fluidum, tenue et leve, quod undequaque terram ambit, et quo vivimus, dum eum pulmone partim admittimus, partim expellimus, quod Cicero de N. D. 2, 36. Animabilem spirabilemque naturam recte appellavit, et in quo ab Æthere differat, demonstravit. Act. 22, 23. Κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα, Pulverem in aërem jacentibus. Apoc. 9, 2. 16, 17. coll. v. 18. Ex hac aëris natura derivandæ sunt formulæ loquendi illæ proverbiales in N. T. obviæ. Cujusmodi est α) εἰς ἀέρα λαλεῖν, quod Suidæ est ἀνέμῳ διαλέγειν, et Lucretio 4, 929. Ventis verba profundere, h. e. Frustra verba facere, ita, ut alii nec intelligant orationem, nec aliquam inde percipiant utilitatem, εἰκὴ καὶ μάτην καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν, ut verbis Theophylacti utar ad 1 Cor. 14, 9. ubi formula, Ἔσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες, de iis usurpatur, qui in conventibus Christianorum sacris utebantur linguis barbaris, quas nemo præsentium intelligebat. Deinde β) ἀέρα δέρειν, Aërem cædere, quam formulam vulgo, ut Jac. Lydius in Agonist. SS. c. 15., ab Athletarum σκριαμαχία desumant putant, quando luctatores sine adversario adversus umbram pugnare solebant, vel vanitate quadam ducti, vel exercendi se gratia. Videtur potius olim usurpata fuisse de pugilibus, qui frustra mittebant cæstus et sic in aërem verberabant: cf. Eu-

stath. ad Il. 20, 446., ubi formula ἡέρα τύπτειν occurrit: de quibus Lat. Scriptt. formulas, In inane brachia jactare, Vires in ventum effundere, Virg. Æn. 5, 446., Verberare ictibus auras, Virg. Æn. 5, 376., usurpasse satis constat: unde deinde transferbatur ad eos, quorum conatus sunt inanes et irriti, qui non consequuntur quod volunt et optant. Sic 1 Cor. 9, 26. Οὕτως πυκτεύω ὥς οὐκ ἀέρα δέρων, Pugilem ago, sed non frustra vires in ventum effundo, h. e. Certo scio, me accepturum esse præmia laborum meorum. Cf. L. Bos et Kypke ad h. l. 2. Omne medium spatium, quod inter cælum et terram est, Regio illa et materia omnis inter cælum et terram interjecta. Hesych. et Phavor. Ἀήρ ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. 1 Thess. 4, 17. Ἀρπαγησόμεθα εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, h. e. vel, Obviam Domino nostro rapiemur, judicium exercenti medio loco inter cælum summum et terram, quæ fuit Grotii sententia; vel, Nubibus vecti per aërem obviam rapiemur Domino nostro. Fortasse autem, quod meliorem h. l. sensum redderet, demonstrari posset ex ipso usu loquendi, ἀέρα etiam Ipsum cælum significare, sicut et Cælum interdum pro Aëre ponitur. Certe ab Aquila et Theod. Job. 35, 1. דָּמָשׁ per ἀήρ translatus legitur. 3. Caligo, Tenebræ, Obscurus aër, ut loquitur Virg. Æn. 1, 415., observante jam Eustathio ad Il. 5, 776. et Apollonio Lex. Hom. 58. Villos. Hæc significatio, a Steph. Thes. L. Gr. notata, multis Scriptorum veterum locis confirmari potest. Il. 12, 240. ποτὶ ζόφον ἡρόεντα, Ad occidentem, ubi densissima est caligo, lucis nihil. Hesiod. Th. 119. Τάρταρα ἡρόεντα: 252. ἡεροειδὴς πόντος. Il. 17, 645. ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος, qui locus citatur a Longino c. 9. a quo ἡήρ (i. q. ἀήρ) explicatur per σκότος. Sapient. 17, 9. Gell. 13, 19. Obtinet autem hic usus loquendi Ephes. 2, 2. Κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, ubi tamen per Principem tenebrarum metaphorice Diabolus intelligendus est, quatenus ejus imperio subjecti sunt omnes scelesti. Cf. infra sub Σκότος. Sed alii interpretes h. l. ad notionem, secundo loco positam, referunt, ut τοῦ ἀέρος sit, Qui in aëre versatur, et provocat ad locum Eurip. Phæn. 1538. ubi Schol. τοῦ ἀέρος interpretatur est τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιῶντα.” Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀήρ. “Ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Docte Vulg. Non quasi aërem verberans. Virgiliana phrasi dixeris: Non quasi ictibus auras verberans. Phrasis ἀέρα δέρειν, Auras verberare, propria in Pugilatu, quo pugnaturi brachiorum motu se præparabant ad certamen. P. illuc videtur etiam respexisse h. Ep. 14, 9. Sed illinc translata phrasis, in sermone quotidiano tanquam proverbialis adhibita, de iis omnibus ponebatur, qui operam inanem insumebant: in quem sensum etiam adhibebantur phrasæ ἀσκὸν δέρειν, Utrem verberare, et σκριαμαχεῖν, Cum umbra sua pugnare. Eust. ad Il. H. p. 530. Ἐν σκριαμαχίᾳ μαχόμενος, ὃ φασιν ἀέρα δέρων. Male scribitur illic δαίρων, quæ scriptio v. δέρων vitiosa reperitur et alibi.” Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 253.]

[“Ἀήρ dicitur ab ἄημι, Spiro. Ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. Ad id Cicero alludit de N. D. 2.: Principio terra, sita in media parte mundi, circumfusa undique est hac animabili spirabilique natura, cui nomen est Aër, Græcum illud quidem, sed receptum jam tamen usu a nostris. Alii e Plat. aërem dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ρεῖν, Quod semper fluat: alii, Etymologum secuti, deducunt παρὰ τὸ αἶρειν, τὸ κουφίζειν, Ab elevando, quoniam κουφίζονται ἐν αὐτῷ καὶ αἶρονται τίνα ζῶα, In eo quædam animalia tolluntur; sive quod sit κούφος, Levis. Vide Etym. Vossii et Fungeri, Becmannum etiam de Orig. Il. Significationes aliquot expendendæ sunt. 1. Ἀήρ proprie notat Elementum calidum et fluidum, tenue et leve, infra cælum ac supra terram et aquam existens. De eo nos duo tantum observamus. A. Proverbiales locutiones: cujusmodi in Scriptura α. Ἀέρα δέρειν, Aërem cædere, 1 ad Cor. 9, 26. quod est, interprete Bullingero nostro, Frustra et inaniter laborare, sicut in vanum laborat pugil, qui non in-

gonistam, sed aërem cædit. Atque hoc est alias σκιαμαχεῖν, Sine adversario adversus umbram brachii et cruribus pugnare. De hac umbratili pugna intelligi debet Dionys. Areop. de Div. Nom. 8. p. 624. dum de Elyma mago dicit: Μιμεῖται τοὺς τῶν ἀθλητῶν ἀπειρονίκας, οἱ πολλάκις ἀσθενεῖς εἶναι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ὑποθέμενοι, κατὰ τὸ δοκοῦν ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτοὺς ἀνδρείως σκιαμαχοῦντες, καὶ τὸν ἀέρα διακένους πληγαῖς εὐθαρσῶς καταπαίοντες, οἷονται τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν κεκρατηκέναι, κ. τ. λ. Aliquando etiam antiquitus armis adversus umbram pugnatum est post cœnam, auctore Possidonio; et Galenus ad exercenda brachia et crura σκιαμαχίαν commendavit. Hujusmodi σκιαμαχία hodieque uti solent gladiatores, dum in circumplexum præludii brachia in ventum jactare solent, quod Ventilare dixit Seneca Epist. 117. p. 762. Quæ Theodoretus et Theophylactus ad h. l. afferunt, aliena sunt; volunt enim sensum esse, οὐ ματαιοπονῶ τὸν ἀέρα τύπτων, ἀλλὰ τοῖς ἀοράτοις ἀντιπάλους τὴν πληγὴν ἐπιφέρω. Non suscipio inanem laborem, aërem feriens, sed invisibilibus adversariis vulnus infligo. Optime Cyrillus Alex. adv. Nestor. 3. p. 65. ἀέρα δέρειν explicat per σκιαμαχεῖν καὶ μάτην διατείνεσθαι, Cum umbris pugnare, et frustra contendere. Vide etiam Erasm. Chil. 4. Cent. 6. Adag. 48. β. Εἰς ἀέρα λαλεῖν, In aërem loqui, I ad Cor. 14. 9. quod nihil aliud est, quam Inutiliter, sine fructu et ædificatione loqui. Chrysost. Hom. 35. in hanc Epist. explicat, per οὐδενὶ φθέγγεσθαι, πρὸς οὐδένα λαλεῖν, Nulli loqui, Ad neminem orationem habere, quod nihil aliud, quam εἰκῇ, καὶ μάτην, καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν, Frustra, Inaniter, Et sine ulla utilitate loqui, ut exponit Phot. ap. Œcumen. in hanc Epist. p. 470. eodem modo Theophyl. B. Observamus Aëris varias utilitates. De iis agit Theodoretus Or. 2. de Prov. 4. p. 333. Τὸν ἀέρα καὶ ἡμεῖς ἀναπνέοντες ζῶμεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ἀλόγων δὲ ζῶων, ὅσα πτηνὰ καὶ ἐρπετὰ καὶ ἀμφίβια, τοῦτον ἔχει τῆς ζωῆς συνεργόν· οὗτος κινούμενος, τῶν ἀνέμων ἡμῖν παρέχει τὰς αὔρας· οὗτος πυκνόμενος, τὴν ἀπὸ τῶν νεφῶν ἀρδέϊαν παραπέμπει τῇ γῇ, κ. τ. λ. Pag. seq. aërem vocat κοινὸν θησαυρὸν καὶ πενομένων, καὶ ἐπὶ πλούτῳ βρενθυομένων, οἰκετῶν καὶ δεσποτῶν, ἰδιωτῶν καὶ βασιλέων. Greg. Naz. Or. 34. p. 557. aërem vocat πολλὸν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἄξιας, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίας μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομήν, αὐταρκεῖα περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρία τιμώμενον· τὸ τῆς πτηνῆς φύσεως ὄχημα, τὴν ἀνέμων ἔδραν, τὴν ὥρων εὐκαιρίαν, τὴν ζῶων ψύχωσιν, μᾶλλον δὲ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησιν, ἐν ᾧ σώματα, καὶ μεθ' οὗ λόγος, ἐν ᾧ φῶς καὶ τὸ φωτιζόμενον, καὶ ἡ ὄψις, ἡ δὲ αὐτοῦ ρέουσα. Adi etiam, si libet, Greg. Nyss. in Hexaem. 1, 191. et Chrys. Hom. 15. T. 5. 2. Ἀἷρ notat Sudarium, quo Sacerdos in Liturgia utebatur. In Liturgia Chrysostomi p. 75. Καὶ ὁ ἱερεὺς θυμιῶν τὸν ἀέρα, καὶ σκεπάζων ἀμφοτέρα. Et 85. Θυμιᾷ ὁ διάκονος τὴν ἁγίαν τράπεζαν * γύρωθεν, τὸ ἱερατεῖον ὅλον, καὶ τὸν ἀέρα. Canon 10. Concilii Constant. in Templo Apostolorum: Ὁρίσεν ἡ ἁγία σύνοδος, τοὺς τὸ ἅγιον ποτήριον, ἢ τὸν δίσκον, ἢ τὴν λαβίδα, ἢ τὴν σεβασμίαν ἐνδυτὴν, ἢ τὸν λεγόμενον ἀέρα—εἰς ἴδιον κέρδος ὑφαρπάζοντας, παντελεῖ καθαιρέσει καθυποβάλλεσθαι. Plura testimonia exhibit Meurs. Gloss. Mysticam significationem, cujus Idem meminit, tradit Germanus Hist. Eccl. pag. m. 153. et 166. 3. Ἀἷρ notat in balneis, Quidquid extra solia vacat, in quo homines consistere possunt. Epiphanius, Hær. 30. quæ est Ebionæorum: Κατὰ συγκυρίαν δὲ γυνή τις ἐλευθέρα ἔτυχεν ἐν τῷ λουτρῷ κάλλει διαπρέπουσα εὐμορφίας· καὶ ὁ νεώτερος θελχθεὶς τῷ ἔθει τῆς αὐτοῦ ἀκολασίας, διὼν ἐν τῷ ἀέρι * παρενέτρεψεν αὐτοῦ τὴν πλευρὰν τοῦ γυναιίου. Ad hæc Franciscus Francus in Defensiohe Notarum Salmasii ad Pallium Tertulliani:—‘Petavius illa verba, διὼν ἐν τῷ ἀέρι, ita reddit, Per balnearum solium ambulans. Solium in cella balneari ἐμβασιν esse, in quam loturi descendebant, alveum nempe ipsum, qui aqua replebatur, et in quo homines lavabantur, e Celso notum, qui dicit Descendere in solium, Sedere

in solio; et e Diosc. 6. Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἐμβασιν. In cellis balnearibus, quidquid extra solia ipsa, vel ἐμβάσεις loci vacabat, in quo homines consistere poterant, ἀἷρ vocabatur. Pauperes, quibus æs ad lavandum non erat, in aëre illo balnearum sese calefaciebant. Quidquid igitur extra aquam fuit, i. e. extra ἐμβασιν, s. Solium, id Aërem balnei, τὸν ἀέρα τῶν λουτρῶν vocabant.” Suicer. Thes. Eccl.]

[“Ἀἷρ ἐκ τῶν νεφῶν πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, Aër caliginosus, Caligo, 18, 3, 7. * Δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως ὑπαρχούσης, Cum densa aëris caligo prospectum eriperet, 3, 84. Eadem notione τὸ κατὰ τὸν ἀέρα γεγόμενον σύμπτωμα, 3, 108.” Lex. Polyb. “Ἀἷρ, Aër, Memorab. 4, 3, 8. in addimento Codicis Meermanniani laudatur inter documenta Providentiæ Divinæ.” Lex. Xenoph. “Reg. 22, 12. ἐν νεφέλαις ἀέρων. Ita et Ps. 17, 13. מַשְׁכַּח Aqu. Theod. Job. 35, 11. Sap. 2. ἀνθος ἀέρος, sed reponendum ἔαρος, Veris, e Petri Nannii conjectura. Vide Colomesii Obs. Sacr. 630.” Biel. Thes. “Aëris ῥῆξις magno clamore aves dejecit in terram, Plut. 1, 375. a. Soph. Electr. 86. ὦ φάος ἀγνὸν Καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀἷρ κ. τ. λ. Schol. philosophatur. (‘Porson. in Kiddii Misc. 221. ἰσόμοιρ’. Libri omnes nominativum habent. Moschop. in Dict. Att. v. Φάρος, a in ἀἷρ anceps esse ait. Corruptum invenitur in scriptura Epigrammatis Aristotelis in heroes Homericos 38. quæ extat ap. Eustath. p. 17, 37. Obscure dictum, γῆς ἰσόμοιρος ἀἷρ, valde torsit Interpretes, risitque non immerito Pherocrates, ut Schol. annotavit. Nihil videtur aliud dici, quam Æther, parem cum terra ambitum habens. Vide similia ap. Valck. Diatr. in Eurip. 46. Neque enim Tenebras hic notare ἀέρα, e v. 91. intelligitur.’ Hermann. Quid si interpretemur ὦ ἰσόμοιρος ἀἷρ γῆς? Nam vox ἰσόμοιρος ipsa per se, sine γῆς, pro epitheto usurpari potest. Certe Greg. Naz. l. c. aërem vocat πολλὸν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἄξιας, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίας μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομήν, αὐταρκεῖα περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρία τιμώμενον, quæ verba Suicer vertit, Verum, quod olim in manna contigit, quantum cuique sat sit, impertitum, atque æquabilitatis honore decoratum. Sic Aristoph. Nub. 570. Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμωνα πάντων.) Vetus Poëta ap. Parthen. 21. πολλὰ δ’ ἐς ὑγρὴν Ἥερα χεῖρας ἔτεινεν, ἐελδομένη φιλότητος. Leg. Schol. Soph. El. l. c. de eo epitheto. (‘Herodian. 6, 6. Ἰλλυρικὸν ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, Humido hybernoque cælo insueti.’ Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) Cic. Ep. ad Att. 8, 5.: ‘Nam, quod ad te non scripseram, postea audiui, a tertio milario tum eum ρίψαι Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἥερα θυμήναντα, inulta, inquam, mala eum dixisse; suo capiti ut aiunt.’ Valck. Mss. Vide Buttmann. Lexilog. 115.]

[Ἀἷρ βαθεῖα, Ἀττικῶς ἀἷρ βαθύς, Ἑλληνικῶς. ‘Respicit Mæris Od. I. 144. Ἀἷρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προῦφαινε, ubi ὀμίχλην, ἀορασίαν denotat. Vide Erotian. v. Ἀἷρ, et Etym. 421. etc. Eustathius Od. H. p. 268. Ἥερα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀορασίαν φησὶ, θηλυκῶς σχηματίζων κατὰ ἔθος Ἰωνικόν. Cf. Od. Y. 446. Plura dabit HSt. Thes. et D’Orvill. Vann. Crit. 108. Ἀέρα βαθὺν pro Aëre sublimiori posuit Ælian. H. A. 11, 27. Βαθεῖα αἰθὴρ occurrit in Fragm. Euripidis ap. Plut. 11, 539. A. Εἰ δ’ ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι, Οὐδεὶς ἂν αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο· Νῦν δ’, ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμυσθί, πᾶς τις ἴδεται λέγων Τά τ’ ὄντα καὶ μὴ· Ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει. Ubi fortasse rectius legetur, βαθείας—ἀέρος.’ Pierson. “Femininum rarius, nec nisi dialecto Ionicæ concessum, (imo id vel Euripidi, ut patet, usurpatum est.) Schol. Pind. Ol. 1, 10.” Fr. Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 98. Locus Pindarici Scholiastæ recentioris est hic: Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῶς ἔθει.—“Ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀἷρ εἴρηται, (ut etiam in Eurip., quem corruptum esse male putat Piersonus,) μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέ-

γων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως (Nub. 569.) 'Υμέτερον πατέρ', αἰθέρα, βιοθρέμματα πάντων. (In Brunckii Ed. legitur, Καὶ μεγαλύνωμον ἡμέτερον πατέρ', Αἰθέρα σεμνότερον, βιοθρέμματα πάντων.) 'Ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίστανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. 'Ερήμας δι' αἰθέρος. Παρὰ τοῖς 'Ιωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται, ὥς ἡ κίων, καὶ ἡ Μαραθών· οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα 'Ιωνικὰ ἐστίν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. "Αἰθῆρ, interdum feminini generis. Exempla exhibebit Fischer. ad Weller. 1, 390. quibus adde Aristoph. Thesm. 1077." Passow. l. c. Hom. Hymn. in Cer. 70. Αἰθέρος ἐκ δῖης *καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι. Ipse Eurip. Med. 1263. Δεῖ γὰρ νιν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, "Ἡ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. "Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita Noster Or. 1631. 'Ἡδ' ἐστίν, ἦν ὀρᾷ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς: 1636. Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Ξυνοθάκος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος: Hel. 44. Λαβὼν δέ μ' 'Ερμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος: 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phœn. 84. 'Ἄλλ' ὧ φαεννὰς οὐρανοῦ νάλων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας ap. Eurip. Phœn. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Here. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες, sed πτυχαί, licet νοτεράν πτύχα semel dixerit Noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Eurip. Fr. inc. 132. Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ᾔδεται λέγων τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος." Elmsl. Cf. Aristoph. Av. 1712. 'Οσμὴ δ' ἀνωνόματος ἐς βάθος κύκλον Χωρεῖ, καλὸν θέαμα, ubi Schol. eis τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. "Βάθος κύκλου hic significat Altitudinem cœli, et βάθος dictum est pro ὕψος, ut ap. Virg. Cœlumque profundum, i. e. Altum. Totum autem h. l. utpote supra soccum comicum longe assurgentem, verbis Tragici alicujus contexuisse videtur Poëta noster, quod et alibi non raro facere solet, ut nimirum Tragicos parodiis hujusmodi et allusionibus ridendos propinet." Kust. Imitatus est nostras poëta, Gray in the Progress of Poesy, "The azure deep of air." "Profundus de fovea dictum. Sed et Cœlum profundum dici, e Virg. Ecl. 4, 51. notum est. Adde igitur eund. vers. repetitum Georg. 4, 222.: Ennius p. 144=236. Forteis Romani, quamquam cœlus profundus. Val. Flacc. 7, 478. dic quæso, profundum Quod cœli spectabo latus, Et sic Lucretius usus est de aëre, pro Quavis immensa dimensione, 1, 955. 6, 649. Ita et Sylvas profundas vocat Idem 5, 42. Et Curt. 7, 7, 4." J. Fr. Reitz. de Ambig. Med. et Contr. Ed. 1752. p. 464. Macrobian. Saturn. 7, 14.: Ideo per minutissimum foramen contemplans oculus videt cœli profunditatem. Manil. 5, 719.: Quæ (stellæ) neque per cunctas noctes, neque tempore in omni Resplendent alto cœli summota profundo. Cf. Stesichori Fragm. inc. 10. ap. Blomfield. Mus. Crit. Cant. 6, 270. qui Photium laudavit, Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον (adde τὸν, e Gr. linguæ genio) βαθὺν λέγει, et Etym. M. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. "Ἐνιοι ἡλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίφ φαινόμενον, καὶ Ἑυριπίδης ἐν 'Ἰπολύτῳ, 'Ἡλιβάτοις κευθμῶσιν, βαθυτάτοις, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Eurip. Hippol. 732. 'Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, "Ἰνα με περοῦσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν παναῖς ἀγέλαισιν θείῃ, ubi Schol., quem exscripsit Etymologus M., hæc notavit: 'Ἡλιβάτοις ἀντὶ τοῦ βαθυτάτοις. 'Ἡλίβατον γὰρ οὐ μόνον τὸ ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθύ, οὗ ἐστὶν ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Sed perperam ἡλιβάτοις interpretatus est per βαθυτάτοις. Sensus enim est hic: Utinam o altis et arduis mihi, ut aquilæ, liceat in præcipitiis latere! i. e. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας. "Initium hujus strophes spectabant probabiliter etiam Aristophanis in Av. ista v. 1337. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας 'Ὡς ἂν ποταθεῖην ἀτρυγέτου Γλαυκᾶς ἐπ' (ὑπὲρ Brunck.) οἶδμα λίμνας. Quorum similia forte fuerint in Ἄνοκταο

Sophoclis, in Scholiis illic memorati, ubi hæc Euripidea recte Bergler. attulit: "Ἰνα με περοῦσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν παναῖς ἀγέλαισιν θείῃ." Valck. ad Hippol. l. c. Sententiæ vero nostræ non obstat, quod κευθμῶν h. l. usurpetur, quam vocem fere semper de Locis inferioribus et Orco positam videamus. Ipse enim Eurip. dixit, Hel. 24. 'Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα: Cycl. 292. Μαλέας ἄκροι κευθμῶνες. Hesiod. Theog. 483. "Ἀντρω ἐν ἡλιβάτῳ, χαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ubi Schol. eis ὁ ἀνέρχεται ὁ ἥλιος, ἐνταῦθα δὲ, ἐν κοίλῳ καὶ ὑψηλῷ. Ceterum idem Blomfieldius, præter Schol. Lucian. mox citandum, testimonium Hesychii hoc neglexit: 'Ἡλίβατον' ὑψηλὴν, ἄβατον, ἧς ἐστὶν ἀλιτεῖν βαίνοντα, *δυσπρόβατον (*δυσπρόσβατον cum Reiskio malit Albert. neque aliter Wakef. ad marg. jure optimo: sic ἀπρόσβατον ap. alios, Schol. ad Il. O. 273. ad Apoll. R. 2, 169.) "Ἄλλοι δὲ, ἦν ἥλιος πρώτην βάλλει. ("Adde ἀκτίνα, et loco πρώτην lege πρώτῃν." Schleusner. Mss. Sed rectius Albert. legit, ἐφ' ἣν—πρώτον.) Οἱ δὲ τὴν ἀλὶ βεβηκυῖαν. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. "Ἐνιοι ἡλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίφ φαινόμενον. "Eadem fere habet Schol. Lucian. Apol. pro Merc. cond. 1, 26. Græven. Vide et Lucian. ipsum de Merc. cond. p. 450. Ex Hesychio corrigendus est Schol." Toup. Emendd. 3, 246. Scholiastæ verba sunt hæc: 'Ἡλίβατον, ὑψηλόν, ἄβατον, ἧ ὁπὸν ὁ ἥλιος πρώτην βάλλει. ("Interponunt hic aliam vocem, εἰληβεβηκυῖαν, quam corruptam esse patet." M. du S. Lege ἀλὶ βεβηκυῖαν.) Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. "Ἐνιοι δὲ ἡλίβατον (l. ἡλίφατον) ἀποδιδόασιν, ἡλίφ φαινόμενον. De v. ἡλίβατος multa, nec mala scripsit Monk. ad Hippol. l. c. "Homer uses the word ἀήρ for 'the thick, deep, blackening sky,' where βαθὺς, in the sense of 'thick,' 'deep,' 'dark,' is to be understood. 'Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν. Ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι, (Il. P. 643.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἶθρον, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. 'Ἐν δὲ φάει καὶ ὕλεσσον, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν οὕτως. Eustath. writes p. 1121. 'Ἐπεὶ δὲ οὐπη δύναται ἰδεῖν τινὰ τοιοῦτον Ἀχαιῶν, διὰ τὸν ἐν τῷ περιέχοντι βαθὺν, ὡς προείρηται, ἄερα, ἦτοι ζόφον, ἡέρι γὰρ φησι κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι, εὐχεταὶ δακρυχέων. Now, though ἀήρ by itself has this sense of 'darkness,' yet in another place it has the adjunct of 'deep.' Apollon. Lex. Hom. 'Ἀήρ' ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περιεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησί· Εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, ἡ τότε ἐν 'Ἰδῇ Μακροτάτῃ πεφυκυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε, (Il. E. 288.) "Ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει· Ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προῦφαίνε, (Od. I. 144.) Eustath. upon Il. 5, 776. notices ἀήρ as having the sense of 'darkness,' and this accounts for the ζόφον ἡερόεντα of Homer Il. 12, 240. and the Τάρταρα ἡερόεντα of Hesiod Theog. 119. ('Μένοντες δὲ ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις, οἱ δὲ πλεῖστοι ὑπὸ γυμνῷ τῷ ἀέρι, Partim sub tumultuariis tentoriis agitabant, partim sub aperto cœlo, Herodian. 8, 5. 'Ἐξ ὧν, sc. ἐλῶν, τῆς ἀναθυμιάσεως καὶ παχύτητος ὁ κατ' ἐκείνην τὴν χώραν, sc. Britanniam, ἀήρ ζοφώδης αἰε φαίνεται, 3, 14.' Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) From βαθεῖα thus used with ἀήρ came probably the interpretation of Hesych., βαθείης by μελάνης, and βαθὺν by μέλαν. Even ἀερόεν is thus explained by Hesych. μέλαν, βαθὺν, μέγα. In Latin Aërius has no such signification of 'darkness,' but means 'height.' So we read in Virg. Æn. 3. Arces aëriæ, Georg. 3. Alpes aëriæ, 'Lofty,' 'High in the air.' There is a literal use of 'deep' as applied to colour, in which the English language coincides with the Greek, and, though colour is really seen upon the surface of objects, yet there is a sort of fallacy in our imaginations, which leads us to think and speak of it as existing under the surface, when it is very strong and vivid. Thus we talk of a 'deep purple,' 'deep violet,' etc. We have seen the word ἀήρ, and its derivatives applied to 'blackness' in the very depth of the air. 'Ηεροειδὲς is in ancient Greek applied to 'deep colour.' Hesych. Δηλοὶ δὲ καὶ τὸ ζοφώδες, καὶ σκοτεῖ-

νόν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροίᾳ. I do not indeed remember any passage in any old Greek writer, where *βαθὺς* is directly applied to colour. But in modern Greek it is so applied. See Du Cange's Gloss. v. *Βαθύινος*. Profundus is, I believe, by no good ancient writer applied to colour; but we find it in the later writers of Latin. See Du Cange in voce. Lucretius applies Profundus to the vast immeasurable expansion of space, where height, and depth, and length are all united, 1, 955. 1101. 2, 1050. 1094. In looking at the immensity of space we have a feeling similar to that, which we experience, when we look down into an immeasurable abyss. Hence Profundum is generically applied by Lucretius to all the properties of extension in space. But specifically it is not applied by Lucretius to the extension of height. On the contrary the only specific sense he assigns to it, is that of depth, 3, 991. I am inclined to think that Virgil was led to his *Cælum profundum* by his Epicurean notions, (imo potius ex imitatione Gr. poetarum, quibus phrasis ἄηρ βαθεῖα, αἰθέρος βάθος in deliciis erat.) It is remarkable that in Latin Profunda is used with Altitudo by the prose-writers, (etiam Manil. l. c. scripsit, Resplendent alto cæli summota profundo,) Tacitus Ann. 2, 61. Livy 38, 23. In both these passages not height, but the complex notion of depth and steepness is signified. Tacitus speaks of an abyss of water both deep and steep. Livy speaks of a descent from a hill, which is deep and steep, into a valley." Parr. in Ep. Ms. ad Dugald Stewart.]

[*Ἀήρ*. Erotian.: Τετραχῶς λέγεται, ὅ τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος, ἢ τε ὁμίχλη, καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, Ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα, (Ms. D. βαθεῖαν, l. βαθεῖ ἦν, ex Od. I. 144.) οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προῦφαινε· καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα· καὶ ἡ δι' ἔδρας δυσώδης πνοή. Ἀήρ legitur in Hippocr. 19, 8. 34. 20, 4. 30. 34. 36, 19. 36. 90, 27. 91, 17. 107, 27. 116, 35. 118, 22. 23. 24. 32. 35. 36. 119, 4. 10. 11. 20. 36. 38. 40. 120, 31. 38. 44. 121, 24. 31. 32. 34. 125, 4. 9. 19. 128, 3. 8. 269, 22. 347, 7. 400, 13. 539, 43. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀήρ· ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἄνεμος δὲ ὁ πνέων, ὅπερ ἀήτης ποιητικῶς λέγεται. Zonar.: Ἀήρ· οὐ πᾶσαι αἱ κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσὶν. Ἀήρ δὲ ἐστὶ στοιχεῖον λεπτύτατον, ὑγρόν τε καὶ θερμόν, τοῦ πυρὸς βαρύτερον, τῆς δὲ γῆς καὶ τῶν ὑδάτων κορυφώτερον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφύσεως αἴτιον, ("l. ἐκφώνησεως cum Cod. D." Tittm.) ἀχρωμάτιστον, ἥτοι ἐκ φύσεως χροῖα ("l. χρώμα, ut Cod. K." Tittm.) μὴ κεκτημένον, διειδὲς, διαφανές· φωτὸς γάρ ἐστι διεκτικόν (l. δεκτικόν,) καὶ ταῖς τρισὶν αἰσθησεσιν ἡμῶν διακονοῦν· δι' αὐτοῦ γὰρ ὁρῶμεν, ἀκούομεν, καὶ ὁσφραϊνόμεθα· δεκτικὸν θάλψεως τε καὶ ψύξεως, ξηρότητος τε καὶ ὑγρότητος, οὐ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις εἰσὶν, ἄνω, κάτω, ἔσω, ἔξω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, καὶ ἡ κυκλοφορικὴ κίνησις· οἰκοθεν μὴ κεκτημένος τὸ φῶς, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἀστρων, καὶ πυρὸς φωτιζόμενος. Καὶ τοῦτο ἐστὶν ὃ εἶπεν ἡ γραφή· Σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· θέλουσα δεῖξαι, ὡς οὐκ οἰκοθεν ὁ ἀήρ τὸ φῶς κέκτηται, ἀλλ' ἄλλη ἐστὶν οὐσία τοῦ φωτός. Παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἀήρ· ἢ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. *H παρὰ τὸ ἔρω, τὸ κουφίζω, ἀήρ· κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἱροῦνται τινὰ ζῶα. Etym. M. Ἀήρ· παρὰ τὸ αἶρω τὸ κουφίζω, ἀήρ. Κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἱροῦνται τινὰ ζῶα· ἢ ὁ κοῦφος, παρὰ τὸ αἶρω· ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀήρ· ἢ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον: 421. Τὸ δὲ, Ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο:—ἀντὶ τοῦ, ἐν ὁμίχλῃ καὶ ἀορασίᾳ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ καὶ οἱ ἵπποι· γίνεται παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀήρ ἀέρος· καὶ κατ' ἑκτασιν Ἰωνικὴν, ἡέρος,—Δι' ἡέρος αἰθέρ' ἔκανε·ν. ἢ δοτικὴ, ἡέρι· ἢ αἰτιατικὴ, ἡέρα,—(H. E. 776.) Περὶ δ' ἡέρα πολλὴν (l. πούλυν, cf. Sylb.) ἔχευεν:—θηλυκὸν δὲ ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἀήρ.—Ἀήρ δὲ βαθεῖα ἦν:—καὶ εἰ μὲν ἀρσενικόν, σημαίνει τὸν περιεχυμένον ἡμῖν, οὐ τὸν ἔκτοθεν ἀέρα· θηλυκῶς δὲ, τὴν ἀορασίαν. Etym. G.: Ἀήρ· παρὰ τὸ αἰερεῖν, ὃ ἐστὶ κουφίζειν· ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω· ἢ γὰρ κίνησις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνεμον· ἢ παρὰ τὸ ἡρθῆσθαι τοῦ ἀόντος αὐτὸν αἰθέρος καὶ καίοντος. Ἀήρ· παρὰ τὸ ἀραῖον εἶναι αὐτὸν, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀναπνευστικόν. In Suida legitur Ἀέρα δαίρειν, sed sine

interpretatione. Vide Suicer. et Schleusner. ll. cc. ll. γ. 445. Τρις μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς Ἐγχεῖ χαλκείῳ, τρις δ' ἡέρα τύψε βαθεῖαν. Ubi Eust. 1215. Καὶ ὅρα τὸ ἡέρα τύψεν, ἐξ οὗ εἰληθῆναι παροιμία δοκεῖ τὸ, ἀέρα δαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχεῖ-
 ρούντων. Τινὲς μὲν τοὶ ἀπὸ τῶν πυγμαχῶν τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἰρησθαι δοκοῦσιν· οἱ πολλὰκις οὐκ εὐστοχοῦντες μάτην κινουσι τὰς χεῖρας. Hesych.: Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. Ἀήρης· καῦμα, ὁμίχλη.] "*Ἀήρης, Hesychio καῦμα, ὁμίχλη, Ardor*" s. *Æstus, Nebula s. Caligo.*" ["Scr. Ἀέρος καῦμα, ὁμίχλη." Schleusner. Mss. "Scr. Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος, ἢ Ἡρη, καῦμα, ὁμίχλη." Wakef. ad marg. Cf. Interpr. ap. Albert. Eustath. 87.: Καὶ ἀετὸς δὲ τῷ Διὶ, ἥτοι τῷ αἰθερίῳ ἀέρι, ἀνιέρωται, οὐ μόνον ὡς τελείῳ τέλειος, καὶ ὡς οὐρανίῳ ὑψιπέτης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ τὸν νομα κοινωσίαν· ἀετὸς τε γὰρ καὶ ἀήρ, ἄμφω παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, δοκοῦσι παράγεισθαι: 426. Ἡέρα δὲ τὴν σκότωσιν, εἶπουν τὸν ἀφώτιστον ἀέρα, μυριακῶς κατὰ θηλυκὸν γένος φησὶν· οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει: 455. Μέλας γὰρ ὁ ἀήρ, ὅθεν καὶ ἡερόεν τὸ σκοτεινόν, καὶ ἡέρα τὴν ἀορασίαν φησὶν ὁ ποιητής: 517. Ταυτὸν δὲ ἐστὶν εἰπεῖν νυκτὶ καλύψαι καὶ ἡέρι· ἄμφω γὰρ ἀορασίαν δηλοῖ: 607. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκεῖον τῇ Ἡρᾷ, τὸ ἡέρα πούλυν χεύειν, περὶ ἧς καὶ ἀλαχοῦ ρηθήσεται· ὅτι ἡέρα πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἀορασίαν δηλαδή τινὰ ἐξ ὁμίχλης, ἥτις ἐπιταθεῖσα καὶ νυκτὶ ἔοικε. Θηλυκῶς δὲ γένους Ἰωνικῶς κἀνατὰθα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἡέρα πούλυν. Τοιοῦτον δὲ πούλυν καὶ τὸ θηλὺς ἔερση, καὶ ἡδὺς αὐτμῆ: 1087. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, οὐκ ἐνόησε, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, οὐκ εἶδε, διὰ τὸ κεκαλύφθαι δηλαδή τὸν Ἀπόλλωνα ἡέρι πολλῇ, τουτέστιν ἀορασίᾳ, σκοτώσει, νεφώσει: 1110. Τὸ δὲ, ὑπ' αἰθερί, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ αἰθρία καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ· διαστέλλει γὰρ ἐνταῦθα φανερώς αἰθέρα καὶ ἀέρα· οὗτος μὲν γὰρ, σκοτεινός· διὸ καὶ ἡέρα τὴν ἀορασίαν φάμεν· ἐκεῖνος δὲ λαμπρός, καὶ ὡς ἐρρέθη, ἀνέφελος. Διὸ καὶ ἐπάγει *ἐρμηνευτικῶς τὸ, Πέπτατο δ' αὐγῇ, καὶ, Νέφος δ' οὐ φαίνεται, καὶ ἐξῆς: 1574. "Οτι *ἐπέλευσιν δηλοῖ *ἀπροόρατον τὸ, ἐβῆ πολλὴν ἡέρα ἔχων· ὅτε δὲ ὁ ἐλθὼν ἢ ἐπελθὼν ὄρα-
 θεῖν, οἰκεῖον εἶπεν τὸ, Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ, ὃ ἐστὶν, ἢ ἀορασία. Θηλυκὸν δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ καὶ τὸ, πολλὴν ἡέρα. "Οτι δὲ διὰ τοῦ ἡ μὲν αἰ τοῦ ἀέρος πλάγιοι, διὰ τοῦ α δὲ ἡ εὐθεῖα μόνῃ, καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. Αἰτία δὲ, τὸ μὴ χρῆναι καὶ τὴν εὐθεῖαν διὰ τοῦ ἡ ἔχειν τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ ἐκτεῖθεν κακὸφωνον ἐκ τοῦ σεσηρῆναι τὰ χεῖλη. Διὸ καὶ τοῦ ἀηδίζω καὶ ἀηθέσσω, ἀηδίζον καὶ ἀηθεσσον, οἱ παρατατικοὶ αἰεὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς: 1620. Σημειώσαι δὲ κπὶ ὅτι τὸ ἡρ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν, ὥστε ἐν τῷ, ἡέρος καὶ ἡέρι καὶ ἡέρα, οὐ διὰ βραχυτέτα τοῦ α ἐξετάθη τὸ δίχρονον, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτου ἰδίωμα· ἐπεὶ τοι γε εἶχον καὶ αὐτὰ δι' ἐκτεταμένου τοῦ α προφέρεσθαι ὁμοίως τῷ ἀκάματος, καὶ ἀθάνατος· ὥστε αὐτὸ πάλιν καὶ ἡ ἀήρ ἔτρεψεν ἂν τὸ α εἰς ἡ, εἰ μὴ κακοφωνία οὕτω τραχεῖα ἐγένετο. Θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ ἀήρ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀήρ βαθεῖα ἦν.]

[*Ἀήρ*. J. Poll. 1, 113. Νεφελῶδης ἦν ὁ ἀήρ, ἀχνῶδης, νεφώδης, ζοφώδης, μέλας, βαθεῖς, *συννέφελος, συννεφής, σκοτώδης: 4, 158. Λέγοις δ' ἂν—τοῦ ἀστρου περιφλέγοντος, τοῦ ἀέρος ὑπὸ μεσοῦσαν τὴν ἡμέραν περιζέοντος: 5, 109. Ἀνέφελον, ἐν καθαρῷ ἀέρι διακείμενον, ἀναπεπταμένῳ ἀέρι, φαιδρῷ, κοῦφῳ, ἐλαφρῷ, διαφανεῖ, ἐλευθέρῳ, λαμπρῷ, διανυγῇ.]

[* *Ἀντοαῖρ*, (ὁ,) Stob. Serim. 11. p. 137. (e Mercurii scriptis ad Tatium, Πῦρ * αὐτοπῦρ μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο γῆ * αὐτογῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο αὐτοαῖρ.) Kall. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 378.]

[* "*Ἀεροβάμων*, (ονός, ὁ, ἡ,) Const. Manass. Ms. 1, 5—." Boissonad. Mss.]

Ἀεροβατέω, f. ἡσω, p. ἡκα, Incedo per aërem, Gradior per aërem. Lucian. (1, 34.) Ἀρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις συνόντας, quod sumsit ex Aristoph. Nub. (225. et 1503.) Ἀεροβατῶ, καὶ περὶ φρονῶ τὸν ἥλιον, i. e., interprete Hieronymo, Scando per aërem, et pluris me esse puto quam solem. Bud. scribit Ciceronem pro ἀεροβατεῖν dicere In summa inanitate versari. Ex ἀήρ, et βατέω, quod βατέω in compositione tantum usurpatur, factum est βάτης, quod et ipsum a βᾶω deductum est. Sic dicitur αἰθεροβατῶ.

[*Ἀεροβατῶ*. Suid. *Ἀεροβατεῖν* eis τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. *Ὁ Σωκράτης ἔφη* *Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἔλκη τὴν ἱκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα*. “H. I. mala fide, vel, ut mollius dicam, negligenter prorsus excerpserit Suid. ex Aristoph. Nub. (l. c.) ut lector, qui ipsum Comicum consulere voluerit, facile perspiciet. Inter primum enim (v. 225.) et ultimum versum (236.) multa ap. Aristoph. interjecta sunt, sine quibus verum h. l. sensum intelligere non queas.” Schol. Aristoph. Nub. l. c.: *Ἀντὶ τοῦ, περιεργάζομαι τὸν ἥλιον καὶ τὸν τοῦτον δρόμον, ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον*. “*Ἐγκείται δὲ ἄμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως*” ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. “*Ἄλλως*. “*Ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ*” ἴν, ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμενόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ περιφρονῶ, ἀμφοτέρω εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται· ὅτι τε ἀέρα, καὶ ἥλιον, καὶ νεφέλας, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφίλοσόφει· καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μονοῦ τὸν ἥλιον. *Ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν*. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρῆσ.*: *Ἀεροβατεῖν* eis τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Zonar.: *Ἀεροβατεῖν* eis τὸν ἀέρα βαίνειν. “Hesych.: *Ἀεροβατεῖν* eis τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Illi dicuntur αεροβατεῖν, qui, ut Cic. Tusc. Quæst. loquitur, In summa inanitate versantur, superciliosi sunt, altos sibi sumunt spiritus, nec se amplius inter homines versari, sed ad ipsum cælum ascendisse, stulte somniant. Hanc hujus verbi vim esse, Chrysost. Hom. 20. in Ep. ad Rom. T. 3. p. 177. eleganter docet: *Τί, εἶπέ μοι, τὸν αὐχένα ἀνατείνεις; τί δὲ βαδίζεις ἐπ' ἄκρων ὀνύχων; τί τὰς ὀφρὺς ἀνασπᾷς; τί τὸ στήθος φυσᾷς; τρίχα οὐ δύνασαι ποιῆσαι λευκὴν, ἢ μέλαιναν, καὶ ὡς πάντων κρατῶν, οὕτως αεροβατεῖς*.” Suicer. Thes. Eccl. Ad locum Comici Nub. 225. “respexit Lucian. 1, 18. Ed. Amst. et 2, 770. (et Epictet. 4, 11, 20.) Auctor Philopat. ad raptum Pauli in cælos 2 Cor. 12, 2. alludens, *Ἐς τρίτον οὐρανὸν αεροβατήσας*. Cf. p. 777. et 778. Αἰθεροβατοῦντες scribit. *Ἀεροβάτην δρομέα* dixit etiam Chrys. T. 6. p. 513. Ed. Paris. Addo Aristæm. 2, 6. “*Ὡς ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρει, καὶ πεφρόνηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρὺν*” αεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπερορᾷς ἡμῶν τῶν βαδίζόντων χαμαί.” Albert. “Collecta hæc videntur ex Aristoph. Nub. 225. ubi Socrates: *Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον*.—οὐ γὰρ ἂν ποτε *Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμῖζας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα*. Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τᾶν κἀνωθεν ἐσκόπου, οὐκ ἂν ποτ' εὔρον. Idem αἰθεροβατεῖν Philoni inprimis frequens: v. pag. 325. g. 401. d. 630. c. 649. a. *Ἀεροβατεῖν* eidem placuit Philoni 454. f. 552. f. 557. c. 567. e. 568. f. 579. d. 659. e.” Abresch. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 557.: *Νήπιος, οὐδ' ἐγίνωσκεν ὡς λύγος ἱσοφόρος εἰς γῆν ῥιπτεῖ τὸν αἰτὸν, τὸν αεροβατοῦντα*.]

[*“*Ἀεροβάτης*, (ὁ,) Lexica omittunt. Est Aërivagus, Per aërem incedens. Chrys. Hom. eis τὸν Χρηματισμὸν τοῦ Ζαχαρίου, T. 6. Ed. Par. p. 513. de Zacharia Angelum Gabrielem vidente: *Εἶδε, ὅπερ οὐκ εἶδε ποτὲ, πῦρ φθεγγόμενον, ἀσώματον ἄνθρωπον, ἀψηλάφητον σχῆμα, *ἀσυνείκαστον θεόν, ὅψιν ἀσύγκριτον, αεροβάτην δρομέα, ἀνθρωπόμορφον*. Vidit quod nunquam viderat, ignem loquentem, incorporeum hominem, speciem sub tactum non cadentem, spectaculum nulli conferendum, visum incomparabile, per aërem incedentem cursorem humana præditum forma.” Suicer. Thes. Eccl. Plut. de Primo Frigido 9, 752. *Ὁ γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὡς τις εἶπε τῶν διθυραμβοποιῶν, Εὐθύς ἀνέπλησεν αεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων*.]

[*“*Ἀεροβατος*, Auct. Homil. in Nat. Præcurs.” Kall. Mss.]

Ἀεροβλέω, Tendo, Extendo. *Ἀεροβλεῖ* Hesych. exp. *τείνει*. In quo verbo αεροβλεῖ videtur βλεῖ dictum eadem syncope, qua βλεῖο ap. Hom. [Vide Perger. et Is. Voss. ap. Albert.]

[*“*Ἀερόγραπτος*, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 211.” Kall. Mss. Ducang. Gloss. 2, 200.]

[**Ἀεροδόνητος*, ὁ, ἡ, Aère concussus, Volans, Ales. Aristoph. Av. 1383. *Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ *νεφοβόλους ἀναβολὰς*. “*Πι membr. *αεροδονήτους καὶ νεφοβόλους*. Prius manifeste mendosum est. Vide supra 943. (“*Ὁs *ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται*. Sic recte scriptum in B. ut et ap. Suid. legitur in Σπολάς. Vulgo *ὑφαντοδονήτους. Similis menda correctæ fuit in Thesm. 324.”) Locus est: *πρὸλιπὼν Μυχὸν ἰχθυόεντ' *οἰστροδόνητον Νηρέος*. “Sic bene Cod. et vett. Edd. omnes. Qui e Suida in Οἰστροs reposuit οἰστροδόνητον, metrum susque deque habuit. Est hic versus dimeter anapæsticus. In δινέω compositis et derivatis prima longa est. Quin Suidæ Cod. Kustero ipso teste, quem mirum est tam sæpe syllabarum quantitates non observasse, habet οἰστροδόνητον.”) Posteriori vulgato νιφοβόλους prætulit, quod quid significare hic possit, non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias.” Brunck.]

Ἀεροδρομέω, f. ἴσω, p. ἡκα, Per aërem curro. Lucian. de Vera Hist. (1. T. 2. p. 77.) *Ἐπτά δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας αεροδρομήσαντες*. Ex ἄρ et δρομέω, quod in compositione solum usurpatur, pro τρέχω. [Schol. Æsch. Prom. 128. Ταῦτα δὲ φασιν αεροδρομοῦσαι διὰ τινος μηχανῆς.]

[**Ἀεροδρόμος*, ὁ, ἡ. Eustath. 1503. *Στοιχεῖα δὲ δηλαδὴ, ἃ διὰ τοῦ πυρὸς αἰνίττεται, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ διὰ τοῦ *γεωχαροῦς δράκοντος, καὶ διὰ τοῦ αεροδρόμου ὑψιπετήλου δένδρου*. “Const. Manass. Chron. p. 9(=18. Meurs. “*Ἀπαν *ὑδατοφόρητον ἦν τῆν καὶ τὰ ζῶον, Ἀεροδρόμον, *χέρσυρον, εὐπτερον, *πεζοδρόμον*.”) Boissonad. Mss.]

Ἀεροειδής, εὖος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëris speciem s. formam habens. Vide *Ἡεροειδής*. “*Ἀεροειδής*, Aëris “speciem gerens, Aëri similis, Qui aëris instar est, “s. Aërius, idem cum αερώδης.” [Hesych. *Ἀέρος εἶδος*· ἴδς, καὶ ὄροβοι. “Forsan: *Ἀεροειδής*· ἰδεῖς καὶ ἔρεβος, ut vocarit Poëta nescio quis ἔρεβον αεροειδῆ. Hesiod. Theog. 252. *Κυμοδόκη θ', ἡ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ, Πνοιᾷς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ, Ρεῖα πρηνεῖ, καὶ εὐφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ*. Hesych. *Ἰοειδής*· μέλας. Suid.: *Ἰοεῖντα σίδηρον τὸν μέλανα*. Vel ἀντὶ τοῦ, καὶ ὄροβοι, legere possis, καὶ ἐρέβου. Et pro εἶδος, ἴος, fortasse, εἶδος φύσιος, Species s. Pars naturæ. Hesych. “*Ἐρεβος*· σκότος. Il. P. 645. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος ὕϊας Ἀχαιῶν.” Toup. Emendd. 4, 284. “F. l. *Ἀεροειδέος, Διὸς καὶ ἐρέβου*. Schol. Ms. ad Il. Π. 233. *Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, αεροειδὲς οὖσα*. Ursin. in Annot. ad Bacchyl. Fragm. 343.:—“Auctor Proverbiorum ἐν τῷ ἀπ' Ἀκροφυσίῳ Λόγῳ ἐνδεικνύται, “*Ἔστι δὲ εἶδωλον σκιῶδες ὁμοίωμα, ἡ φαντασία σώματος, αεροειδὲς τε σκία, ὡς δὲ Βακχυλίδης· Μελαμβαφὲς εἶδωλον ἀνδρὸς Ἰθακητίου*. Vel forsan, ἡὼς pro ἴος.” Idem ib. 286. “*Ἀερος*· εἶδος ἴδς καὶ ὄροβοι. Lege ἐρυσίβη, quod vide infra suo loco.” Schleusner. Mss. Cf. Interpr. ap. Albert.]

“*Ἀεροκέλαδοι*, Hesychio *πιτυοκάμπται*, forsan quia “aërias pinus incurvantes, et iterum assurgere sinentes, sonitum in aëre ciebant.” [Vide Interpr. ap. Albert. “T. H. ad Lucian. 1, 225.” Schæf. Mss.]

[**Ἀεροκόραξ* s. **Ἀεροκόρδαξ*, akos, ὁ. Lucian. 2, 82. Μετὰ δὲ τούτους οἱ αεροκόρακες, φιλοὶ τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοι γε καὶ οὔτοι. “Sic præter A. P. et Ed. Junt. et vet. Interprets Lat.; et quævis nihil est, videtur omnino hæc lectio genuina. Edd. reliquæ αεροκόρδακες.” M. du S. “*Ἀεροκόρακες* Aldus habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, Corvus, sacrum Phæbo, i. e. Soli cognatum animal. Κόρδαξ, Saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quædam, quæ, quasi resti, choro quodam connexæ saltare per aëra videntur.” J. M. G.]

[**Ἀεροκώνωψ*, ωπος, ὁ. Lucian. 2, 82. *Ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιῶν αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ αεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὔτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχοῦμενοι*.]

Ἀερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus, ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, inquit Hesych., i. e.

Elatius in loquendo, h. e. elato sermone utens. Exponitur ab eo et *κομπηγόρος, Cum jactatione loquens, vel, Jactabunde loquens. Potest fortasse significare et Eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibusdam inanibus, et quæ in imaginatione duntaxat positæ sunt. Possumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui sermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀήρ, et λέσχη, unde et ἀδύλεσχος. ["Lege *κρομψηγόρος." Schleusner. Mss.]

Ἀερομαχέω, f. ἦσω, Aëriam quandam pugnam pugno, ut σκιομαχῶ, Umbratilem pugnam pugno, vel, In aëre pugno. UNDE Ἀερομαχία, Aëria pugna, i. e. Inanis quædam et imaginaria. Item, Pugna in aëre, ut ap. Lucian. Vera Hist. [1. T. 2. p. 84. Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν.]

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, Aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis Manna dicitur. Athen. 11, [p. 500. Ἀμύντας, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας Σταθμῶν, περὶ τοῦ ἀερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος, γράφει οὕτως. "Ἀερόμελι hodie in officinis Mannam vocant. Galenus *δρυσόμελι et ἀερόμελι. Aërium mel leges ap. summum Vatem, (Virg. Georg. 4, 1.) Protinus aërii mellis cœlestia dona Exequar, sed diverso sensu." Casaub. "Pluribus h. l. tractavit Salmas. Exerc. Plin. 717. qui utique consulendus." Schweigh. "Ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 218. 391." Schæf. Mss. Cf. Polyæn. 4, 3, 32. a Schneidero Lex. indicatum: Τοῦ ὕντος μέλιτος ἑκατὸν παλάθαι τετράγωνοι ἀνὰ δέκα μνᾶς ἔλκουσαι.]

Ἀερομετρέω, f. ἦσω, p. ηκα, Aërem metior. Apud Xenoph. Socrates ita loquitur, "Ὅς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετερεῖν. Quasi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετερεῖν, sed ἀερομετερεῖν, et per hoc generaliter intelligitur rerum nimis sublimium et captum humanum excedentium inanitis consecratio, quod et per ἀεροβατεῖν exprimitur. ["Ἀερομετερεῖν, Aërem metiri. O. 11, 3. Socrates dicit, δοκῶ ἀερομετερεῖν. Est convicium in Socratem jactatum, quasi esset φροντιστὴς τῶν μετεώρων. Apud Aristoph. Nub. 225. est ἀεροβατῶ. Vide Bach. et S. 6, 6. sq." Lex. Xenoph. "Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 220." Schæf. Mss.]

[* Ἀερομέτρητος. Vide Etym. M. in Ἡεροειδῆς citandum.]

Ἀερομιγῆς, εὐος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. Ex ἀήρ et μιγῆς, quod in compositione tantum usurpatur, factum e μίγω: ex ejus videlicet passivi aoristi posterioris persona tertia ἐμίγη. [Suid. Ἀναμμα. Τρέφεισθαι δὲ τὰ ἐμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερόν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῇ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὔσαν. Respexit Diog. L. 456.: Τρέφεισθαι δὲ τὰ ἐμπυρα ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα· τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ τῆς μεγάλης θαλάττης νοερόν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῇ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὔσαν, ὥς ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ ἑκτῷ τοῦ Φυσικοῦ Λόγου· τὰ δ' ἄλλα, ἀπὸ τῆς γῆς. "Cornutus de N. D. (19.) p. 181. 'Ὁ μὲν γὰρ αἰθήρ, καὶ τὸ διανγῆς καὶ καθαρὸν πῦρ, Ζεὺς ἐστὶ τὸ δ' ἐν χρήσει καὶ ἀερομιγῆς, Ἡφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἦφθαι ὠνομασμένος." Wakef. Mss.]

[* Ἀερόμικτος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. "Orph. Hymn. 24, (imo 34,) 12. Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα, Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθεῖν, καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης Πρίζας νέρθε δέδορκας. Revocandum librorum ὑπερθέ τε. 'Terram cernis, et quod in superficie positum habet, et quod latet in ejus visceribus.' Sed pro γαῖαν τ' scribam γαῖαν δ'. Verum in eorundem Hymnorum aliis locis non delendum videtur hoc vitium, ut (adde, Fragm.) 28, 13. Ζεὺς δὲ τε πάντων ἐστὶ θεὸς, πάντων τε *κεραστῆς, Πνεύμασι συρίζων, φωνῆσιν τ' ἀερομίκτοις. Ita enim deletio hiatu rescipit Hermann." Gerh. Lectt. Apoll. 156. Imo Hermann. rectius ἡερομίκτοις edidit.]

[* Ἀερόμορφος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëriiformis. Orph. Hymn. 14=13. *φιλόδρομος, ἀερόμορφε, Ἐλθέ, μάκαιρα θεά. Ubi l. ἡερόμορφε, ut Hymn. 16=15.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένε, ἡερόμορφε, Ἡρη παμβασιλεία, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα: 81=80. Ἡέριαι, ἀφανείς, *κονφόπτεροι, ἡερόμορφοι.]

[* "Ἀερόμυθος, (ὁ, ἡ,) Vana loquens. Philo J. 2, 268." Wakef. Mss.]

[* "Ἀερομυθέω, (Vana loquor, Philo J. 457. (=T. 3. p. 474. Μὴ γάρ μοι περὶ σελήνης, καὶ ἡλίου, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα κατ' οὐρανὸν καὶ κόσμον, οὕτως μακρὰν διωκισμένων, καὶ τὰς φύσεις διαφερόντων, ἀερομυθεῖτε, ὧς κενοὶ φρενῶν, πρὶν ἑαυτοὺς ἐρευνῆσαι καὶ γινῶναι.)" Wakef. Mss.]

Ἀεροννηχῆς, εὐος, ὁ, ἡ, In aëre natans, ex ἀήρ et νήχομαι. Aristoph. Nub. (337.) nubes ἀεροννηχεῖς appellat, In aëre natantes: Εἴτ' ἀερίους, διερούς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀεροννηχεῖς. Schol. Τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας, παρόσση ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἡ δίκη ὀρνέων ἵπτανται αἱ Νεφέλαι. Ταῦτα δὲ πάντα ἐκ τινῶν ποιητῶν εἰσιν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο. Suid.: Ἀεροννηχεῖς τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας Ἀριστοφάνης. Zonar.: Ἀεροννηχεῖς τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Οὕτως Ἀριστοφάνης. "Voss. Myth. Br. 1, 217." Schæf. Mss.]

[* Ἀερονόμος, ὁ, ἡ. Himer. Or. 13, 6. Καὶ φέγγει μὲν ἐκείνους τὸ μέλος, εἰς δὲ τὴν ἐρημίαν ἔρχεται, καὶ πείθει δρῦς τε καὶ πέτρας, καὶ ἀγρονόμους ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ποιμένων σύστημα. "Ἀγρονόμους ὄρνιθας, Agrestes volucres. At sic elementa naturæ confunduntur; nam terra feras cepit, volucres agitabilis aër, nec unquam aves dici poterunt pasci in agris, ut ap. Maneth. 6, 407. ἀγρονόμοι βοτῶν ἀγέλαι. (Recte, sed tacite V. D. βοτῶν reposuit pro vulg. βορῶν. Locus integer est: Τοῖνδ' ἦν συναφὴν μῆνης Φαίων τε καὶ Ἀρης Δέρκωντ', *ἐσθλοδοταί δέτ' ἀπόστροφοί, ἰνδάλλονται Ποιμένας ἀγρονόμους τε βορῶν ἀγέλας ἐλάοντας, Ἴππων τ' ὠκυπόδων σημάντορας, ἡὲ συφορβούς. Sed idem V. D. ἀγρονόμους pro epitheto, ad ἀγέλας pertinente, accepit. Jac. Gronov. sic verba vertit:—Talemque si contactum lunæ Saturnus et Mars Cernant, et beneficæ autem aversæ, assimulant Pastores et agricolas mortalium, greges ducentes. 'Rideamus paulo in his lugubribus, et avocemur spectaculo boum volantium, quos nobis sistit hic Maneth. versiculus 6, 453. exhibens, Ὀρνίθων τε βοῶν θηρήτορας, Aviumque grandium captatores: scilicet βούπαις est Grandis puer, et Manetho, ut ceteri poetæ, necessitate metri, ut solent boni sc. versificatores, coactus, dixit ὄρνις βοῦς pro . . . restat, ut aliquis dicat παῖς βοῦς pro Grandi puero. At satis: tu lege θοῶν, Agilium, nec tamen possum, quin simile aliud miraculum vobis sistam ex eod. Lib. v. 407. ubi pecudes, oves in homines mutatas offenderis: Ποιμένας ἀγρονόμους τε βορῶν ἀγέλας ἐλάοντας. At quis ignorat ap. Theocr. Polyphemi jactantiam, βοτὰ χίλια βόσκω, Oves mille pascō? Lege igitur βοτῶν ἀγέλας, Ovium greges. Præterea ἀγρονόμους accipe epitheti modo.' Dorv. ad Char. 412=356. Ergo hac in re Dorv. prævit editorii Himerii. 'At 6, 406. Τοῖνδ' ἦν συναφὴν Μῆνη Φαίων τε καὶ Ἀρης Δέρκωνται. An de sinceritate hujus lectionis dubitandum? non credo.' Idem Dorv. 675=776. Ubi V. D. Μῆνη per errorem typothetæ pro vulg. Μῆνης exhibuit. Idem p. 679=783. ἰνδάλλονται dedit pro vulg. ἰνδάλλονται.) Ergo legas, καὶ ἀερονόμους. At vero, cum αἱ δρῦς καὶ πέτραι carent epitheto, solæque volucres tam poeticum habent, fere suspicor, scriptum ab Himerio fuisse, καὶ πέτρας, καὶ ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ἀγρονόμων ποιμένων σύστημα." Wernsdorff.]

[* Ἀερονόμω, "de saltatore, cum pedibus in aëre velut suspensus est." Hederic. Lex. "Ad Diod. S. 2, 324. ('Τὴν ἐχθραν εἰς κενὸν—ἐνδείξασθαι. Frustra nulloque profectu. Paul. ad Philipp. 2, 16. Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Heliodor. 10. p. 502. Τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, καὶ τὴν ἥτταν ἀλυνόντων. Quod posterius luctatorum et pugilum est, cum verberant ictibus auras, aut, ut Seneca loquitur Quæst. Nat. 7, 23. cum manus exercent et in ventum jactant brachia.)" Schæf. Mss. Coray: Σημειῶσαι δὲ καὶ

τὸ ἀερονομεῖν κακοζήλως σχηματισθὲν, κατὰ τὸν τύπον A τοῦ Χειρονομεῖν.]

Ἀεροπετής, εὖος, ὁ, ἡ, in omnib. VV. LL. exp. In aëre volans; sed perperam, cum exponi debuerit, Ex aëre delapsus, ut οὐρανοπετής, E cælo delapsus. Sic Διοπετής, Ab Jove delapsus, ut διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετής ex ἀήρ, et πετής, quod in compositione tantum ponitur, factum e πίπτω. Quod si scriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum significare posset In aëre volans, ut ὑψιπέτης, Alte volans, In alto volans. ["Euseb. P. E. 38." Wakef. Mss. Vide Selden. Syntagma de Diis Syris 155. "Bast Lettre 54." Schæf. Mss.]

[* Ἀερόπλανος, ὁ, ἡ. Vide Ἡεροφοῖτις.]

Ἀεροπόρος, (ὁ, ἡ,) Aërigradus, ut ναὺς ποντοπόρος, Navis pontigrada. Potest ἀεροπόρος exponi etiam Aërivagus. Cicero ap. Plat. πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum et aëreum, ut invenies in Cic. Lex. Gr. Lat. a me edito. Ex ἀήρ et πόρος. HINC et verbum Ἀεροπορέω, ὦ, Per aërem gradior, ut aves a Basilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

[Ἀεροπόρος. Vide supra 281. b—282. a. "Artemid. 106(=171. Ἐξῆς δὲ ἀκολουθεῖ τῷ λόγῳ τούτῳ περὶ ζώων ἀεροπόρων εἰπεῖν.) Philo J. 1, 14(=1; 40. Εὐθύς δὲ καὶ τὰ γένη τῶν πτηνῶν ἐδημιουργεῖ, ὡς ἀδελφὰ τῶν καθ' ὕδατος· ἐκάτερα γὰρ νηκτά· μηδεμίαν ἰδέαν τῶν ἀεροπόρων ὡς ἀτελῆ καταλιπὼν:] 2, 472." Wakef. Mss. Schol. Apoll. R. 2, 1258. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 353. Οὐχ ὕδροπόρον, οὐ πεζόν, ἀλλ' οὐδ' ἀεροπόρον: 441. "Ὅρνιν δὲ τανυσίπτερον, * ὀρνεοκράτιν ὀρνιν, Ἀεροπόρους πτέρυγας ἰδίας ἡπλωκότα.]"

Ἀεροπὸς exp. ab Hesychio κοχλίας, Limax. De cuius nominis compositione vix quicquam certi afferri potest. Propinquum esset παρὰ τὸν ἀέρα et ὅπα. Sed quorsum? Fortasse γλωσσηματικὸν est vocabulum, ideoque in eo non quaerenda compositio. [Vide Albert.] || Ponitur et Ἀέροπος in VV. LL. tanquam nomen proprium viri; sed perperam illic ponitur ἀέροπος tanquam nominativus, cum sit genitivus a nominativo ἀέροψ. || Item Ἀέροπες, ap. eund. Hesych., Gentis nomen Træzenem incolentis: et in Macedonia Aëropes familia quædam. || Præterea ἀέροπες, Aves quædam. || Est et Ἀερόπη nomen proprium mulieris, videlicet uxoris Atræi. [Vide Eustath. 1693, 24.]

[* "Ἀερόπους, Mich. Apost. 3, 39. Suid. v. Ἀντιπελαργεῖν: (Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων, καὶ ἀντιπελάργωσις. Φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησὶ καὶ τοὺς ἀερόποδας.)" Kall. Mss. Respicitur Schol. Aristoph. Av. 1354. ubi ter legitur ἀέροπας. "Apud ipsum vero Aristot. H. A. 9, 13=14. hodie legitur τοὺς μερόπας." Kust. et quidem rectius. Vide Schneideri not. T. 4. p. 99. "Muncker. ad Anton. Lib. 123. Verbeyk. 297." Schæf. Mss.]

"Ἀεροσκοπία, ἡ, species dicitur τῆς μαντικῆς, i. e. "Divinatio ex inspectione et consideratione aëris s. "aëriæ constitutionis." [Pseudo-Did. ad II. A. 62. Ἀλλὰ δεῦρο μάντιν τινα ἐρωτήσωμεν· ἔστι γὰρ γένος τι τῆς μαντικῆς διαιρούμενον εἰς εἶδη τρία· εἰς οἰωνοσκοπίαν, ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὄνειράτων μαντείαν. Schol. Ven.: Καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει· ἔστι γένος τι ἡ μαντικὴ διαιρουμένη εἰς εἶδη τρία, εἰς οἰωνοσκοπίαν, εἰς ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὄνειράτων μαντείαν. "Segaar Ep. ad Valck. 29. Wassenb. ad Homer. 154. Heyn. Hom. 4, 32." Schæf. Mss.]

"Ἀεροτόμος, (ὁ, ἡ,) Aërem secans et findens, vo- "lucrum epitheton, quia pennis aërem secant." [Respicitur Phavor., ap. quem legitur hæc glossa, quam e Zonaræ Cod. sumserat: Ἀεροτόμα· τὰ πετεινὰ τὰ τοῖς πτεροῖς τέμνοντα τὸν ἀέρα. "Clem. Alex. 668. (Διὸ Ἀρτεμις πρὸς τινων εἴρηται, ἀεροτόμος τις οὖσα.)" Wakef. Mss.]

[* "Ἀερότονον, τὸ, eine Maschine, welche durch gepresste Luft die Pfeile wirft." Schneider. Lex. Vett. Mathem. 77. Βραχέα τοίνυν καὶ κεφαλαιωδῶς προσειπόντες, καὶ περὶ τοῦ κληθέντος ἀεροτόνου καταπάλτου, λιθοβόλου δ' ὄντος, ἐπ' ἄλλο μέρος τῆς τέχνης ἐπανάζομεν.]

[* "Ἀερόφοβος, ὁ, ἡ, die Luft fürchtend, luftschœu, Cælii Aurel. A. M. 3, 12." Schneider. Lex.]

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, Aërem frequentans, Ad aërem ventitans, ex ἀήρ et φοιτάω, ut dicitur οὐρανοφοίτης. ["Valck. ad Hippol. 173." Schæf. Mss.]

[* Ἀερόφοιτος, i. q. ἀεροφοίτης. Aristoph. Ran. 1292. Κυρεῖν παρασχὼν Ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις.]

[* Ἀεροφόρος, ὁ, ἡ, vide supra 281. b.]

[* Ἀεροφόρητος, (ὁ, ἡ, Ab aëre ablatus.) Suid. v. Λεώκριτος: (Φησὶν οὖν, ὅτι, εἰ τις ἀντὶ πτερῶν Λεωκρίτῳ Κινησίαν περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοῖς ὀλέσθαι ἀεροφορήτους γενομένους. Schol. Aristoph. Ran. 1437. Φησὶν οὖν, ὅτι, εἰ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, i. περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοῖς ὀλέσθαι * αὐροφορήτους γενομένους. Illud αὐροφορήτους Suidæ restituendum est pro vulg. ἀεροφορήτους. Nam in Aristoph. textu legitur: Εἰ, τις πτέρωσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἶροιεν αὐραὶ πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.) Athen. 679. (ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων: Ὡ μὰκαρ ἡ τις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρουθίον ἀεροφόρητον.)" Wakef. Mss. Sic edidit Schweigh. pro vulgari forma στρουθίον, ab H. Steph. Thes. et Schneidero Lex. probata.]

[* Ἀεροφυής, (εὖος, ὁ, ἡ,) Ab aëre oriens, Secundi Sent. 25." Wakef. Mss.]

Ἀερόχρους, οὖος, ὁ, ἡ, Colorem aëris habens, ἀερίζων τὴν χροάν. [Orph. Lith. 264. Καὶ γλαφυρόν κομίσας * ἐαρόχροον αἶκεν ἴασπιν Ἰερά τις ῥέζη, μακάρων λαίνεται ἥτορ. "Salm. ad Solin. 143. * κεραόχροον, firmatque conjecturam e Dionysio P. 724. qui κερόεσαν vocat. Ipse tamen ἀερόχροον magis probare videtur; quod secutum puto Eschenbach." Gesner. "In his nescio quomodo lapsus est Gesner.; nam Salm. coniecisse κεραόχροον nusquam video; et Dionysius l. c. jaspidem ἡερόεσαν vocat, eoque ipso loco Salm. conjecturam suam ἀερόχροον firmat. Ego sane an prima in ἀερόχροος corripi possit, dubito; et præterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides jaspides scriptores de Gemmis passim agnoscant." Tyrwh. "Bene Tyrwh. ἐαρόχροον accipit pro Viridi. Quam explicationem confirmare potuisset e T. H. ad Lucian. Nigr. 52." Rubnk. in Bibl. Cr. P. 8. p. 92. "Ἀερόχροον probavit Kœn. ad Gregor. 35." Hermann.]

Ἀερίπους, Aërios pedes habens, Aëripes ap. Virg. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ significatio convenit potius nomini ἀερίσιπους, quod vide inter composita ab ἀείρω, quæ ipsum sequuntur. [Suid. Ἀερίσιπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας. "H. v. e Mss. revocavi. In prioribus enim Edd. vitiose legitur ἀερίσιπους. (Zonar. Ἀερίσιπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.) Est autem ἀερίσιπους epithetum equorum ap. Hom. II. Γ. 327. ad q. l. Schol. Ἀερίσιποδες· αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, κουφίζοντες τοὺς πόδας. H. I. Poëtæ et Scholiastæ Suidam ob oculos habuisse manifestum est: unde nemini dubium erit, scr. hic esse ἀερίσιπους." Kust.]

Ἀέριος, ὁ, ἡ, Aërius. Ἀέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ est in aëre, et ἀέριος, Qui est in aëre. Apud Aristot. de Mundo, ἀέριος φύσις, Aëria natura. Ibid. ἀέρια ζῶα, Animantia aëria, i. e. In aëre viventia. Lucian. (1, 34.) Ὡς δὴθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους, Res ad aërem pertinentes. Gregor. de Theologia, loquens de araneis, Αἱ δὲ διὰ λεπτῶν οὕτω, καὶ ἀερίων σχεδόν τῶν νημάτων πολυειδῶς διατεταμένων, πολυπλόκους τοὺς ἰστούς ἐξυφαίνουσι, Hæ autem per adeo tenuia et propemodum aëria stamina multifariam extensa, telas multiplices texunt. Sed in VV. LL. hic ἀερίων legitur, non ἀερίων, et quidem citatur hic locus ob hoc ipsum nomen ἀερίων, e non deprehensio videlicet errore, alioqui tamen manifestissimo, exemplaribus habentis ἀερίων pro ἀερίων.

[Ἀέριος. Suid. Ἀέριον ὕδωρ· τὸ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι. Etym. M.: Ἀλιτήριος, σημαίνει δὲ τὸν ἀμαρτωλόν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτῳ βαρυτόνον γίνεται ἀλίτης· ἐξ αὐτοῦ ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. ἐκ τοῦ ἀλιτήρ ἀλιτήριος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτήρ σωτήριος. τὸ ρι, i. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ρ λήγοντος διὰ τοῦ ριος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφονται, τῆς τρίτης ἀπὸ τέλους τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς θεωρουμένης· οἶον, ἀήρ ἀέρος

ἀέριος, σωτήρ σωτήρος σωτήριος, αἰθήρ αἰθέρος αἰθέριος. A Orph. Hymn. 59=58. Ἀλλά μοι, ἀέριοι (l. ἡέριοι,) *μαλακόφρονες, ἡπιόθυμοι, Ἀτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ', εὐπατέριαι, Νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς, *Παντοδότειραι, *ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης, Μοῖραι, ἀκούσαι' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν, Ἐρχόμεναι μύσταις *λαθιπήμονες εὐφροني βουλῇ. "Ἀέριοι etiam vocantur Furiae H. 68, 8. (Ἀἰδεω χθόνια, φοβεραὶ, κόραι, αἰολόμορφοι, Ἡέριοι, ἀφανεῖς, *ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.) Ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν est. Multa ap. poetas etiam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415. Obscuras gradientes aëre sepsit. Disputavi pluribus in Præl. de Animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1. §. 2. et 8." Gesner. Aesch. Suppl. 76. *Γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τὰς-Δε φυγὰς ἀερίας ἀπὸ γὰς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμῶν. Rectius scripseris γοεδνὰ, cum Schneidero in Lex. Schol. Ἀερίας ἀπὸ γὰς* σκοτεινῆς, μέλαινα γὰρ ἐστίν. Ἡ ὅτι ταπεινῇ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται. Vidē Ἀερία. "Caliginosus, Eurip. Phœn. 1530. Jacobs. Anthol. 7, 10." Schæf. Mss.]

[Ἀέριος. Diod. Sic. T. 1. p. 38. Παρήκειν δὲ τῆς νήσου τὸν περικλυζόμενον πάντα πόπον ἀπὸ μὲν τῆς Λιβύης θῖγας ἔχοντας ἄμμου μέγεθος ἀέριον, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀραβίας κατεβρώγας. Ubi Clar. ἀπειρον. "Diodoro, ut bene Rhodomannus, ἀέριον Omne immane, et aut latissime patens, aut excelsissime in aërem exurgens. Sic 2, 54. Arabia διείληπται πεδίοις ἄμμωδεσιν, ἀέριοις τὸ μέγεθος, i. e. Immensæ vastitatis: 3, 44. ἀέριοι θῖγες ἄμμου: 17, 49. ἄμμου μέγεθος ἀέριον. Cf. Stanl. in Aesch. Pers. 820. et Hesych. v. Ἀερίιον, (ἀμέτρητον, πολὺν, ἀερῶδες.)" Wessel. Idem Diod. S. 1, 364. "Ἀπὸ γὰρ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνέκοντος ἀκρωτηρίου φασὶ θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδικὴν ἀέριον, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ διαστήματος. Indiam veluti nubeculam in aëre conspici verterat Rhodom. non satis pro usu scriptoris, cui ἀέριον Omne immane et in aërem vastissime exurgens, sicuti ad 1, 33. significatum est." Wessel.]

[*Ἀερίως, Vita Euthym. §. 116. ap. Coteler. Monum." Kall. Mss. Jambl. de Myst. p. 18. Gale.: Ἀλλ' οἶμαι τὰ μετέχοντά ἐστιν ἕκαστα τοιαῦτα, ὡς τὰ μὲν αἰθερίως, τὰ δὲ ἀερίως, τὰ δὲ *ἐνδρίως αὐτῶν μετέχουσιν.]

Διαέριος, pro ἀέριος, a Luciano nove et jocose dictum ad imitationem Homerici vocabuli διηέριος, in Icaromen. Μὴ θαυμάσης εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν. [Locus in Indice Luciano non indicatus est, sed citatur 2, 293. Καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν, ubi v. Interpret. "Euseb. H. E. 8, 9. (Γύναϊα τε τοῖν ποδοῖν ἐξ ἐνὸς ἀποδεσμούμενα, μετέωρά τε καὶ διαέρια κάτω κεφαλὴν μαγγάνους τισὶν εἰς ὕψος ἀνεκόμενα.)" Routh. Mss. "Auctor est Nicetas Choniates, Andronicum in obsidenda urbe Prusa literas sagittis affixas missitasse, quibus ad deditionem vel prodicionem cives hortabatur. Nicetas eleganter vocat διαέρια γράμματα." Casaub. ad Aeneam Poliorc. p. 245. Orell.]

[Ἐνδιαέριος, vide Ἐνδιος.]

"Ἐναερία, τὰ, Quæ sunt in aëre, Aëria. Et D "ἐναερίζειν, In aërem subvehere, Hesychio μετεωρίζειν." ["Ἐναέριος, Acta S. Philoromi Ed. Combef. 171." Boissonad. Mss. "Strabo. Orig. c. Cels. (imo Cels. ap. Orig.) 400. (Οἱ δ' ἐναερίοι τε καὶ ἐπίγειοι σατράται.)" Wakef. Mss. J. Poll. 1, 23. Θεοὶ ὑπερουράνιοι, ἐνουράνιοι, ἐπουράνιοι, *ἐναιθέριοι, ἐναερίοι, ἐπίγειοι. "Mss. ἀέριοι." Seb. "C. V. Θεὸς δὲ ἐρεῖς ὑπερουράνιος, καὶ ἐπουράνιος, καὶ ὑπουράνιος, αἰθέριος, ἐναέριος, καὶ ἐπίγειος." Kuhn. Suid.: Ἐναερίον πνεῦμα ἀκάθαρτον.]

Ἀερία, substantivum, Caligo, ap. Aetolos, ut inquit Hesych. addens, insulam Thasum, Aegyptum, Libyam et Cretam, Siciliam, Aethiopiam, et Cyprum dictam fuisse Aëriam. Gellius quoque 14, 6. Aegyptum, sicut et Cretam, Ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita scribit:—Aëria, Aegyptus ab aëre dicta; nam ἡεροέσσαν eam vocant. Homines, Aërii. Et Ἀερίτης e genitivo ἀέρος factum est. Item Celtica urbs Ἀερία, ut scribit Apollodorus Chronicorum quarto. Est et alia urbs Cretæ non ignobilis, quæ

appellabatur Ἀερία, item Ἰδαία, item Δολιχῇ, propter longitudinem.

[Ἀερία. Hesych. Ἀερία ὁμίχλη παρὰ Αἰτωλοῖς, Θάσον τε τὴν νήσον, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην, καὶ Κρήτην, καὶ Σικελίαν, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Κύπρον, οὕτως ἐκάλουν. "Aegyptum et Cretam ita dictam esse, testes Gellius 14, 6. de Creta Plin. 4, 12. Strabo 13. et Xenoph. Hist. 3. p. 287." Vales. "Cf. Meurs. Cret. 3.: Aesch. Suppl. 580. (imo 78. vide infra:) inf. in Ἀράνη: et Scalig. Anim. ad Euseb. Chron. 34. b." Albert. "Euseb. P. E. 6, 7. p. 256." Schleusner. Mss. Zonar.: Ἀερία ἡ Αἴγυπτος, Aesch. l. c. Γόεδνα (l. Γοεδνὰ) δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τὰς-Δε φυγὰς Ἀερίας ἀπὸ γὰς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμῶν. Ubi Schol. infelicius: Σκοτεινῆς μέλαινα γὰρ ἐστίν. Ἡ ὅτι ταπεινῇ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται. "Dictum ἀρχαϊκῶς, et congrue, Quippe Aegyptus priusquam nomen accepit ab Aegypto, Aëria Græcis dicebatur. Euseb. Chron.

Can. Ῥαμεσῆς, ὁ καὶ Αἴγυπτος καλούμενος, βασιλεύσας Αἰγύπτου ἔτη ξη' μετωνόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον παρ' Ἑλλήσι Ἀερία ἐλέγετο. Steph. B.: Ἀερία ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα, καὶ γὰρ ἡεροέσσαν αὐτὴν φασιν οἱ ἄνθρωποι Ἀέριοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γενικῆς. Αἴγυπτος καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου. Ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, βασιλεύσας ἔτη τετταράκοντα τρία." Stanl. "Lego, ὅς Βήλου παῖς." Holsten. Sed etiam tum sententia ἀνακόλουθος est. "Sanam profecto non haberet mentem, qui affirmaret h. l. esse sanum et integrum. Sine ulla dubitatione v. Αἴγυπτος ante Βήλου παῖς excidit, (imo leg. Αἴγυπτος καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου, ὅς, ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, ἐβασίλευσεν ἔτη τετταράκοντα τρία. "Os a sequente ὡς facile absorberi potuit.) et de imperii annis scriptores non conveniunt, quos Steph. auctoritate Characis statuit γ' s. 43. et Euseb. ξη' s. 68. Locus extat in Thesaurο Temporum, quem tamen transcribere libet e Seldeno de Diis Syris, qui eum fortassis ope Codd. Mss. valde auxit et emendavit: Ῥαμεσῆς, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ Αἴγυπτος καλούμενος, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη' μετωνόμωσεν τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἑλλήσι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. (Imo rectius legitur in vulgato Eusebio, βασιλεύσας.) Sed numeri facili Librariorum lapsu confunduntur et corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Aegypto hanc regionem dictam esse, cujus verba tam misere sunt affecta et depravata, ut vix in integrum restitui queant. Αἴγυπτος ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. "Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ῥαμεσῆς, ὁ υἱὸς Βήλου, τοῦ καὶ Διὸς, εἰς Μεστραίαν, ἐβασίλευε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα. Si ita b. l. legatur, eum vere, aut certe in speciem sanaris." Berkel. Vulgo legitur: Αἴγυπτος ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. "Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, Μεστρεῖ ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα τοῦ γένους τοῦ Νῶε. "Etym. M.: Ἡερίη ἡ Αἴγυπτος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο ὅτι τοῖς ἐπ' αὐτὴν πλέουσι, κολληοῦσα, οὐ φαίνεται, πρὶν ἂν σχεδὸν ὀρμισθῶσι, καὶ τότε ὥσπερ ἐξ ὁμίχλης καὶ ἀέρος κεκαλυμμένη φαίνεται. Ἀπολλώνιος Ἡμὸς ὅτ' Ἡερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο Μήτηρ Αἴγυπτος *προτερηγενέων αἰζηῶν. Apoll. R. 4, 267. ("Ἡμὸς ὅτ', sic recte quinque Codd.; sic quoque Medic. Perperam in A. insertum δέ. Vulgo mendose ἦμος ἔτ'." Brunck. Etymologi locum neglexit V. D.) Cujus ad Eiusdem 1, 580. Ἡερίη πολυλήϊος. Ita enim ille ad Eiusdem 1, 580. Ἡερίη πολυλήϊος. Ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἡερίαν φασίν. Ἡ ἡερία ἀντὶ τοῦ πρῶτα, ἀπὸ τοῦ ἥρι. (Schol. Par. Ἡερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἥ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτον φασίν ἡ ἡερίαν ἀντὶ τοῦ πρῶτιν. Πρῶτιν δὲ ἀντὶ τοῦ, videtur excidisse πρῶτ', τεθέντος τοῦ Schæf. ὀνόματος ἀντὶ ἐπιρρήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἥρι, l. ἥρι, ἡερία.) At Jer. Hoelzlin. ἡερίαν, Serenam s. Sudam interpretatur, atque ita ab Aeschilo Aegyptum dictam vult, quod ibi perpetua sit εὐδία et ἀνομβρία:—Similiter græves dicuntur ἡερίαι Il. Γ. 7.:

quia aëre solum temperatiore gaudent, et in Georg. 1, 374. Illum (imbrem) surgentem vallibus imis Aëriæ fugere grues. Ubi nequicquam jungit Serv., Grues fugiunt imbrem, alte volando e vallibus. Imo imbres primulo, ipsæque adeo gravidæ nubes, videntur, videntur inquam e vallibus consurgere. Si enim grues hic cum Ausonio dicamus altivolantes, nihil Homérico epitheto ridiculosius esset, eo quippe significaretur, grues in sublimi aëre volantes, cum humillimis præliari homuncionibus. At causam continet epitheton ap. utrumque poetam, cur a gruibus vel invadantur Pygmæi, vel imber vitetur. Quare ἀῖρ hic est Merus aër, et quasi αὐτοαῖρ, ut Pindaro Ol. 1, 10. αἰθὴρ ἐρήμη, ubi Schol. μὴ ἔχουσα νέφος. Eadem ratione dictus est Jupiter αἰθριος, cui inscriptio vetus etiamnum extat, JOVI SERENO. Theocr. 4, 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Neutiquam tamen rejicienda erit altera illa ratio, quam adducit Schol. Apoll. R., Ægyptum sc. 'Aerian nuncupatam esse, διὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν, utpote ab aliis firmetur. Eust. in Dionys. P. 239. 'Εκλήθη δὲ ποτε κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ τοιαύτη χώρα καὶ 'Aeria, καὶ *Ποταμία, καὶ Αἰθιοπία, διὰ τοὺς ἐκεῖ Αἰθίοπας· περὶ ὧν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. Καὶ μὴν καὶ 'Aeria ἐκ τινος Ἰνδοῦ 'Aeroῦ καλουμένου, (vide nos supra cccxxvii. b.) καὶ *Ἠλυγία δὲ, καὶ *Μελάμβωλος, καὶ *Ἡφαιστία. Apollodor. 2, 4. (2, 1, 5.) Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ καταΐκισεν ('κατΐκισεν reposui pro κατΐκησεν, astipulantibus quoque aliquot Codd. Ægii et Schol. Æsch. κατοικίζει Schol. II. A. 42.' Heyn. Clavier tamen κατΐκησεν restituit, quod verbum sensum habet intransitivum,) Αἰγυπτὸν δὲ ἐν 'Αραβίᾳ· ὅς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἐαυτοῦ ὠνόμασεν Αἰγυπτὸν. Recte Scal. μελάμβωλον. (Sed v. Heyn.) Porro multæ aliæ regiones præter Ægyptum hoc nomine gaudebant, ut Thasus insula, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Hesych." Stanl. Vide et nos supra cciii. a.]

'Aeriōdēs, i. q. aërios, Aërius. Dicitur et 'Aeriōdēs pro eodem, ut Diosc. 5. aeriōdēs τὴν χροάν. Apud Aristot. de Mundo aeriōdēs, Aëriam naturam habens, vel Naturam spirabilem, ut quidam exponunt. Unde 'Aeriōdēs significat etiam Obscurus, Caliginosus, unde et Hes. aeriōdēstera exponit ἀφανέστερα, juxta id quod dictum est αέρα esse aliquando Caliginem et ἀορασίαν.

[Aeriōdēs. Male Noster aëroειδής et aeriōdēs distinguit. Nam aëroειδής contractum fit aeriōdēs. Psell. de Oper. Dæm. 30. Οἷά τινα πνεύματα λεπτὰ, καὶ aeriōdē, καὶ ἄχραντα. Æneas Gazæus Theophr. 66. 'Ἄλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκοιειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ aeriōdē τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἶδωλα καλοῦσιν. Eust. ad Dionys. P. 723. Καὶ ἰασπιν ἠερόεσαν, ὃ ἐστὶν aeriōdē, σκοτεινὴν. Geopon. 2, 5, 13. Αὐταὶ δὲ ἰσχναὶ καὶ aeriōdēs. Philo J. 5, 66. Λέγεται γοῦν, ὅτι σελήνη πύλημα μὲν ἄκρατον αἰθέρος οὐκ ἐστίν, ὡς ἕκαστος τῶν ἄλλων ἀστέρων, κρῆμα δὲ ἐκ τῆ αἰθερώδους οὐσίας καὶ aeriōdους. "Wakef. Ion. 199. Tzet. Exeg. in Il. p. 42." Schæf. Mss.]

'Aeriōs, ου, ὁ, ἡ, i. q. aeriōdēs. Item, Multus, Immensus, Hesych.

'Aeris, ἰδος, ἡ, Apis, aeriōdes, μέλισσαι, Hesych. ["Aerii mellis, Virg." Wakef. Mss. Thom. Bruno ap. Albert. corrigit ἀκρίδες.]

'Aerōeis, εσσα, εν. Obscurus, Caliginosus. Est autem poetice aeriōeis, quanquam sæpius usurpant poëtæ ἠερόεις, de quo paulo post, mutato a in η. Explicat aeriōen Hesych. Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, Magnum. [Hesych. 'Aerōen· μέλαν, βαθύ, μέγα. "Cf. Ἡέριον, et Βαθύ." Albert. Suid. 'Aerōen· τὸ μέγα. Zonar. 'Aerōen· μέγα, σκοτεινόν. "Charit. 776." Schæf. Mss.]

'Aeriōzō, Aërius sum, aut Aëria natura sum prædictus. Diosc. 1. Οὐ γὰρ κατ' ἴσον θυμιαθήσεται aeriōzonti τῷ ἀτμῷ, ἀσβολῶδει ἐκ καὶ οὐ καθαρῷ. Hic aeriōzonti Bud. exp. Aëreo et puro. Item, Qui purus est aëris modo, Non crassus. Dicitur autem aeriōzō eadem forma, qua κυανίζω, ut κυανίζω τὴν χροάν. [Diosc. 5, 100. Μολίβδαινα δὲ ἀρίστη ἐστὶν ἡ *λιθαργυροφανής, ξανθὴ, ὑποσίλιβουσα καὶ κίρρα ἐν τῷ λειοτριβεῖσθαι, ἐψηθεῖσά τε ἐλαίῳ, ἡπατοειδὴς τῷ

χρῶματι γίνεται· ἡ δὲ aeriōzousa ἡ μολιβδόχρους, φανή, γεννᾶται δὲ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. Vide supra cccxxv. a.]

[* 'Aerōw, Aër fio, "Heracl. A. H. 439. (Τό, τε γὰρ ἐξατμίζόμενον αὐτῆς αερούται, καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ αέρος αἰθὴρ ἀνάπτεται.)" Valck. Mss.]

[* "Aérōsis, (ἡ,) Nicet. Chon. 226, 55." Kall. Mss. Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4.]

[* "Διαερώω, der Luft aussetzen, Plutarch. Symp. 6, 7. wo falsch 'Ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διερωμένον πολλάκις steht st. διερωμένον." Schneider. Lex.]

"Ἐξαερούσθαι, In aërem converti, In aërem abire, "Evanescere, ut ἐκπνευματοῦσθαι, in Probl. Sic "Hippocr. de Nat. Inf. 'Ἐξαερούται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέ- "μον." ["Ἐξαερούσθαι, Perflari, Ab aëre perspirari Lib. Περί Φύσ. Παιδίου (p. 36, 42.) 'Ἐξαερούται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διηθεί. Perflatur enim a vento, et spiritus per eum percolatur. Significat autem aquam ab aëre statim perflari et perspirari, ideoque confestim refrigerari spiritu cum aëre subeunte." Foës. Econ. Hippocr. De hoc Hippocr. loco omnino v. Gataker. ad M. Anton. 178., a Valck. Mss. indicatum. Philo J. 5, 66. Τὰς γὰρ ἀναδιδομένας ἐκ γῆς ἀναθυμιάσεις λεπτινομένας, ἐξαερούσθαι συμβέβηκεν, ὥστε βάσιν μὲν καὶ ῥίζαν αέρος γῆν εἶναι, κεφαλὴν δ' οὐρανόν. Aretæus 17. Οἱ δὲ ἐς τοσόνδε λεπτότης ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι οὐ μάλᾳ τοι περιγίγνονται, ἐξηρωμένους ἢ δι τῆς ζωτικῆς δυνάμειος: 50. "Ἐπειτα εἰς τοὺς κενεῶνας σταγόνες ἐκρέουσι, αἱ πρόσθεν εἰς διαπνοὴν ἐξηερούμεναι διεφοροῦντο, Quæ prius in aërem versæ, per transpirationem digerebantur. "Phot. Bibl. 1322. (ex Anonymi V. Pythag. 66. Kust. 120. Kiessl. "Ὅτι οἱ Ἐτήσια πνέουσι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀκρασιότατον θέρους, δι' αἰτίαν τοιαύτην· ὃ ἥλιος μετεωρότερος, καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων ἀρκτικώτερος γινόμενος, λύει τὰ ὑγρά, τὰ ἐν ταῖς ἀρκτοῖς· λυόμενα δὲ ταῦτα, ἐξαερούται, ἐξαερούμενα δὲ πνευματοῦται, καὶ ἐκ τούτων γίνονται οἱ Ἐτήσια ἀνεμοί, ἐκ τῶν πνευμάτων, τῶν ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν ἀρκτικῶν ὑγρῶν γινόμενων.) Eust. Nemes. 3. Wakef. Mss. "Lucian. 3, 333. (Περσκοπεῖν ἐνθα ἐαυτοὺς ἐξαερῶσουσι.)" Schæf. Mss. Schol. Demosth. Phil. 4. T. 2. p. 46.]

[* Ἐξαέρωσις, ἡ. Aretæus 130. Ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσιν τε καὶ *διάνηψιν, Præstat ad evaporandos et disjiciendos alios humores. "Lege Bud. Comm. L. G. 179." Maittair.]

"Δυσάερος, ὁ, ἡ, Malum habens aërem, Strabo. ["Dio Chrys. Or. 30. T. 1. p. 550. (Εἶναι δὲ τὸν μὲν τόπον τοῦτον, ὃν κόσμον ὀνομάζομεν, δεσμοτήριον ὑπὸ τῶν θεῶν κατεσκευασμένον, χαλεπὸν τε καὶ δυσάερον.)" Boissonad. Mss.]

"Δυσαιρία, ἡ, Malus aër, Aëris intemperies. Strabo "de Ravenna, Καὶ ὑπὸ ποταμῶν *εἰσκληζόμενον τὸ "βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τὴν δυσαιρίαν." [Idem 279 = 184. "Ὅμως οὖν ἐτι μένει *δυσείσπλοα, διὰ τε τὴν λαβρότητα τῆς χώρας, ὥστε μὴ καθορᾶσθαι μὴδ' ἐγγὺς ἐν ταῖς δυσαιρίαις. Glossæ: Δυσαιρία· Nubilum. Etym. M. 378. Σημαίνει δὲ τὴν πάχυν τὴν γινομένην ἐν δυσαιρίᾳ καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς. Etym. G.: Ἐρυσίβη σημαίνει τὴν γενομένην (l. γιν.) ἐν τῇ δυσαιρίᾳ πάχυν καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς.]

[* "Ευαρίς, εὐος, (ὁ, ἡ,) non habent Lexx., Serenus, vel etiam Perflabilis. Hoc posteriore sensu legitur ap. Chrys. Homil. 56. in Jo. p. 787. Εἰ νῦν ὑπὲρ τοῦ φωτεινὰς ἔχειν οἰκίας καὶ εὐαρεῖς μυρία δαπανῶμεν χρήματα, οἰκοδομοῦντες, ταλαιπωρούμενοι· ἐννόησον, πῶς χρὴ καὶ τὰ σώματα αὐτὰ δαπανᾶν, ὑπὲρ τοῦ λαμπρὰς ἡμῖν οἰκίας ἐν οὐρανοῖς οἰκοδομηθῆναι, ἐνθα τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόρρητον. Quodsi nunc, ut splendidas nobis domos et perflabiles comparemus, magnam pecuniarum vim ædificando anxii, consumimus; considera, qui nobis subeundi sint labores, ut splendidas nobis in cælis domos ædificemus, ubi lux illa ineffabilis. Interpres εὐαρεῖς reddit, Salubres; non male, quia domus, ubi venti perflant, fere tales." Suicer. Thes. Eccl. "Εὐαρεῖς, Qui aëre salubri fruitur, Sub cælo salubri situs, Ventis refrigerantibus expositus." Seager. Mss.]

[* Εὐάερος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαερός. Vide Nostrum in Εὐέριος. Etym. M. 389. Ἡ σύνθετόν ἐστι τὸ εὐδῖος